

SUDE B.

Hüzün Kovan Kuşu

PUSIKA

Beliz, sevgilisi Yekta'yla ayrıldıklarında üç yıllık ilişkilerinden geriye büyük bir kalp kırıklığı ve kırgınlıktan başka bir şey kalmadığının farkındaydı. Toparlanmasının ise uzun süreceğini düşünmüştü. Ta ki ondan bir parçayı karnında taşıdığını öğrenene kadar.

Bir kuşun her kanat çırpışının umut sayıldığı bir dünyada Asya, Beliz'in hayatına bir kuş misali konuvermişti. *Hüzün kovan kuşu...*

Fakat bir zamanlar gözlerinde aşkı gördüğü adamın onu ve bebeğini istemediğini anladığında geriye tek bir seçenek kalmıştı; Yekta'yı kalbinde tamamen öldürmek.

Neredeyse iki senenin ardından bir iş görüşmesi çıkışında onun mahalleye geri döndüğünü gördüğünde bebeğini ona göstermemekte kararlıydı ancak Yekta'nın dönüşü beraberinde bildiği tüm doğruların şaşmasına neden olacak sırları da getirecekti.

  /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

Ayısığı Kitaplığı

“Benim sana ait bir
kalbim yok,” dedim kısık sesle.
“Sen giderken onu da
alıp götürdün.”

Bana doğru usulca adım attı.
Bir zamanlar kalbime de
böyle usulca girmişti.
“Öyleyse geri vermeye
geldim,” dedi.

Hüzün Kovan Kuşu

SUDE B.

Hüzün Kovan Kuşu

Sude B.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tüzün
Editör: Neslihan Şeremet
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak İllüstrasyon: Pınar Nur Güven
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2025
ISBN: 978-625-93812-5-1
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 80122

Hüzün Kovan Kuşu

SUDE B.

Ona ikinci şansı vermeye hevesli olanlara...

Çalma Listesi

Cem Adrian - Hüzün Kovan Kuşu

Gri - Düş

Teoman - Renkli Rüylar Oteli

Hedonutopia - Bil Ki

Seksendört - Aklımı Geri Ver

Sena Şener - Porselen Kalbim

Midlake - Small Mountain

Ayna - Yeniden de Sevebiliriz... Akdeniz

Lana Del Rey - Ultraviolence

Yirmi7 - Muhtemel Aşk

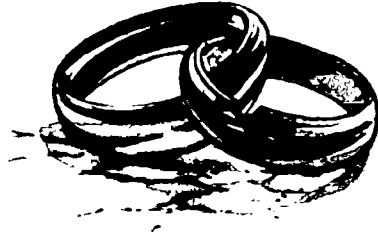
Gri - Şans

Adamlar - Benden Bana

Dedublüman - Sen Bilmezsin

Dedublüman & Cem Adrian - Gül

GİRİŞ

Hayatımıza giren her insan bir hikâyedir bizim için. Her insan hayatımıza bir amaç doğrultusunda, bize bir şey katmak ya da var olan düzenimizi bozmak için girer.

Hiç kimse öylesine birisi değildir.

Hayatıma aldığım her insanın bana katacaklarına karşı açıldım. İyisiyle kötüsüyle herkes bir şekilde hayatımda var olurdu ve ben keşkelerle yaşamayı sevmeyen bir insan olduğum için kimseye keşke gözüyle bakmazdım. Bu yaşıma kadar keşke bununla hiç tanışmasaydım, keşke bununla daha önce tanışsaydım dediğim kimse olmamıştı.

Ta ki ona kadar. Ona rastlayana kadar.

Yekta Akıncı.

Mahalleye yeni taşınan ve mahallenin dilinden düşürmediği zengin ailenin tek oğluydu Yekta. Kendisinden üç yaş küçük kız kardeşi Hande ile aynı üniversitedeydik. Aynı yolları kullanmamız ve çoğu zaman kampüste karşılaşmamızdan mütevellit Hande'yle birkaç ay içerisinde yakınlaşıp arkadaş olmuştuk. Onu da bana Hande ile olan arkadaşlığım getirmişti.

Onunla yağmurlu bir akşamüstünde, hava kararmaya yüz tutmuşken tanışmıştık. Hande bu yağmurda otobüste sürünemeyeceğini söyleyerek onu alması için abisini çağırmıştı. Bana da beni eve bırakmayı teklif etmişti ve zaten aynı mahallede oturduğumuzdan kabul edip arabasına binmiştim.

Onunla ilk etkileşimimiz, bir arabanın arka koltuğunda ara sıra dikiz aynasından kesişen bakışlarımızla olmuştu. Hande'nin abisini ilk kez bu kadar yakından görüyordum ve doğal olarak onu inceleme ihtiyacı hissediyordum. Belki de bunda yüzünün karizmatikliğinin de etkisi olabilirdi, bilmiyordum. Şimdi emin olduğum tek şey, bütün yolculuk boyunca

arabanın içini kaplamış olan kokusunu soluduğum adamdan o anda etkilene miş olduğumdu.

Adımı ve evimi sormak dışında benimle en ufak bir iletişime geçmemişti ancak ne zaman dikiz aynasından onu izlemeye kalkışsam hissetmiş gibi gözleri aynaya kaymıştı. İlk seferinde utanç duysam da sonrasında onun da bakışlarının o ufacık dikiz aynası aracılığıyla durmadan bana kaydığını fark etmiş ve bu duyguyu göz ardı etmişim.

Acı kahverengi gözleri vardı. O kadar koyuydu ki ilk gördüğümde gözlerinin siyah olduğunu sanmışım.

Sonra iki kardeş beni eve bırakmıştı. Arabadan inip yağmurdan ıslanmamak için hızlı adımlarla eve yürürken araba ben içeri girene kadar yerinden ayrılmamıştı. Evin içerisine girip kapıyı kapatmadan hemen önce son bir kez arkamı dönüp arabaya doğru baktığımda, kafasını eğmiş bir şekilde ön koltukta oturan kardeşinden fırsat bulabildiği kadarıyla bana bakmaya çalıştığını görmüştüm.

Bakışlarımız bir kez daha kesiştiğinde dudağının kenarında bir kıvrılma meydana gelmişti. Bunun son olmayacağını o an anlamışım ve ilk defa gördüğüm bir adamın ufacık bir gülüşünün kalbimin güçlü bir şekilde atmasına sebep oluşuna şaşırmışım.

Arabanın gazına yüklenerek apartmanın önünden uzaklaşması ben kapıyı kapattıktan sonra gerçekleşmişti. Kapıyı kapatmışım ve arabanın son süratle uzaklaşması kulaklarımda bir uğultu yaratmıştı.

İlk kez böyle bir şey hissettiğimden mi bilinmez, bedenimde bir anda açığa çıkan enerji hızlı bir şekilde atmaya devam eden kalbime elime bastırmama neden olmuştu. Odama girene ve dikkatim dağılana kadar aklım o gülüşte kalmıştı.

Gülüş bile denilemezdi, ufak bir dudak kıvrılması.

Sonrasında ilk adımı o atmıştı. Zaten ilk adımları hep o atardı. Önce beni sosyal medya hesabından takibe almıştı. Bir süre geri dönüş yapmamışım ta ki ilk mesajını atana kadar. İlk mesajı attığında saat gece yarısına yaklaşıyordu ve biz bütün geceyi uykusuz kalmak uğruna birbirimizle mesajlaşarak geçirmiştik.

Çünkü bilirsiniz; o ilk gün, o ilk heyecan başkadır. İlk kez konuştuğun biriyle birbirinizi tanıyarak sabahladığınız bir gece... Kalpler hiç olmadığı kadar hızlı atar, heyecandan eller titrer, avuç içleri terler, yerinde duramaz,

odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüyerek durmadan mesaj yazmaya devam edersin.

Ve en önemlisi de yüzünü aydınlatan o gülümseme bir saniye dahi eksik olmaz.

Daha önce hayatımda kimse olmamıştı. Bana yazanlar elbette ki olmuştu ancak ben kendimi derslerime adamıştım. Okulda olmadığım zamanlarda vaktimi ders çalışarak geçirirdim ve bana göre dersimden feragat edebilmem için o kişinin buna değer olması gerekirdi.

İşte o kişi; Yekta'ydı.

Daha ilk günden beni büyüleyip etkisi altına almıştı. Serseri görünüşünün altında, altın kalpli bir adam karşılamıştı beni. Sonra o kalbinin içine beni sığdırmıştı. *Ya da ben öyle sanmıştım.*

Onunlayken o kadar mutluydum ki dünya üzerindeki hiç kimse, hiçbir olay beni üzemez sanırdım. Yekta benim için adeta ideal erkek kavramının tanımıydı. Ona duyduğum güven çok büyüktü. İlgiliydi, sevgisini her daim hissettiriyordu. Bana dünya üzerindeki tek kadınmışım gibi davranıyordu.

Küs uyumamıza asla izin vermezdi. En ufak bir dargınlığımda bile etrafımda pervane olur, kendini affettirirdi. Bazen kızar, telefonlarını açmayıp mesajlarına cevap vermezdim. En fazla on dakika sonra onu evimin önünde bulurdum. Kapıma kadar gelir, ben aşağı inmeden oradan ayrılmazdı.

O zamanlar Yekta'dan yana hiçbir şikâyetim yoktu. Böyle bir adamla sevgili olan kimin şikâyeti olabilirdi ki?

Ama insanlar değişirdi.

Er ya da geç herkes değişirdi. O da değişmeye başlamıştı. Kardeşiyle o dönem inişli çıkışlı bir ilişkisi vardı. Hande'yle benim de arkadaşlığım bazı sebepler yüzünden bitmişti ve Hande kendi kendisini diplere çekmişti. Annesi beni istemiyordu. Evdeki kavgalarının bir nedeninin de bu olduğunu biliyordum. Yekta sabırsız bir adamdı ve evin içinde yaşadığı tartışmalar sabrını tüketiyordu. Günün sonunda gelip çatığı kişi ben oluyordum ve bundan nefret ediyordum. Onu her seferinde uyarıp böyle şeylere gelemeyeceğimi söylüyordum. Özür diliyordu, aramız düzeliyordu ama ertesi gün olduğunda her şey başa dönüyordu. Bir döngü içinde devam ediyorduk.

Zaman geçtikçe onun sabrı tükendiği kadar benimki de tükenmişti. Üstelik zamanla ufak tartışmalar büyük kavgalara dönüşmeye başlamıştı ve kavgasız geçmeyen tek bir günümüz bile kalmamıştı. En anlamsız meseleler dahi tartışmamıza sebep olabiliyordu.

Bir zamanlar kollarında huzuru tattığım o adam, bana huzursuzluğu da tattırmıştı. Hâlâ ona deli gibi âşık olsam da huzurlu hissetmediğim birinin yanında olmak bana zor geliyordu.

Araya giren soğukluklar, tartışmalar derken ilişkimiz çıkmaz bir hal almaya başlamıştı. Buna rağmen bize dair umudumu kaybetmiyordum. Böyle dönemler her ilişkide olurdu. Yekta'nın ruh eşim olduğuna inandığım gibi ilişkimizin kurtulacağına da inanıyordum.

Üç yıllık ilişkimizin bitişi Hande tarafından bana gönderilen bir fotoğrafla olmuştu. O zamanlar Hande'nin benden hiç hazzetmediğini biliyordum ve bunu da beni üzmek için büyük bir zevkle yapmıştı. Zira fotoğrafta Yekta ile bir kadın fazlasıyla yakın bir pozisyondaydı. O kadar yakınlardı ki yakınlıkları kalbime derin bir acının saplanması neden olmuştu. Belimi sarmaladığı ve bunu her seferinde yapmaktan ne kadar zevk aldığını söylediği kolunun altında sarışın bir kadın vardı. Tek temasları bu olsa da benim canımı acıtmaya yetmişti.

Üstelik günlerdir bana adamakıllı gülümsemeyi çok gören adamın, o kadına karşı büyük bir gülüş sunması kalbimi paramparça etmişti.

Fotoğrafı dakikalarca incelemiştim. Kalbim dakikalarca sancılanmıştı. Sonra onu aramış, mesaj atmıştım. Ne mesajıma geri dönmüştü o gece ne de aramalarıma.

Sabah soluğu onun evinde alıp bana verdiği anahtarla evine girdiğimde odasına daha adımımı atmadan alkolün kokusunu almıştım. Yüzüm buruşmuş, midem bulanmıştı. Yekta bu değildi.

Uyanıp beni karşısında gördüğünde ona hesap sormadan önce dediğim ilk şey, *sen alkol içmezsin ki* olmuştu. Bilirdim çünkü içmezdi. Alkolden nefret ederdi. Bunu ona bir gece önce kolunun altında olan kadın mı yaptırmıştı? Nefret ettiği o mereti ağzına almasına sebep olan o sarışın mıydı?

Aramızda büyük bir kavga çıkmıştı. O güne kadar ettiğimiz son kavgaydı. Beni aldattığını ima etmem bile onu çıldırtmaya yetmişti. Bana hayal kırıklığıyla bakmıştı. Kırgınlığının her bir zerresini koyu renk gözlerinde okumuştum ancak ayların birikimi üst üste gelince öfkeme sahip çıkamamıştım. Bana bir açıklama dahi yapmamıştı. "Sen inanmışsın zaten inanaacağına," demişti. Sesi de tıpkı bakışlarındaki gibi bir hayal kırıklığı barındırıyordu. "Ben sana tek bir açıklama yapmam, Beliz. Şurada kurduğun şeyi değiştiremem çünkü." İşaretparmağını şakağıma yaslamıştı. "Canın sağ olsun güzelim."

Bütün öfkem işte o an durulmuştu. En ufak açıklamasına kanacak kadar acizdim ama o ağzını açmamıştı. Beni inandığımla baş başa bırakmıştı.

Sonra öfkem bedenimi yeniden ele geçirmişti. Bana açıklama yapmaması üzerine öncesinden daha çok sinirlenmiş, ikimizin arasındaki en büyük kavgaya sebep olmuştum. Üç yıllık ilişkimiz o gün, o evde, o odanın içinde bitmişti. Güzel de bitmemişti. Birbirimizden geriye öfkemiz, kırgınlıklarımız ve kırgınlıklarımız kalmıştı.

En yakın arkadaşım Simay, bana hep barışacağımızı söylerdi. Bizim birbirimiz olmadan yapamayacağımızı dile getirirdi. Ona beni aldatan bir adamla beraber olmayacağımı söylemişim çünkü Yekta bir açıklama yapmadığı için gözümde beni aldatan bir adamdan başkası değildi.

Onu ne kadar özlediğimin farkına, aylarca bir ipin üzerinde sürdürdüğümüz ilişkimiz bitip öfkem beni terk ettiğinde ancak varmışım. Fakat bir adım atmamışım çünkü ilk adımı hep Yekta atardı ve o da bu sefer ilk adımı atmayacak kadar bana kırgındı. Benim gözümde o beni aldatan bir adamken ben onun gözünde ona güvenmeyen bir kadındım ve gördüğüm bir fotoğrafa kanıp onu suçlamışım.

Ayrılığımızın onuncu gününde Yekta ile sonsuza dek koptuğunu düşündüğüm bağımızın aslında kopmadığını öğrenmişim. Hatta belki de eskisinden daha güçlü bir şekilde bağlanabileceğimizi düşüneceğim bir gelişme yaşanmıştı. *Veya yanılmışım. Tıpkı Yekta'nın iyi bir insan olduğuna inandığım gibi.*

Bitmek bilmeyen mide bulantılarımın ve baş dönmelerimin içime düşürdüğü kuşku sonucunda yaptığım hamilelik testinin çift çizgi olduğunu gördüğümde, dünya benim için bir süreliğine durmuştu. Banyonun bir köşesine çöküp bir saate yakın bir süre sessizce hamilelik testini izlemişim, biraz da çaresizce.

Hamileydim.

On gün önce ayrıldığım adamdan.

Gözlerim dolmuştu ama ağlamamışım. Dişlerimi sıkmış, ağlamamak için çok büyük bir çaba sarf etmişim. İnsanlar hamile olduklarını öğrendiklerinde mutluluktan havalara uçarlardı, değil mi? Benim gibi ağlamamak için bütün vücudunu kasmak zorunda kalmazlar, saatlerce ne yapacağını bilmez bir halde bir testi izlemezlerdi.

Ertesi gün, hamile olduğum gerçeğini kendime kabullendirdiğimde elime telefonumu almış ve Yekta'ya titreyen ellerimle mesaj yazmaya

başlamıştım. Kötü bir şekilde ayrılmıştık ve aradığımda açmayacağını biliyordum. Amacım mesaj atarak tepkisini ölçmekti. Sonrasında biliyordum ki o beni arardı, yerinde duramazdı.

Ne olursa olsun, ondan kötü bir karşılık almayacağıma inanıyordum ve bana attığı mesajları okumak bir kez daha dünyamın başıma yıkılmasına sebep olmuştu. İşte o an, kendimi sıkmadan gözyaşlarımın akmasına izin vermiştim çünkü o, attığı mesajlarıyla tüm umutlarımı öldürmüştü.

“Bebegin benden olduğu ne malum?” İlk mesajı buydu. “Aylardır doğru düzgün bir ilişkimiz yoktu. Nereden bilebilirim başkalarıyla beraber olmadığını?”

“Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?” Omuzlarım hayal kırıklığıyla çökmüştü.

“Sen, benim seni aldattığımı düşünebiliyorsun da ben, senin beni aldattığını düşünemez miyim, Beliz?” Karşımdaki insan Yekta değildi sanki. Belki de ben öyle olduğuna inanmak istemişim.

“Bebek istemediğimi biliyorsun.” Oysaki Yekta bebekleri çok severdi.

“Benden olduğunu düşünmüyorum. Babası her kimse ona gidip ağla ya da eğer babası gerçekten bensem o bebeği aldır, Beliz. Ben baba olamayacak kadar gencim. Hayatımda ayak bağı istemiyorum.”

Ayak bağı... Bir zamanlar hayalini kurduğumuz bebeğimize ayak bağı demişti.

Kendi kalp kırıklığının yanında bebeğiminkini de hisseder gibi olmuş-tum, henüz bir kalbi olmasa bile.

Gece yarısına yaklaşırken ağlamam biraz olsun dindiğinde aramalara girmiş ve numarasını bulmuştum. Ekranı uzun süre izlemiştim. Arayıp aramamak arasında kalmış, vazgeçmiş, sonra tekrar aramaya karar vermiştim. Yazdığı onca mesaja rağmen kendimi onu aramak zorunda gibi hissetmiş-tim çünkü bu defa söz konusu olan sadece ben değildim. Karnımda ufacık bir can parçası vardı, onu da düşünmek zorundaydım. Gururumu sadece bir kez ayaklar altına almak zorundaydım.

Sarhoş olduğunu telefonu açtığı ilk saniyede anlamıştım. Gözlerimi sıkıca yummuştum. *Ama Yekta sen alkolden nefret edersin.*

“Beliz,” demişti günler sonra. Bana sıraladığı o mesajların ardından adımın ağzından özlemle dökülmesi beni bocalatmıştı.

Birkaç saniyelik sessizliğin sonunda, “Gerçekten mi?” diye sormuştum. “Gerçekten istemiyor musun?” *Gerçekten onu istemiyor musun, Yekta?*

Telefonun diğ er ucundan derin bir nefes alıp verdiğ ini iş itmiş tim. İç çekmiş ti adeta. Çok uzun bir süre sessiz kaldığında bana vereceğ i cevabı sabırla beklemiş tim. Kendimi *belki* diyerek teselli etmiş tim. *Belki yazdığ ı mesajlar ters bir anına gelmiş ti, belki onlar gerçek hisleri değ ildi. Belki de yazdıkları için çoktan piş man olmuş tu.* Ondan bir cevap beklerken belki ile başlayan sayısız ihtimaller zihnimde yer edinmiş ti.

Ve verdiğ i cevap bütün belkilerimi öldürmüş tü. Acımasızca, “İstemiyorum,” demiş ti. Sonra tekrarlamış ti. “İstemiyorum, Beliz.”

Yeni yeni dindirdiğ im gözyaş larım yeniden yanaklarımı ıslatarak bir yol çizmeye başlamış ti. O gün Yekta’yı hem zihnimde hem de kalbimde öldürmek için kendime yemin etmiş tim. Ağladığ ım için titreyen sesimle, “Sen korkak herifin tekisin,” demiş tim. Kendi bebeğ inin sorumluluğ unu alamayacak kadar aciz, korkak bir herifti ve ondan nefret edeceğ ime dair kendime söz vermiş tim.

“Biliyorum.” Acımasız sözlerine rağmen acı çeker gibi çıkan sesine bir türlü anlam verememiş tim. “Gidiyorum zaten.”

“Ne?” Kısa bir anlığına gözyaş larım durmuş, düşüncelerim birbirine karış mış ti. “Nereye?”

“Şirketin Amerika’daki fonu için oraya gidiyorum. Birbirimizi görmek ikimiz için de zor olacaktı. Birimizden birinin gitmesi gerekiyordu.” Hamile olduğ umu bile bile gitmekten bahsediyordu. Bu gerçekten haberi yokmuş çasına bana arkasını dönüp gidecekti.

“Sen... Sen...” Konuş amamış tim bile. Ona ne diyebilirdim ki? Korkak bir adama ne denirdi? Ondan nefret etmek dışında ne yapılabilirdi? Aramızdakileri düzeltmek için uğraşmamış ti bile. Ben, bir bebeğ imizin olacağını duymak ona ve bize iyi gelir, bir şeyleri düzeltiriz diye düşünürken Yekta çoktan yolunu çizmiş ti. Amerika’ya gidecekti. Bu yüzden ondan bahsederken *ayak bağı* demiş ti. Amerika’ya kafası ve düşünceleri rahat bir şekilde gitmek istiyordu.

“Sakın geri dönme, Yekta. Sakın geri dönme. Sakın bir hata yapıp da karşıma çıkma.”

“İsted iğ in bu mu?” diye sordu yüz süzce ve biraz da bitik bir sesle.

“Evet bu. Senin yüzünü bile görmek istemiyorum. Şu saatten sonra ne ölün ölüme ne dirin dirime,” dedim tıpkı onun gibi acımasızca davranarak. “Duydun mu? Bir daha karşıma çıkarsan...” Sımsıkı yumduğ um gözlerimi

aralayıp puslu bakışlarımı odanın içinde gezdirmiştim. Daha kısık bir sesle eklemiştim. “Çıkma işte.”

“Eyvallah.” Son sözü bu olmuştu. O günden sonra bir daha Yekta’nın ne yüzünü görmüş ne de sesini duymuştum ve kendime verdiğim sözü tutmuştum. Onu zihnimde öldürmüştüm. Kalbimde de öldürmüş müydüm bilmiyordum ancak onu o kadar derinlere gömmüştüm ki o toprakları kendisi gelse yine kaldıramazdı üzerinden.

Yekta artık benim için bir ölüden farksızdı.

Yekta benim iyi kimdi, keşkeme dönüşene kadar.

Şimdi düşününce o güne geri dönsem yine o arabaya biner miydim diye sorguluyordum. Bana attığı ilk mesaja cevap verir miydim? Bu yaşadıklarımızı yaşayacağımızı bilsem hayatımdaki ilk keşkeye dönüşen adama büyük bir aşkla tekrar bağlanır mıydım?

Tüm bunların yaşanacağını bilsem bile yine o arabaya binerdim. Yekta benden gitmiş olsa bile onun arkasında bıraktığı şey, benim için paha biçilemez değerliydi.

Şimdi buradaydım, Yekta’nın karşısında. Kucağımda bir yaşına basmak üzere olan kızım ile beraber duruyordum. Kızım. Kızım diyordum çünkü Asya hiçbir zaman Yekta ile bizim kızımız olmamıştı. O sadece benim kızımdı.

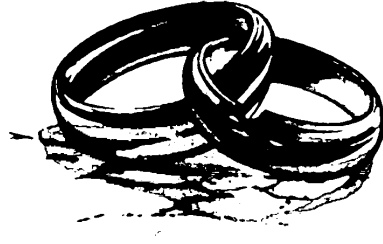
Yekta’nın Asya’nın üzerinde gezinen bakışları, gözlerinde ve yüzünde yer edinen o şaşkınlığı beni öfkeliendiriyordu.

Oysa ben, Asya’nın yüzünü ona göstermeyecektim. Yekta hayatı boyunca Asya’nın yamacına bile yaklaşamayacaktı. Bunu hak etmiyordu.

Yekta şu an kızımı görmeyi hak etmiyordu.

Kader bir şekilde yollarımızı kesiştirmese dünyanın bir ucunda birbirimizden habersiz bir şekilde yaşamaya devam edecek, belki de birbirimizin adını ağzımıza almayacaktık çünkü ben iki yıldır onun adını ağzıma almamıştım.

Bir hafta öncesinde onu iki yılın ardından tekrar görene kadar. Ansızın gidişinin ardından yeniden dönene kadar.

Bölüm BİR

Bir hafta önce

Daha küçük bir çocukken bebeklerim için küçük bir evim vardı. Televizyonda görüp büyük bir hevesle babamdan oyuncak bebeklerim için o evlerden almasını istemiştim. Babam istediğimi ikiletmemişti. Hiçbir zaman da ikiletmezdi. Ertesi gün işten döndüğünde beni bir sürprizle karşılamıştı. Önceki gün ondan istediğim ve çocuk aklıyla çoktan unuttuğum bebek evi büyük bir kutunun içinde, babamın elleri arasındaydı.

O günkü sevincim hâlâ tazeydi. Babam benim sevincimi hiçbir zaman söndürmezdi. Her gün bir öncekinden daha diri tutardı.

Bebeklerim ve onların eviyle oynarken saatlerimi geçirirdim. Zaman öyle hızlı akıp giderdi ki annem gelip uyku vaktini hatırlatana kadar saatin bu kadar çabuk geçip gittiğinin farkına varmazdım. Bebeklerime annemden gördüğüm gibi davranırdım. Bir anne edasıyla yaklaşır, bazen onları hafifçe azarlar, çoğu zaman fazlasıyla severdim.

Ben böyle büyümüştüm; annesinin ve babasının biriciği olarak. En büyük şansım beş kişilik çekirdek ailemdi. Annem, babam, ablam ve erkek kardeşim için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Onların da aynı şekilde benim için yapamayacakları şey olmadığını biliyordum.

Küçüklüğümden beri annelik benim için büyük anlamlar taşıyan bir kavram olmuştu. Çoğu kadın gibi ben de günün birinde anne olmayı isteyerek büyümüştüm. Bir gün hayatımın aşkını bulacak, onunla evlenecek ve hayata, birbirimize duyduğumuz o sonsuz güveni paylaşacağımız küçük bir birey getirecektik. Hayallerim hep bu yöndeydi.

Bugün bir anneydim ama hep hayallerimi süslediği gibi bir senaryoyla değildi. Aşk, insanın kendini kandırmasından başka bir şey değildi. Aşk, büyük bir aptallıktı ve insanın gözünü kör eden güçlü bir saplantı haliydi.

Hani derler ya aşk her şeyin üstesinden gelir diye. Ben bu söze artık inanmıyordum. Ya ben yanlış kişiyi aşk sanmıştım ya da aşk dile pelesenk olmuş bir yalandan ibaretti.

Artık hayatımda aşka yer yoktu. Ben sadece sevgiyi biliyordum çünkü sevgi insanın canını acıtmazdı. Benim nezdinde sevgi daha saftı. Yatağım-
da dizlerinin üzerinde durmuş işaretparmağıyla yüzüme dokunmaya çalışan bebeğim, benim en büyük sevgi kaynağımdı. Herkesten, her şeyden pişman olabilirdim ancak o asla böyle bir sıralamanın içerisine giremezdi. Artık en büyük iyi kim oydu.

Sevgi dolu bir sesle, “Bebeğim,” dedim. İşaretparmağını gözüme sokmaya çalışmasa daha iyi olabilirdi tabii ki. “Gözümü kör edeceksin ama.”

Yeni uyanmıştım. İki kişilik yatakta Asya’yla birlikte uyuyorduk ve canım kızım uyanır uyanmaz elleriyle yüzüme dokunmaya başladığında uykumdan sıyrılmıştım. Uyandığında yanında beni görürse ağlamazdı ama ben yoksam evin içinde ufak çaplı bir kıyamet kopardı.

Ona tepki verdiğimi görünce minik bir kıkırtıyla güldü ve bu benim de tebessüm etmemi sağladı. İnatla gözüme doğru uzatmaya çalıştığı işaretparmağını iki parmağımla havada yakaladım. Dudaklarımı ufak parmak ucuna bastırarak öperken Asya yatakta oturur pozisyona geçti. Böyle şeyler hanımefendinin hoşuna gidiyordu.

İlgi bağımlısı bir bebektir. Ben de ilgiyle büyütülmüştüm. Annesinin ve babasının şımarttığı o kız çocuğuydum. Kızımı da bundan mahrum etmeye çalışıyordum. Zaten ne kadar şu an farkında olmasa bile hayatında kocaman bir eksiklik vardı. Bunu ona hissettirmemek adına onun için en iyisi olmaya çalışıyordum.

“Anne,” dediğini duyduğumda her seferinde olduğu gibi göğsümde bir kıpırtı hissettim. İki heceyi birbirinden ayırarak ve harfler ağzından yuvarlanarak çıksa da *anne* dediğini bilmek heyecanlanmama yetiyordu. “Efendim bebeğim?” Öne doğru eğilerek boştaki elini göğüslerime doğru götürdü. “Acıktın mı?”

Bunu yeni öğrenmişti. Küçük hanıma son birkaç haftadır göğsüme dokunarak aç olduğunu belli etme güncellemesi gelmişti.

“Acıkırsın tabii,” dedim yatakta doğrulurken. “Gecedен beri emmedin.” Katı gıdaya geçeli çok olsa da geceleri uykusu kaçmasın diye uyandıgında sadece emziriyordum. Emzirirken kolayca uykuya dalabiliyordu ancak mama hazırlamaya kalkıştıgımda uykusu dağılıyor ve bütün gece sabaha kadar uyumuyordu.

Sırtımı yatak başlığına yasladığımda, “Gel bakalım buraya minik fare,” diyerek Asya’yı kucağıma aldım. Aniden yatakla bağlantısı kesilip kendisini kucağımda bulduğunda ağzına yasladığı yumruğunun arkasından güldü. Anne olunca bebeğiniz güldüğünde, siz de hiçbir sebep olmaksızın gülebiliyordunuz. Yüzünüzde gülücükler oluşmasına onun ufak bir gülüşü yetiyordu.

Asya’yı kollarımın arasına yatırdım. Sol göğsümü tişörtümün içinden açığa çıkardığımda Asya yumruğunu ağzından uzaklaştırdı ve hızla meme ucumu dudaklarının arasına aldı. Fazlasıyla obur bir bebek olmasına rağmen kilosu idealdi. Bunu gün içinde asla yerinde durmamasına bağlıyordum. Henüz yürümeyi öğrenmemişti ama emekleyerek her yere giriyordu. Bir saniye önce bıraktığım yerde onu bulamıyordum. Çok hareketliydi.

Asya emerken, ben de uyuduğu sırada dağılan saçlarını parmak uçlarımla yüzünden iterek düzeltmeye çalışıyordum. Koyu kumral saçları ve kopkoyu gözleriyle onun kopyasıydı. Yüz hatlarını benden almış olsa da gözlerine her baktığımda onu hatırlamak kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. Unutmak istediğın insanı bir türlü unutamamak, hâlâ hatıralarında var olması insana kendini sorgulatırdı. Onu unutmayı gerçekten istiyordum. Bunun hakkında içimde bir ikilem yoktu ama Asya varken onu asla unutamayacağımı kabulleneli çok olmuştu.

Asya bana hep onu hatırlatacaktı.

Kısa, ince telli saçlarını bir düzene soktuğumda işaretparmağımın tersiyle yanağını okşadım. Yumuşak teni gülümsememe sebep olurken, Asya hafifçe kaşlarını çatarak emmeyi bıraktı. Yalandan bir isyanla, “Aman tamam,” dedim. “Siz emerken size hiç dokunmayalım ama siz bizim her yerimize dokunun hanımefendi.” Emerken kendisinin elleri her yerimde gezinirdi fakat benim ona dokunmam hoşuna gitmezdi.

Parmağımı yanağından uzaklaştırdığımda çatılan kaşları düzeldi. Yeniden emmeye başladı ve gözlerini kapattı. Bu da onun bir oyunuydu. Emerken gözlerini kapattığında uyuduğunu sanırdım ancak o hiç uyumazdı.

Asya emmeye devam ederken odanın kapısı tıklatıldı. “Abla,” dedi kapının diğer tarafındaki Aktan. “Müsait misin? Geleyim mi?”

Bacaklarımın üstündeki örtüyü çekştirerek göğsümün kapanmasını sağladım. Boyun hizama kadar gelen örtüyü düzeltirken Aktan’a seslendim. “Gelebilirsin.”

Asya’nın küçük eli örtünün altından sızarak çeneme ulaştı. Kafamı eğip örtünün altında kalan bebeğime baktığımda dikkatle beni incelediğini gördüm. “Senin o parmaklarını ısırayım mı şimdi?” Sanki anlamış gibi elini çenemden boynuma doğru kaydırarak benden kaçırdı. Asya’nın bu haline gülerken odanın kapısı yavaşça aralandı ve Aktan görüldü.

Aktan’la aramızda sadece bir yaş vardı. Buna rağmen bana abla diyordu. Saygılı bir çocuktu. Babam onu öyle efendi yetiştirmişti ki kolay kolay kimseye karşı saygısını bozduğuna şahit olmamıştım.

“Gel ablacığım.” Kapıyı kapatmadan yatağa doğru yaklaşmaya başladı.

“Benim fışığım uyanmış mı?” Bu cümledeki fışık tabii ki de biricik yeğeniydi. Asya doğduğundan bu yana evde pabucum dama atılmış gibi hissediyordum.

Kafamı onaylarcasına salladım. “Uyandı ve emme evresine geçti bile.” Sesim isyankâr gibi çıksa da aslında öyle değildi. Bebeğimle ilgili en ufak bir şeyden bile isyan etmezdim. Yataktaki boşluğa otururken, “Benim yeğenim obur,” dedi. “Dayısına çekmiş. Ben sana kız dayıya çeker demiştim.”

Gözlerim kısıldı ve sorgularcasına konuştum. “Halaya olmasın o?”

Gerçi benim kızım halasına çekmesindi. *Allah korusun.*

“Hayır dayıya çeker, sen yanlış biliyorsun. Görmüyor musun? Asya bütün huylarını benden alıyor.” Haklı sayılabilirdi. Asya, Aktan’a çok düşkündü. Çoğu zaman onun hareketlerini taklit eder, yaptıklarını yapardı. Aktan da bunu Asya’nın kendine çekmesi olarak yorumluyordu.

“Sabah sabah seninle bunun tartışmasını yapmayacağım,” dedim gülümseyerek. “Şimdi neden sabahın köründe odama geldiğini açıkla.”

“Annemler kahvaltı masasına şeker koymayı unutmuşlar, ben de şeker niyetine yeğenimi almaya geldim.” Asya’nın eli bir kez daha çeneme dokundu. Aktan örtünün altından çıkan o ele sevgiyle baktı. Aktan iyi bir kardeş ve evlat olduğu kadar iyi bir dayı da olmuştu. Kızımın harika bir dayısı vardı. Kendi çocuğu olsa bu kadar sever miydi acaba diye düşünmeden edemiyordum.

Kaşlarımı kaldırıp indirerek cıkkladım. “Ben senin başka bir şey yüzünden geldiğini biliyorum. Dökül hadi ablacığım.”

“Annem yine bana kız ayarlama peşinde,” dedi sıkıntıyla. “Kalbini kırmak istemiyorum ama şimdi de tutturmuş şu kızla görüş, bu kızla görüş diye.” Annemin en büyük korkusu Aktan’ın evlenememesiydi. Bir an önce evlenmesini istiyordu. “Ne desem illallah etmiyor. Ben bu kadına ne diyeceğim şimdi?”

“Sen geri teptikçe annem daha çok ısrar ediyor, Aktan. Bunu sen de biliyorsun.” Kafasını salladı. “Aslında onun da kötü bir niyeti yok. Tek oğlusun ve evleneceğin kızın iyi birisi olmasını istiyor. Aklınca huzurumuzu kaçırarak bir gelin istemiyor işte.”

“Tamam ama ben kimseyle görüşmek istemiyorum. Ne yapayım? Zorlamı görüşeyim?”

Yirmi dört yaşındaydı ve lise dönemi haricinde bir sevgilisi olduğunu görmemiştim. Bir dönemden sonra hayatına hiçbir kadının girmesine izin vermemiş, aşka kapılarını kapatmıştı.

Tabii aslında dışarıya çizdiği imaj buydu.

Sırıtmaya başlarken, “Ben senin neden görüşmek istemediğini biliyorum,” dedim. Sırıtişımı engellemeye çalışsam da başarılı olamadım. “Sen birisini bekliyorsun da ondan.”

Bakışlarını Asya’nın durmadan çenemde hareket eden elinden ayırdı ve gözlerime çıkardı. “Yok öyle bir şey,” diyerek savunmaya geçmesi uzun sürmedi.

“Var öyle bir şey, var.” Bilmiş bir edayla gülümsedim. “Ablayım ben, bilirim.”

“Beliz...” Sinirlendiğinde veya hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunda bana abla demekten vazgeçerdi. Ve şimdi ses tonu uyarırcasına çıkmıştı. Altan altan *kurcalama* diyordu.

“Abla canım, abla. Beliz değil.” Sanki dayısını kızdığımı anlamış gibi Asya dişlerini göğsüme geçirdiğimde inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dişleri çıktıktan sonra onu emzirmek zor bir hale gelmişti çünkü hiç beklemediğim anlarda dişliyordu.

Aktan yüzümdeki ani değişimi fark ettiğinde keyifle gülümsedi. “Yine ısırdı, değil mi? Kurban olduğum, sana cezayı nasıl da veriyor ama. Dayısının prensesi diye boşuna demiyordum.”

İleride bir Asya-Aktan ittifakının oluşma olasılığı beni daha şimdiden korkutmaya yetiyordu.

“Sus bak, seni ayağımın altına alırım!” Örtüyü hafifçe çekiştirerek yüzümü kocaman açtığı gözleriyle beni izleyen kızıma doğru eğdim. “Annem, sen de canımı acıtmaktan zevk mi alıyorsun ben anlamıyorum ki. Doydun mu bakayım sen?” Doyup doymadığını kontrol etmek için Asya’yı göğsümden uzaklaştırmaya çalıştım ama Asya elini göğsüme bastırarak benden uzaklaşmayı reddetti.

Oburluğu gerçekten de Aktan’dan bulaşmış olmalıydı.

Yeniden arkama yaslanırken konumuza geri dönmek için, “Annemin bu sefer kiminle görüşmeni istediğini biliyorum,” dedim. “Dün konuşurlarken laf arasında öğrendim.”

Umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırıp indirdi. “Umurumda değil.”

Acaba kızın ismini duyduğunuzda da aynı tepkiyi verebilecek misiniz, Aktan Bey?

“Öyle mi?” dedim. “O zaman ben de kahvaltıya indiğimizde anneme Selinay ile görüşmek istemediğini söylerim.” Örtünün altına giren elim Asya’nın boştaki elini buldu. Parmakları başparmağımı sıkıca kavrarken ben de elinin üstünü yavaş dokunuşlarla okşamaya başladım. Selinay’ın bahsinin geçmesi bile Aktan’ın oturduğu yerde doğrulmasına neden oldu. “Halbuki annem de Selinay’ı çok severdi. İhtimali bile kadıncağızı çok sevindirmişti.”

“Selinay mı?” Gözlerinden geçip giden bin bir türlü duygu karmaşasına karşılık, Selinay’ın adı dudaklarından samimiyetsiz bir hoşnutsuzlukla dököldü. “Onunla öldürseniz yine görüşmem zaten.”

“Ne yani? Sen Selinay’a âşık değil miydin?”

Uyarır gibi bir tınıda, “Beliz!” dedi. “Annem duyacak şimdi! Sonra buluş diye başımın etini yemeye başlayacak. Yok öyle bir şey. Sen nerenden uyduruyorsun bunları?” Selinay, Aktan’ın ilk kalp yangınıydı. Biliyordum. Aktan kendisi bile farkında değildi ama bir zamanlar ona için için yanmıştı.

Sır veriyormuşçasına fısıldadım. “Hep derim, yine diyorum. Ablalar her şeyi bilir çünkü onların özel güçleri vardır.”

Alayla güldü. “Yanılıyorsun.”

“Ablalar hiç yanılmaz,” dedim omuz silkerek.

“Selinay’a âşık değilim. Elimde olsa onunla aynı ortama bile girmem.” Aynı mahalledeydik ve isteseler de istemeseler de toplu etkinliklerde ikisi

bir araya geliyordu. Mahalleli, Aktan'ı ve Selinay'ı lise dönemlerinde birbirlerinden hazzetmeyen iki genç olarak bilirdi. Yan yana gelmemek için verdikleri uğraşa herkes şahitti. Aktan'ın Selinay'a karşı hisleri olduğuna ve Selinay'ın ona olan tavırları sebebiyle içine gömmek zorunda kaldığına ise muhtemelen sadece ben şahittim.

Kardeşimin onu sevdiğini bir akşam vakti evimizin önündeki merdivenlere çökmüş bir şekilde, telefonunda açık olan Selinay'ın fotoğrafına bakarken gördüğümde anlamıştım. Arkasından geldiğimde telefondaki fotoğrafı gördüğümü o bilmezdi. Her zaman da inkâr ederdi.

İnanmadığımı belli ederek, "Hımm," dedim. "Öyle diyorsan öyledir ama sen bu görüşmeyi değerlendir derim." Asya'nın bir süredir emmediğini fark ettiğimden tişörtümü düzelttim. Emmeyi bırakmasına rağmen örtünün altında hiç sesini de çıkarmıyordu. "Belki sana da Selinay'ı tanımak için bir fırsat olur. Sandığın gibi biri olmadığını görürsün."

"Yıllardır tanıyorum zaten." Örtüyü üzerimizden atarak Asya'yı içinden çıkardım. Sıcakladığından olsa gerek biraz terlemişti. "Sandığım gibi birisi olduğunu biliyorum. Tekrar tanımama gerek falan yok," diyerek direkt kestirip attı.

Ah be, Aktan... Bu inkâr çaban nereye kadar sürecektir böyle?

"Peki," diyerek pes ettim veya Aktan öyle sandı. "O zaman anneme söyleyelim de Selinay'ın annesiyle görüşsün. Boşuna cevap beklemesinler. Güzel kız sonuçta, belki başkasıyla görüşmek ister."

"Bir dakika," dedi hemen. "Selinay benimle görüşeceğini biliyor mu?" Asya kucagımda daha fazla durmayarak kollarını dayısına doğru uzatmaya başladı. Aktan hızlı bir şekilde kızımı kucığına alsa da bütün dikkati bendeydi. "Bile bile kabul mü etmiş?"

"Bilmem. O kısmını bilmiyorum. Belki sana yaptıkları gibi ona da kiminle görüşeceğini söylememişlerdir." Bakışlarımı Asya'dan ayırarak Aktan'ın yüzüne çıkardım. "Belki de sen olduğunu bilerek kabul etmiştir." Aktan'ın aklının karışması için onu bilerek böyle bir ikilemde bırakmıştım. Örtüyü üzerimden atarak ayaklarımı yere bastım ve yataktan kalktım. "Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Ne de olsa sen Selinay'la görüşmek istemiyorsun."

Kıyafet dolabıma yaklaşarak Asya'nın eşyalarının olduğu tarafa yöneldim. Çekmecedan kalın, beyaz bir külotlu çorap ve bebek pambesi

tonlarında elbisesini çıkardım. Bebeğime renkli elbiseler giydirmeyi çok seviyordum. İçinde çok tatlı görünüyordu.

Aktan'ın sessizliğiyle beraber gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öyle, değil mi?" diye yineledim.

Dalgin bir şekilde kucağındaki Asya ile ilgilenen Aktan, "Öyle," diyerek onayladı.

Öyle değildi.

Kıyafetlerle birlikte yatağa yaklaşırken, "Kızım terlemiş dayısı," dedim. "Kızımın üzerini değiştirelim." Aktan nihayet düşünceli hallerinden sıyrıldı ve gülümseyerek Asya'ya baktı. "Dayısı prensesinin üstünü değiştirir." Asya'yı kucağından indirip yatağa yatırdı. Yüzümü bile yıkamadığım için Aktan'ın bu teklifini reddedemeyecektim.

"Peki, al bakalım." Asya'nın kıyafetlerini yatağın üstüne bıraktım. "Ben lavaboya giriyorum."

"Keyfine bak." Asya yüzünden eksik olmayan o gülüşüyle beraber kollarını ve bacaklarını gelişigüzel sallayarak dayısına zorluk çıkarıyor, bundan zevk alıyordu. Onu birkaç saniye boyunca izledim ve en sonunda rutin işlerimi halletmek üzere odadan ayrıldım.

Tuvaletteki işimi hallettikten sonra ellerimi güzelce yıkayıp ardından yüzüme su çarptım. Her sabah rutinimde olduğu gibi yüzüme krem ve serum uyguladım. Son olarak güneş kremimi yüzüme yedirdikten sonra gece uyumadan önce tepemde atkuyruğu yaptığım, bakır tonlarındaki saçlarımı açtım. İri dalgalı saçlarım omuzlarıma döküldüğünde onları düzelterek banyodan çıktım. Odaya geri döndüğümde Aktan'ı ve çoktan üstünü değiştirmiş olduğu Asya'yı yatağın üstünde oyun oynarken buldum.

Aktan, Asya'yı gıdıklıyordu ve kızımın neşeli kıkırtıları tüm odayı hâkimiyeti altına almış bir haldeydi. Asya'nın dikkatinin Aktan'da olmasını fırsat bilerek dolaptan kendime kıyafet çıkardım ve tekrar banyoya geçtim. Uzun bir zaman sonra bugün ilk kez bir iş görüşmesine gidecektim. Uyanığımdan beri içimde onun heyecanı vardı.

Uluslararası bir şirketin lojistik bölümünde çalıştığım işimden Asya'nın doğumuna yakın bir dönemde ayrılmıştım. Bana kalsa birkaç ay daha çalışabilirdim ancak annem ve ablam o kadar evhamlıydı ki onların ısrarları sebebiyle hamileliğimin altıncı ayında eve kapanmıştım. Şimdi Asya bir yaşına girmek üzereydi ve artık bir şeyler yapmak istiyordum. Uzaktan bile

olsa çalışacağım bir işim olmasını umuyordum zira diğer türlü kendimi işe yaramaz birisiymiş gibi hissediyordum.

Etek ve kazak ikilisinden oluşan kombinimin üstüne siyah bir blazer ceket giyecektim. Aslında eskiden tarzım bu şekilde değildi. Daha hareketli şeyleri tercih ederdim ama büyüdükçe insana ister istemez bir olgunluk geliyordu. Üstelik iş görüşmesine gittiğim için biraz daha ciddi olmam gerekiyormuş gibi geliyordu.

Eteğimin altına giydiğim siyah, ince çorabı kaçmamasına özen göstererek yukarıya doğru çekiştirdim. Kıyafetimin ardından saçlarımla pek uğraşmadan kendi haline bıraktım.

Makyaj yapmak üzere odama geri döndüğümde odada ne Aktan'ı ne de Asya'yı görebildim. Seslere bakılırsa aşağıya inmişlerdi ve bebeğim her zaman olduğu gibi evdeki herkesi çoktan neşelendirmişti bile.

Beni en çok oyalayan kısım makyajım oldu. Ne yapsam bir türlü beğenemedim. Tam beğendim dediğim yerde normal günlerde tek seferde çektiğim *eyelinerımı* bugüne inatmış gibi bir türlü çekemedim. *Eyeliner* çekmekten vazgeçmek üzereyken düzgün bir kuyruk yapabildiğimi görüp, "Nihayet!" diyerek elimden bıraktım.

Zar zor da olsa makyaj masasının önünden ayrılıp odadan çıktım ve aşağıya inen merdivenlere yöneldim. Her bir basamakta Asya'nın kıkır kıkır sesinin volümü artıyordu. Bu, benim de gülümsememe neden olurken merdivenleri inince ilk olarak mutfığa yöneldim. Annem buradaydı ve kahvaltı için patates kızartıyordu.

"Günaydın," dedim neşeli bir sesle. "Sana kaç kere patatesleri *airfryerda* yap dedim? Yağda kızartana kadar kendini yoruyorsun annem."

Annem huysuz bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Aldınız getirdiniz her yemeği yapıyor diye, ben sevemedim o şeyi. Patatesleri kuru kuru yapıyor. Baban da sevmedi tadını."

Ocağın yanına geçerek, "Sen çekil ben kızartayım o zaman," dedim.

"Aman aman, sen uzak dur kızım. Ne güzel giyinmişsin, şimdi üstüne başına yağ sıçrar. Az kaldı zaten, bunlar son." Normalde direktir, annemi ocağın başından gönderirdim ama özenle seçtiğim kıyafetlerimin yağ olmasını istemediğim için onaylayarak birkaç adım uzaklaştım.

Gözücüyla üstümü başımı süzerken, "Ne güzel olmuşsun sen böyle," dedi.

"Ee," dedim. "İş görüşmesine ev haliyle gidecek değildim."

“Güzel güzel.” Yağın içindeki patatesleri birbirine yapışmasın diye karıştırdı. “Gidip o işi al da gel.”

“Umarım.” Aslında bir yıldan uzun süredir mesleğimden uzak olduğum için bazı şeyleri unuttum diye tedirgindim. Bir de Asya konusunda endişeliydim ki bu diğer konudan daha baskındı. “Sence doğru mu yapıyorum anne? Asya bu kadar küçükken işe devam etmem doğru mu?”

“Asya doğduğundan beri kendini eve kapattın. Asya’yı gezdirmek haricinde dışarı çıkmıyorsun kızım. Kendini ona adadın resmen. Artık senin de dışarıya dönmen gerekiyor. Asya’ya bakacak kimse olmasa bu endişeni anlarım. Ben ne güne duruyorum? Sen gelene kadar küçücük çocuğa bakamaz mıyım?”

“Yine de endişe ediyorum. Daha çok küçük ve herkesten çok bana ihtiyacı var. Birkaç saat bile ayrı kaldığımızda bu vakti çocuğunla geçirebilirdin diye kendimi suçluyorum.” Anne olduktan sonra bebeğimden ayrı geçirdiğim her dakikada vicdan azabı çeker olmuştum. Belki de annemin dediği gibi kendimi eve kapatmamın sebebi buydu.

“Kızına hiç o kadar güvenme,” dedi annem derin bir gülümsemeyle. “Dayısını görünce tüm dünyayı unutuyor. Seni bile.”

Gülüşüme engel olamadım. Asya’nın Aktan’a olan düşkünlüğü bambaşka bir seviyeydi gerçekten.

Aktan’ın haftanın üç gününde evden çalışması bu açıdan işime yarayacak gibiydi. Biliyordum ki bulduğu bir dakikalık boşlukta bile Asya ile ilgilenirdi.

Salondaki masa çoktan hazır olduğundan sadece patatesleri ve çaydanlığı alarak salona geçtik. Babam masanın başına oturmuş, gazetesini okuyordu. Aktan omuzlarına oturttuğu Asya ile beraber salonun ortasında geziniyordu. Ablam evleneli neredeyse iki yıl olmuştu ve bizimle değildi. Bazen eşiyle beraber pazar sabahları kahvaltıya gelirlerdi.

Azarlar gibi bir sesle, “Aktan,” dedim. “Omuzlarını ağrıtacaksın!”

“Kuş kadar bir şey bu bebek. Neresi ağrıtacakmış omzumu? Ben spor salonlarında Asya’nın üç katını tek seferde kaldırıyorum.” Liseyi bitirdiğinden beri haftanın birkaç gününü spor salonunda geçiriyordu prensimiz. Bunun getirisi olarak vücudu da epey kalıplıydı.

Kafamı iki yana sallayarak babamın çaprazındaki sandalyeyi çektim. “Günaydın baba.”

“Günaydın güzel kızım.”

“Aktan, Asya’yı getirsene mamasını yedireyim.” Babamla benim aramda kalan bebek sandalyesinde duran mamayı muhtemelen annem hazırlamıştı. Ben geciktiğimde annem her konuda hızır gibi yetişirdi.

“Biraz önce emmedi mi bu kız?” derken Asya’yı omzundan indirdi.

Alayla sordum. “Sen de o kadar emmeyle onun doyduğuna inandın yani?”

“Dayıcığım.” Kucağındaki Asya’yı kendisine doğru döndürdü. “Senin hiç doymayan göbüşünü ne yapacağız?”

Asya’yı havaya kaldırıp yüzünü karnına gömen Aktan, kızımın çığlık atarak gülmesini sağladı. Asya ellerini Aktan’ın kıvrırcık saçlarına atarken ikisi birlikte masaya yaklaştıklarında dayısı Asya’yı bebek sandalyesine oturttu. “Şimdilik ayrılıyoruz prenses. Kahvaltıdan sonra benimlesin ama.”

Aktan masadaki yerine geçerken ben de Asya’nın önlüğünü boynundan geçirdim. Her zaman olduğu gibi önlüğünü giydirirken biraz zorluk çıkar-mıştı. Plastik tabağını elime alıp kaşığa doldurduğum mamayı Asya’nın ağ-zına götürdüm. Mama yiyeceğini anlar anlamaz küçük dudaklarını aralayıp kaşıktaki mamayı hevesle yedi.

Yutkunduğunda ağzının etrafında kalan mamayı kaşıkla dudaklarına doğru ittirdim. Bunu yapmama gerek bile yoktu, ağzındakini bitirir bitirmez kendisi dilini ağzının etrafında bir tur çevirip kalan bütün mamaları yiyordu zaten.

“Annem, istersen Asya’yı ben yedireyim. Sen kendi kahvaltını yap, geç kalırsın sonra.”

“Görüşmeye iki saatten fazla var. Her türlü yetişirim, sen kendi kahvaltına bak.”

“Hayırlısı olsun,” dedi babam gazetenin sayfasını çevirirken.

“Sen de o gazeteyi bırak da kahvaltını yap, Salih. Masada hiçbir şey kalmayınca aç kaldım diye yakınıyorsun sonra.” Gözüm hunharca patates tıkanan Aktan’a kaydığında sırtımdan edemedim. Neden masada hiçbir şey kalmadığının cevabıydı.

“Bırakırım şimdi hanım.”

Asya da sanki annemin dediğine katılıyormuş gibi babamın gazetesinin ucundan tutup kendi gücünün yettiğince çekiştirmeye başladı. “Dede!” Çekiştirdiği gazetenin açıldığı kısımdan kafasını yana yatırarak babama bakmaya çalışıyordu.

Gülümseyerek kaşığı ağzına götürdüm. Mamasını yerken bile dedesine bakmaya çalışıyordu. “Söyle bakalım dedesinin gülü.”

Aktan, babama salça olmadan durur muydu hiç? Gülerек, “Şuncacık bebek de şimdi dile gelip derdini anlatacaktı,” dedi.

Babam gazetesini katlayıp bir kenara bırakırken Aktan’a yalandan ters bir bakış attı. “Biz torunumla gayet güzel anlaşıyoruz.”

“O daha çok babıldıyor’ baba.”

“İşte dile gelse dedesine ne methiyeler düzecek o.” Dedesinin ilgisini çekmek için elinden geleni yapan kızımın yanağını okşadı babam. “Değil mi güzelim?”

Asya cevabını ellerini birbirine vurarak verdi. “Bu çocuk beni anlıyor diyorum, kimse bana inanmıyor.”

Asya’nın mamasını güzelce yedirdikten sonra kendi kahvaltıma geçtim. Hızlıca karnımı doyurdum ve Asya’yı bir güzel öpüp kokladım. Sadece birkaç saat dışarıda kalacak olsam da onu çok özleyecekmişim gibi hissediyordum. Evdekilerle vedalaşıp nihayet kendimi dışarı attığımda derin bir nefes alıp vererek bahçeden çıktım.

Aktan kendi arabasını bozup, benimkini kullandıktan sonra onu da üçüncü kullanışında nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde bozunca, arabam bir hafta önce tamire gitmişti. Tamirhanede sıra olduğundan ikimizin de arabası henüz yapılmamıştı. Babamın arabasını da kullanmak istemiyordum. Evde tek araba o kalmıştı ve ben yokken acil bir şey olursa diye evin önünde durması gerekiyordu.

Otobüs durağına doğru yürümeye başlarken çok soğuk olmayan havanın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Bu mevsimde etek giyip de üşümediğim nadir zamanlardan birisiydi.

Otobüs durağına ağır ağır ilerlerken yine sokağın fazlasıyla tanıdık, yüzlerce anı barındıran o kısmına geldim. Evimiz bir sokağın sonunda yer alıyordu. Çıkmaz sokak gibiydi. Bizim evden sonra birkaç ev daha vardı ve devamında yol devam etmiyordu. O yüzden evin yolu istesem de istemesem de onun evinin önünden geçiyordu. Otobüs durağı da sokağın başında olduğundan sürekli bu yolu kullanmak zorunda kalıyordum. Şahsi arabamla bile gidebileceğim tek yol burasıydı. Bu durum canımı çok sıkıyordu.

Başlarda bu evin önünden her geçişim bana ızdıraptı. Gözlerimin dolmasına, kalbimin sızlamasına engel olamazdım. Yekta’ya olan kinim

* Bebeklerin konuşma öncesi dönemde anlamsız basit heceleri tekrar etmesi.

büyüdükçe bu hisler azalmıştı. Ama ne kadar kinli olursam olayım, buradan geçmek bana her zaman kötü hissettiriyordu. Hissettirmeye de devam edecekti.

Bu eve az girip çıkmamıştım. Ailesi evde değilken Yekta'nın bana verdiği anahtarla ondan gizli sayısız kez girmiştim. Ona sürpriz yapardım. Bazen o gelmeden önce evde olurdum, bazen o evdeyken. Hangi şartlarda olursak olalım beni görünce gözlerinin içine kadar gülerdi. Bir insan mimiklerine kadar yalan söyleyebilirmiş...

Arabayla ya da arabasız fark etmez, bir şekilde haftada en az iki kez önünden geçmek zorunda kaldığım evde bugün son iki yıldan farklı bir değişiklik vardı. Her zaman bahçesi bomboş, perdeleri çekili olan evin bahçesinde siyah, son model bir araba vardı. Daha önce bu arabayı görmemiştim.

Bakışlarımı eve doğru kaydırduğımda, üst kattaki bir odanın perdesinin yarısına kadar aralık olduğunu gördüm; Hande'nin odasının.

Kalbim tekledi. Ne hissettiğimi anlayamadım bile. Geri dönmüş olabilir miydi? Yoksa sadece Hande mi buradaydı?

Asya'nın yeni doğduğu zamanlarda bu evde bir kez daha böyle bir hareketlilik olmuştu. Daha sonra ablamdan Hande'nin geldiğini duymuştum. Birkaç gün kalıp gitmişti ama o buradayken hiçbir şekilde mahallede gezinmemiştim. Özellikle Asya ile asla dışarı çıkmamıştım. Beni gördüğünde abisine yumurtlayacaktı ve ben, Yekta'nın bebeğimi aldırmadığımı öğrenmesini istemiyordum. O, bebeğimi istememişti. Ben de onun Asya'nın hayatta olduğunu bilmesini istemiyordum.

Sandığımın aksine belki umursamazdı da. *Ayak bağı* dediği bir bebek ne kadar umurunda olabilirdi ki?

Sert yutkunuşlar eşliğinde karşımda duran eve bakarken, bedenimin yolun ortasında mihlanıp kaldığını bile çok sonradan fark ettim. Hande'nin odasının perdesi aralanmıştı sonuçta. Gelen Hande olmalıydı. Belki o zamanki gibi birkaç gün kalır ve giderdi. Yekta'nın burada olma ihtimalini aklımın ucundan dahi geçirmek istemiyordum.

Kendime verdiğim tesellilerin aksine içimde bir yer, şu an onunla aynı havayı soluduğumu hissediyordu. Bu çok güçlü bir histi. Öylesine bir şey değildi, sanki kalbim de aynı fikirdeydi.

"Saçmalama, Beliz," diyerek düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım. "Saçmalama."

Bunun düşüncelerimden kaçmamda bir etkisi olacakmış gibi hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir an önce o evin önünden ayrılmalıydım. O geldiyse bile ne olacaktı? Gelmemiş gibi hayatıma devam etmek zorundaydım. Onun burada olduğu süre boyunca Asya'yı gözlerden uzak tutmalıydım.

Onu görmemeli, varlığını dahi bilmemeliydi.

Şimdilik olumlu olduğunu düşündüğüm iş görüşmemin ardından yola koyulmuştum. Otobüsten indiğimde çoktan akşamüzeri olmuş, hava karmaya yüz tutmuştu. Karanlıkla aydınlık arasındaki o loş hava çok hoşuma gidiyordu. Günün bu saatlerinde etraf daha bir cıvıl cıvılmış gibiydi.

Tam da dışarıda daha çok vakit geçirmek istediğim esnada telefonuma yakın arkadaşım Simay'ın araması düşmüştü. Onunla konuşurken farkında olmadan evime giden yolda epey oyalanmıştım. Bunu telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kaç dakikadır konuştuğumuza baktığımda fark ettim.

"Sonra bana *sen bunu seversin* dedi. İki gündür konuştuğum çocuk ve ne sevip sevmediğimi bilmeden sen bunu seversin dedi. Üstelik bahsettiği şeyi sevmiyordum! *Sen benim neyi sevip sevmediğimi nereden bileceksin* diye çıkıştım ben çocuğa. Bana garip garip baktı sonra ne dese beğenirsin? *Sen bunu seversin*. Birkaç kez tekrarlandı bu döngü, delirecektim!" O kadar sinirli ve hararetli bir şekilde anlatıyordu ki anlattıkları anbean gözümün önünde canlanıyordu. "Sonra ne öğrendim, biliyor musun? Çocuk doğuluymuş! Sen bunu seversin derken de aslında soru soruyormuş."

Hikâyenin sonunun asla buraya bağlanacağını kestiremediğimden olsa gerek dudaklarımdan beklenmedik derecede gür bir kahkaha döküldü. Gülüşüm Simay'ın bile sinirlerinin sönmesine ve telefonun diğer ucundan gülmesine sebep oldu.

"İki gündür konuşuyorsunuz ve çocuğa nereli olduğunu sormadın mı?"

"Biraz zor kızı oynuyordum," dedi kısık sesiyle. "O bana sorular soruyordu ama ben ona sormuyordum. Konuşmayı kestik zaten."

"Boş ver aşkım, zor kız olduğunu anlamış oldu."

Bu defa benden önce kahkahayı patlatan o oldu. Simay'a eşlik ederken etrafta gezinen bakışlarımın odağına düşen kişi benim için dünyanın bir süreliğine durma sebebiydi. Simay'ın sesinin artık bana ulaşmamasının, muhtemelen kar yağacağı için havaya hâkim olan keskin soğuğun artık

vücuduma işlememesinin, beynimde çınlamayı andıran bir uğultu oluşmasının ve bu soğukta dahi ensemeye bir sıcaklığın basmasının sebebiydi.

Yekta.

Gözlerim ve zihnim bir olup benimle bir oyun oynamaya karar vermediyse eğer, karşımda duran kişi Yekta'dan başkası değildi. Evlerinin bahçesindeki arabanın bagajına doğru eğilmiş bir şeylerle uğraşırken, tüm sokağı inleten gülüşümü duyduğu an kafasını kaldırıp sesin kaynağına, yani bana doğru baktığında tüm dünya durdu.

Biz birbirimize bakarken kaç saniye geçti emin olamadım. O kısacık sürede kendi içimde çok şey sorguladım fakat hiçbir bakışlarımı gözlerimden ayırmama yeterli olmadı. Yekta'nın hareketlendiğini görene kadar orada öylece donakaldım.

Ya da yanıliyordum.

Dünya tam da şu anda yeniden dönmeye başlamıştı.

Bölüm İKİ

Geçmiş

Hayatınıza giren birisi, sizdeki bütün kötü duyguları uyandırıyorsa o kişiyi en acilinden hayatınızdan defetmeniz gerekir; daha büyük yıkımlar yaşatmaması için, ardında bir enkaz bırakmaması için, ona bu fırsatı vermemeniz için.

Çünkü kendini seven ve özsaygısı olan insanlar böyle yapardı.

Tabii bazı durumlarda kendini sevmek de yetmiyordu. O kişinin nasıl biri olduğunu çok geç de öğrenebiliyordun. Bunu fark ettiğinde her şey için geç olabiliyordu. Benim için Yekta da öyleydi. Günün birinde bu hale gelebileceğimiz ihtimalini vermediğim tek insandı.

Dolu dolu olan gözlerim karşımdaki iki katlı evden ayrılmıyordu. Yekta'nın eviydi. Ben yalnızca Yekta'nın gideceğini düşünmüştüm ama onlar mahalleyi ailecek terk etmişlerdi. Aylardır babasının buradaki şirketlerinin bir kolunu da Amerika'da açacağı konusu gündemdeydi ama Yekta'nın bunu benden kaçış olarak kullanacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Zaten ailesi de buraya uygun değildi. Kendi içlerine kapanık bir aileydi. Bizlerle hiçbir zaman samimi olmamışlardı. Mahalleli onları pek sevmezdi. Onlarda buraya aykırı bir şeyler vardı. Belki onlar da Amerika'ya yerleşmişlerdi. Ansızın hayatımıza dahil oldukları gibi ansızın çekip gitmişlerdi.

Işıkları kapalı olan eve bakmaya devam ederken dolu gözlerimden birer damla yaş düştü. Günlerdir yaptığım tek şey ağlamaktı. İşe gitmiyor, bırakın evden çıkmayı odamdan bile dışarı adımımı çok nadir atıyordum. Ailem tarafından bu halim elbette ki fark edilmişti. Bugün neden bu halde olduğum konusunda çok üstüme geldiklerini hissettiğimde çareyi kendimi dışarı atmakta bulmuştum.

Sonra onların evinin önünden geçerken artık kapkaranlık kalan pencerelerini görmüştüm. Ablam gitmişler demişti fakat inanmamıştım. Bu kadar çabuk olacağına ihtimal vermemiştim. İnanmak için kendi gözlerimle görmem gerekiyormuş...

Buradan ayrılmak istemediğimi fark ettiğimde gözlerim hemen evlerinin karşısında, yolun diğer tarafında kalan koca ağaca kaydı. Adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Caddeden karşıya geçip, ağacın dibine çökerek sırtımı gövdesine yasladığımda evleri tam karşımda kalmıştı. Bu evin her akşam neredeyse bütün odalarının ışıkları açık olurdu. Ne zaman buradan geçsem durur, Yekta'nın odasına ait olduğunu bildiğim cama bakardım.

Derin bir nefes aldım. Bir haftadır varlığını bildiğim bebeğime yeteri kadar önem vermiyordum. Elimi bir kez bile karnıma götürüp varlığını hissetmeye çalışmamıştım. Kendimi yaşadığım üzüntüye o kadar kaptırmıştım ki hamilelik için riskli olduğunu bildiğim ilk haftalarda gereken önlemleri almamıştım.

Doğru düzgün yemek yemiyordum. Bu onun için çok büyük bir haksızlıktı.

Bacağımın üstünde duran sol elimi kaydırarak karnımın üstüne götürdüm. Hastaneye kontrole dahi gitmemiştim. Ben nasıl bir anneydim? Titreren dudaklarıma rağmen tok çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Seninle hiç tanışamadık," dedim. "Varlığına kendimi alıştırmam gerekiyordu." *Onun yokluğunu ise kabullenmem.*

Şimdi bu evi terk edilmiş gibi görmüştüm ya, benim için her şey bitmişti. O çoktan gitmişti ve artık ben de bunu kabullenmiştim.

"Sakın beni kötü bir anne sanma, olur mu? Ben sadece biraz üzgünüm." Biraz mı? Sanırım kalbim sökülüp atılsa bu kadar kötü olamazdım.

Gerçi onun yaptığı da kalbimi söküp atmakla eşdeğer değil miydi?

Pes edercesine soluklandım. "Sana yalan söylemek istemiyorum. Çok üzgünüm, hayatımın en zor günlerini geçiriyorum." Karnımdaki varlığını öğrendiğimden beri tek bir düşüncem vardı; ben bu ufak candan ayrılmak istemiyordum. Aldırmak bir kez bile aklımdan geçmemişti.

Beni bu kadar kötü etkileyenlerden birisi de ailemin vereceği tepkiydi. Beni evlatlıktan reddederler miydi? Evlenmeden hamile kalmıştım. Babası bebeğine sahip çıkmamıştı. Şartlar böyleyken olumlu bir tepki vermeleri mümkün müydü?

Bu yolda tek başımaydım.

“Ama bunlar da geçip gidecek, eminim. Hangi üzüntü geçmez ki? Senin varlığın benim gücüm olacak, inanıyorum.” Çok kuvvetliydi bu his. Onun varlığı bana güç verecekti.

“Daha şimdiden çoğu bebekten bir sıfır geridesin ama ben o açığı kapatmak için elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum.” Burnumu çektim. Elim karnımın üzerinde hareket halindeydi. Kaç haftalık olduğunu bilmediğim bebeğimi imkânsız olduğunu bile bile hissetmeye çalışıyordum.

“Acaba kız mı olacaksın, erkek mi?” Bu soru, ağlıyor olmama rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme filizlenmesine neden oldu. “Biliyor musun, bizim hep kurduğumuz bir hayalimiz vardı. Evlenecektik. İki katlı, kocaman bahçesi olan bir evimiz olacaktı. Bahçesi kocaman olacaktı çünkü çocuklarımızın oynaması için büyük bir alan gerekiyordu. Bahçenin bir köşesinde şişme havuz olacaktı. Denize gidemediğimiz zamanlarda çocuklarımız o şişme havuzda vakit geçirecekti.”

Anlattıkça ağlıyor, ağladıkça anlatıyordum. Birlikte kurduğumuz hayalleri tek başıma hatırlayınca kendimi çok kötü hissediyordum.

“Çocuklarımıza isim bile ayarlamıştık,” dedim gülümsemeye devam ederken. O anlar zihnimde yeniden canlandı.

“Tamam,” dedim bedenimi koltukta Yekta’ya doğru kaydırırken. “O mükemmel hayalinde çocuklarımızın adını da ayarladın mı peki?” Yeterince dibi- ne sokulduğumda bacaklarımı bacaklarının üstüne doğru uzattım. “Üzerinde epey düşünmüş gibisin de.”

Bana anlattığı evli, mutlu, çocuklu hayalini şaşkınlıkla dinlemiştim. Resmen her bir ayrıntısını düşünmüştü. Aklıma asla gelmeyecek detayları ince ince planlamıştı. Her gece uyumadan önce evli olduğumuz bir alternatif evrenin hayalini kuruyor olabilir miydi?

Elini çıplak bacağıma yerleştirirken, “Düşündüm tabii ki,” dedi. Dakikalardır olduğu gibi yüzünden eksilmeyen gülümsemeye içim erir gibi baktım. “Kızımız olursa Parla olacak. Oğlumuz olursa da Demir.”

Gözlerim kısılrken yalandan bir imayla, “Ya,” dedim. “Peki burada bana düşen söz hakkı nerede? Çocuklarımızın isminde benim katkım olmayacak mı?”

“Senin en büyük katkı onların annesi olman olacak.” Alayla söylediğine karşılık gözlerimi kısıp yüzüne yalandan bir sinirle baktım. Yüzündeki alaylı gülüşü silip, “Şaka yapıyorum,” dedi yanağımdan makas alarak. “İki isimli olsunlar. Diğerini de sen koy.”

Dirseğimi koltuğun kol kısmına yaslayarak elimi Yekta'nın ensesine götürdüm. Oradaki saçlarıyla oynamaya başlarken düşünür gibi dudaklarımı büktüm. Yekta elbette ki bu fırsatı kaçırmadan dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı ve ben her zaman olduğu gibi, "Dikkatimi dağıtmasana! Düşünüyorum," diye isyan ettim.

Keyifle gülümsedi. "Düşün bakalım. Ben de seni izleyeceğim."

Dayanamayarak ben de gülümsedim. "Asya," dedim büyük bir heyecanla. "Kızımız olursa adı Asya olsun istiyorum ben."

"Asya," diyerek tekrarladı beni. "Güzel isim. Neden Asya?"

"Ben sana sordum mu neden Parla diye?"

"Güzelliğini senden alıp adı gibi parlсын diye." Şak diye hiç düşünmeden verdiği cevapla dudaklarım aralık kaldı. Bacağımdaki eli orada durmaya devam ederken, diğeri omzumdan belime doğru salınan saçlarımın arasına karıştı. "Sadece güzelliğiyle değil. Zekâsını, huyunu, kişiliğini de senden alsın. Girdiği her ortamda bakışları üzerine çeksın, parlсын diye." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp burnumun ucuna ufak ama midemde kelebek etkisi yaratan bir öpücük bıraktı. "Annesi gibi."

Hayretle, "Sen gerçekten her ayrıntıyı düşünmüşsün," diye konuştum.

"Daha neleri düşündüm bir bilsen." Saçlarımdaki elini belime indirip kolunu bedenime sardı. "Erkek ismi düşündün mü?"

Hevesle başımı salladım. "Erkek olursa da... Aybars olabilir."

"Öyleyse çocuklarımızın ismini ayarladık. Asya Parla ve Aybars Demir." Düşüncesi bile daha şimdiden elimin ayağımın birbirine dolaşmasına sebep olacak kadar beni heyecanlandırmıştı. Ben daha önümüzde çok uzun zaman olduğunu düşündüğüm hayalimize dalmış giderken muzip tavırlarıyla bedenimi kendisine doğru yaklaştırdı. "Sırada evlenmek ve o çocukların yapımı için ilk adımı atmak kaldı."

"Çok hevesliydik," diye mırıldandım burukça. "Ama şimdi..." Söylemeyi planladığım her şeyi içimde tuttum. Ben, o büyüdüğünde bebeğime babasını kötü anlatmayacaktım. Babasının yaptıklarını onun omzuna yükleyip bununla büyümesine izin vermeyecektim. Bu, bir çocuğun zihnini zehirlemekten başka bir şey değildi. Bu kötülüğü ona yapmayacaktım.

*"Her neyse," dedim. "Hayatıma hoş geldin, Asya ya da Aybars. Cinsiye-
tinin ne olduğu önemli değil. Ben seni her daim çok seveceğim."*

Bir süre daha orada oturdum. Kendi başıma sessizce ağladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldüğü kadar içime içime de aktılar. O evin ışıkları kapalı camlarına uzun uzun baktım. Sonra kendime verdiğim sözü hatırladım. Onu zihnimde ve kalbimde öldürecektim. Benim için bir ölüden farkı olmayacaktı.

Nihayetinde oradan kalktım ve adımlarımı evime doğru yönlendirdim. Kendimle yaptığım hesaplaşma bitmişti. Bebeğimle tanışmış, onun gittiğini kabullenmişim. Şimdi ailemle yapmak zorunda olduğum bir hesaplaşma vardı. Beni en çok korkutan da buydu.

Bahçeden içeriye girdiğimde gözlerim yeniden dolmaya başladı. Ellerim tir tir titriyordu. Tepkilerinden o kadar korkuyordum ki çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamama ramak kalmıştı.

Evin ziline bastım. Kapının açılmamasını diledim ama açıldı. Eve dönmeyi de dilemişim ama en nihayetinde dönmüştüm. Birazdan verecekleri tepki ödümü patlatsa da onlar ailemdi, dönüp dolaşıp gün sonunda yanlarına dönecektim.

Kapıyı açan ablamdı. Onun nişanını geçen ay yapmıştık. Bana darısı senin başına, yakında seni de Yekta'yla evlendireceğiz demişti. İlişkimizin inişli çıkışlı olduğunu bile bile utangaç bir tavırla gülümseyip, gözlerimi kaçırarak o anın hayalini kurmuştum. Bir ay öncesinde hayalim olan o an, şimdi gözümde ne kadar da imkânsızdı.

Hayat böyleydi işte, dün ile bugün arasına neler sığıyordu.

Beni gördüğünde ablamın dudaklarından, "Hih!" diye bir nida döküldü. "Ne oldu kuzum sana?"

Görmesem de tahmin etmesi zor değildi; ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözler, kıpkırmızı olmuş bir surat... Muhtemelen hasta gibi görünüyordum. Hiçbir şey söylemeden ayakkabılarımı çıkararak eve girdim. Sızlayan gözlerimi bir saniye bile kırpmadan salona ilerlerken ablam da hemen peşime takıldı.

"Öldüreceğim o çocuğu," diye söyleniyordu bir yandan da. "Benim gül gibi kardeşimi ne hallere düşürdü!"

Bütün aile salondaydı. Annem, babam, Aktan ve arkamdan gelen ablam. "Değer mi be güzelim? Değer mi üç kuruş etmez adam için kendini paralamana?" Keşke tek sorun gitmesi olsaydı.

Halimi gören bütün aile üyelerinin bakışları üzerimde toplanırken güçlükle yutkundum. Bir yerden başlamak için içimde en ufak bir cesaret

kırıntısı yoktu. Arkamı dönüp merdivenleri çıkararak odama ulaşmak ve yatağımın içine girip ağlamak istiyordum ama aileme bu gerçeği söylemek zorunda olduğumu da en iyi ben biliyordum.

“Beliz,” dedi babam. Sesi aynı anda hem yumuşak hem de katıydı. “Hayırdır kızım?”

“Hayır mı var, Salih?” diyen annem bana içi acırcasına bakıyordu. “Yine o oğlan yüzünden bu hale gelmiş. Şimdi dışarı çıktığında gittiklerini görmüştür.”

“Ulan!” Aktan oturduğu yerden sinirle yükseldi. “Bir elime verseler de gebertsem onu.”

“Benim sizinle bir şey konuşmam lazım.” Sesimin bitkinliğinden mi bilinmez hepsinin yüzüne ciddi bir ifade, gözlerine ise endişe kırıntıları yerleşti. “Çok önemli,” diye mırıldandım.

Babam okuduğu gazeteyi katlayarak koltuğun üzerine bıraktı. En çok onun tepkisinden korktuğumdan olsa gerek, bakışlarım babamdan hiç ayrılmıyordu. “Konuş kızım,” dedi. O ılımlı bir şekilde yaklaştıkça ben daha çok geriliyordum. Şimdi ne kadar iyiye hamile olduğumu öğrendikten sonra bana karşı o kadar kötü olacak sanıyordum.

“Ben...” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yapamıyordum işte, o kelime ağzımdan çıkmıyordu. Daha dile getirmeden beni ağlatmaya başlayan bu gerçeği sesli olarak itiraf edemiyordum. Hamile olduğumu kendime bile sadece yarım saat önce sesli olarak itiraf etmiştim.

Gözyaşlarımı benden önce biri sildi; soluğu yanımda alıp ellerini yanaklarıma yerleştiren ablam. “Güzelim bizi korkuttuğunun farkında mısın?” dedi telaşla. “Seni böyle içli içli ağlatan ne?”

“Derdin her neyse bir çaresi bulunur,” diyen Aktan’dı. “Ağlama böyle.”

“Söyle kızım,” dedi babam.

Cümlesinin sonunda yumuşak tonda söylediği kızım kelimesinin verdiği cesarete ve güvene tutundum. Şimdi yapmazsam bir daha asla cesaret edemeyeceğimin farkındaydım. “Ben,” dedim tekrar. Hıçkırırken ablamın kollarının arasına sığındım ve zor da olsa devamını getirdim. “Hamileyim.”

O an salondaki her şey sessizliğe büründü sanki. Biraz önceye kadar duyduğum televizyonun sesi dahi bana ulaşamaz oldu. Annemin eli şaşkınlıkla ağzına kapandı. Ablamın saçımı okşayan elleri durdu. Aktan’ın kaşları hayretle havalandı. Tepki vermeyen tek kişi babamdı. Yüzünde en ufak bir

mimik değişimi yaşanmadı. Bakışları yüzümden ayrılmazken ağlamaya devam ediyordum.

Neredeyse bir dakikalık sessizliğin sonunda, “Biliyorum, bana çok kıızıyorsunuz şu an,” dedim. “Biliyorum, yüzünüzü kararttım. Kim bilir arkamızdan neler diyecekler? Sokağa çıkamaz hale geleceksiniz. Bunların hepsini biliyorum.”

Ağladığım için söylediklerim yarım yamalaklı. Sık sık nefesim kısılıyor, duraksayıp iç çekmek zorunda kalıyordum. “Bana istediğinizi yapın. Kızın, bağırın çağırın, isterseniz dövün, evlatlıktan reddedin ama onu aldırمامı söylemeyin.” İsteğimi dile getirirken hüngür hüngür ağlıyordum.

Bütün tepkiyi tek bir seferde yemeyi istediğimden daha onlar sormadan anlatmaya devam ettim. “Yekta’nın bebekten haberi var. İstemedi, ayak bağı olmasını istemiyormuş. Bana aldır dedi. Siz de aynı şeyi söyleyeceksiniz ama ben aldırمامak istemiyorum.”

Belki de bu düşünce bencilceydi. Böyle bir konuda sadece kendi isteklerimi önemsememeliydim. Karnımdaki bebeğin mutlu bir ailede doğmaya hakkı vardı. Ona mutlu bir aile vaat edemiyorsam onu bu hayata getirmemeliydim. Bunların hepsi bildiğim ve son bir haftadır sayısız kez aklımdan geçirdiğim düşünceler olmasına rağmen hislerim ve duygularım mantığımı ezip geçmeye yemin etmiş gibiydi.

Doktora gitsem bile yapamazdım.

Ablam yüzümden akan yaşları silmeye devam ediyordu. Gözlerim ona doğru kaydığında beni anlayışlı bakışlarla izlediğini gördüm. Ablam, benim her zaman yanımdaydı. Şimdi de bir bakışıyla da olsa yanımda olduğunu görmek beni bir nebze olsun rahatlatmıştı.

“Eğer yüzünüzün öne eğilmesini istemiyorsanız ben giderim. Kendime İstanbul’un diğer ucunda ev tutarım. Tanıdığımız kimse beni görmez. Benimle görüşmek istemezseniz bir daha buraya da gelmem ama ne olur bana o bebeği aldır demeyin. Her şeyi yaparım fakat bunu yapamam. Ona kıyamam.”

Babasının onu istemediğini öğrendiğimde dahi ondan kurtulmayı aklımın ucundan geçirmemiştım. Karnıma düştüğünü öğrendiğim ilk andan itibaren ona görünmez bir bağ ile bağlanmışım sanki.

İç çeke çeke ağlamaya devam ederken ablam sırtımı sıvazlıyor ve tıpkı benimki gibi bir gerginlikle babamın tepkilerini kontrol ediyordu. Babamın sessizliğini neye yormam gerektiğini bilmiyordum.

“Salih...” dedi annem *yapma* der gibi. Sanki kötü bir tepki geleceğini hissetmiş de önceden yumuşatmak istiyordu.

Omuzlarım ağlamanın şiddetiyle sarsılırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Bunu yaşamak zorunda değildim. Hamile olduğumu omuzlarım çökük, başım eğik bir şekilde söylemek bana reva görülmemeliydi. O umursamadan, arkasını dönüp bir kez bile bakmadan çekip gitmişti. Bütün sorumluluk tek seferde benim omuzlarıma yüklenmişti.

“Baba,” dedi ablam. “Sen kırıcı konuşmadan ben Beliz’i odasına götürüyüm. Biraz kendine gelsin. Yarın sabah sağlam kafayla konuşun, olur mu? Şimdi sıcağı sıcağına büyük tepkiler verip kalp kırmayın.”

Gözlerimi açarken, “Hayır,” dedim. Gözlerimi açtım ama kimseye bakamadım. Bakışlarım yere kilitlenmişti. “Ben şimdi konuşmasını istiyorum.” Bir gece daha kendi kendimi yiyip bitiremezdim.

“Beliz.” Babamın sesini dakikalar sonra ilk kez duydum. Altdudağını dişlerken kafamı kaldırıp babama bakamadım. “Efendim?” dedim cansız bir sesle.

“Bana bak.” Sesi sertti.

Bakamadım. Utanıyordum.

“Bana bak dedim.”

Aktan araya girerek, “Baba-” dedi ama babam kendisi dışında kimsenin konuşmasını istemediğinden olsa gerek onu susturdu. “Bir dakika, sadece Beliz’le ben konuşacağız.”

Şu saatten sonra ne konuşabilirdim?

“Beliz sana, bana bak dedim.” Daha fazla direnemedim, daha fazla kaçamadım ve kafamı kaldırıp gözlerimi babamın kilerle birleştirdim. Ailede sadece ikimizin gözleri yeşildi. Çocukları arasından babama en çok benzeyen de bendim zaten.

“Ben senin gözünde kızının arkasında durmayacak bir baba mıyım?” Dudaklarımın arasından tiz bir soluk kaçtı. Cevap veremedim. Benim babam çocuklarının her daim arkasında olur, onları koruyup kollardı fakat böyle bir konuda vereceği tepkiyi hiç kestiremiyordum. Belki de büyüdüğümüz çevreden kaynaklıydı. Böyle yerlerde kızların bir erkekle yan yana gelmesi bile namus meselesi olarak görülürdü.

Oysa benim babam, Yekta’yla olan ilişkimde bana hiç karışmamıştı. Hep benim kızım ne yapacağını bilir demişti. Kimsenin ağzına laf vermemişti.

“Baba...” Devamı gelmedi, gelemedi.

“Ben senin bu söylediklerini yapacak bir baba mıyım? Dövmek, evlatlıktan reddetmek... Size bir hatanız yüzünden arkamı döneceksem, kol kanat germeyeceksem ben neden babayım?” Yanımda duran ablamın gülümsediğini hissettim. Şu an bu dedikleri o kadar imkânsız geliyordu ki gülümseyemiyordum. En çok duymak istediğim sözler, beynimin bir oyunu olarak bana sunuluyor olabilir miydi?

“Kı-kızmadın mı bana?”

“Kızdım,” dedi soğukkanlılıkla. “Aklından bu ihtimalleri geçirdiğin için, geçip karşıma hıçkırı hıçkırı ağladığın için çok kızdım.”

Derin bir iç çektim. Göğüs kafesimdeki ağırlık kalkmıştı sanki. Kuş kadar hafiftim.

“Ben bilmiyorum...” Yanağımdaki gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. “Çevremizde hep böyle ya. Sen çok kızarsın, beni görmek bile istemezsin diye düşündüm.” Toplumumuza bakınca böyle sanmakta haksız sayılmazdım.

Babam inkâr etmeyerek, “Bu durum hoşuma gitmedi,” dedi. “Hamile olmandan bahsediyorum. Ama en çok ne hoşuma gitmedi, biliyor musun? O pezevenğin kendi çocuğuna sahip çıkmak yerine kaçıp gitmesi. Seni burada, karşımda, benim vereceğim tepki yüzünden korkudan hıçkırı hıçkırı ağlatması.”

Gözlerim yeniden dolmaya başladı. Sözlerine, “Ama ne yapalım?” diye devam etti. “Olan olmuş. Ben şimdi sana ne yaparsam yapayım olanı değiştirebilir miyim? Senin kalbini kırmaktan başka bir şeye yarar mı bu? Senin anlamış olman lazımdı, siz üçünüz...” Bakışları sırayla bütün çocuklarında gezindi. “Ne yaparsanız yapın babanızın dağ gibi arkanızda duracağını.”

Daha fazla olduğum yerde duramadım. Ablamın kollarından sıyrılıp babamın kollarının arasına girdim. Koltuğa, hemen yanına otururken babam kollarıyla beni sarıp sarmaladı. Küçük bir kız çocuğu gibi kollarının arasında kayboldum gittim. Babam sırtımı dayayabileceğim en büyük dağdı.

“Varsın o şerefsiz çocuğuna sahip çıkmasın,” dedi babam saçlarımı okşarken. “Burada kaç kişiyiz, el kadar bebeğe mi bakamayacakmışız? O it oğlu it de cezasını hem bu dünyada hem de diğer dünyada çeksinsin.”

“Baba,” dediğini duydum Aktan’ın. “Gideyim Amerika’ya, bulayım o haysiyetsizi. Ablamın döktüğü her bir gözyaşının hesabını sorayım ondan.”

Dedikleri ağıyor olmama rağmen kıkırdayarak gülmemi sağladı. “Onların yolu elbet yeniden buraya düşecek,” dedi babam bundan çok emin gibi. “Evlerini boşaltmamışlar. O zaman benim de o şerefsize soracak çok hesabım olacak.”

Diğer yanımdan annem yaklaştı. Elini koluma götürüp sıvazlayarak o da yanımda olduğunu belli etti. Babamın göğsüne gömdüğüm yüzüm, saçlarımı okşayan babam, kolumu sıvazlayan annem, daha duyduğu ilk anda bana desteğini belli eden ablam ve tüm gözyaşlarım için ondan hesap sor-mak isteyen kardeşim... ne kadar şanslı olduğumun bir kanıtı gibiydi.

Ablamın heyecanla atılarak sorduğu soru ortamdaki hüznü havanın dağılmasını sağladı. “Kaç aylıkmiş öğrenebildin mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Kontrol bile gitmedim.”

Günümüz

Ertesi gün olduğunda bebeğimin ilk kontrolüne ablamla beraber gitmiştim. Doktorun bebeğim hakkında söylediklerini benimle beraber ilk ablam duymuştu. Dokuz aylık süreçte bütün kontrollerimde Aktan yanımda olmuştu. O ablasını ve yeğenini hiçbir anlarında yalnız bırakmamıştı.

Asya’nın Aktan’a olan düşkünlüğünün bir sebebini de buna yoruyordum. Küçüktü diye hiçbir şey anlamaz gözüyle bakıyorduk fakat böyle şeyleri en çok bebekler hissedirdi. Baba kavramının ne olduğunu bilmiyordu ama tıpkı babasıymış gibi ilgilenen dayısına yürekten bağlıydı.

Büyüdüğünde çevresindeki akranlarının babalarını görecekti. Belki ancak o zaman baba kavramının ne olduğunu öğrenecekti. Sonra babası olmasa da ona babasının yokluğunu yaşatmayan dayısının varlığını fark edecek, ona daha çok bağlanacaktı.

Şimdi Yekta ile göz göze geldiğimizde zihnimde canlanan ilk anı buydu. Gittiklerinde evlerinin karşısındaki ağacın dibine çöküşüm, saatlerce oradan kalkamayışım, korkudan tir tir titreyerek eve gidişim ve aileme hamile olduğumu söyleyişim... Bunlar bir film şeridi gibi gözümün önünden geçip giderken o günkü korku hâlâ bakıyordu.

Elbette ki babam bu konuyu tamamen olumlu bir şekilde karşılamamıştı. Devam eden günlerde bana olan kızgınlığını benimle olan iletişimini en aza indirmesinden, konuşurken yüzüme bakmamasından çok net bir şekilde anlamıştım. Yine de hiçbir zaman beni suçlamamıştı. Bir hata yaptığımı

yüzüme vurup bana kendimi suçlu hissettirmemişti. Dediği gibi bana kol kanat germiştir. Kızgınlığı da zamanla geçip gitmiştir.

Benim ailem böyle iyi ve anlayışlı insanlar olmayabilirdi. Evlenmeden hamile kaldım, üstüne bir de babası bebeğimi kabullenmedi diye *namusumu beş paralık ettin* diyen gaddar insanlardan olabilirlerdi. Toplumumuzda böyle birçok örnek vardı. Biz de onlardan birisi olabilirdik.

Öyle olsaydı kim bilir başıma neler gelirdi? Babası tarafından öldüresiye dövülen bir kız da olabilirdim, ailesinin sırtını çevirdiği o kız da.

Şanslıydım... Şanslıydım ama bu, Yekta'nın beni bu ihtimallerle bir başıma bıraktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Yekta hiçbir şeyi düşünmeden bana *bebeği aldır* demiş ve gitmiştir.

Onu asla affetmezdim.

Kendimi geçtim, Asya için affetmezdim onu. Affedemezdim.

Aramızdaki bu anlamsız bakışma nereye kadar sürecektiydi diye merak ederken ilk adım Yekta'dan geldi. Arabasının bagaj kısmından uzaklaşıp bana doğru bir adım attığında bütün vücudum alarma geçmiş gibi uyarıldı. Bana yaklaşmasını istemiyordum.

Telefonun diğer ucundaki Simay'a kendimin bile zor duyabildiği bir sesle, "Ben seni sonra arayayım," dedim. Telefonumu kulağımdan indirişim, aramayı sonlandırışım beynimde çok silikti. Hatta bunları yaparken bakışlarımı Yekta'dan ayırıp ayırmadığımdan emin değildim.

Geçen iki yıl ondan ve benden bir şey götürmemiştir. Dış görünüşümüze kadar aynıydık ama bizden geri dönülemez bir şekilde çok şey götürmüştü. Ben artık Yekta'nın Beliz'i değildim. O ise Beliz'in Yekta'sı olmaktan çok ama çok uzaktı.

Adım uzun zaman sonra dudaklarından ilk kez döküldü. "Beliz..."

Bu mahalleye geri döndüğünde benimle karşılaşacağını biliyor olmalıydı ama belli ki o da bu kadar erken olmasını beklememiştir. Sahi ne zaman gelmişti? Biz ne kadar zamandır yine aynı havayı solumaya başlamıştık?

Bana doğru bir adım daha attığını gördüm. Aramızda kapanan mesafeler canımı sıktağında geriye doğru adımlayarak ondan uzaklaştım. "Sakın," dedim. Titremeye başladığını hissettiğim ellerimden nefret ediyordum. Onu tekrar görmenin vücudumda bıraktığı etkiye isyan ettim. "Sakın bana yaklaşma."

Neden geri dönmüştü ki? Gideli hem az olmuştu hem de çok. Geri gelmemeliydi. Ben onsuzluğa alışmıştım. Kızımı onsuz büyütmeyi öğrenmiştim. Şimdi geri dönüşü bütün dengeleri altüst eder miydi?

Yoksa geldiği gibi yine sessiz sedasız geri gider miydi?

Derin soluklar ala ala ona arkamı döndüm. Dudaklarımı tek bir kelime dökülmemesi için sıkı sıkıya birbirine bastırdım. Ben en çok onunla konuşmayı severdim. Biliyordum, şimdi kendimi sıkmasam gidip ondan hesap sorardım. Ondan hesap soracak kadar hayatımda bir yeri olmamalıydı. Olsa bile bunu Yekta bilmemeliydi.

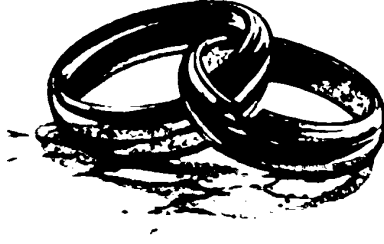
Zor oldu ama ağzımı kapalı tutup evlerinin bahçe kapısından uzaklaştım. Çok uzaklaşmadan arkamdan gelen seri adımları ve sesi kulaklarıma doldu. “Beliz bekle,” diye seslendi arkamdan. “Konuşalım.”

Ne konuşacaktık ki? Konuşacak ne bırakmıştı ki şimdi arkamdan seslenip beni durdurma cüretinde bulunuyordu?

Histerik bir gülüşle beraber adımlarımı durdurdum. Arkama dönmedim bile. Ardımda kalan bedenine omzumun üzerinden baktım. Saçları genelde tutamlarına lastik tokalar takabileceğim kadar uzun olurdu. Canım sıkıldıkça tokalar bağlar, fotoğraflarını çekerdim. O gittiğinde bende kalan bütün fotoğraflarını silmiştim. Şimdi ne onun saçları uzundu ne de ben o tutamlara tekrardan lastik tokalar takardım.

O alaycı gülümsemeyi yüzümden silmeden, “Ben seni çok bekledim, Yekta,” dedim. “Şimdi ayaklarıma kapansan bile bir saniye beklemem seni.”

Bölüm ÜÇ

Onu onca ayın ardından karşımda görmek bende nasıl bir etki bırakmıştı bilmiyordum. Üzüntü, nefret, öfke, acı... Bunlardan hangisi daha baskındı?

Bu sorunun bende en ufak bir cevabı yoktu. Sadece boşluktu. Hislerimin tek bir özeti vardı; onun dönüşünün kalbimde yarattığı boşluk. Gidişinin bıraktığı koca bir boşluk vardı. Yeri doldurulamaz, bu his hiç geçmez sanmıştım. Asya minicik bedeniyle o boşluğu doldurmuştu. Bebeğim yanımdayken hiçbir şey umurumda değilmiş gibiydi. Şimdiyse aynı boşluğu gelişi oluşturmuştu.

Bu sefer o boşluk nasıl dolardı bilmiyordum.

Haşladığım az pişmiş yumurtayı kaşıkla Asya'ya yedirmeye çalışırken bu ve bunun gibi binlerce düşünce yüzünden oldukça dalgındım. Kendimi toparlamaya çalışsam da bu pek mümkün değildi. Onu düşünmeyeceğim dediğim her anın ardından bilinçsizce onu düşünmeye başladığımı fark ediyordum.

Mantüğüm devreye girdiğinde ise kendime öfkeleniyordum. Onu düşünce kadar ona değer veriyor olamazdım.

Aslında bu değerden kaynaklı değildi. Nefret de güçlü bir duyguydu. Aşk ile nefret birbirine zıt duygular olsa da zihindeki ve kalpteki etkileri birbirinin aynısıydı. Onu gördüğümde âşık olduğum için kalbimin atışı hızlanırdı. Şimdiyse nefretim nefesimi kestiği için hızlanıyordu. Onu gördüğümde âşık olduğum için heyecanlanır ve ellerim titrerdi. Şimdi ise ellerimin titremesine öfkem sebep oluyordu.

Bu aslında bir döngü gibiydi ve ben yeniden bu döngünün içine girmiş olmaktan daha şimdiden çok sıkılmıştım. Oysa onu görelî daha bir gün bile olmamıştı.

Kaşıktaki yumurtayı Asya'nın dudaklarına yaklaştıtırırken iç geçirdim. Küçük hanım yumurta yemekten nefret etse de sağlıklı gelişimi için tüketmek zorundaydı. Aç olmasına rağmen kafasını sağa sola hareket ettirip kaşıktaki yumurtadan kaçmaya çalışıyordu. En sonunda yenilip ağlamaklı bir ifadeyle yumurtayı yemek zorunda kalıyordu.

Ağlamıyordu. Ağlamak üzereymiş gibi davranıyordu. Kaşığı uzaklaştırdıncaya yüzü eski haline dönüyordu. Biraz oyunbaz bir kızım vardı.

Diğer her lokmasında olduğu gibi mama sandalyesinde kendini geriye yaslayıp yaklaşan kaşıktan kurtulmaya çalıştı. Kaşığa doğru savurduğu minik ellerini tek elimle canını yakmamaya özen göstererek tutarken, "Hiç kaçmaya çalışmayın küçük hanım," dedim. "O yumurta bitecek."

Ne dediğimi anlamış gibi yüzünü ekşitti. Birkaç saniyeliğine aralanan dudaklarını fırsat bilerek kaşığı ağzının içine ittirdim. Yumurtanın sarısını beyazına kıyasla daha çok seviyordu. Ağzına yayılan tadın yumurtanın sarısına ait olduğunu anlayınca çıkarmak yerine buruşmuş surat ifadesini bozmadan çiğnemeye başladı.

"Yine birileri burada yeğenime eziyet ediyor." Ablamın sesi mutfağı doldurduğunda kafamı geriye atarak kapıya doğru baktım. "Benim bebeğime yazık değil mi?"

Gülümseyerek önüme döndüm. Asya, teyzesini görür görmez ağzındaki lokmayı bile unutup gülücük saçmaya başladı. "Ben eziyet etmiyorum. Kendisi kendi işini zorlaştırıyor. Halbuki direnme bu yumurta iki dakikada biter."

"Sevmiyorsa yedirme."

"Protein deposu bu yumurta. Sağlığı için yemek zorunda." Ablam kendine bir sandalye çekerek Asya ile benim çaprazımıza oturdu. Asya'nın bakışları hâlâ teyzesindeyken bunu fırsat bilerek kalan son yumurta parçasını da ağzına tıktım. Yüzü anında buruşsa da ilgisi başka yerlerde olduğundan lokmasını çiğnedi.

Ablam, Asya'nın mama sandalyesine doğru uzanırken sevgi dolu bir sesle, "Teyzesinin balı," diye seslendi. "Bu annen sana çok eziyet ediyor, değil mi? Ben ona yedirme bu kıza istemediğini diyorum. Dinliyor mu hiç?" Ablam konuşuyor, Asya sanki anlıyormuş gibi cıvıdayarak onu izliyordu.

Masadaki tabağı alarak ayağa kalktım. Makineye yerleştirmeden önce lavabonun altında tabağı sudan geçirirken ablam, "Ben sana gel benim kızım ol diyorum," dedi. "Sen de beni hiç dinlemiyorsun. Gelseydin, benim

kızım olsaydın sana paşalar gibi bakmaz mıydım? Söyle bana, bakmaz mıydım?”

“Kızımı benimle bırak,” dedim yalandan bir sitemle. “Çok meraklıysan kendine bir tane bebek yap.”

“Hazırı var ya burada. Ne diye kendimi yorayım? Değil mi güzelim?” Bulaşıklarla işim bittiğinde ellerimi kâğıt havluyla kurularken arkama döndüm. Ablam Asya’yı kucağına almış, ıslak mendille ellerini ve ağzını temizliyordu.

“Bir gün uyandığımda bebeğimi yanımda göremeyeceğim diye çok korkuyorum.”

“Korkmakta haklısın. Bir gece bu güzelliği ansızın kaçıracağım çünkü.”

Yapmacık bir şaşkınlıkla konuştum. “Neyse ki evini biliyorum. Kaybolduğunda ilk bakacağım yer belli.”

“Neyse onu bunu boş ver,” dedi şakayı bir kenara bırakarak. “Ben seninle ciddi bir şey konuşmaya geldim.”

Duruşumu dikleştirirken devam etmesi için kafamı onaylarcasına salladım. “Ne konuşacaksın?”

Tereddütlü bir ifadeyle, “Sanırım reglim gecikti,” dedi. “Ama gecikmemiş de olabilir. Olduğum günleri tek tek aklımda tutmadığım için gecikip gecikmediğini bilmiyorum ama en son olduğumdan bu yana epey zaman geçtiğini söyleyebilirim.”

Gözlerim biraz şaşkınlıkla biraz da heyecanla kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Hamile olabilir misin?”

Ablamla eşi evleneli neredeyse iki yıl olmuştu. Son zamanlarda çocuk sahibi olmayı çok istediklerini biliyordum. Ablam bir türlü olmadığından bana çok kez dert yanıyordu. Kendisi çocukları çok severdi. Bu yüzden çocuk gelişimi okumuştı ve anaokulunda çalışıyordu. Onların bu kadar istemesi ancak ablamın bir türlü hamile kalamaması beni üzüyordu.

“Bilmiyorum,” diye sızlandı. “Emin olmadan heyecanlanmak da istemiyorum. Belki de benim için zaman aralığı çok gibi gelmiştir. Sen test yaptırma kararı vermeden önce vücudunda ne gibi değişiklikler hissetmiştin?”

Benim hamileliğim öyle bir döneme denk gelmişti ki uzunca bir süre vücudumdaki değişikliklerin farkına varmamıştım. İlişkimiz bittiği için kendimi bitkin hissediyordum. Midemin bulantısını, geciken reglimi bu üzüntüye ve strese bağlamıştım. O yüzden test yapmam biraz gecikmişti.

“Klasik şeylerdi. Mide bulantısı, regl gecikmesi gibi. Kokulara hassaslaşmıştım. Bende fazlası olmadı ki.” Zaten diğer kadınlara kıyasla çok zor bir hamilelik dönemi geçirmemiştim. Sadece mide bulantılarım ara sıra beni yoklamıştı.

“Sabah omlet yaparken midem bulandı. Kusmayayım diye Taner pişirdi.” Taner eşinin adıydı.

Kalçamı tezgâha yaslariken sırtıttım. “O zaman aileye bir bebiş daha geliyor diyebilir miyiz?”

Ablamın da dudakları kıvrıldı. Hemen sonra kendini dizginleyerek dudaklarını birbirine bastırdı. Hamilelik fikri onu sevindiriyordu ama henüz söz konusu olan belirsizlikten dolayı olsa gerek, hemen umutlanmak istemiyor gibi bir hali vardı. “Daha net değil diyebiliriz.”

“Test alıp yapsana. Kesinleşir en azından.”

“Öyle yapacağım kuzum.” İç çekti. “Eve dönerken eczaneye uğrarım.”

Kafamı salladım. İkilemde kalmaktansa test yapıp netleştirmek en iyi seçenektir.

“Sana bir şeyden daha bahsedeceğim,” dedi ablam. Sesi bu defa hamilelik konusunda olduğu kadar hevesli çıkmıyordu. “Ama canını sıkarım diye söylemek de istemiyorum.”

“Yekta’nın döndüğünden mi bahsedeceksin?” Şu sıralar canımı sıkabilecek tek konu buydu. “Merak etme, ben onu çoktan gördüm bile.”

Ablamın gözleri irileşti. “Ne ara gördün?”

Omuz silktim. “Dün iş görüşmesinden dönerken denk geldim.” Hayat, bir zamanlar kalbini yıkıma uğratan insandan bahsederken umursamaz olmayı öğretebiliyordu.

“Ben de az önce buraya gelirken evlerinin önünde gördüm. Telefonla konuşuyordu. Beni fark etti ama muhatap olmamak için eve kadar neredeyse koşa koşa geldim.” Anlatış biçimine histerik bir şekilde güldüm. Yüzünü buruşturarak, “Yüzsüz, daha ne konuşacakmış seninle?” diye ekledi.

Asya kafasını havaya kaldırmış, son iki dakikadır onunla ilgilenmeyen teyzesini dinliyordu. Onun bu tatlı görüntüsü konuştuğumuz konunun tatsızlığına rağmen yüzümün gülmesini sağladı. “Allah bilir,” diye mırıldandım.

Zaten dünden beri bir dakika olsun aklımdan çıkmıyordu. Tam unuttum derken ablam hatırlatmıştı. “Bilmiyor, değil mi?” dediğinde Asya’dan bahsettiğini anladım.

Kafamı iki yana salladım. “Bilmiyor. Gittiğinden beri ona hiç ulaşmaya çalışmadığım için aldırıldığımı düşünüyor da olabilir.”

Aklım gerçekten almıyordu. Hamile olduğumu bile bile beni arkasında bırakıp gitmişti. Dönüp ne yaptığımı sormamıştı bile. Aldırdım mı, aldırmadıysam ne yapıyorum? Bu durumu aileme nasıl kabul ettirdim? Nasıl bu kadar acımasızlaşmış olabildiğini beynim algılamıyordu. Oysa bir zamanlar tanıdığım en ince düşünceli, en ilgili erkek oydu. Bir insanın en iyi yanını gördükten sonra en kötü yanının da o insana ait olduğuna inanmak dünyanın en zor şeyi olmalıydı.

“Yelloz kardeşi geldiğinde de Asya’yı gizlemiştin?” dedi ablam sorar gibi bir tavırla. İki yıldır her süreçte yanımdaydı ve bunları biliyordu zaten. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu fakat ben tahmin ettiğinden daha umursamaz bir tavır sergiliyordum. Sanki dönüşü beni hiç etkilememiş gibi görünüyor olmalıydım. Oysaki bütün gece uyuyamayacak kadar etkilemişti.

“Yine aynısını yapacağım. İlla ki geldiği gibi geri gidecek. O gidene kadar dikkatli davranmam lazım. Asya’nın varlığını öğrenmemeli.” Sıkıntıyla soluğumu havayla buluşturdum. “Hiç öyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyorum ama sonradan gelip kızıma babalık yapmaya kalkışamaz.” Ayak bağı olarak gördüğü bir bebeğe babalık yapmasına izin verecek değildim.

“Yapamaz tabii ki. Asya’ya babalık yapmayı bir yana bırak, bu evin yamacından bile geçemez. Babamdan önce Aktan gebertir onu.” Kafamı salladım, doğruydum. Aktan, Yekta’ya karşı benden bile daha çok kin güdüyordu. Asya’ya her baktığında aklına onun babasız olduğu geliyormuş ve bu onu daha çok öfkeliendiriyormuş, aklı erdiğinde babasını sorunca küçücük çocuğun omzuna bu yükü nasıl yükleyecekmişiz... Öyle söylüyordu. O kadar haklıydı ki ona hak verdiğimi söyleyerek sakinleştirmek dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Yekta bana onu savunabileceğim tek bir cümle bırakmamıştı.

Sıkıntıyla, “Neyse,” dedim. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Umarım en kısa sürede geri döner.”

“Umarım bebeğim, umarım.”

Konunun dağılmasını istediğimden, “Sen buradayken ben bir markete gidip gelsem olur mu?” dedim. “Asya’nın eksikleri var.” Sabahtan beri evde kimse olmadığı için bir türlü çıkamamıştım. Asya’yla de çıkmak istemiyordum zira hem hava soğuktu hem de Yekta’ya Asya ile görünmek istemiyordum.

“Git tabii kuzum, git. Ben bakarım prensesime.”

Ablam, Asya’yla ilgilenirken mutfakta fazla oyalanmadan odama geçtim. Üstüme kalın kıyafetler geçirip cüzdanımı ve telefonumu alarak odadan ayrıldım. “İşim uzun sürmez ama olur da Asya huzursuzlanırsa mutlaka haber ver,” derken holde montumu üzerime geçiriyordum. Ablam çoktan Asya’yla beraber salona geçmişti ve gelen seslere bakılırsa kendi kendilerine bir oyun kurmuşlardı bile.

“Çok konuşma da yola koyul!”

Gülerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Evimizin olduğu sokağı ona rastlamamak için o kadar hızlı yürümüştüm ki dışarıdan bakan birisi neredeyse koştüğümü düşünebilirdi. Kimseye -özellikle de ona- rastlamadan kendimi süpermarketin içerisine attığımda rahatlamış bir şekilde nefesimi üfledim. Şunu yaşadığıma inanamıyordum.

Bu hallerim sırf onu görmek istemediğim içindi. Onunla herhangi bir konuşma yapmak istemiyordum. Konuşmayı geç, yüzünü görmek istemiyordum.

Telefonumun ekranını açıp notlarıma girdim. Eksikleri unutmamak için sabah not almıştım. Diğer türlü mutlaka bir şeyleri almayı unutuyordum. Market arabasını kullanmak zorunda kalacak kadar çok şey almaya-çağımdan dolayı sepet almakla yetindim. Sepeti koluma takarak reyonların arasında gezinmeye başladım.

İlk işim bebe bisküvilerinin olduğu reyonlara yönelmek oldu. Reyonun önünde bana arkası dönük bir şekilde duran Aktan’ı fark edince, “Aktan,” diye seslendim.

Kardeşim adını duyunca elinde tuttuğu iki farklı markanın bebe bisküvisiyle beraber bana doğru döndü. Elindekilere bakarken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırma gereği duydum. “Evden çıkarken Asya’nın eksikleri var demiştin. Onlara bakıyordum da bunlardan hangisini aldığını hatırlayamadım.”

Sağ elinde tuttuğu bisküvi paketini işaret ettim. “Şunu.”

“Hah tamam,” dedi diğerini yerine bırakırken. “O zaman bundan üç dört paket alıyorum.”

“O kadarına gerek yok, bir tane alsan yeter. Asya çok yemiyor zaten.”

“Nasıl yemiyor?” dedi kızar gibi. “Eline verince geviş getirir gibi yiyor prensesim.”

Yalandan bir ciddiyetle kaşlarım çatıldı. “Çocuğuma kuru kuru bisküvi mi veriyorsun sen?”

“Evde süt bulamadığımda evet.”

“Bizim evde süt eksik olmaz, Aktan. Üşengeçliğine bahane bulma. Ayrıca çocuğuma kuru kuru bisküvi de verme. Allah korusun, boğazına kaçır.”

“Leblebi mi bu abla?” dedi hayretle. “Bisküvi niye çocuğun boğazına kaçsın?”

Kaşla göz arasında reyondan aldığı diğer bisküvi paketlerini elinden alıp eski yerine bıraktım. “Şimdilik bir tane yeter.”

“Stok yapalım. Bu markanın ki sağlıklı ve her zaman bulunmuyor.” Sağ olsun, konuya benden daha hâkimdi.

Derken, “Merhaba,” diyen ince bir ses duyduğumuzda ikimizin de bakışları sesin kaynağına döndü. “Nasılsın, Beliz?” Siyah küt saçları, geniş kot pantolonu, beyaz şişme montu ve kafasına geçirdiği açık mavi beresi ile beraber Selinay bizim yanımıza yaklaşmaktaydı. Onu görünce dudaklarımda sırtışı andıran bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadım. Aktan’la ikisi arasındaki atışmaları izlemek hoşuma gidiyordu.

Aktan’ı hiç kale almadan doğrudan benimle konuşmaya başlaması kardeşimin yüzünde memnuniyetsizlik dolu bir ifade belirmesine neden oldu. “İyiym Selinay, sen?”

“Ben de iyiym. Birkaç eksik için markete uğramıştım. Sesinizi duyunca bir selam vereyim dedim.”

“İyi yapmışsın.” Konuşmaya Aktan’ı da dahil etmek için elimle reyonu gösterdim. “Biz de Aktan’la beraber Asya için bir şeyler bakıyorduk.”

Selinay anlık da olsa gülümsedi. “Asya kuşumu benim yerime öper misin? Yanaklarını da ısıtırsan çok mutlu olurum.” Lafını bitirdikten sonra bakışlarını yanımıza geldiğinden bu yana ilk kez Aktan’a değdirdi. Gözlerini kendisinden ayırmadan izleyen Aktan ile göz göze geldiklerinde tıpkı sevgili kardeşimin yüzündekini andıran memnuniyetsiz bir tavırla, “Sana da selam,” dedi.

“Nihayet varlığını hatırladığın için sağ ol.” Aktan’ın imalı imalı çıkan sesiyle Selinay gözlerini devirdi.

“Selam versek suç, vermesek suç. Ben artık seni görünce hiçbir şey yapmamaya karar verdim.”

“İsabet edersin.”

“Sevimsiz.”

“Bak...” Aktan, Selinay’a doğru bir adım atmıştı ki ona fırsat tanımadan kardeşimi kolundan tutup kenara çektim. “Çizgiyi aşmadan konuşun,” diye bir uyarıda bulundum.

Ama dinlerler mi? Asla.

Selinay kafasını kaldırarak dik başlılıkla Aktan’ın gözlerine baktı. “Baktım, ne olmuş?”

Aktan sessizce bir şeyler mırıldanarak bir adım kadar geri çekildi. Bu esnada kafasını iki yana sallayıp bakışlarını Selinay’dan ayırdı. Selinay bir kez daha gözlerini devirdi. “Bu arada...” Sesi az önceki gibi meydan okuyarak çıkmamıştı. “Şu ortalıkta dönen görüşme işine sıcak bakmadığını annene söyle. Benim annem istemiyorum desem de anlamıyor. Sizden olumsuz bir yanıt gelirse yakamı bırakır.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak ikisine de arkamı dönüp reyonlarla ilgilenmeye koyuldum. Selinay hiç söylememesi gereken bir şey söylemişti. Kardeşimi tanıyorsam bunu mutlaka kendi lehine çevirirdi.

Aktan, “Son karar bana kaldı yani,” derken sesine çoktan keyifli bir tınlama yayılmıştı.

Selinay hoşnutsuz bir tavırla konuştu. “Maalesef.”

“Bunu duyduğum iyi oldu,” dedi hınzır kardeşim. “Ama görüşme isteğine olumsuz bir yanıt vereceğimi nereden çıkardığını anlamadım?”

Benim kardeşim ne oyunbaz bir insandı böyle.

“Seni öldürürüm, Aktan!” Selinay’ın sesi yine hararetlenmişti. “Sırf beni delirtmek için yaptığını biliyorum. O görüşmeyi kabul edersen buluşmaya satır bıçağıyla gelirim!”

“Sizin muhabbetinize doyum olmuyor,” dedim ama zaten ikisinin de dikkatini çekemedim. “Ben buralardayım.”

Elimdeki alışveriş sepetini Aktan’ın eline tutuşturmayı ihmal etmedim. İkisi de beni takmadığı için yanlarından sıyrılıp kaçmam kolay oldu. İkisinden uzaklaştıkça seslerini duyamaz hale gelirken telefonumu açtım ve eksiklerime bakmaya başladım.

Kendimi dakikalar sonra bir reyonun önünde duş jellerini tek tek koklarken buldum. Bir zamanlar kullandığım tek bir koku varken, şimdi duş jelimden tut parfümüme kadar sürekli değişkenlik göstermeye başlamıştı. Onu hayatımdan çıkardıktan sonra onun bende en sevdiği şey olan kokunun kaynaklarını da bir kenara itmiştim. Eski duş jelimi kullanmıyor, eski

parfümümü sıkıyordum. Öyle bir şeydi ki eski parfümümün markasını dahi kullanmıyordum.

Burnumdan uzaklaştırdığım kahveli duş jelini yüzümü buruşturarak rafa geri bırakırken, “Ne kadar kötü bir koku?” dedim. “Bunu neden kullanır ki bir insan?”

Kahveli duş jellerinin yanında duran ve üzerinde rengarenk çiçekler olan pembe şişeli duş jeline uzandım. Parmak uçlarımın şişeye değmesiyle kulağımın dibinde sinsice yaklaşan birinin nefesini hissetmem bir oldu. Nefesin sahibi bana tanıdık gelen sesiyle, “En baştakini al,” dedi. “O senin kokun.”

Aniden ensemde bir nefes belirmesi, sesinin kulağıma dolması ve bedeninin varlığını hemen arkamda hissetmem önce irkilmeme ardından da gayriihtiyarı bir şekilde arkama dönmeme neden oldu. Hiç yapmamam gereken bir hareket olduğunu yüz yüze geldiğimizde anladım. Bedenlerimizin arasındaki mesafe neredeyse yok olduğundan, sırtım arkamda kalan rafla belli belirsiz bir temas haline girdi.

Kafamı hafifçe geriye yatırarak yüzüne baktım. Bunu yaptığım an ile gözlerimi yüzünden kaçırdığım an arasında bir saniye ya var ya yoktu. Doğru düzgün yüzüne bakmadan elimdeki yokluğunu hissettiğim telefonumla ilgilenmeye çalıştım. Refleksle arkamı döndüğümde telefonumu elimden düşürmüştüm.

Tek bir kelime etmeden Yekta ile reyon arasında kalan bedenimi yana kaydırarak ondan uzaklaştım. Göğüs kafesimi hızla döven kalbim kendime olan sinirimi körüklerken, bunun anlık bir korkudan kaynaklandığını düşünerek zavallı bir şekilde kendimi teselli etmeye çalışıyordum.

Yerde duran telefonuma ulaşmak isterken Yekta benden önce davranarak yere eğildi ve telefonumu eline aldı. Telefonun açık olan kilit ekranında Asya’nın fotoğrafı vardı. Geçen günlerde çektiğim bir fotoğraftı. Minik diliyle çenesine dokunurken çekilmiş olan fotoğraf o kadar tatlı görünmüştü ki gözüme, kendimi hem kilit hem de ana ekranımın duvar kâğıdı yapmaktan alıkoyamamıştım.

Tam da şu an Yekta hafiften bir çatılma oluşmuş kaşlarıyla beraber o fotoğrafa bakıyordu.

Vücudumu ele geçirmeye başlayan sinir dalgasıyla elindeki telefonu bir hışımla aldım. Gözleri bana çevrilirken onlarda hâkim olan anlamsız bakışları umursamamaya çalışıyordum. Telefonumu aldıktan sonra istediğim

Yekta'yla hiçbir iletişim kurmadan oradan uzaklaşmaktı. Ondan uzaklaşmak için attığım adım, Yekta tarafından kolumdan tutulup durdurulmama la sonuçlanmasa başarılı da olacaktım.

“Dursana,” dedi kolumu tutmaya devam ederken. “Benden kaçacak mısın?”

İstemsizce sert bir sesle çıkıştım. “Dokunma bana!” Çok sıkı tutmadığından elinden kurtulmak için çok zorlamam gerekmedi. Elinin kolumdaki baskısı kaybolurken devam ettim. “Niye kaçacakmışım senden? Yanında bulunmamı gerektiren bir durum olmadığı için gidiyorum.” Hemen önümde duran bedenine ters ters baktım. “İzin verirsen.”

“Konuşmak istiyorum,” dedi. Bu yüzsüz tavırları beni o kadar sinirlendiriyordu ki... Boştaki elimi gayriihtiyarı yumruk yaptım. “İkimiz de son kez de olsa bir konuşmayı hak ediyoruz.”

Altdudağımı sinirle dişlerimin arasına kıştırırken alaycı bir tavırla gülmüşedim. “Sen, benim seninle konuşmamı hak etmiyorsun.”

Söylediğimden zerre etkilenmediği yüzünden belli oluyordu. Bu tepkimi bekliyor olsa gerek, gözlerine şaşkınlık duygusu uğramıyordu. Genel olarak gözlerinde herhangi bir duygu gördüğüm söylenemezdi gerçi.

“İlişkimiz hak ediyordu.”

“Ediyordu,” diye tekrarlardım. “Bak, kendin de geçmiş zamanla konuşuyorsun. Bir zamanlar hak ediyormuş ama artık hak etmiyor. Ortada ilişkinin zerresi kalmadığına göre bizim de oturup konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamış demektir.”

Çenesi kasıldı. Zoruna giden neydi çözemedim, zaten çözmek için de uğraşmadım. “Beliz,” dedi dişlerinin arasından ancak bunu garip bir şekilde sinirle veya öfkeyle yapmamıştı. “Beş dakika sadece.” Sesli bir nefes verdi. “Ulan bir dakikaya bile razıyım.”

“Benim sana ayıracak bir dakikayı bırak, bir saniyem bile yok. Çekil şimdi önümden.”

Yanından geçip gitmek için yaptığım hamle tekrardan kolumdan tutup durdurmasıyla sonuçsuz kaldı. Sesimin tonunu ayarlayamadığım bir öfkeyle çıkıştım. “Dokunma bana!” Bu çıkışımın marketteki birkaç kişinin dikkatini çektiğini fark edince bakışlarım garip garip bize bakan birkaç kişide gezindi. Gözlerimi Yekta'ya çevirmeden bu defa sadece ikimizin duyabileceği bir tonda, “Dokunma,” dedim.

Eskiden en ufak bir kavgada ya da tripte öylesine söylediğim bana dokunma lafını ciddiye alır, ben isteyene kadar yeniden dokunmazdı. Bana saygısı vardı. *Diyorum ya, o halini gördüğün birinin kötü haline şahit olmak çok zordu diye.*

Elini ateşe değmiş gibi tenimden uzaklaştırdı. Bu hareketi bana eskileri hatırlatmıştı fakat zihnimin anılara dalmasına izin vermedim. Bulduğum durumdan fiilen uzaklaşmadım. Eskilere gidersem ona olan öfkemin aynı şekilde diri kalmayacağından korkuyordum.

Hiç değişmemişti. O kadar değişmemişti ki sanki dün çekip gitmiş de bugün geri dönmüş gibi hissettiriyordu. Tek fark, saçlarının sadece birkaç santimlik uzunlukta olmasıydı. Acı kahverengi gözlerinden tut, yüzündeki her bir noktaya kadar aynıydı. Tabii bir de hafif kirli sakallıydı. Benimle beraberken öptüğünde batıyor diye yakındığımdan dolayı sakallarını hiç uzatmazdı.

“Bu öfkenin nedeni gitmiş olmam mı?” Yekta’nın anlam veremeyen bakışları, ses tonu, yüz ifadesi benim daha çok anlam verememe neden oluyordu. Neden bu kadar şaşırıyordu ki? Ne bekliyordu? Özlemle onun kollarına atlamamı mı?

Alayla gülmeye devam ederken, “Gidişine gelene kadar,” dedim. “Daha çok şey var.”

Dudakları bir şeyler söyleyeceğini belirtircesine aralandı ama ikimizin de bakışlarını birbirimizden koparmasına neden olacak bir ses duyuldu. Benimkini bile bastırabilecek kadar öfkeyle dolu bir ses; Aktan... “Ne işin var lan senin burada?”

Duygu durumunu yansıtan hızlı adımlarıyla bize doğru yaklaşırken gözlerimi kısa süreliğine bıkkınlıkla yumdum. Marketin ortasında bir kavgaya çıkacağından tam şu an emindim ve bu istediğim en son şeydi.

Yanımıza ulaştığında ilk olarak bana bakarken, “Bu herif senin yanında ne arıyor?” dedi. Ardından alev saçan bakışlarının hedefi Yekta oldu. “Hangi yüzle ablamın etrafında dolaşıyorsun?”

Bir zamanlar Aktan ve Yekta’nın arası çok iyiydi. Aralarından su sızmadı. Bunu kışkırdığım zamanlar olduğunu hatırlıyordum. Aktan, Yekta’yı kendine rol model bile alırdı. İkisinin o hallerini hatırlayınca şimdi içinde bulunduğumuz durum beni bin kat daha çok üzüyor ve yıpratıyordu.

Hiçbir şey böyle olmak zorunda değildi. Ama olmuştu.

“Aktan, sakın ol ablacığım. İnsan içindeyiz,” dedim sakince.

“Abla ne sakın olması?” dedi hiddetle. “Öldürürüm ben bu adamı!” Yekta’nın üstüne doğru yürümeye niyetlendiğinde sıkı sıkıya kolunu tuttum.

Yekta sessizce, bu tepkilere kendisini hazırlamış gibi bir durgunlukla bizi izliyordu. Aktan ise tam tersi sanki ona saldırmak için yer arıyordu. “Hangi cehennemden geldiysen, geldiğin gibi defol git!”

Yekta’dan önce konuştum. “Gidecek zaten.” Amacım Aktan’ı sakinleştirmekti ama söylediğim sanki bir kulağından girmiş, aynı hızla diğerinden çıkmıştı.

“Gidecek tabii ki!” Aktan’ı zapt etmek çok zordu. “İsterse kalsaydı bir de!”

“Gitmeye niyetim yok,” dedi Yekta. Duygusuz bakışların hâkim olduğu gözleri benim yüzüme çevrildiğinde, gözbebeklerine daha uysal bir ifade yerleşti. “Bir şeyleri düzeltmeden gitmeye hiç yok.”

“Hâlâ düzeltmekten bahsediyor! Neyi düzelteceksin ulan sen? Bu saat-ten sonra yaptıklarının hangi birini düzeltmeye gücün yeter senin?” diye bağırdı Aktan. Olay benimle Yekta’dan çıkmış, Aktan’ın öfkesi ile Yekta arasında olmaya evrilmişti. Bu canımı sıkmaya başlıyordu.

“Aktan,” dedim uyarırcasına. “Eve git hadi. Ben birazdan geleceğim.”

“Seni bununla yalnız mı bırakacağım?” Sinirle güldü. “Çok beklersin.”

“Git dedim sana!” Marketin içinde bu tarz sert çıkışlar yapmak istemesem de son birkaç dakikadır bunu yapmaya adeta zorlanıyordum.

“Hiç bağırma bana, gitmeyeceğimi biliyorsun.”

“Sana git diyorsam git, Aktan! Beni sinirlendirme. Kavganın ne yeri ne zamanı.” Kolunu tutan elimi çekerek bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Git! Ben birazdan geleceğim.”

Aktan’ın öfkeli ve ters bakışları Yekta’ya çevrildi. Kafasını iki yana sallarken, “Sen bu adama gereksiz merhamet ediyorsun,” dedi. Bizden uzaklaşıp Yekta görüş açısından çıkana kadar da o bakışların hedefi olmuştu.

Aktan’ın marketten çıkacağını bilmenin rahatlığıyla omuzlarım çökerken bakışlarımı Yekta’ya döndürdüm. Görmesem de onun gözlerinin üzerimden ayrılmadığını hissetmişim ama bakışlarına karşılık vermek içimden gelmemişti. Yüzümün her bir ayrıntısında gezinen gözlerine yerleşen duygular çok tanıdıktı. O bakışların yabancıları değildim. Zira iki yıl öncesi-ne kadar her gün bu adamın sevgi dolu bakışlarının odağı oluyordum. Bu tanıdıklık, gözlerimin dolması için alarm veriyordu.

Bakışları nasıl hiç değişmezdi? Yalan olduğu için mi bu kadar gerçek hissettiriyordu?

Aramızdaki bakışmayı bölerek, “Sen de git,” dedim. “Bir daha karşıma çıkma.”

“Bir daha gitmemek için geldim. Bin kere de git desen bu saatten sonra gitmem.” Sesindeki ve bakışlarındaki eminliğe bakılırsa ciddiydi. Ama artık bu yalana inanacak Beliz yoktu.

“Ne güzel,” diye mırıldandım başımı omzuma doğru yatırırken. Dudaklarımda sahte bir tebessüm vardı. “Ben git demeden gitmiş birisi için fazla iddialı cümleler.”

Gözleri dudaklarımdaki gülümsemeye düştü. Sahte olduğunu bilmesine rağmen gözbebeklerine düşen parıltıyı görür gibi oldum. Sahte de olsa bakışları gülüşüme dalıp gitti. *Eskiden olduğu gibi.*

Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken Yekta’ya arkamı döndüm ve seri adımlarla marketin çıkışına doğru yürümeye başladım. Yüzümü görmek bile onda en ufak olumlu bir duygunun canlanmasına neden oluyorsa Yekta’nın yüzümü görmeye de hakkı yoktu. İçimde ona karşı o kadar acımasızdım ki bu vicdansız yanımla kendim de ilk kez tanışıyordum sanki.

Marketten dışarıya adımımı attığım an arkamdan gelen adım seslerini duydum. Peşimi bırakmayacağı belliydi.

“Neden bu kadar öfkелisin, Beliz?” Bana yetişti ve hızlı adımlarıma ayak uydurarak hemen yanımda yürümeye başladı. “Ayrılmamızda ikimizin de hataları vardı.”

“Ben gitmedim, Yekta. Ben korkak gibi kaçmadım.”

“Tek kırılan, tek yıpranan taraf sen değildin. Benim seni aldattığımı düşünüyordun. Sen bana bunu yakıştırmıştın. Olaylara tek taraflı mı bakacağız?”

Kaldırımın orta yerinde adımlarım bir anda kesildi. Öfkeme yenilmiştim. Durup Yekta’ya bakarken onunla konuştuğum için eve gidince kendimi çok suçlayacağımın farkındaydım fakat bunu bir süreliğine göz ardı edebilirdim. “İnandırıydın o zaman. Beni aldatmadığına inanmam için uğraşıydın! Uğraştın mı?”

“Her yerden ulaşmaya çalıştım, Beliz! Her yerden engellemiştin! Evine gelince ailen içeri almadı. Camının önüne gelince sen orada olduğumu bile bile perdeleri çektin. Kaç gece camının önünde sabahladım? Seni görmeyeyim diye her şeyi yaptınız. Sen bana güvenmemene rağmen kendimi ispatlamak için yine ben çabaladım.” Evime geldiğinden ve ailemin içeri almadığından haberim yoktu ancak bunun için onları suçlayamazdım.

Onların gözünün önünde günden güne eriyip gidiyordum. Buna neden olan adamla görüşmemi elbette ki istemeyeceklerdi.

“Ulan bir kez aşağı inip yanıma geldin,” dedi. İkimizin de aklında aynı anının canlandığını âdemelmasının sert bir yutkunuşla hareketlendiğini görünce anladım. “Tamam siniri geçti, artık konuşuruz diye sevindim. Onda da telefonumdaki bütün fotoğraflarımızı silip gittin. Sen beni kafanda bitirmiştin. Seni en fazla ne kadar benimle olman için zorlayabilirdim?”

“Nasıl da ben suçlu oldum, değil mi?” Söylediği her şeyi hayretle dinliyordum. Olayları hiç bilmeyen birisi şu dediklerini dinlese gözü kapalı Yekta’ya hak verirdi. “Ayıp etmişim, Yekta Bey! Siz suçsuzmuşsunuz oysaki.”

Çenesi kasıldı. “Seni suçlamadım. İkimizin de hatalı olduğunu anlatmak istedim.”

“Ben bir hatalıysam sen on hatalısın! Hâlâ hangi yüzle ve hakla karşıma geçip kendini savunmaya kalkıyorsun? Sence tek bir kelime konuşmaya hakkın var mı senin?” Parmak uçlarıma kadar titremeye başladığını hissettiğim ellerimi yumruk yaptım. Bunu görmesini istememiştim ama o nasıl öfkeyle titrediğimi ellerimi yumruk yapmamdan anlamıştı bile. Ellerime inen bakışlarından anladığına emindim. Şu an çok yabancı olduğunu düşündüğüm bir adam karşımda olsa da ben aslında onu çok iyi tanıyordum.

“Ben kendimi savunmuyorum. Çok önceden yapmam gereken bir şeyi yapıyorum ve senin için çabalamaya başlıyorum. Senin için, bizim için.” Aramızdaki mesafeyi azaltmak istercesine bana doğru bir adım attı.

“Biz mi?” Karşıma geçip kendini savunması dahi hâlâ kendisinden ve benden *biz* diyerek bahsetmesi kadar dellendirmemişti. “Biz diye bir şey mi kaldı aptal!” Bedenimin üzerindeki kontrolümü kaybetmişim gibi ellerim benden bağımsız bir şekilde Yekta’nın göğsüne yaslandı ve onun kapattığı mesafeyi bedenini ittirerek yeniden açtı. Bana karşı koymadığından bir adım geriledi. Karşı koysaydı onu yerinden oynatamazdım. “Biz diye bir şey mi var artık?”

“Biz ne zaman bittik, biliyor musun?” Göğsünden bir kez daha ittirdim. “İlişkimiz bittiğinde değil, hamileyken beni bırakıp gittiğinde bittik.” Bir kere daha ittirdim. Bu diğerlerinden hafif olmasına rağmen onlardan daha çok etki bıraktı sanki. Bedeni boş bulunup sendelerken devam ettim. “Biz tam da o gün bittik! Ben sana ne demiştim? Sakın geri dönme dememiş miydim? Neden döndün Yekta, neden?”

Göğsüyle buluşmak üzere olan ellerimi bileklerinden kavradı. Tutuşu çok hafif olsa da bana çok ağır gibi hissettirdi. Son birkaç saniyedir koyu renk gözlerinde yer edinmiş olan boşlukta, kaşlarının ortasında belirmiş olan çizgilerde, yüzündeki donuk olan ifadede bakışlarımı üstünkörü gezdirdim.

Soluğu kesilirmiş gibi, “Beliz,” dedi. Adımın onun dudaklarından bu kadar zor döküldüğü başka bir ana şahit olmamıştım. “Ben doğru mu duydum? İkimizin...” Derin bir nefes aldı. Sanki aldığı nefes ikimizin de ciğerlerini yaktı. Gözleri duyacağından korkar gibi ama bir o kadar da beklentiyle dolu gibi bakıyordu. “Bizim bebeğimiz mi olacaktı?”

Duyduğum sözler sinir bozukluğuyla gülmeme neden oldu. “Ya hâlâ bana ne diyor ya?” Hırsla ellerimi Yekta’nın kollarından kurtardım. “Hâlâ bana ne diyor ya!” Bilmiyor ayaklarına yatıyordu. O gece onu aradığımda sarhoştum. Muhtemelen sarhoş olduğunu öne sürerek hatırlamadığını söyleyecekti ama bu saçmalığa bir saniye daha katlanamazdım.

Yekta’ya arkamı dönüp ondan uzaklaşmaya başladım. Yine korkaklık yapıyordu. Yine kaçıyor. Şimdi de bilmiyorum numarası çekerek kaçacaktı. Gelmeye cesareti vardı ama arkasında bıraktıklarıyla yüzleşmeye zerre cesareti yoktu.

Sinirden mi, yoksa içinde bulunduğum durumun üzüntüsünden mi dolduğunu bilmediğim gözlerimi sıkıca yumdum. Ağlamak istemiyordum. Özellikle Yekta yakınlarımdayken ağlamak ve bunu onun görmesini istemiyordum fakat birkaç saniye sonra kolumdan tutulup durdurulmama bakılırsa bu mümkün olmayacaktı.

Gözlerimi yavaşça araladım. Yekta’nın bedeni yavaş yavaş görüş açımına girerken hiç beklemeden sordu. “Telefonunun ekranındaki bebek...” Bir şeyleri hazmedemiyor gibi duraksayıp yutkundu. “İkimizin bebeği mi?”

Ağlamamak için vücudumu o kadar kasmıştım ki bunun faydasını görüyordum. Her ne kadar yüzümün kızardığından emin olsam da gözlerimden o damlaların düşmemesi şu an için tek tesellimdi. Korktuğum her şey birer birer başıma geliyordu. Yekta, Asya’nın varlığını öğrenmek üzereydi.

“Hayır değil,” dedim büyük bir soğukkanlılıkla. “Ablamın bebeği.”

Yüzümdeki en ufak bir mimik değişiminden yalan söylediğimi anlardı. Tek bir tepki değişimi olmaması için yanaklarımın içini dişlerken aynı soğukkanlılıkla, “Gittiğini öğrendiğim gün gidip aldırıldım,” diye devam ettim. “Sen orada gününü gün ederken ben bir de oturup senin çocuğuna mı bakacaktım?”

Gözlerine daha fazla bakamayacağım için bakışlarımı kaçırmak istedim ama bir şey beni tuttu. Bir şey gözlerimi gözlerinden ayırmama engel oldu. Beni durduran gözlerindeki yıkılış mıydı?

Bir insan istemediği bir bebeğin aldırıldığını öğrendiğinde neden yıkılırdı?

Bugün Yekta kafamda çok fazla soru işareti oluşmasına sebebiyet vermişti. En azından o yokken kafam bu kadar karışık değildi ve şimdi fark etmiştim ki yokluğunda daha rahattım.

Yan taraftan gelen bir korna sesiyle beraber bakışlarım Yekta'dan ayrıldı. Sol tarafımıza yanaşan tanıdık arabayı görünce rahat bir nefes aldım. Aktan'ın gitmemiş olmasının işime yarayacağını hiç düşünmemiştim.

Hiç beklemeden arabaya yönelirken Yekta olduğu yerde hareketsizce bekliyordu. Ön koltuğun kapısını açıp bedenimi içeriye bıraktım. Kemeri takarken, "Tek kelime etmeden eve sür," dedim. "Bir an önce Asya'yı görmek istiyorum."

Şu an bana iyi hissettirecek tek şey; bebeğimi kucaklamak, onun kokusunu solumak olacaktı.

Araba hareket etmeye başladığında gözlerim merakla Yekta'ya kaydı. Onu bıraktığım yerde, bakışları yere kilitlenmiş bir şekilde öylece duruyordu. Arkama yaslanırken kaşlarımın düşünceli bir şekilde çatılmasına engel olamadım. Onu tanımasam, hamile olduğumu öğrendiğinde verdiği tepkiyi bilmesem gerçekten üzüldüğünü düşünecektim.

Yekta görüş açımdan çıkarken ona dair en son omuzlarının çöktüğünü gördüm. Bu zaten çatılı olan kaşlarımın daha da çatılmasına neden oldu.

Bir sokak mesafesindeki yol bir dakika içerisinde bittiğinde Aktan'ı beklemeden arabadan indim ve kapıyı örttüm. Seri adımlarla bahçeye girip kapıya ulaştığımda zili çaldım. Kapı ablam tarafından açılana kadar ayakla ritim tutmuştum. Bu, bedenimde kol gezen gerginliğin hareketlerime yansıyış yollarından sadece birisiydi. Dudaklarımı koparmak istercesine ısırışım da buna dahil edilebilirdi.

Kapı açıldığında ablam gülen yüzüyle bizi karşıladı. Neşeli bir sesle, "Hoş geldiniz," deyişini önemsemeden, "Asya nerede?" diye sordum.

"Uyudu, beşiğine yatırdım."

Adımlarımı direkt merdivenlere yönlendirdim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp yukarıya ulaştığımda, önce banyoya girip ellerimi ve yüzümü

güzelce yıkadım. Kendi odama geçerken üstümdeki kalın kazağı başımdan sıyrarak çıkardım. Sıcak basan bedenimi ferahlatmanın tek yolu bu gibiydi.

Odamın kapısını Asya uyanmasın diye yavaşça kapattım. Yavaş adımlarla yatağımın hemen yanında duran beşiğine yaklaşırken kazağı makyaj masamın önündeki pufa bıraktım. Attığım her adımda Asya'nın minik bedeni daha çok görüş açımı giriyordu ve ben her adımda kalbime dolan huzuru net bir şekilde hissediyordum.

Yatağa oturduğumda beşik tam olarak önümdeydi. Yüzüstü bir şekilde yattığı için dudakları büzülmüştü. Diğer yanağı olduğundan daha tombul görünüyordu ve üstündeki kalın battaniyenin etkisiyle yanaklarına hafif bir kırmızılık yayılmıştı. Öyle tatlıydı ki gece uykusunu bozmayacağımı bilsem şu an onu uyandırıp sevebilirdim.

Asya'ya bakarken hiçbir zaman keşke yanılgısına düşmemiştim. Aklımdan keşke onu aldırıyordum diye bir düşünce geçmemişti. Ona hep bir önceki günden daha büyük bir sevgiyle bağlanmıştım. Buna rağmen Yekta'ya *onu aldırardım* derken yüreğimde beliren sızlama bana kendimi suçlu hissettirmişti. Yalandan da olsa öyle bir cümle kurmak vicdanımı sızlatmıştı. O yüzden hemen eve gelip Asya'yı görmek ve o berbat sızlamadan kurtulmak istemiştim.

Annelik böyle bir şey olmalıydı. Ve ben o karnıma düştüğü ilk andan beri anne olsam da bu yolda öğreneceğim çok şey vardı. Yol uzundu ama bu yolda Asya'yla beraber olduğum sürece bir o kadar da kısaydı.

Bölüm DÖRT

“Anneciğim, bugün uyumamak için yemin etmiş olabilir misin?” Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Asya’nın uyku saatini geçeli epey oluyordu. Beşiğine koyduğumda fal taşı gibi açılan gözleri uyumayacağının habercisiydi ancak uyumadıkça huzursuzlaşıyordu. Bu da mızıldanmalara, zaman zaman ağlama krizlerine neden oluyordu.

Evdeki herkes uyumuştı. Aktan sabah işe gideceği için erkenden odasına çekilmişti. Annemle babam da genellikle bu saatlere kalmadan uyumuş olurlardı. Koskoca evde ben ve huysuzlanan Asya dışında ses çıkaran yoktu. Ağlama krizine girip kimseyi uyandırmasını istemiyordum. Aktan, Asya’nın sesini duyduğu gibi odama gelir o uyuyana kadar gitmezdi, biliyordum.

Asya’yı beşiğinden kucağıma alırken kızım yine bir krizin eşiğindeydi. Tiz sesiyle evi inletmesine izin vermeden kucakladığım için aralanan dudakları kapandı. Rahat bir nefes alıp elimi ağır ağır sırtında gezdirmeye başladım.

“Ama sence böyle oluyor mu?” Sırtını sıvazlamaya devam ederken olabildiğince onunla konuşmaya çalışıyordum çünkü sesimi duyduğunda sakinleşiyordu. “Gece uyumak, sabah uyanmak bilmezsen biz seninle bu işi nasıl ilerleteceğiz?”

Dün, bütün gece düşünmekten gözüme uyku girmemişti. Pencerenin kenarında dışarıyı izleye izleye sabahlamıştım. Çok düşünceli olduğum zamanlarda uyumak benim için imkânsız hale geliyordu. O yüzden en az Asya’ninkiler kadar benim de gözlerimden uyku akıyordu. Bir an evvel uyuması ve benim de uyumam için dakikaları sayıyordum fakat bugün uyumayacağı tutmuştu.

Yine bir diş çıkarma evresindeydik, huzursuzluğunun sebebi buydu.

Olduğum yerde sallanırken beşiğin içindeki damak kaşıyıcısını aramaya koyuldum. Battaniyesini ve küçük yastığını kaldırıp altlarına bakmama rağmen kaşıyıcıyı hiçbir yerde bulamıyordum. Bu esnada Asya'dan huysuz mırıldanmalar yükselmeye başladı. "Biliyorum çok huzursuzsun, valla biliyorum." Yastığı beşiğine bırakıp gözlerimi odanın her yerinde gezdirerek kaşıyıcısını bulmaya çalıştım. "Elimden bir şey gelse yapmaz mıydım?"

Devam eden huysuzluğuyla beraber yüzünü omzuma sürtmeye başladı. Yumuşak pijamamın dağıttığı saçlarına gülümseyerek baktım. "Bir uyusan rahat edeceksin aslında ama..." Bu gece ne ona ne de bana uyku olduğunu kabullenmiş sayılırdım. Zaten kaşıyıcısını da bulamamıştım.

Gecenin devamında Asya'nın huzursuzluğunun geçmesi için elimden geleni yaptım. Emzirdim, oyunlar oynadım, türlü şaklabanlıklar yaptım, uyuması için kırk takla attım. Hiçbirine bana mısın demedi. Biraz durulur gibi oluyordu ama sonra yine ağlayıp sızlanmaya başlıyordu.

Bedenime o kadar çok uyku bastırıyordu ki tam şu anda oturduğum yatağın üzerinde uykuya dalabilirdim. Sırtım yatak başlığına yaslıydı. Asya kucağımda, kafası göğsümdeydi. Son bir dakikadır sesi soluğu çıkmıyordu ama bu her an bir ağlama krizine girmeyeceği anlamına gelmiyordu. Pijamamın yumuşak kumaşında gezinen parmaklarını içim gide gide izlerken şimdilik süren bu sessizliğin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Şanslıysam belki uyurdu.

Böyle anlarda kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum. Ailem benim hep destekçim ve yardımcımdı fakat onlardan bir yere kadar destek alabiliyordum. En basitinden gecenin bu saatinde kimseyi uykusundan edip benimle Asya'nın başında nöbet tutmasını isteyemezdim. Fazlası bana, onlara yükmüşüm gibi hissettiriyordu.

Böyle zamanlarda bana yardımcı olması gereken tek bir kişi vardı. O da daha Asya'nın varlığından bile haberdar değildi.

Artık sesi çıkmadığı için mi bilmiyordum, sessizce ağlayan Asya'nın göz yaşları üstümdeki bluzu ıslatana kadar ağlamaya başladığını fark edemedim bile. Benim de gözlerim dolmaya başladı. Bu gece ne fiziksel ne de zihinsel olarak takatım kalmıştı. İç çekerek, "Ağlayalım," dedim. "Hadi oturup beraber ağlayalım. Madem beraber uyuyamıyoruz, sabaha kadar ağlayalım."

Boğuk çıkan sesim Asya'nın garibine gitmiş olacak ki kafasını göğsüm-den kaldırıp bakışlarını yüzüme çevirdi. Birkaç saniye boyunca yüzüme uzun uzadıya baktı. Sonra yüzü buruşur gibi olduğunda kendimi yeni bir ağlama krizine alıştırmıştım ki kucağımda yükselip ağzını çeneme yasladı. Damağını çeneme sürtmeye başlayınca ağlamak üzereyken güldüm.

“O da olur.”

Damağının kaşıntısını çenem aracılığıyla geçirmeye çalışıyordu. Sal-yalarının çenemde bıraktığı ıslaklık beni rahatsız etmiyordu. Genelde her şeyden çok çabuk tiksinen bir yapım olmasına rağmen anne olduktan sonra bebeğimle ilgili hiçbir şeyden tiksmez olmuştum. Eskiden yanımda bir bebek kustuğunda dahi kusacak hale gelen midem, Asya üzerime kustuğunda hiçbir tepki göstermiyordu. Eskiden bebeklerin yemek yerken ellerinde mıncıklayıp kötü hale getirdikleri yiyeceklerden tiksindirirken, Asya aynıyını yaptığında hiç gocunmadan elindekini alabiliyordum. Anne olunca gelen yeniliklerden en basitleriydi bunlar.

Asya'nın sessizliğinden faydalanarak kafamı geriye yaslayıp gözlerimi yumdum. Nihayetinde damağını kaşıyacak bir şey bulmuştu ve keyfinin yerinde olduğu söylenebilirdi.

Bunun tadını bile çıkaramadan kulağıma, yatağın üstündeki telefonuma gelen bir mesajın sesi ilişti. Bu saatlerde Simay'ın ansızın yazıp Asya'nın anlık fotoğraflarını istemesine alışkındım. Gözlerimi aralayıp telefonuma bakarken böyle bir mesajla karşılaşmayı düşünüyordum. Kayıtlı olmayan bir numaradan gelen bir mesajla karşılaşmayı beklemiyordum.

Kaşlarım çatılarak telefonuma uzandım. Gecenin bu saatinde neyin ne-siydi? Kilidi açtığımda direkt mesajlara girdim. Gelen mesaj olabildiğince kısaydı.

05** *** ** **: Evinizin önündeyim, aşağı in.

Bir zamanlar bu mesajı sık sık alırdım. Yekta hayatımdan çıkıp gidene kadar neredeyse her gece mesaj kutumu süslerdi.

Sert bir yutkunuşla telefonumu ekranı açık bir halde tekrardan yata-ğa bıraktım. Bir anlığına, sadece bir anlığına kendimi birkaç yıl öncesinde gibi hissetmişim. Sanki her şey yolundaymış da ben birazdan aşağı inip Yekta'nın kollarının arasına girecekmişim gibi. Bana sıkıca sarılacak, hatta sonra kendini tutamayıp aile üyelerimden birisinin görmesi pahasına du-daklarıma sert bir öpücük bırakacakmış gibi.

Eski hisler ve duygular bedenimi kuşatırken kalbimin seyrinin değiş-mesi de kaçınılmaz oldu. Kalbim hızlanmıştı ama bu kez yüreğime hâkim olan duygu, saf sevgi ve heyecan değil de üzüntü ve acıydı. Bir daha güzel günlere geri dönemeyeceğimizi bilmenin acısı.

Mesajına herhangi bir cevap vermediğim gibi yatakta yarı oturur po-zisyonda duran bedenimi de yerinden hiç oynatmadım. O mesajı atarken gerçekten aşağı ineceğimi düşünmesi zavalılıcaydı.

Asya ağzını çenemden uzaklaştırdığında kafamı eğerek ona baktım. Kısa süreliğine de olsa damağının kaşıntısı geçmiş ve rahatlamış olmalıydı. Kafasını omzuma yaslayıp yüzünü boynuma gömerken gözleri kapanmak üzereydi. Sırtını sıvazlamaya devam ettim.

Birkaç dakikanın ardından telefonuma bir mesaj daha geldi. Yine Yekta'ydı.

05** **: Odanın ışıkları açık. Uyanık olduğunu biliyorum. Aşağı gel, konuşalım.

Gözlerimi devirerek telefonu yatağın üstünde benden en uzak köşeye ittim.

Yüzsüz.

Dakikalar birbirini kovaladı. Ne mesajda yazdığı gibi aşağı indim ne de o bana bir mesaj daha attı. İşte bu kadar çabuk vazgeçen bir insandı. Çabalamak ona göre değildi.

Kafamı eğerek sessizce uyuklamaya devam eden Asya'ya baktım. Uyumak üzereydi. Tamamen uyumadan kucağımdan indirmek istemiyordum çünkü yeri değişince hemen uyanıyordu. Onu pırpırlayarak uykuya dalmasını beklerken pencereye atılan bir taşın çıkardığı ses, odanın sessizliğinde yankılanıp Asya'nın irkilerek kafasını boynumdan kaldırmasına neden oldu.

Sesin kaynağına kısa bir süre baktıktan sonra tekrardan kafasını omzuma yatırdı. Cama atılan taş da mesajları atan kişiyle aynıydı. Derince soluklanarak sinirlerime engel olmaya çalıştım. Kalkıp camı açmaya hiç niyetim yoktu ta ki ikinci bir taş atılana ve bu sefer Asya'nın korkmasına sebebiyet verene kadar. Asya ağlayacağını belirtircesine yüzünü buruşturduğunda sesimi duyması için, "Yok bir şey anneciğim," diye konuştum.

Zaten bir yararı yoktu, bir de cama taş atıp uyumak üzere olan bebeğimi korkutuyordu.

Asya'yı sakinleştirdikten sonra onu yatağın ortasına yatırdım. Geniş yataktan düşmeyeceğini bilsem de her iki yanına yastıklardan kalkan yapma gereği duyuyordum. Eline çok sevdiği peluş oyuncağını verip onunla ilgilenmesini sağladım ve öfkeyle yataktan kalktım.

Hemen yatağımın yanında bulunan pencerenin önüne geldiğimde cama yeni bir taş atmaya hazırlanan Yekta duraksadı. Elindeki taşı yere geri bırakırken pencereyi açtım. Bedenimin üst kısmını hafifçe aşağı doğru eğerken sinirimin yansıdığı ses tonuyla, "Ne istiyorsun?" dedim.

Odam evimizin ikinci katında bulunduğundan bana bakabilmek için kafasını kaldırmaması gerekiyordu. “Konuşmak.”

“Gerekli konuşmayı dün yaptık.” Gecenin geç saatlerinde olmamızın etkisiyle havada keskin bir soğuk hâkimdi. İçeriye dolan hava Asya’yı üşütür endişesiyle bir an önce pencereyi kapatmak istiyordum.

“Hayır yapmadık. Benim daha söyleyeceğim çok şey var.” Biraz geri çekilerek gözucuyla Asya’yı kontrol ettim. Neyse ki elindeki oyuncağa dalmıştı.

“Benim söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kapımın önünden git, Yekta.” Gece gece neyin cesaretiyle buraya geldiğini de anlamış değildim. Bu evin içinde Yekta’yı gördüğü yerde dayak manyağı yapmak isteyen iki kişi yaşıyordu. Marketteyken Aktan’ı zapt etmeyi bir şekilde başarmıştım ama Aktan’ın öfkesi babamınkiyle boy dahi ölçüşmezdi.

“Aşağıya gelmiyor musun?”

“Gelmiyorum.”

“Öyleyse burada konuşuruz.” Ellerini koyu renkteki pantolonun ceplerine yerleştirirken birkaç adım geriye gitti. “Benim gitmeye niyetim yok.”

“Öyleyse kendi kendine orada konuşabilirsin çünkü ben camı kapatıyorum.” Asya üşüyecekti. Şu an aklımdan geçen tek düşünce buydu.

Pencereyi kapatmak için hareketlenmişken Yekta’nın, “O bebeği al-dırmadığını biliyorum,” deyişi kulaklarıma ulaşınca elim pencerenin kulpunda kaldı. “Düşük yapmışsındır veya akla gelmeyecek herhangi bir şey olmuştur. Her şeye inanırım ama senin onu aldırdığına inanmam, Beliz. Bunu yapmamışsındır.”

Bunları dile getirirken söylediklerinden çok emindi. Sanırım bu eminliği benim bunu yapmayacağıma olan inancından kaynaklıydı.

Buna onu nasıl inandıracağımı bilmiyordum. “Aldırdım, Yekta.”

“Aldırmadığını biliyorum. Ne dersen de beni onu aldırdığına inandıramayacaksın.” Aramızdaki onlarca metrelik mesafeye rağmen gözlerindeki o kararlı bakışı görür gibiydim. “Belki hiç düşürmemişsindir de.” İstemsizce yutkunurken Yekta’nın sesine yansıyan o kırık heyecanı duymak ve hissetmek, anlamsızca pencerenin kulpunu saran parmaklarımı sıkılaştırmama neden oldu. “Benden nefret ettiğin için gizliyorsundur.”

Ondan nefret ettiğimin farkında olması güzeldi.

Sinir bozukluğuyla güldüm. “Evet ya düşürmedim, aldırmadım, doğurdum.” Dalga geçer gibi bir tavırla sözlerime devam ettim. “Hatta tam şu anda yatağымda yatıyor, biliyor musun? Senden gizliyorum.” Alaycı tavırları

bir kenara bırakıp ciddiyetle kaşlarımı çattım. “Gece gece beni sinirlendirme, Yekta! Kafanda kurup kurup buraya kadar gelmişsin.”

Onu alaya alışımı umursamadı. “Aldırmadın,” dedi kendi kendine tekrar eder gibi. “Bir zamanlar hayalini kurduğumuz şeylerin yaşanması için en ufak bir ihtimal varsa ben bunun için çabalamaya hazırım.”

“Aklın başına iki yıl sonra mı geldi? Neredeydin onca zaman?”

“Seni düşünmediğim tek bir günüm olmadı Beliz, yemin ederim.” Görüşmediğimiz iki yılda profesyonel bir yalancı olup çıkmış olmalıydı zira ses tonundaki içtenliğe biraz zorlasa kanabilirdim.

“Ya bırak ya,” dedim histerik bir gülüşle. “Bu zamana kadar ne yaptığın, kimlerle gönül eğlendirdiydin onların yanına geri dön.”

Kendini açıklama ihtiyacıyla hızla konuştu. “Kimse olmadı. Ne senden önce ne de senden sonra. Seni aldattığımı düşündüğün zamanda bile olmamıştı.” Diliyle dudaklarını ıslattı. Yerinde duramıyor gibi bir hali vardı. Bu hal ve hareketleri bana eski günleri hatırlatıyordu. Eskiden camımın önüne gelen Yekta da aynı bu şekilde yerinde duramayıp pencereye kadar tırmanırdı. Benden biraz yüz bulsa yine aynısını yapardı ancak öfkemin ve nefretimden büyüklüğünün o da farkındaydı.

Kafamı iki yana salladım. “Sana zerre inanmıyorum.”

“Biliyorum,” dedi kabullenişle. “Her şeyi telafi ederim, Beliz. Senin için her şeyi yaparım. Ben seni yeniden bize inandırırım.”

Hâlâ telafi etmekten bahsediyordu.

“Sen hiçbir şeyi telafi edemezsin. En başta neyi telafi edemezsin, biliyor musun? Senin ardından gidip aldırıldığım o bebeğin yıkımını telafi edemezsin.” *O bebeğin babasız büyümek zorunda kalışını telafi edemezsin.* “Sen önce bunu düşün. Biraz vicdan terazinde tart. Sen kendini affedebiliyorsan gel, işte o zaman ben de seni affederim.”

İnsan olan kendini bu konuda affedemezdi.

Yekta’nın bir cevap vermesine fırsat tanımadan dağılmış gözlerine son bir bakış atıp pencereyi kapattım. Beyaz tül perdeyi ve güneşliği seri bir hareketle çekiştirip camın önünü örttüm. Perdeyi çektim çekmesine ama sırtımı döndüğüm pencerenin önünden ayrılamadım. Derin nefes alış verişleri eşliğinde orada kalakaldım.

Asya’nın mırıldanmalarını duyana kadar da o camın önünden ayrılamadım.

Bölüm BEŞ

“K a, ka, ka.”
Kar, kar, kar.

Asya'nın dilinde *ka*, kar demekti. Son günlerde iyice bastıran keskin soğuk, karın habercisiydi ve bu sabah uyandığımızda her yeri bembeyaz karlarla kaplanmış bir halde bulmuştuk. Bahçemizin ve sokağımızın tamamen karlarla kaplanmış olması hiç şüphesiz en çok Asya'yı mutlu etmişti. Sabah uyandığında Aktan ona pencereden karları gösterdiği andan beri dışarıya bakıp duruyordu. Dışarıda ilgisini çeken bir şeyin var olduğunu hiç unutmuyordu.

Şimdi pencerenin dibindeki koltuğun üstünde ellerini koltuğun sırtına yaslamış, olduğu yerde zıplaya zıplaya dışarıyı izliyordu. Düşecek korkusuyla hemen yanında tetikte bir şekilde oturuyordum.

“Anne!” Sevinç dolu bir çığlıkla bana seslenişiyle bakışlarımı daldığı yerden ayırıp Asya'ya çevirdim.

“Efendim bebeğim?”

İşaretparmağıyla camdan dışarıyı gösterdi. Benim de bakmamı istiyordu. Dışarıda hâlâ lapa lapa kar yağmaya devam ediyordu. Asya bu görüntüyü çok sevmiştir.

İstedığı gibi dışarıya bakarak, “Evet kar,” diye onayladım.

İşaretparmağını ağzına götürürken “Ka!” dedi.

Gülerek tombul yanaklarına birer öpücük bıraktım. “Yesem seni keşke, minik civcivim benim.” Benden kaçarak pencereyi izlemeye devam etti.

Elinde meyve tabağıyla beraber salona giren annem, “Yazık,” dedi. “Sabahattan beri dışarıya bakıp duruyor çocukcağız. Çıkar da biraz karla oynasın.” Asya'nın diğer yanına oturan annem meyve tabağını bacaklarının

üstüne bıraktı. Normalde Asya yemek görünce etraftaki her şeyi unutturdu fakat şimdi dışarıdaki kara kendini öyle çok kaptırmıştı ki dibine kadar gelen meyve tabağını umursamadı bile.

“Dışarısı çok soğuk.” Aslında karın yağması havayı biraz yumuşatmıştı. Düne göre soğukluğu azdı ancak bu aralar Asya’yı zorunda kalmadıkça dışarıya çıkarmak istemiyordum. Üstelik her yerden Yekta’nın çıkma tehlikesi varken hiç istemiyordum.

“Beş dakikadan hiçbir şey olmaz.” Tabaktaki elma dilimlerinden birisini alarak Asya’nın eline tutuşturdu. “Biraz hevesini alsın.”

Asya eline tutuşturulan elmayı sorgusuz sualsiz ağzına götürürken bile bakışları pencereden ayrılmıyordu.

“Beş dakikadan bir şey olmaz deme, hastalanır.”

“Çocuk bu. Hastalanacak da iyileşecek de.”

Asya’nın profilini incelerken dudak büktüm. “Hastalanmasın, kıyamam.”

Asya hastalanınca çok sızlanan bir bebektir. Sürekli ağlardı. Hastalandığında uykusuz kalmam benim için sorun değildi ama Asya’nın ciğerlerinden derin derin öksürmesi benim bile canımı yaktığı için hasta halini görmek istemiyordum. Görememekten ziyade dayanamıyordum.

Annem güldü. “Deli kızım benim.” Zoraki bir tebessümle karşılık verdim. “Beş dakikadan hastalık falan kapmaz. Biraz oynasın sonra hemen içeri alırsın.”

“Anne,” diye sızlandım. Dirseğimi koltuğun sırt kısmına yaslarırken sıkıntıyla iç çektim. “Aslında Asya’yı dışarıya çıkarmak istemem sadece soğuktan dolayı değil.” Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıp tutamları birbirine karıştırırken annemin sorgulayan ve merakla yüzümü izleyen bakışlarının altında devam ettim. “Yekta geri dönmüş. Şimdi dışarı çıkarsak Asya’yı görmesini istemiyorum.”

Yekta gerçekten gitmemekte kararlıysa eninde sonunda bir şekilde Asya’yı göreceğinin farkındaydım. Bunun yaşanmasını ne kadar geciktirsem benim için o kadar kârdı.

Yekta’nın döndüğünü duyunca beklediğimin aksine annemin yüzünde şaşırıldığını belli eden hiçbir mimik oynamadı. Aksine bakışlarını yüzümden ayırıp Asya’ya tabaktaki mandalina dilimlerinden birini verdi. “Ablan söyledi. Haberim var.”

Yekta döndüğünden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Onunla en son gecenin bir yarısı camımın önüne geldiğinde konuşmuştuk. O günden

sonraki günlerde de evin önüne gelmişti. Mesajlarını ve aramalarını görmezden gelip perdenin arkasından öylece bakmakla yetinmiştim. Bir süre sonra o da pes edip gidiyordu ama ertesi gün yine geliyordu.

“Ne diye gelmiş?”

Umursamazca omuz silktim. “Barışmak istiyor.” Elimi havada gelişi güzel salladım. Umursamıyormuşum izlenimi versem de bir haftadır düşüncelerimin yoğunluğundan kafamın dahi ağırlaştığına yemin edebilirdim.

Hoşnutsuzlukla, “Çok erken aklı başına gelmiş paşamızın,” dedi. “Ötren kaçalı çok oldu. Barışmayı bırak senin yanına yaklaşırsa kendi ölüm fermanını imzalamış olur. Bir kaşık suda boğarım onu.” Son dediği istemsizce gülmeme neden oldu.

“Şimdi aramızı düzeltmeye çalışıyor ama benden karşılık alamayınca pes etmek zorunda kalacak.” Bakışlarımı hâlâ parlayan gözlerle yağan karı izleyen kızıma çevirdim. “Ama yine de Asya’yı görmesini istemiyorum.”

“İzbandut gibi evimizin önünde beklemiyorsa beş dakikalığına çocuğunla dışarı çıktığında seni görmez kızım.” Asya’nın şire* olmuş elini koltuğa dokunmasına fırsat tanımadan yakaladım ve anneme sehpanın üstündeki ıslak mendil paketini işaret ettim. Paketi alıp önüme bırakırken, “Eninde sonunda görecektir zaten. Ne zamana kadar gizleyebilirsin ki?” dedi.

Paketin içinden bir ıslak mendil çıkarıp Asya’nın ellerini temizlemeye başladım. “Olabilirdiğince ertelemeye çalışıyorum.”

“Sen o görecektir diye stres yapacağına bırak o yapsın. Bırak görsün. Belki vicdanı varsa bir yaşına girmek üzere olan bebeğine babalık yapmadığı, onun doğru düzgün hiçbir anını görmediği için biraz sızlar.”

Ben bir elini silerken Asya diğer eliyle elimdeki ıslak mendili almaya çalışıyordu. “Dur aşkım.” Ona oynaması için temiz bir ıslak mendil çıkarıp verdim.

“Kız aklıma ne geldi?” Annemin tedirginlikle karışık bir heyecanla yükselmesi Asya’nın bile dikkatini çekmiş, kafasını kaldırıp anneannesine bakmıştı. “Bunlar Karun kadar zengin değiller miydi? Elleri kolları uzundur. Her yerde adamları vardır. Allah korusun bir velayet davası falan açsalar Asya’yı tek laflarıyla alırlar.”

Bu düşünce kaşlarımın çatılmasına neden olurken huzursuzlukla yerimde kıpırdandım. Hiç böyle bir ihtimali düşünmemiştim çünkü hamile

* Bazı meyve ve sebzelerin suyu, özü.

olduğumu bile bile arkasına bakmadan giden adam, bebeğini benden almayı istemezdi. En azından ben öyle düşünüyordum.

“Neden açsın ki? Hamile olduğumu öğrendiğinde bebeği istememişti.”

“Aradan neredeyse iki yıl geçti. İnsan bir günde ne kadar değişiyor. İki yılda nasıl değişir sen düşün. Bebek sevdasından değil de sana hırslanıp yapabilir. Çok cins insanlar bunlar.” Annem oldum olası Yekta’nın ailesini sevmemişti zaten.

Hande ile arkadaş olduğumuz o dönemde, Hande bize gelip gittiğinde her seferinde *bu kızı gözüm hiç tutmadı* diyerek uyarı dolu cümlelerini sıralardı. Annemi ciddiye almamanın bedelini Hande’yle aramız bozulduğunda ödemiştim. Yekta ile aramızdaki sorunlar da Hande ile küstükten sonra başlamıştı.

Yekta’nın annesi beni hiç sevmezdi. Benim de onu pek sevdiğim söylenemezdi. Ben yalnızca saygı sınırından çıkmamaya çalışırdım. O ailede beni seven ve benim de sevdiğim tek kişi, Yekta’nın babasıydı. Çok anlayışlı, çok iyi bir adamdı. Bana ve Yekta’yla olan ilişkimize saygı duyan tek insandı.

Annemin deyimiyle Karun kadar zengin oldukları da bir gerçektir. Ne kadar zengin oldukları mahallede villayı andıran tek evde yaşamalarından belliydi zaten. Taşınmadan önce evlerini kendileri yaptırmışlardı. Ara sokakları andıran bir mahallede yaşamıyorduk, İstanbul’un diğer kesimlerine nazaran zengin semti olarak nitelendirilebilirdi ama insanlar uzun süre bu ihtişamlı eve kim yerleşecek acaba diye merakla inşaatın bitmesini beklemişlerdi.

Gemi üretimiyle ilgileniyorlardı. Yekta gemi makineleri mühendisliği mezunuydu. Gemilerin projeleriyle o ilgileniyordu. Annesi bizim birlikliğimizin altında yatan sebebi hep onların çok zengin olmasına yormuştu. Ben parası için Yekta’yla berabermişim, parası olmasa yüzüne bakmazmışım... Sevgili olduğumuz üç yıl boyunca bunun gibi çok kışkırtıcı cümle duymuştum. Ben takmamaya çalışıyordum ama Yekta annesiyle sürekli kavga ediyordu.

Benim paraya ihtiyacım yoktu ki. Ailem hepimize yetebiliyordu. Küçüklüğümden beri yokluk nedir bilmeden büyümüştüm. Gözüm nasıl parada olabilirdi?

Devam eden huzursuzluğumu gizleyemeden, “Yok ya,” dedim. “Öyle bir şey olmaz.”

Bu gergin havayı dağıtan çalmaya başlayan telefonum oldu. Pantolonumun arka cebinden çıkardığım telefonun ekranına baktığımda sabit bir hattan arandığımı gördüm. Annem merakla, “Kimmiş?” diye sordu.

“Sabit hat.”

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürürken önce karşı taraftan ses gelmesini bekledim. Birkaç saniye sonra ince tonlu bir kadın sesi, “Merhaba, Beliz Atılgan ile mi görüşüyorum?” dedi.

“Evet, benim.”

Bu esnada bakışlarım Asya’ya takıldı. Sessizliğinin sebebi kendine oyalanacak bir şeyler bulmuş olmasıydı. Ona verdiğim ıslak mendille benden gördüğü şekilde diğer elini temizlemeye çalışıyordu. Gülümserken telefonun diğer ucundan gelen sese dikkat kesildim. “Sizi geçen hafta şirketimize yaptığınız iş başvurusu için arıyorum.”

Annem merakla bana bakıyordu. Heyecanla oturduğum yerde hareketlendim. “Evet, dinliyorum.”

“Başvurunuzu ve özgeçmişinizi değerlendirmemiz sonucunda sizi şirketimizdeki pozisyona uygun bulduk. En kısa süre içerisinde yüz yüze bir görüşmeyle durumu netleştirmek istiyoruz. Pazartesi günü şirketimize gelme şansınız var mı?”

Kısa bir anlığına gün kavramını, hangi günde olduğumuzu unuttum desem yeriye. *Cumartesi*. Bugün cumartesiydi. “Olur tabii ki. Gelirim.”

“Öyleyse randevuyu pazartesi günü öğleden sonra saat bir için oluştuyorum. İyi günler dilerim.”

“İyi günler.” Kapanan telefonun ardından ekrana gülümseyerek bakarken, “Biz size geri dönüş yapacağız deyip gerçekten geri dönüş yapan tek şirket galiba,” dedim.

“Ne oldu kız?” dedi annem hemen. Meraktan çatlamıştı.

“Geçen hafta iş görüşmesi için gittiğim şirket beni pozisyona uygun bulmuş. Pazartesi görüşmek istiyorlar.”

Annemin yüzü saniyesinde gülüşüyle aydınlandı. Benim sevincim ona da bulaşırken heyecanla titrek bir nefes alıp verdim. “Güzel şeyler de oluyormuş. Tebrik ederim güzel kızım benim.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Asya doğmadan önce de buna benzer bir lojistik şirketinde çalışıyordum. Uluslararası kargoların ve nakliyatların gönderilip alınmasıyla

ilgilenen birimdeydim. Kargonun alınıp yurtdışındaki şirkete veya birime ulaşmasına kadarki tüm süreçten ben sorumlu oluyordum.

Sevinçle Asya'yı kucaklarken, "Anneciğim," dedim. "Karla oynamaya gidelim mi?"

Şu an fazlasıyla mutlu olduğum için Asya'yı dışarı çıkarmama sebeplerimden hiçbirisi umurumda değildi. En nihayetinde beş dakikadan kimseye zarar gelmezdi.

Asya anlamasa bile benim sevincime ayak uyduruyordu. Ağzı kulaklarına varana dek gülerken ellerini yanaklarıma yerleştirip bana parlayan gözlerle bakmaya başladı. "Çıkıyoruz o zaman."

Bezli poposundan destekleyerek kucağımda sağlam bir yer edinmesini sağladıktan sonra ayağa kalktım. "Ben, Asya'yı giydirip iniyorum."

Annem bizi sevgi dolu gözlerle izlerken, "Tamam kızım," dedi.

Kucağımda Asya'yla beraber merdivenleri çıkıp odama ulaştığımda onu yatağa bıraktım. "Acaba bugün kıza hangi cicilerini giydirsem?" derken dolabın Asya'ya ait olan kısmını açtım. "Pembe tulumunu mu giydirsem, civcivli tulumunu mu?"

Askıda asılı olan iki tulumu iki elime alarak yatağa doğru döndüm. Çoktan oturma pozisyonuna geçen Asya'ya yaklaştım. "Hangisi olsun?"

Asya civcivli tulumu doğru uzandığında -ki bunu kıyafet seçmek amaçlı değil de civcivler ilgisini çektiği için oynamak amaçlı seçmişti- tulumu yatağın üstüne bıraktım ve pembe tulumu askıdaki yerine bıraktım. Yeniden yatağa dönerken, "Civcivime civcivli tulumunu giydirelim bakalım," dedim.

Asya ile bol oynamalı geçen kıyafet değiştirme serüvenimiz neredeyse beş dakika sürdü. O kendince bunu oyuna çeviriyor, ben de ona katılmadan edemiyordum. Tabii ara ara açıkta kalan kollarına ve bacaklarına ısırıklar, öpücükler bıraktığımdan dolayı da işimiz bu kadar uzun sürüyordu. Sanırım anne kız olarak biraz uyuştuk.

Asya'ya, tulumunun üzerine kürklü bir mont ve kafasını açıkta bırakmayacak yumuşak bir bere giydirip en sonunda atkısını bağladığımda kızım minik bir ayıcığa dönüşmüştü.

Kendimi de hazırladıktan sonra Asya'yı kucağıma alıp odadan çıktım. Boynunu tamamen kapatan atkıdan rahatsız olduğu için eli sürekli atkıya gitse de karı görünce onun varlığını tamamen unutacağından çıkarmak istemedim. Üşütmesini istemiyordum.

Merdivenleri bitirince, “Anneannesi,” diyerek salona girdim. “Biz minik bir ayıcık olduk ve şimdi de karla oynamak için dışarı çıkıyoruz.”

Annemin gündüz kuşağından bir programın açık olduğu televizyondan ayrılan bakışları bizi bulduğunda, Asya’nın haline gülmeden edemedi. “Anneannesi o minik ayıcık bir an önce evden çıkmazsa onu yiyecekmiş.”

Yalandan bir korkuyla, “Hih!” dedim. “Anneannesi kızımı yemeden biz hemen kaçalım.”

Koşar adımlarla dış kapıya doğru ilerlediğimde Asya’nın kıkırtıları kulaklarıma doldu. Botlarımı giyip kapıyı açmadan önce son bir kez Asya’nın üstünü başını kontrol etme gereği duydum. Kat kat giydirmiş olmama rağmen ya üşürse endişesi beni yiyip bitiriyordu. On kat da giydirmiş olsam bu endişe bedenimi terk etmezdi. Annelik böyleydi işte. İnsanın çocuğunu esen hafif bir rüzgârdan bile sakınası geliyordu.

Kapıyı açıp dışarıya adımımı attığımda beklediğim kadar soğuk olmayan bir hava bizi karşıladı. Bu beni rahatlatırken Asya’nın yüzünde, pencereden izleyip durduğu karları yakından görünce bir şaşkınlık belirdi. İlk kez deneyimlediği şeylerde tepkilerini kaçırmamak için gözümü kırpmadan yüzünü izlerdim. Fırsatım olursa kayda da alırdım. Şaşkınlığı kısa sürerken kocaman aralanan dudaklarından sevinç dolu bir nida döküldü. Eldivenli ellerini yaklaştırıp birbirine vurmaya başladı.

“Ka!”

“Kar,” diyerek onayladım. Büyüdüğünde en çok kış mevsimini seveceği şimdiden belliydi. Gökyüzünden dökülen beyaz, pamuğu andıran taneler hoşuna gidiyordu.

Kapıyı kapattım ve bahçeye doğru yürümeye başladım. Karın yüksekliği ayak bileğimi biraz geçiyordu. Babamlar kapının önünden bahçe kapısına kadar olan kısmı karlardan temizleyerek ince bir yol açmışlardı. Asya kollarını ileriye doğru açmış, yerdeki karlara uzanmaya çalışıyordu.

“Ama sen çok sabırsız bir kız olmaya başladın.” Yumuşak karların üzerinde bahçenin ortasına kadar ilerledim. “Seni karların üstüne bırakacağım. Bekle biraz.” Tabii ki beni anlamadığı gibi sabırsızlığını da kaybetmedi. Bir an önce karların üstüne inmek istiyordu.

Tek dizimi yere yaslayarak kucağımda Asya ile yere çöktüm. Asya’nın bedenini bacağımın üstüne oturttum ancak karla buluşmak için fazlasıyla hevesli olan kızım kollarımın arasından kendini yere bırakarak kurtuldu.

Dizlerinin ve ellerinin üstünde emekleme pozisyonunda karda duruyordu. Işıl ışıl gözleri karın üzerinde hızlıca geziniyordu.

Derin bir gülümseme eşliğinde, “Muradına erdin mi?” dedim.

Karların üstünde oturur pozisyona geçtiğinde hangi ara avuçladığını bilmediğim karı sanki çok garip bir şeymiş gibi inceliyordu. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp bu şaşkın ama tatlı halinin fotoğrafını çektim. Bir taneyle yetinmeyip art arda birkaç tane daha çektim.

Bilgisayarımda Asya için oluşturduğum bir klasör vardı. Onun fotoğrafları ve videolarıyla dolu bir klasördü. En sevdiğim fotoğraflarını çıkarttırıp onun için hazırladığım albüme koyuyordum. Büyüdüğünde nasıl bir bebeklik geçirdiğini görmesini istiyordum.

Telefonumu kapatıp cebime koymak üzereyken oldukça tanıdık gelen bir sesin, “Kız, Beliz!” diye seslendiğini duydum ve sesini duymak bile ilk saniyeden bıkkınlıkla gözlerimi kapatıp açmama neden oldu. “Bu soğukta dışarıda ne yapıyorsun?” Her mahallede mobese kamerası gibi herkesin ne yaptığını izleyen, herkesin arkasından atıp duran, tek bir şeye bile muhalefet olmadan duramayan birisi vardır; bizde de bu görevi Nesrin Hanım üstleniyordu.

Zoraki bir gülümsemeyle sesin geldiği yöne döndüğümde, Nesrin’i bahçe çitlerinin diğer tarafından meraklı meraklı buraya bakarken buldum. “Ne yapıyor gibi görünüyorsun, Nesrin teyze?” Teyze denmesinden gram hazzetmemesine rağmen inatla ona teyze demeye devam ediyordum. O benim sinirlerimi bozuyordu ben de onun.

Yüzü buruşsa da bu defa sondaki kelimeye vurgu yapmadı. “Ben de onu soruyorum ya kızım. İtin azmış gibi el kadar bebekle dışarıda bu soğukta ne yapıyorsun?”

“Asya’yı karda oynatmak için çıkardım.”

Duyduğu hoşuna gitmemiş gibi cıkcıklandı. “Yazık yazık. O bebeğe yazık valla. El kadar bebek bu havada dışarı mı çıkarılırmış? Allah korusun, üşütecek.”

Eğer bebeğiniz varsa çevrenizdeki herkes bir anda bu konuda bilirkişi kesilir ve size akıl verme çabalarına girerdi. *O öyle yapılmaz, bebeğe böyle bakılmaz, şunu yanlış yapıyorsun, bu yaptığın bebeğe hiç iyi gelmez...* Sürekli bu cümleleri duymak insana kendini *acaba ben bebeğime yanlış mı bakıyorum* diye sorgulatıyordu ne yazık ki.

“Hiçbir şey olmaz, Nesrin teyze. Sen düşünme hiç,” dedim geçiştirircesine. Bu kadının ağına bir kez takıldın mı o bırakana kadar kurtuluş olmazdı. Çenesi yorulana kadar kafa şişirip dururdu.

“Kızım sen düşünmezsen, ben düşünmezsem kim düşünecek bu bebeği?” Gözlerimi devirdim ve sakinleşmek için derin bir nefes alıp verdim. En iyisi muhatap olmamaktı. Nesrin’e bakmayı keserek gözlerimi Asya’ya çevirdim. Biz konuşurken emekleyerek benden biraz uzaklaşmıştı. Şimdi kendi halinde karla oynuyordu. Bu hayatta benim sinirlerimi yatıştırabilecek tek şey de onun gülümsemesiydi. Gülüşünü izlerken vücudumdaki gerilimin neredeyse yok olduğunu hissediyordum.

“Yazık sabiye. Zaten başında ne babası var ne de baba tarafından bir akrabası.” Bu dediklerini duyana kadar sinirlerimin yatıştığını sanıyordum. Birkaç saniye öncesine kıyasla öfkem daha fazla hararetlendi. Çatılan kaşlarım eşliğinde gözlerimi beni ayıplayıcı bakışlarıyla süzen kadına çevirdim.

“Sen zaten düşüncesizliği babasız bebek doğurarak yapmışsın. Soğukta üşüyüp üşümediğini mi düşüneceksin?”

Bazen bir mahallede değil de şehrin herhangi bir kesiminde, kimsenin kimseyle ilgilenmediği apartmanlarla dolu sokaklardaki öylesine bir apartman dairesinde yaşamayı diliyordum. Burada herkes, herkese karışma hakkını kendinde buluyordu. Kimsenin hayatı kimseyi ilgilendirmemesi gerekirken burada birinin yaptığı bir davranışından, günahından ve sevabından bütün mahalle etkileniyormuş gibi davranılıyordu.

Nesrin, ne zaman bana denk gelse bekâr anne olmama laf atmak için adeta an kolluyordu.

“Saygımı bozmayı gerçekten istemiyorum ama sana ne, Nesrin teyze?” dedim son kelimeye özellikle vurgu yaparak. “Yaşını başını almış kadınsın. İnsanların hayatına burnunu sokmaya utanmıyor musun?”

Elini göğsüne bastırırken, “Üstüme iyilik sağlık,” dedi. Ayıplayıcı bakışları hâlâ üzerimdeydi. “Sanki ben seni mi düşünüyorum? Bu sabiye acıyorum. Yazıktır günahtır, büyüyünce benim babam nerede demeyecek mi?”

Bu sorun niyeyse benden çok herkesin başını ağrıtıyordu. “Çocukcağıza ne diyeceksin? Ben seni nikâhsız bir adamdan peydahladım. O da kaçtı gitti, sen başıma kaldın mı diyeceksin? Utanmayacak mısın?”

Nesrin’in asıl karın ağrısının nedeni zamanında yeğenini bana ayarlamaya çalışıp başarısız olmasından kaynaklanıyordu. Haberim olmadan kendi kendilerine bizi evli barklı yapıp niyetlenmişlerdi. O dönem Yekta’yla

beraber olduğumu bile bile yeğenini bana karşı umutlandırmıştı. Hal öyle olunca reddetmeme rağmen adam peşimi bırakmamıştı. Olay duyulunca da Yekta'yla Aktan'dan yüz göz dağılmalı ağır bir dayak yemişti.

Tabii o olaydan hemen hemen bir yıl sonra Yekta ile ben ayrıldığımda ise Nesrin'in bana karşı dili uzamıştı. Ona göre yeğeniyle olmayınca Allah cezamı böyle kesmişti...

Artık bu sözleri duymaya alışmıştım ama alışmış olmak da bir yere kadardı. Bu sözlere maruz kalmayı hak etmiyordum. Her ne kadar dışarıya her şey iyi imajı çizsem de haksızlığa uğradığımda kendimi berbat hissediyordum.

Böyle laflar işitmemek için kızım ile beraber doğru düzgün dışarı bile çıkamıyordum çünkü Asya'yı kucağımda gördükleri an, dilleri bir yılan gibi beni sokuyordu.

İçimdeki duygu karmaşasını yansıtmadan, "Utanmayacağım," dedim. Yapmacık bir gülümsemeyle baktım. "Nedense bu konu benden çok sizin başınızı ağrıtıyor. Sizi ne ilgilendiriyor? Herkes kendi işiyle ilgilense kimse kimsenin sorunlarına kafa yormak zorunda kalmaz."

"İyilik de yaramaz olmuş." Çitlerden bir adım kadar uzaklaştığında gideceğini anlayıp sevindim. Kendisi herkese, her lafı söylerdi ama birisi karşılık verdiğinde de anında kaçıp giderdi. "O da bir can, ben onu düşünmüştüm. Garibim gayrimeşru olduğunu öğrendiğinde kim bilir ne kadar üzülecek? Senin yerinde olsaydım hamile olduğumu öğrenince düşürmek için her şeyi yapardım."

"İyi ki benim yerimde değilmişsin, Nesrin teyze," dedim histerik bir gülüşle. "İnan bana, bu düşüncen benim bebeğimi doğurmuş olmamdan daha gaddarca."

Onaylamazcasına kafasını iki yana salladı. "Dil de pabuç gibi maşallah. Allah akıl fikir versin, ne diyeyim?"

En çok da sana.

İstediği dedikodu malzemesini alamamıştı ama günlük laf sokma dozunu almış bir şekilde bahçemizin önünden ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı. Nesrin'in gidişinin ardından kastığım bedenimi rahat bıraktım. Bu da gözlerimin anında dolmasına neden oldu. Alışmak gerçekten bir yere kadardı. Hiç beklemediğim anlara denk gelince birkaç çift söz dayanma noktamı çok çabuk aşabiliyordu.

Az önce içimle alakalı mutluluktan havalara uçacağım bir haber almıştım. Bunun sevinciyle bebeğimle beraber sadece biraz karda oynamak istemiştim. Kendini bilmez birisi gelip sivri diliyle illa ki o mutluluğa omak sokmak zorundaydı.

“Anne!” Ama neyse ki doğuşuyla hayatıma renkleri getiren minik bir insanın bir kelimesi, kendimi iyi hissetmem için yetip artıyordu.

Ne ara yeniden yanıma ddğğn bilmediğim Asya, sarı eldivenli eliyle bacağıma ufak darbelerle vurarak ilgiyi üzerine çekmeye çalışıyordu. “Efendim bebeğim?”

Ellerini havaya kaldırdı. Başka hiçbir şey yapmadı. Eldivenlerle sarılmış ellerine bakması, eldivenlerinden rahatsız olduğunu anlamama yetti. “Ama onları çıkaramayız, ellerin şr.” Beni hiç anlamamasına rağmen Asya’yla konuşmayı çok seviyordum. Bebeklerin konuşmasındaki gelişimin en büyük kaynağının, çevresinde onlarla sürekli konuşan birinin olması olduğu nu öğrendiğimden beri bunun sıklığı iyice artmıştı.

Benim eldivenlerini ıkarmamam üzerine kendisi bu görevi devraldı ve çıkarmaya çalıştı. Eldivenlerinin iç kısımlarında bolca kar tabakası olduğu için diğer eldivenini tutup çıkaramıyordu. Bu uğraşını biraz izledikten sonra, “Tamam ama sadece bir elindekini çıkaracağız,” dedim.

Eldivenlerindeki karları temizleyip tekini çıkardım. Çıplak kalan elini anında kara götürdü. Elini kara değdirdiği gibi geri çekmesi bir olurken bu haline ufak bir kahkaha attım. “Elin şd, değil mi?” Eldivenli eliyle diğerini tuttu.

Sonra yavaş yavaş elini kara değdirmeye alıştırdı. Tabii birkaç dakika geçtikten sonra eline yeniden eldiveni giydirdim. Dizlerimin ıslanmasını umursamadan oturup Asya’nın karı keşfetmesini izlemeye devam ettim. Karın üzerinde emekledi, boylu boyunca uzandı, karları ağzına götürüp yemeye çalıştı. Neredeyse on dakikayı devirdiğimizde artık eve girmemiz gerektiğinin bilincindeydim.

“Evet,” dedim uzata uzata. “Artık eve girme vaktimiz gelmiştir küçük hanım.”

Oturuş pozisyonundan emekleyiş pozisyonuna geçmesi bir saniye bile sürmedi. Karların üstünde olmasına rağmen hızla emekleyerek benden uzaklaşmaya başladı. “Sen o bcr boyunla benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?”

Aynı onun gibi dizlerimin üzerinde Asya'ya doğru ilerlemeye başladım. Kendisine doğru geldiğimi görünce çığlıkla karışık bir gülüşle tam tersi tarafa doğru hızlı hızlı emekledi. "Anne!" dedi içli içli.

Engel olamadığım bir gülüşle, "Annem," diye karşılık verdim.

Asya'nın emeklediği tarafa döndüğümde yüzümdeki gülüş sekteye uğradı. Görüş açıma önce bizden birkaç metre uzaklıkta karların üstünde duran bir çift siyah bot girdi. Bakışlarım aşağıdan yukarıya doğru ağır ağır çıktıığında ise yüzünü gördüm. Dağınık koyu renk saçları dikkatimi çekti. Bugün apayrı bir özensizlikteydi. Sadece saçları değil, yüzü de öyleydi. Gözlerindeki kızarıklık görülmeyecek gibi değildi. Bugün yüzünde farklı görünen çok şey sayabilirdim ama benim odaklandığım sadece gözleriydi. Tam da şu anda etraftaki her şeyi yok saymış gibi bakışları kendisine doğru emeklemekte olan Asya'ya kilitlenmiş vaziyetteydi.

Yekta'yı uzun zaman sonra karşımda gördüğümde dünyanın durduğunu sanmıştım. Oysa şimdi her şey durmuştu. Sanki koskoca dünyada sadece ben, Yekta ve Asya kalmıştık.

Asya benden kaçtığını sandığı için emeklemeye devam ediyordu. O da Yekta'nın yanına ulaşip siyah botlarını gördüğünde aniden durdu. Olduğu yerde oturur pozisyona geldi ve kafasını kaldırarak önünde durduğu bedene baktı.

Sert bir yutkunuşla karların üzerinden kalkarken Yekta, Asya'nın önünde sağ dizinin üstüne çöktü. Asya'nın kendi kızı olduğunu anlaması için az önce Asya'nın bana *anne* dediğini duymasına gerek bile yoktu. O zaten saç ve göz rengi haricinde tıpatıp benim kopyamdı. Onların rengini de Yekta'dan almıştı.

Beni olduğum yerde tutan bir şeyler vardı. Yapmam gereken tek şey, yanlarına ulaşip Asya'yı kucaklamak ve buradan uzaklaşmaktı ama görünmez bir güç hareket etmemi engelliyordu. Dizinin üstüne çöken Yekta'nın kızarık gözlerinde daha önce benden başka kimseye sunmadığı bir bakış vardı. Bu bakışı biliyordum. İçten bir sevginin emarelerini barındıran, bir zamanlar nefesimi kesen bir bakıştı bu.

Zihnim bu çelişki karşısında isyan etmek üzereydi. Mantiğımı mı, yoksa şu an gördüğüm görüntüye mi inanmalıyım? Bana dizdiği acımasız mesajlarla bebeğimiz hakkındaki görüşlerini bildiren Yekta mı gerçekti, yoksa tam şu anda ilk kez gördüğü Asya'ya sevgiyle bakan, Asya'nın hareketlerini kaçırmamak için gözlerini kırpmayan Yekta mı?

Dudağımı dişlerimin arasına kıştırırken Yekta'nın Asya'ya doğru uzanan eli beni kendime getirdi. Kısa süreliğine beni terk eden mantığımı geri

döndürdü, vücudumu alarma geçirdi. Zihnimde tehlike çanları çalarken farkında olduğum tek şey, Yekta'nın Asya'ya dokunmasını istemediğimdi.

Olduğum yerden hareketlenmeme gerek kalmadan Asya'nın yüzü ekşidi. Ağlamaklı bir ifadeyle arkasını dönüp hızla bana doğru emeklemeye başladığında Yekta'nın Asya'nın yanağına doğru uzanan eli öylece havada kaldı. Kızım aramızdaki birkaç metreyi o kadar çabuk bitirip bana ulaştı ki Yekta'nın bile kafasını kaldırıp bakma şansı olmadı. Ayaklarımın dibinde duran ve çoktan ağlamaya başlamış olan kızımı hızlıca yere eğilerek kucağıma aldım.

Yekta çöktüğü yerden kalkmadı, kalkamadı. Biraz önce Asya'nın olduğu yere bakakalmış, en sonunda ise gözlerini sımsıkı yummuştu. Havada kalan elini yumruğa dönüştürerek karların üzerine bastırdı. O çöktüğü yerden hâlâ kalkamamışken arkamı dönüp eve gitmem ve ağlayan bebeğimi sakinleştirmem gerekirken onu izlemeyi bırakamıyordum.

Kafasını kaldırıp bize bakarken fısıltıyı andıran bir sesle, "Adı ne?" diye sordu.

Asya Parla.

Gördüğüm görüntüye inanmak istemiyordum. Şu an Yekta'yı sadece yerde dizinin üstünde değil de her anlamda çökmüş olarak gördüğüme kendimi inandırmak istemiyordum.

Kafamdaki soru işaretlerine rağmen öfkemi diri tutabilmek benim lehimeydi. "Seni ilgilendirmez."

Bunu duyduğunda bakışlarında sanki bunu hak ettiğini anlamış gibi bir kabullenmişlik belirdi. Hak ediyordu. Yekta şu an burada durmamızı bile hak etmiyordu. Oysa ben şimdi Yekta'nın karşısında kucağımda bir yaşına basmak üzere olan kızımınla beraber duruyordum. Kızım. Kızım diyordum çünkü Asya hiçbir zaman Yekta ile bizim kızımız olmamıştı. O sadece benim kızımdı.

Yekta'nın Asya'nın üzerinde gezinen bakışları, gözlerinde ve yüzünde yer edinen o şaşkınlığı beni öfkeliyordu.

Oysa ben, Asya'nın yüzünü ona göstermeyecektim. Yekta hayatı boyunca Asya'nın yamacına bile yaklaşamayacaktı. Bunu hak etmiyordu.

Yekta şu an kızımı görmeyi hak etmiyordu.

Ve bana sığınarak ağlayan Asya... O kötü olan hiçbir şeyi hak etmiyordu. Babasını gördüğü ilk an ağlayarak bana sığınmıştı çünkü Asya yabancılardan çekinen, ürken bir bebektir.

Yabancılar...

Bölüm ALTI

Dudaklarımı Asya'nın alnına bastırdım. Ağlamasının dinmesi için sırtını sıvazlamalarım, alnına kondurduğum sayısız öpücüklerim yavaş yavaş da olsa işe yarıyordu. Şimdi sadece omzuma yaslanmış bir şekilde ağlamasının ardından sessizce iç çekiyordu.

Biraz ilerimizde duran Yekta'ya kayan gözlerim buradan gitmem gerektiğini bir kez daha bana hatırlattı. Aslında bizim bahçemizde olduğumuz için onun gitmesi gerekiyordu ancak onun gitmeye pek niyeti yok gibiydi. Kızımı hak ettiğinden fazla onunla aynı ortamda bulundurmıştım.

Hiçbir şey söylemeden eve doğru attığım bir adım, Yekta'nın dakikalar sonra konuşmasıyla yarıda kesildi. "Adı ne?" diye sordu yeniden.

Cevap vermeyeceğimi bilse de tekrardan soruyordu. Bu defa sesi fısıltıyla çıkmasa da çok tok ve güçlü olduğunu da söyleyemezdim. "Seni ilgilendirmediğini söylemiştim."

Koyu renk gözleri Asya'dan ayrılarak yüzüme tırmandı. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerinin yaşlarla parladığını görmek çok kısa bir anlığına beni afallattı. "Ben onun babasıyım." Az önceye kadar güçsüz çıkan sesi bunu söylerken öyle toktu ki hiç tereddüde düşmeden bu gerçeği böyle dile getirişine inanamadım. Verdiği hiçbir tepkiyi mantık çerçeveme oturtamıyordum.

"Sen onun hiçbir şeyisin."

Kafasını onaylamıyormuşçasına iki yana salladı. Kesik bir nefesle soluklanırken bize doğru bir adım atma girişiminde bulundu. Bize yaklaşmasına izin vermeden geriye doğru adımladım. "Uzak dur bizden. Bebeğimi ağlatmaya hakkın yok."

Onu durduran bu dediğim oldu. Asya'nın ağlama ihtimalini duyana kadar bize yaklaşmaya niyetliydi. "Ben onu ağlatıyor muyum?" derken zaten

bildiği bir gerçeği soruyordu. Gözlerinde aksi olduğunu söylememi isteyen, resmen yalvaran bir bakış vardı.

Tereddütsüzce, “Evet,” dedim. “Sen onu ağlatıyorsun.”

“Neden?”

Ona, Asya’nın neden ağladığını bile bilemeyecek kadar yabancıydı. Nasıl *ben onun babasıym* diyebilirdi ki? Asya hakkında ne biliyordu? Adını dahi bilmiyordu.

“Sen daha bunu bile bilmiyorsun ki,” dedim buruk bir gülüşle. Pes edersine nefesimi üfledim. “Boş ver, Yekta. Hayatına bu an hiç yaşanmamış gibi devam et.” Bakışlarım durgunlaşan kızına kaydı. “Biz de sensiz gayet mutluyuz.”

Gözleri Asya’yla benim aramda ağır ağır dolaştı. Bu mesafeye rağmen yutkunduğunu anbean görebildim. Acı yutkunuşu iyi tanırdım. Bir şeyleri sindirmeye çalışırcasına sert ve yavaş bir yutkunuş olurdu. Tıpkı iki saniye önce Yekta’da gördüğüm gibi.

“Nasıl devam edebilirim, Beliz?” diye sordu. “Onu gördükten sonra o yokmuş gibi nasıl devam ederim? Sen söyle.”

Hamile olduğumu bile bile hayatına devam etmiştin. Bu da çok koymasa gerek.

“Farz et ki hiç görmedin. Farz et ki buraya dönmedin ve onun varlığını öğrenmedin. Bundan bir hafta önceki hayatın nasılsa şimdi de aynıymış gibi davran.”

İsyankâr bir ses tonuyla, “Ama gördüm, Beliz,” dedi. “Gördüm, biliyorum. Artık hayatta ikimizin bir parçası olan birinin olduğunu biliyorum.” Gözleri kısıldı. “Artık bir kızım olduğunu biliyorum. Bütün bunları nasıl göz ardı edip yoluma devam edebilirim?”

“Yapmadığın şey değil,” diye mırıldandım. Şu an en az onun kadar ben de güçsüz hissediyordum. Böyle bir anın içinde bulunabileceğim bir hafta öncesine kadar aklımın ucundan dahi geçmiyordu. O hiç geri dönmez, ben de hiç bu sıkıntıyı yaşamazmışım gibi hissetmişim.

“Adı ne? Lütfen sadece adını söyle.” Farkında mıydı bilmiyordum ama bu soruyu sorarken bize doğru yaklaşmıştı. Ve yine bunu sorarken sesinde adeta bir yalvarış hâkimdi. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir yerden öğrenmeye başlamama izin ver.”

Onun sesi ne kadar güçsüzse benimki bir o kadar gaddarcaydı. Sert bir şekilde, "İzin vermiyorum," dedim. "İzin vermiyorum ve sen de buradan gidiyorsun."

Gitmeye niyeti yoktu. O yüzden gitmek bana düşen bir eylem oldu. Asya'nın sırtını sıvazlamaya devam ederek eve doğru yürümeye başladım. "Beliz dur lütfen," dedi beni durdurmadan hemen önce. Ne ara yanımıza gelip kolumdan tutarak beni durdurduğunu anlamadım bile.

Arkama dönüp ona baktığımda Asya, Yekta'yı görünce bir kez daha ağlamaya başladı. Şu an ağlamasının sebebi yalnızca bir yabancıyı görmüş olması değildi. Aynı zamanda ortamdaki bu gerginliği ve kasvetli havayı da hissediyordu ki bunlar Asya'nın hiç sevmediği şeylerdi. Benim kızım huzursuz hissettiği her an ağlardı. Tabii Yekta bunları bilmezdi. Nereden bilecekti ki?

Bir hışımla kolumu elinden kurtarıırken, "Asya'yı korkutuyorsun!" diye yükseldim. Asya'ya kötü hissettiren her şeye karşı bitmek bilmez bir öfke besleyebilirdim.

Ancak Yekta bu çıkışımı hiç umursamadan, "Asya mı?" dedi bir çocuğunkini andıran gizli bir sevinçle. "Adını Asya mı koydun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendi kendime lanet okudum. İki saniye ağzımı tutamamıştım. Boşluğuma gelince adını hemen öğrenmişti. Yekta'nın bakışları Asya'nın üzerinde gezinirken, "Asya..." diye tekrarladı. Sesi o kadar duygu yüklüydü ki kızımın adını ilk defa zikredişi karşısında yutkunmadan edemedim.

"Kendine pay çıkarma," dedim çünkü emindim ki daha ismi duyar duymaz aklında beraber çocuklarımıza isim seçtiğimiz o an canlanmıştı. "Kendi istediğim isim olduğu için koydum. Asya, sadece Asya. Parla'sız Asya."

Asya Parla Atılğan. Şu an kimliğinde yazan isim ve soyadı buydu.

"Olsun," dedi tebessümle. Bu söylediklerim onu hiç etkilememiş gibiydi, aksine fazla mutluydu. "Çok yakışmış ona bu isim."

Gözlerimi devirerek gitmek için bir kez daha harekette bulundum ama Yekta beni bir kez daha engelledi. "Öfkeni, nefretini, her şeyini anlıyorum. Yemin ederim ki anlıyorum. Hepsini de hak ettiğimi biliyorum ama lütfen buna onu katma. Benim bu saatten sonra eskisi gibi davranabileceğimi sanıyor musun? Daha şimdiden Asya'yı kucağıma almak, kokusunu solumak için deliriyorum. Bunları yapmadan durabilir miyim sanıyorsun?"

“Benim sana öfkemin de nefretim de sebebi Asya zaten.” Dalga geçmesine güldüm. “Kucağına almak ve kokusunu solumak mı? Bunları yapabileceğini sana düşündürten ne, Yekta?”

Az önceye kadar aramızdaki mesafeyi artırmaya çalışan ben, Yekta’ya doğru bir adım attım. Gözündeki hiçbir ifadeyi kaçırmak istemiyordum. “Bırak kucağına almayı sen ona dokunamayacaksın bile, Yekta. Parmağının ucu onun tenine değmeyecek. Onu göremeyeceksin. Görsen yanında olmayacaksın. Yanında olsan dokunamayacaksın.”

Söylediğim her bir söz gözlerine kadar yansıyan bambaşka bir yıkıma neden oldu. Güçlkle yutkundu, gözlerime zorla baktı. “Onun yaşadığını bileceksin ama hiçbir anında yanında olamadan hayatına devam edeceksin. Vicdanın varsa eğer bu sana, bu hayattaki en büyük ceza olsun.”

Sonra Yekta’ya yaklaştığım gibi tekrar uzaklaştım. Arkamı dönüp gidecektim ancak ona son vuruşu yapmayı ihmal etmedim.

Alaycı ama aslında oldukça buruk bir gülüşle, “Onun hakkında öğrendiğin ilk şey de bu olsun,” dedim. Asya ağlamaya devam ederek boynuma sığınmaya çalışıyordu. “Asya yabancılardan korkan bir bebek.”

Elimi Asya’nın sırtına götürerek sıvazlamaya devam ettim. “Seni gördüğünde ağlamasının sebebi bu.” Bu onun için son darbe oldu. “Çünkü Asya için öz babasından daha yabancı kimse yok.”

Yıkılışını, üzüntüsünü iliklerime kadar hissetmek beni afallattığı gibi Yekta’ya daha fazla bakamadan oradan uzaklaşmama sebebiyet verdi. Koskoca adamın karşımda gözbebekleri ve dudakları titremişti.

Ve bu çok kafa karıştırıcıydı.

Çok.

Bölüm YEDİ

YEKTA'DAN

Yekta'nın Asya'yı görüşü

Son bir haftadır Beliz'in gözünde bir sapık gibi görüldüğümün farkındaydım.

İşin körüsü kendi gözümde de öyleydi ama güne başladığım ilk dakikadan itibaren onu görmek için yanıp tutuşan bir yanımla uyanıyordum. Bir an önce yataktan kalkıp Beliz'i görmek için hareketlenmemi istiyordu. Koşa koşa soluğu onun yanında almak istiyordu.

Ve ben onu görmeden geçirdiğim koskoca yirmi ay boyunca neden Türkiye'ye adım atmadığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Gözden uzak olan kalpten ırak falan olmuyordu ancak sürekli görebileceğin bir yerde değilken iradene sahip çıkmak daha kolay oluyordu. Kafana estiğinde gidip onu görmiyordun. Aynı havayı solumadığınızın bilinciyle aranızda hatırı sayılır bir mesafe olduğunun farkına varıyordun.

Onunla aynı şehrin, aynı mahallesinde şimdi yola düşsem beş dakika sonra onu görebileceğim gerçeğiyle yaşarken ne irade kalıyordu ne mantık ne de kurallar.

Beliz'i gördükten sonra o kadar uzun bir zamanı Amerika'da nasıl geçirdiğimi sık sık sorgulamaya başlamıştım. Ani bir kararla kalkıp buraya gelmemek için kendime onu düşünecek boş bir zaman bile bırakmamıştım. Yeni kurulan şirketimizin bütün işlerini üstlenmiştim. Geç saatlere kadar şirketten çıkmadığım, masanın başında uyuyakaldığım zamanları hatırlıyordum.

Bunların yanında Hande'yle de uğraşmıştım. Amerika'ya asıl gitme sebeplerimizden birisi de Hande'nin tedavisiydi. Ondaki tuhaf ruh halinin her

zaman farkındaydık ama bunun ciddi bir psikolojik rahatsızlık olduğunu öğrendiğimizde iş işten çoktan geçmişti. Borderline kişilik bozukluğu tanısı konulduktan sonra annemle babamın ortak kararı ile yurtdışındaki bir klinikte gereken tedaviyi almasına karar verilmişti. Çünkü bunun duyulmasından ve iş dünyasındaki imajlarının zedelenmesinden korkuyorlardı.

Hande'yi bir nevi başlarından atmak istemişlerdi. Onların bir süreliğine Amerika'ya yerleşeceği belliydi ancak benimki hiçbir zaman son ana kadar netleşmemişti.

Bir sabah Beliz'i odamın içinde gözyaşları içerisinde bulduğum gün kafamda her şey yerli yerine oturmuş, gelecek planını ayarlamıştım. Birbirimizi kırıp döktüğümüz bir ilişkinin içerisinde olsak da onun yerine başkasını koymayı bir an bile aklımdan geçirmemiştim. Hiçbir kadına gözucuyla dahi bakmamıştım, kaldı ki ayrı kaldığımız onlarca ayda bile hayatımda kimse olmamıştı.

Onu aldatmakla suçlanınca aylardır gerilimle sürdürüp birbirimizi yıprattığımız ilişkimize son vermek o zamanlar için en mantıklı tercihti. Birbirimize zarar vermektense yollarımızı ayırmak verilebilecek en doğru karardı.

O gün kavga gürültü içinde ilişkimiz bittiğinde, Amerika'ya gitmeyi kafama koymuş olsam bile sonraki haftada kendimi tutamayıp yine ona ulaşmaya çalışmıştım. Birkaç gün kendimi zapt ettikten sonra soluğu yine onun evinin önünde almıştım. Günler sonra bana yüzünü gösterdiği ilk anda yaptığı şey, telefonumdaki fotoğraflarımızı silip her şeyin bittiğini söylemesi olmuştu.

O zamandan sonra benim de çabalayacak gücüm kalmamıştı zira benim onu aldattığımı düşünmeye devam ediyordu ve ben ne dersem diyeyim kafasının içindeki o düşünceye etki edemiyordum. Bu olay ilişkimizin normal akışında yaşanmış olsaydı o fotoğrafın onunla tanışmadan öncesine ait olduğuna inanana kadar çabalardım fakat ikimizin de tükendiğini kendi gözlerimle gördükten sonra geri adım atmaktan başka seçenek kalmamıştı.

İşte bu yüzden gitmiştim çünkü biliyordum ki burada kaldığım süreç onunla olmak için çabalayacaktım. Benimle olamayacağını artık çok iyi biliyordum fakat gözlerimin önünde bir başkasıyla olmasını da kaldıramadım. Yaşanması mümkün olup da hatalarımız yüzünden yaşayamadıklarımızla yüzleşmekten korkmuştum.

Geri dönmek için onu düşünmemem gerekiyordu ve neredeyse iki yıldır bunu bir şekilde başarmıştım. Zaman zaman bende kalan son fotoğrafımıza bakıp onu düşündüğüm, ne yaptığını merak ettiğim olmuştu fakat aradan bu kadar zaman geçtikten sonra geri dönüp de bana nefretle bakan gözleriyle karşılaşmayı istememiştim.

Zaman geçtikçe de bu bir döngü haline gelmişti. En başında dönmediğim için pişman olmak ama çok uzun zaman geçtiği için de dönmekten korkmak... Son iki yıla yakındır hayatımın özeti tam olarak buydu.

Bir kez bile geriye dönüp bakmadan giderken, arkamda onu hamile bir şekilde bıraktığımı nereden bilebilirdim?

Karnında ikimizden bir parça olduğu nasıl aklıma gelebilirdi? Bilseydim ondan bu kadar kolay vazgeçebilir miydim?

Hayır, sadece benim çocuğumu taşıdığı için bir arada olmak istemezdim. Hâlâ deli gibi onu istediğim ve bir araya gelmemiz için ufacık da olsa bir umut ışığı aradığım için sonuna kadar çabalardım.

Ellerim ceplerimde bir şekilde karlara basarak yürüdüğüm yolun ne ara onların evine ulaştığının farkında değildim. Yere doğru eğdiğim başım sayesinde kaldırımın sonlandığını görünce olmak istediğim yere ulaştığımı anlamıştım. Bahçeye araba girebilmesi için kaldırımda yaklaşık iki metre kadar boşluk vardı. Kafamı kaldırarak demir kapıya baktığımda derince bir soluklandım.

Bu mahalleye geri dönerken Beliz'in bana iyi niyetle yaklaşmasını elbette ki beklemiyordum çünkü o hep böyleydi. Asiydi, fevriydi. Kinciydi, çabuk öfkelenirdi. Öfkелendiğinde de canını yakan herkesin canına okurdu. Kırıldığıнын bin misli kırardı ama ben en başında böyle biri olduğunu bilerek sevmiştim onu. Hiçbir zaman değiştirmeye çalışmamıştım.

Şimdi bu huylarından en çok ben nasibimi alıyordum ama haklı olduğunu biliyordum.

İçinde benim yüzümden aldırma zorunda kaldığı bebeğinin acısı vardı. *Bebeğimiz*. Buralarda değilken öfkесini atacak birisi yoktu karşısında. Bu yüzden bunun sorumlusu karşısına çıktığında yapacağı ilk şey tabii ki uzun süredir tuttuğu öfkесini dışarı atmak olacaktı çünkü duyduğum andan beri ben de kendimden nefret ediyordum.

İnsanın bedenine sığamaması ne demekse tam olarak onu yaşıyordum.

Siyah demir kapıyı ses çıkarmamaya çalışarak açmaya çalışırken buna gerek olmadığını bahçeden gelen gülüş seslerinden anladım. Kıkırtılar kapının açılma sesini bastırmaya oldukça yeterliydi.

Fazlasıyla tanıdık olan bu gülüş buz gibi bir şubat ayının ilk günlerinde göğsümden başlayarak tüm vücudumu ısıtacak kadar etkiliydi. İlk olarak arabamla uğraşırken duymuştum gülüşünü. Saniyesinde tanırken tüm tüylerimin diken diken olduğunu hissetmiştim. Uzun bir zamandan sonra ilk defa kalbimin atışlarında bir sapma olmuştu. Bunu son kez başaran da oydu, ilk kez de.

Şimdi yine bir heyecan bedenimde sinsice ilerlemeye başlarken adımlarımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Çok ilerlememe gerek kalmadan onu karların üzerinde oturmuş bir halde buldum. Bahçelerine girer girmez hemen sağ taraftaydı ve yerden neredeyse otuz santim yüksekliğe ulaşmış olan karların üzerinde eğleniyordu.

Ama yalnız değildi. Eğlencesi kendinden ziyade yüzünü göremediğim bir bebeği neşelendirmek içindi.

Bakışlarım gülüşünden zar zor koparken gözlerimi yere oturmuş olan kız bebeğe indirdim. Bir güç, adımlarımın orada kalakalmasına neden olurken zorlukla yutkundum. Yutkunamadım desem daha doğru olurdu. Kilit ekranındaki bebek miydi? Ablasının bebeği olduğunu söylemişti ama ikisini karların üzerinde oynarken gördüğümde bir an için her şeyin rüya olmasını diledim. Son iki senemiz koca bir kâbus olsaydı ve bu sabah asıl gerçekliğe uyansaydım. Uyanıp bahçeye çıktığımda karımı ve kızımı deli gibi eğlenirken bulsaydım.

Güldürmek için çabaladığı bebek bizim bebeğimiz olsaydı.

Varlığını belli etmek için dudaklarımı araladığım esnada bebek Beliz'e arkasını dönerek benim olduğum tarafa doğru emeklemeye başladı. Emeklerken sokağı inleyen neşeli bir çığlıkla, "Anne!" dedi.

İkisine dalıp gitmişken irkilmeme neden olan Beliz'in aynı içtenlikle, "Annem..." diye karşılık vermesiydi.

Tam o anda bana doğru emeklemekte olan bebeğin yüzünü gördüm. Gördüm demem belki yalan olurdu. Bakışlarım belli bir noktaya tam olarak odaklanamıyordu ancak zar zor seçebildiğim kadarıyla yüzünü inceledim. Bebeğin *anne* demesine gerek yoktu. Hiçbir şey yapmasına bile gerek yoktu zira yüzünü gördüğüm anda Beliz'e ne kadar benzediğini düşünmek imkânsızdı.

Sayırsız kez onun bebeklik fotoğraflarını görmüştüm ve bu bebek, Beliz'in kahverengi saçlı haliymiş gibi onun bir kopyasıydı.

Gözlerim bana doğru gelmeye devam eden bebekten bir türlü ayrılmazken nefes alamadığımı hissediyordum. Bedenimin bilinçsiz bir şekilde yeri ne getirmesi gereken eylem, asla yapamadığı bir eyleme dönüşmüştü. Bana sorsanız kalbimin atmayı bıraktığını bile söyleyebilirdim. Bana bu etkiyi sadece Beliz'in nefret dolu yeşillerinin yaşatacağını düşünürdüm.

Onun minik bir versiyonunun bedenimi bir boşluk hissine sürükleyip aynı anda kalbimdeki bütün hisleri patlatma evresine getirebileceğine ihtimal bile vermezdim. Tuhaftır ki onu gördüğüm ilk andan beri kalbimdeki sayısız hissin arasından bir tanesi hepsini bastırmayı başarıyordu.

Sevgi... Az önce tanıdığım bir bebeğe sevgi beslemeye başlıyordum.

Bana doğru emekledi, emekledi, emekledi. Onlarla aramda sadece birkaç metre olmasına rağmen onun bana ulaşması dakikalar sürdü sanki. En sonunda siyah, kalın tabanlı botlarım görüş açısına girmiş olmalıydı ki aniden emeklemeyi bıraktı ve karların üzerinde oturur pozisyona geldi. Kafasını kaldırıp bana baktığında göz göze geldiğim küçük bedeninin beni burada ağlatacağını düşündüm.

Kafasını kaldırmak için fazla efor sarf etmemesi adına bedenimi hareket ettirerek hemen önünde sağ dizimin üstüne çöktüm. Benden korkmaması için hareketlerim olabildiğince yavaştı.

Bana koyu renk gözlerinde okuyabildiğim bir merakla bakıyordu. Saçları ve gözleri benimkiler gibi koyuydu. Tenini annesinden almış olmalıydı ki bembeyazdı. Yüzünün, onunkinin kopyası olduğunu zaten daha ilk bakışta anlamıştım. O, ikimizin karışımı gibiydi.

Telefonunda gördüğüm birkaç saniyede bunu nasıl anlamayıp Beliz'in onun için ablamın bebeği demesine inandığıma anlam veremiyordum. İçten içe aldırmadığına emindim ancak düşük yaptığını düşünmüştüm. Beliz'in bebeğimizi aldırmayacağını biliyor olsam bile onun hayatta olacağına verdiğim ihtimal çok düşüktü.

Bir an bunu dilemişim ama gerçek olması... hayalden öteydi.

Beni inceleyen bakışları yüreğimi sıcacık ettiği kadar canımı acıtıyordu. Beni tanı mıyordu. Beni ilk kez görüyordu. Oysa ben onun babasıydim.

Ona dokunmak için sızlayan bedenimin ihtiyacını gidermek için elimi havaya kaldırdım. Yüzüne doğru uzanan elim daha ona dokunamadan

suratını ekşitip bana arkasını dönerek emeklemeye başlamasıyla havada kaldı. Arkasından şaşkınlıkla bakakalırken ne ara ayaklandığını bilmediğim Beliz'e doğru hızla ilerlemesini izlemekten başka bir şey yapamadım.

Ağlayışı kulaklarıma dolarken nihayet dakikalar sonra adamakıllı nefes alabildiğimi hissettim ama o da onun titreyen tiz sesini duymamla boğazıma dizilmiş sayılırdı. Bebeğimi ilk kez görmüştüm ve beni gördüğünde ağlayarak yanımdan uzaklaşmıştı.

Az önce onun doldurduğu boşluğa bakarken gözlerimi sıkıca yumdum. Havada kalan elim öfkeyle yumruk olurken sert bir şekilde karların üstüne bastırdım. Bütün öfkem kendimeydi. Bütün öfkem aptal kafamaydı. Kendimden başka kimseyi suçlayamamak sanırım benim en büyük cezamdı.

Gözlerimi açıp kafamı kaldırdığımda Beliz'in ifadesiz tutmaya çalıştığı ama tedirginlik barındıran bakışlarıyla beni izlediğini gördüm. Bir yandan da kucağındaki bebeğimizin sırtını sıvazlıyordu. Kendimde konuşabilecek gücü bulamasam da, "Adı ne?" diye sordum.

Yeşilleri öfkeyle parladı. "Seni ilgilendirmez."

Beni ilgilendirmez miydi? Ben onun babasıydım. Ama muhtemelen benim dışımda herkes ona çok daha yakındı. Çok geç kalmıştım.

Anlamsız bir sessizlik çöktü aramıza. Bedenim çöktüğü yerden bir türlü kalkamazken o gücü bulmama neden olan, dakikalar sonra Beliz'in eve doğru gittiğini görmek oldu. Hızla yerden kalkarken tekrar, "Adı ne?" diye sorduğumda attığı adım yarıda kesildi.

Bu kez sesim daha güçlüydü. Yere çöküp kaldığım birkaç dakika içerisinde kafamın içinde cirit atan bin bir düşünce, bana artık bu dünyada bir bebeğim olduğunu kabullenmemi sağlamıştı.

"Seni ilgilendirmediğini söylemiştim," dedi sert bir tonda.

Gözlerimin sızladığını hissederken bir kez daha zorlukla yutkundum. Bu kez sesim kabullendiğim gerçeğin etkisiyle daha tok çıkarken, "Ben onun babasıyım," dedim. Garip bir şekilde bunu sesli dile getirmek bana iyi gelmişti.

Kafasını iki yana salladı. "Sen onun hiçbir şeyisin."

Aynı onun gibi onaylamazcasına kafamı iki yana salladım. Daha da yakınlarında olma isteğiyle ikisine doğru bir atmıştım ki buna izin vermeden benden uzaklaştı. "Uzak dur bizden. Bebeğimi ağlatmaya hakkın yok."

Adımlarım kesilirken bakışlarımı kucağındaki bebeğimize indirdim. “Ben onu ağlatıyor muyum?” Tam tersi olduğunu duymaya tüm hücrelerimin ihtiyacı vardı ama bana attığı acımasız bakışlarla bu soruya vereceği cevabı anladım. Daha duymadan kalbim sıkışmaya başladı.

“Evet,” dedi. “Sen onu ağlatıyorsun.”

“Neden?”

Buruk bir gülüşle, “Sen daha bunu bile bilmiyorsun ki,” dedi. “Boş ver, Yekta. Hayatına bu an hiç yaşanmamış gibi devam et.” Bakışları ağlaması dinmiş olan bebeğimize indi. “Biz de sensiz gayet mutluyuz.”

Gözlerim ağır ağır ikisinde de dolaştı. Söylediği şeyi zihnim öyle bir kararlılıkla reddediyordu ki sanki bahsi dahi geçemezdi. Nasıl hayatıma onu görmemiş gibi devam edebilirdim? Mümkün müydü? “Nasıl devam edebilirim, Beliz? Onu gördükten sonra o yokmuş gibi nasıl devam ederim? Sen söyle.”

“Farz et ki hiç görmedin. Farz et ki buraya dönmedin ve onun varlığını öğrenmedin. Bundan bir hafta önceki hayatın nasılsa şimdi de aynıymış gibi davran.”

İsyankâr bir ses tonuyla, “Ama gördüm, Beliz,” dedim. “Gördüm, biliyorum. Artık hayatta ikimizin bir parçası olan birinin olduğunu biliyorum.” Gözlerim kısıldı. “Artık bir kızım olduğunu biliyorum. Bütün bunları nasıl göz ardı edip yoluma devam edebilirim?”

“Yapmadığın bir şey değil,” diye mırıldandı.

“Adı ne?” dedim yeniden. “Lütfen sadece adını söyle.” Bir insanın kendi çocuğuna dair en ufak bir şey bilmemesi ne kadar ağır bir duyguymuş... Birkaç dakikada onu altüst etmeye yeten çok güçlü bir gerçekmiş. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir yerden öğrenmeye başlamama izin ver.”

Sesimdeki bu tonlama yalvarış mıydı? Öyleyse bile bundan gocunmazdım. İsterse daha çok yalvarabilirdim çünkü ikisi de buna değerdi.

Sert sesiyle, “İzin vermiyorum,” dedi. “İzin vermiyorum ve sen de buradan gidiyorsun.”

Tabii ki de gitmeyecektim. Benim gitmemem onun eve doğru adımlamasına neden oldu. Bebeğimizin sırtını sıvazlamaya devam ederek yürürken, hızlı birkaç adımda soluğu yanında aldım ve kolundan tutarak onu durdurdum. “Beliz dur lütfen.”

Arkasını dönerek bana baktığında kızımız yeniden beni gördü. Bu, tüm üzüntüme rağmen heyecanlanmamı sağlarken beni görür görmez ağlamaya başlaması kalbimin hayal kırıklığıyla acımasına neden oldu.

Beliz bir hışımla kolunu elimden kurtarıırken, “Asya’yı korkutuyorsun!” diye bağırdı.

Bağırışı bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken gülümseyerek, “Asya mı?” dedim. “Adını Asya mı koydun?”

Kurduğumuz hayallerdeki gibiydi. Bir kızımız olursa adı Asya Parla olacaktı. Asya Parla... Onun hiç doğmayacağını düşünüyordum. İkimizden bir parçanın bu dünyaya izlerini bırakamayacağını sanıyordum. Bu, yanılığın en güzeliydi.

Bilinçsiz bir şekilde, “Asya...” diye tekrarladım.

“Kendine pay çıkarma,” dedi. “Kendi istediğim isim olduğu için koydum. Asya, sadece Asya. Parla’sız Asya.”

Salak gibi tebessüm etmeye devam ederken, “Olsun,” dedim. “Çok yakışmış ona bu isim.”

Gözlerini devirerek gitmek için hareketlendiğinde bu aptalca mutluluğuma bir son verip bir kez daha onu durdurdum. “Öfkemi, nefretimi, her şeyini anlıyorum. Yemin ederim ki anlıyorum. Hepsini de hak ettiğimi biliyorum ama lütfen buna onu katma. Benim bu saatten sonra eskisi gibi davranabileceğimi sanıyor musun? Daha şimdiden Asya’yı kucağıma almak, kokusunu solumak için deliriyorum. Bunları yapmadan durabilir miyim sanıyorsun?”

“Benim sana öfkemin de nefretimin de sebebi Asya zaten.” Histerik alay dolu bir gülüş dudaklarından döküldü. “Kucağına almak ve kokusunu solumak mı? Bunları yapabileceğini sana düşündürten ne, Yekta?”

Bana doğru bir adım attı. “Bırak kucağına almayı sen ona dokunamayacaksın bile, Yekta. Parmağının ucu onun tenine değmeyecek. Onu göremeyeceksin. Görsen yanında olamayacaksın. Yanında olsan dokunamayacaksın.”

Söylediği her bir söz kalbimde ayrı ayrı yıkımlara neden oldu. Güçlkle yutkunurken gözlerine zorla bakıyordum. Bütün umutlarımı yerle bir etmek istiyordu ve bunda canımı acıtacak kadar başarılıydı. “Onun yaşadığını bileceksin ama hiçbir anında yanında olamadan hayatına devam edeceksin. Vicdanın varsa eğer bu sana, bu hayattaki en büyük ceza olsun.”

Ardından bana yaklaştırdığı bedeni yeniden aramıza bir mesafe koydu. Buruk bir gülüşle, “Onun hakkında öğrendiğin ilk şey de bu olsun,” dedi. Asya ağlamaya devam ediyordu. “Asya yabancılardan korkan bir bebek. Seni gördüğünde ağlamasının sebebi bu.”

Gözlerimi Beliz’den ayırmamak için kendimi zor tutuyordum. Bana yaşattığı yıkımı görmek istiyordu ve ben de görmesine izin veriyordum. Bana karşı içi soğuyacaksa en çok o şahit olabilirdi. “Çünkü Asya için öz babasından daha yabancı kimse yok.”

Sonra arkasını dönüp Asya ile beraber eve doğru ilerledi. Dudaklarım titrerken peşlerinden gitmek için adım attığımı hatırlıyordum ancak bu kez gücüm olmadığı gerçeğiyle yüzleşmem gerekti. Kapıya kadar vardığımda onlar çoktan içeri girmişlerdi.

Onu da kızımı da bir daha ne zaman göreceğimin belirsizliğiyle bedeni kapının önündeki basamağa bırakarak yere oturdum. Asabi bir tavırla saçlarımı karıştırırken yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Sanırım ağlıyordum. Bilmiyordum. Hiçbir sikim bilmiyordum.

Nerede bu kadar büyük bir hata yaptığımı bilmiyordum.

Beliz’i gerçekten nerede kaybettiğimi biliyordum ama ya kızımı?

Onu nerede kaybetmiştim?

Bölüm SEKİZ

Saçlarıma son dokunuşu yaparken, “Aktan, Asya’nın üzerini değiştirir misin?” diye seslendim. “Kıyafetleri yatağın üzerinde.”

“Hallediyorum!”

Günlerden pazartesi, saat sabahın bir körünü gösteriyordu. Öğlen birde iş görüşmesi için şirkette olmam gerekiyordu. Ondan önce de Asya’nın aşısı için sağlık ocağına gidecektim. Ardından tekrar eve dönerek Asya’yı anne-me bırakacak ve yola koyulup görüşmeye yetişmeye çalışacaktım.

Hem işime hem de kızıma yetişebilirdim. Bunda kararlıyım, ikisine de aynı anda yetmek için elimden geleni yapacaktım.

Tabii Asya’yı aksattığımı fark ettiğim ilk an hiçbir şeyi umursamadan işten ayrılacaktım. Ne de olsa hiçbir şey Asya’dan önemli değildi.

Saçlarımı bugün tepede sıkı bir atkuyruğu yapıp önlerinden perçemlerimi güzelce şekillendirmiştım. Üzerimde abartı kaçmayacak bir bluz ve pantolon vardı. Aceleyle hazırlanmışım çünkü sağlık ocağından aldığımız randevuya neredeyse geç kalacaktık. O yüzden ben hazırlanırken Aktan’dan Asya’nın üstünü değiştirmesini istemiştım.

Kendime son bir çekidüzen verip banyodan kendi odama geçtiğimde Aktan çoktan Asya’nın üstünü değiştirmişti bile. Şimdi de Asya’nın birkaç tutamlık saçlarına lastik toka bağlıyordu.

“Sakin kızımın saçlarını koparma, Aktan,” dedim yalandan bir kızgınlıkla. “Zaten çok azlar.”

“Canı acımasın diye tokayı bile iki saatte takıyorum. Sence saçlarının kopmasına sebep olabilir miyim abla?” Siyah, ince lastik tokayı son bir kez dolayıp bıraktığında Asya’nın saçları palmiyeyi andırırcasına kafasının ortasında dört bir yana dağıldı. Aktan bu görüntüyü çok sevdiğinden her

fırsatta Asya'nın saçlarını bağılıyordu ancak Asya bir süre sonra o tokadan kurtulmaya çalışıyordu.

Dışarıya kısa süreliğine çıksak da olası bir acil durumda bana lazım olacak şeyleri seri bir şekilde çantama doldurmaya çalışıyordum. Aktan, Asya'yı tek koluyla sarmalarken, "Şuna bak," dedi. "Yine dünya tatlısı oldu. Baldan yapmışlar bu kızı."

"Bu konuda hiç mütevazı olamayacağım," dedim su dolu biberonu çantama atarken. "Güzel çocuk doğurdum. Yüz hatlarının bana benzemesi de cabası."

Güzel bir kadındım. Özellikle bundan birkaç sene önceye kadar kendimi çok beğenirdim. Hamilelikle beraber aldığım kilolardan ve vücudumda oluşan değişimlerden sonra bu beğeniyi eskisi kadar uç noktalarda yaşamıyordum. Doğumdan önceki formuma dönmüş olmama rağmen kendime eskisi gibi bir gözle bakamıyordum.

Bana tip tip bakarak, "Dayısı tipsiz mi?" diye sordu. "Güzel genlerini benden de almış olamaz mı?"

"Aynı genleri taşıyoruz, Aktan."

Çantama koymam gereken her şeyi hallettiğimden emin olunca çantamın fermuarını çektim. "Genleri boş verelim de huylarını benden alsın, değil mi abla?" diye sordu. Asya, Aktan'ın kucığında dayısına dönük bir şekilde oturuyordu ve ara ara parmak uçlarıyla Aktan'ın yüzüne dokunuyordu. Ardından Aktan parmak uçlarını öptüğünde sevinçle kıkırdıyordu. "Babası olacak şerefsizden almasın, değil mi?"

"Çocuğumun yanında kötü kelimeler konuşma," dedim diğer dediğini duymazdan gelerek. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü bir çıkmazın içindeydim, hem de daha şimdiden.

"Anlamıyor ki."

"Bazen söylediklerimizi tekrar ediyor." Yanlarına yaklaşarak Asya'yı Aktan'ın kucğından aldım. "Senin yüzünden kötü kelimeler söylemeye başlarsa bir daha Asya'nın yanına yaklaşamazsın." En fazla bir gün falan... Çünkü Asya, Aktan birkaç saat bile ortadan kaybolduğunda onu özlüyordu. Aktan'ı kızımından uzak tutabilirdim de kızımı dayısından uzak tutamazdım.

Kınarcasına, "Sen çok acımasız bir insansın," dedi. "Bunların hepsini büyüdüğünde prensesime tek tek anlatacağım."

“Anlat,” dedim harfleri uzatıp gülererek. “Ama şimdi gitmemiz gerekiyor.” Asya’yı poposundan destekleyerek kucagımda bir kez hoplattım. “Yaptırmamız gereken bir aşı var.” Ve çığlık kıyamet ağlama seremonimiz...

“Yardım istemediğinden emin misin?” diye sordu Aktan kararsız bir bakışla. “Aşıya ben götürebilirim. Sen işe geç kalmamış olursun.”

Kafamı iki yana salladım. “Halledebilirim. Hem sizin de mesaisi başlamak üzere olan bir işiniz var Aktan Bey, hatırlatırım.”

Bıkkınlık dolu bir tavırla omuzlarını indirdi. “İşe gitmeyi hiç sevmiyorum.” Aktan işletme mezunuydu ve mezun olduğundan beri neredeyse iki yıldır bir firmada çalışıyordu.

“Haftanın dört günü evden çalışıyorsun, sadece iki günü işe gidiyorsun be. Bu cümleyi kurarken utanmadın mı?”

“Konfor alanımdan çıkmayı sevmem.”

“Babamız seni seve seve o konfor alanından çıkarır Aktancığım. Hadi kalk, iş için hazırlan artık.” Babam tembelliği, uyuşukluğu hiç sevmezdi. Ona göre bir insan çalışkan, üretken olmalıydı.

Aktan hiç istemeye istemeye yatağımdan kalktı. Odadan çıkmadan önce kendisini izleyen Asya’nın yanağını öpüp ardından ısırmayı ihmal etmedi. Öpmesi hoştu tabii ancak işin içine dişler karışınca Asya elini bütün gücüyle Aktan’ın suratına indirdi ve bu benim kahkahalara boğulmamı sağladı.

Aktan yanağını tutarak geri çekilirken sızlanıyordu. “Ya bu çocuk *Hulk** diyorum, inanmıyorsunuz bana. Yemin ederim acıtıyor ya.”

“Küçücük çocuktan dayak yiyorsun. Şu boyundan posundan utan.”

Son bir çabayla, “Acıtıyor,” dedi. Kafamı *tabii tabii* dercesine salladım. “Küstüm sana prensesim, haberin olsun.” Küstüğünü belirtirken bile hâlâ prensesiydi...

Aktan bize sırtını dönüp, odanın kapısına doğru ilerlerken bile ara sıra yüzünü çevirip Asya’ya mahzun bir bakış atıyordu. Asya, dayısına vurmuş olmaktan keyif almış bir halde gülererek Aktan’ı izliyordu. Kardeşim odadan çıktığında, ben de Asya’nın montunu üzerine giydirdikten sonra çantamı alarak aşağı indim.

Evden ayrılmadan önce bizimkilere çıktığımızı haber ettim. Dışarıya çıkınca henüz erimemiş karları gören Asya, kucagımda heyecanla kıpırdandı ve kollarıyla bacaklarını gelişigüzel sallamaya başladı. Bu tepkisinden karla

* Marvel Comics adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı hayali kahramandır. İnanılmaz bir güce sahip olan bu yeşil dev, öfkesini kontrol edemez.

oynamak istediğini anladım ancak sırası değildi. “Randevumuza yetişmek zorundayız bebeğim. Şimdi karla oynayamayız.”

Doğrudan bahçeden çıkıp arabaya doğru yönelmem Asya’nın bütün hevesinin kursağında kalmasına neden oldu. Heyecanla hareketlenen kolları ve bacakları durulurken dudaklarından hoşnutsuz bir mırıldanma döküldü.

Kilidini açtığım arabanın arka kapısını aralarken, “Hiç itiraz yok hanımefendi. Önce aşı olacağız,” dedim.

Arka koltuktaki bebek koltuğuna Asya’yı yerleştirirken bile Asya dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kemerini takmak sürekli hareket ettiği için beni oldukça zorladı. “Belli oldu, bugün çok çekeceğiz biz.” Daha şimdiden karla oynamak için bu kadar mızımızlandıysa iğne vurulduktan sonraki halini düşünemiyordum.

Asya’nın kemerini bağladıktan sonra şoför koltuğuna geçmeden önce oyalanması için arabadaki oyuncaklarından birini eline tutuşturdum. Oyuncağı mızıldanmasını biraz da olsa dindirirken anahtarı yerleştirip arabayı çalıştırdım. Arabayla mahalleden çıkmak birkaç dakika sürdü. Bu esnada zaten dışarıyı göremediği için Asya da karı unutup bütün ilgisini elindeki oyuncacağı verdi.

Ana yola çıkarken Asya’nın sevdiği şarkılardan birisini açtım. Tabii çocuk dillenip bu benim sevdiğim şarkı dememişti ama duyduğunda verdiği tepkilerden o şarkıyı sevdiğini anlayabiliyordum. Daha melodisi arabayı doldurur doldurmaz, dikiz aynasından hareketlerini takip ettiğim Asya kafasını sağa sola sallamaya başladı.

Yaşar, Kumralım. Hareketli melodisi ilgisini çekiyordu sanırım.

Ani bir sevgi patlamasının sesime neşeli bir şekilde yansmasıyla, “Ya o el ne ya?” dedim. “O eli kıvrış ne öyle? Yerim seni anneciğim.” Bir elini havaya kaldırmış şarkıya eşlik edercesine bileğinden kıvırmaya çalışıyordu.

Yol boş olduğu için rahatlıkla dikiz aynasından izlemeye devam ettiğim Asya’nın kıkırtıları arabayı şenlendirirken, dikiz aynasına yansıyan başka bir görüntü dikkatimi çekti. Bir, iki kez denk gelsem de artık Yekta’ya ait olduğunu bildiğim siyah arabası, benim arabamla arasında sadece birkaç metre bırakacak şekilde peşimizden geliyordu ve bunu yaparken de durmam için sinyal veriyordu.

Üstelik yalnız da değildi. Yan koltuğunda tanıştığım güne defalarca kez lanet ettiğim birisi oturuyordu.

Hande...

Onu görmenin etkisiyle bütün keyfim bir anda kaçıverdi. Dikiz aynasının küçük alanından da olsa Yekta'yı görmek bana iyi gelmemişti. Zaten onu görmek bana hiç iyi gelmiyordu.

Durmam için yaptığı sinyali görmezden gelip sağ ayağımla gaz pedalına biraz daha baskı yaptım. Tek başına olsaydım son sürat ilerlerdim ancak arabada Asya olduğu için hız sınırlarını aşmamaya özen göstermek zorundaydım. Gözlerim dikiz aynasına kaydığında onun da benim gibi hızlandığını fark ettim.

Ben hızlandım, o ayak uydurdu. Ben hızlandım, o daha çok hızlandı derken en sonunda epey büyük bir hızla beni geçti ve yolun boşluğundan faydalananarak arabasını önüme kırdı. Aramızda hemen hemen on metre varken arabayı durdurdum. Sinirime rağmen fevri hareket etmemeye özen gösterip Asya aniden sarsılıp korkmasın diye frene yavaş yavaş yükledim. Bu da Yekta'nın arabasına bir metre kala durmamıza neden oldu.

Direksiyonu sıkkan parmaklarımı çözüp kemerimi çıkarttım ve el frenini çekerek kapıyı açtım. Arabasını önümde durdurması ile arabasından inmesi arasında en fazla iki saniye falan olmalıydı. Yekta kapısını dahi kapatmadan buraya doğru yürürken arabadan inip karşısına dikildim. Bu esnada Hande arabanın içinde bekliyordu.

Öfke kanımı cayır cayır kaynatırken, "Derdin ne senin?" diye çıkıştım. "Bu arabada bebek var geri zekâlı! Aniden önümde durmak ne demek? Ya sana çarpsaydım?"

Hemen önümde duran Yekta'nın gözleri açık olan kapıdan içeriye doğru kaydı. Arabaya doğru eğilmediği sürece Asya'nın görünmeyecek bir pozisyonda olduğunu bilsem de bir adım yana kayıp, Yekta'nın görüş açısını kapatmak konusunda kendime engel olamadım. Gözlerinin saniyelik de olsa Asya'ya değmesini istemiyordum.

"Bunu hesaplayıp çok ilerinde durdum zaten." Hemen ardından keskin bir soluk geldi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Sinirle güldüm. "Sana nereye gideceğimizin hesabını mı vermem gerekiyordu? Sen böyle her yerde bizim karşımıza mı çıkacaksın?"

"Çıkarım," dedi. "Kızımın nereye gittiğini merak etmek en büyük hakkım."

İşaretparmağını havaya kaldırdım. "Sakin o cümleyi bir daha kurma," derken bedenim Yekta'ya doğru yaklaştı. "Sana onun hiçbir şeyi olduğunu söyledim. Öyle sonradan gelip onun hayatına dahil olmana izin vermem! Bunu o kafana kazı!"

“Öncesinde hayatına dahil olmama izin verdin mi?” Dudaklarını ısırtırken sinirle soludu. “Onun varlığından haberim oldu mu?” Asya’yı ilk gördüğü an karşısında duran Yekta ile şimdiki arasında dağlar kadar fark vardı. O gün sadece üzgündü ve bir şeyleri sorguluyordu, şimdiyse Asya’nın varlığını sindirmiş, kabul etmiş bir şekilde duruyordu. Bu kadar çabuk kabullenmiş olması benim için anlamsızdı.

“Vardı tabii, vardı aptal! Kabul etmeyip arkana bakmadan giderken gayet de haberin vardı! Biz senin zerre umurunda mıydık? Şimdi Asya’yı görünce bir anda babalık hislerin mi coştı?”

“Haberim var mıydı?” dedi hayretle. Şu an tek sinirli olan taraf ben değilim ama garip bir şekilde onun öfkesi bana değil gibiydi. İçine düştüğü şu duruma öfkeliydi sanki. “Benimle konuştuğun son gece bile geri dönmemi istedin, Beliz. O günden önceki bir haftayı hatırlamıyor musun? Benden tiksiniyor gibi davranıyordun. Senin için eyvallah dedim, madem bu kadar nefret ediyorsun her gün beni görmek zorunda kalma dedim! Hiç istemediğim bir yere gittim. Geri döndüğümde ne görüyorum? Neredeyse bir yaşına basmak üzere olan çocuğum benden saklanmış!”

“Yalan söyleme!” diye bağırdım. “Ya haberin vardı! Hâlâ nasıl karşıma geçip bu kadar profesyonel şekilde yalan söyleyebilirsin? Sana istemiyor musun diye sorarken de haberin vardı, onun için *ayak bağı* derken de haberin vardı! Haberinin olmadığı tek şey, Asya’yı aldırma yerine doğurmuş olmamdı. Bana mağdur edebiyatı yapma!”

Tartışmanın harareti ile Asya’yı unuttuğumu fark ettiğim an ilk yaptığım şey, arabaya doğru eğilip onu kontrol etmek oldu. Neyse ki hâlâ arabanın içini dolduran kısık sesli müziğe ve oyuncağına dalıp gitmiş bir vaziyetteydi.

“Ne anlatıyorsun Beliz sen?” Artan öfkesi ses tonunun yükselmesine neden olurken üzerime doğru bir adım attı. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. “Senin şu anlattıkların sana mantıklı geliyor mu? Ben senin hamile olduğunu bilsem gider miydin?”

“Ya gittin, bile bile gittin!” Sinirimden çığlık atacaktım şimdi. Birkaç günde aklımla oynamaya başlamıştı. “Ben sana sordum! İstemiyor musun gerçekten dedim! İstemiyorum dedin. Üstüne bir de gideceğim dedin!”

Kaşları çatıldı. O anı hatırlamaya çalışıyor gibi birkaç saniye duraksadı. Sonrasında hararetle ve hayretle konuştu. “İlişkimizden bahsediyorsun sandım.” Bu aptal savunuşu yüzümü buruşturmama neden oldu.

İnanmadığımı, aksine onu alaya aldığımı açıkça belli ederek, “Sana hamile olduğumu söylediğim senin de koca koca paragraflarla bana demediğini bırakmadığın mesajlardan hemen sonra mı? Güzel yalanmış,” dedim. Çocuk kandırıyordu sanki.

“Mesaj mı atmışım?” dedi inanamıyormuşçasına. Bakışlarını etrafta gezdirirken güldü ama sinirle karışık histerik bir gülüş olduğu her halinden belliydi. “Bana kafayı yedirteceksin!”

“Asıl sen bana kafayı yedirteceksin!”

Gözlerim Yekta’dan ayrılıp arkasında kalan arabaya çevrilmek gibi bir hataya düştüğünde görüş açımı Hande girdi. Onu gördüğüm son halinden sonra saçlarını omuz hizasında kısaltmış ve rengini değiştirmişti. Ön koltuğa yayılmış, tırnaklarıyla oynarken zevkten dört köşe olmuş bir şekilde bizi izliyordu. Zaten bizim kavgalarımız ona hep tarifi imkânsız bir zevk verirdi.

“Son kez söylüyorum,” derken Yekta’nın artan öfke düzeyini de hücrelerime kadar hissettim. Gerilen yüz hatları, alev saçan bakışları her şeyi açıkça belli ediyordu ama öfkesi beni zerre korkutmuyordu. Asıl o benim öfkemden korkmalıydı. “Benim, hamile olduğundan haberim yoktu.” Her kelimeyi tek tek, bana inandırmak ister gibi vurguladı.

Sinirden titreyen ellerimi havaya kaldırdım. “Bir dakika, bir dakika şimdi hatırlayacağım,” derken mesajların içeriğinden bahsediyordum. Oysaki hatırlamaya çalışıyormuş gibi davrandığım mesajları kelimesi kelimesine ezbere biliyordum. “Hah hatırladım!” Sert bakışlarımı yüzüne diktim. “Son zamanlarda ilişkimiz sallantıdaymış, ne malummuş benim başkasıyla beraber olmadığım? Başka ne vardı? Hah! Bebeğin babası kimse ona gidip ağlamalıymışım. Keza babası sensen de onu aldırmalıymışım çünkü sen hayatında bir ayak bağı istemiyormuşsun.” Mesajları sadece ona değil kendime de hatırlatmıştım ve bu karşımdaki adama olan kinimi tazelemişti. “Kendi yazdığın mesajlardan haberin yoktu öyle mi?”

“Yokru!” Üzerime adımladı. Ben konuştukça katlanan öfkesinin altında ezileceğimi sandım zira hiç olmadığı kadar sinirli görünüyordu. Öfkesinin yanında şaşkına dönmüş bir hali de vardı ama biri diğerini hep bastırıyordu. O yüzden hayretini gözden geçiriyordum. “Bunları ben yazmadım, Beliz.” Elini havaya kaldırıp arabama sertçe vururken, “Ne dönüyor bilmiyorum ama ben yapmadım!” dedi haykırır gibi.

Birkaç saniye boyunca henüz arabadan ayırmadığı eline boş boş baktım. “Ne oldu? Yaptıklarının sinirini bir yerlere vurarak mı çıkarıyorsun? Bir de bana vur istersen.”

Aynı anda hem Asya’nın huysuz sesi hem de kapının açılma sesi kulaklarıma ulaştı. Hande arabadan inerken kızım muhtemelen Yekta’nın arabaya vurması yüzünden ürkmüş ve huysuzlanmıştı. “Vur ki seni Asya’dan uzak tutmam bir darp raporuna ve uzaklaştırma kararına baksın.”

“Ben senin gözünde ne zaman bir canavara dönüştüm? Ne zaman bir kadına el kaldırdığıma şahit oldun ki sana vurma ihtimalimden bu kadar rahat bahsedebiliyorsun?” Benim gözümdeki imajı her geçen saniye onu daha çok şaşırtıyordu, farkındaydım. Kendisi de beni iki yıl önce en az bu kadar şaşırtmıştı.

“Abiciğim,” diyen Hande ile Yekta’dan uzaklaştım. “Gideceğim yere geç kalacağım. Kavganıza şimdilik ara verebilir misiniz?”

Arabamın açık olan kapısına yönelirken Hande’nin tiz sesi gözlerimi devirmeme neden oldu. O kadar iticiydi ki şu tavırları yüzünden birazdan kusabilirdim. Yekta hiç o tarafa bakma gereği duymadan, “Biraz bekle, Hande,” dedi. Arabaya binmemi kolumdan tutarak engelleme girişiminde bulundu ancak ben ondan önce davranarak kolumu elinden uzaklaştırdım. Onun konuşmasına fırsat bile tanımadan bıkkın bir tonda, “Bak,” dedim. “Sesi dinle.”

Açık kapının hemen önünde olduğumuz için arabanın içindeki Asya’nın ağlamak üzere olduğunu belli eden mırıldanmalarını ve nefes seslerini ikimiz de rahat bir şekilde duyabiliyorduk. “Duydun mu? Kızımı ikinci defa korkutup ağlamasına sebep oldun. Babasıym diyorsun ya hani. Düşün bakalım, hangi baba bebeğinin korkup ağlamasına sebebiyet verir?”

Bakışlarının anbean yumuşamasına şahit oldum. Öfkesinin vücudundaki izleri birer birer kaybolurken onun bu boşluğundan yararlanarak, “Beni de Asya’yı da rahat bırak. Sana söylemiştim, biz sensiz daha mutluyuz,” dedim. Arabaya binip ardından kapıyı kapattım ve açmaması için kapıları kilitledim. Gerçi Yekta da kapıyı açmaya çalışmak yerine bir adım geri çekilerek arabamdan uzaklaştı.

Arabayı hareket ettirip diğer şeride geçtim ve Yekta’nın arabasının yanından geçerek yola devam etmeye başladım. Yolun devamında Asya beni gördüğü için sakinleşmişti.

Çok değil, sadece bir dakika sonra Yekta'nın arabasının arkamızdan geldiğini görene kadar en azından bugünlük pes ettiğini düşünmüştüm. Ama o pes etmek şöyle dursun, sağlık ocağına varana kadar peşimizden gelmeye devam etmişti. Bir ara arabası durmuş, Hande içinden inmiş ve sonra yine bana yetişmişti. Delirmem için özel olarak uğraşıyordu sanki.

Sağlık ocağına ulaştığımda arabayı park edip seri bir hareketle içinden indim. Arka koltuğa ulaşip Asya'nın kemerini çözdüm ve kucağıma aldım. Çantamı omzuma takıp kucağımda Asya ile arabayı kilitlerken, neden puse-tini almadığımı sorguluyordum. Evden aceleyle çıktığım için unutmuştum.

Arabanın anahtarını cebime atarken, bize doğru yaklaşmakta olan Yekta'yı görünce dudaklarımdan bıkkınlık dolu bir nefes döküldü. Sanırım kendimi onu daha sık göreceğim gerçeğine alıştırmak zorundaydım. Bunun tam şu anda bilincine varmış olsam da böyle peşimizde dolanması zerre hoşuma gitmediği için sinirlenmeden edemiyordum.

Hızlı adımlarla sağlık ocağının kapısına ulaşan merdivenlere yürürken hemen yanımda biten bedenine gözücuyla ters bir bakış attım. "Yanımız-dan defol git."

"Gitmeyeceğim," dedi yüzüzce. "Bundan böyle yanınızdan ayrılmayı aklımın ucundan dahi geçirmem."

"Bizim yanımızda sana yer yok."

"Ben çabalayıp kendime yanınızda bir yer açarım." Merdivenleri hızlı ama dikkatli bir şekilde çıkıyordum. Kucağımdaki Asya, Yekta'yı henüz fark etmemişti çünkü yüzü diğer tarafa dönüktü. Yekta'yı görünce ağlamaya başlayacaktı.

Yekta, benim adımlarıma ayak uydurmakta hiç zorlanmadan yanımda yürümeye devam ederken, "Asya hasta mı?" dedi. "Nesi var?"

"Evet hasta. Hasta olduğu için hastaneye değil de sağlık ocağına geldi. Ya sabır ya." Sağlık ocağının kapısından içeriye girdik. Hasta kayıtlarını yapmakla görevli, bilgisayar başındaki adamın yanına yöneldim. İnsan içinde olduğumuz için dişlerimin arasından sadece Yekta'nın duyabileceği bir ses tonuyla konuştum. "Herhangi bir şey hakkında en ufak bir fikrin de yok. Günlerdir kuyruk gibi peşimde dolaşmaktan başka yaptığın hiçbir şey yok. Rahat bırak beni de kızımı da."

Söylediklerimi bitirdikten sonra hızlanarak Yekta'dan uzaklaştım. Bilgisayarın başındaki adamın yanına ulaştığımda soluklanarak, "Merhaba," dedim. "Aşı randevumuz vardı."

“Kimlik alabilir miyim?”

Çok güzel.

Normalde her şeyi hesaba katardım. Asya’yı veya pusetini çantayla beraber taşımak zor olduğundan, lazım olacağını düşündüğüm her şeyi kolay ulaşabilmek için ceplerime sıkıştırırdım. Şimdi de arabadan inmeden önce yapmam gereken şey buydu ancak aklım da fikrim de günlerdir benden çok uzakta olduğu için bu basit gibi görünen işi yapmayı unutmuştum.

Asya’yı sardığım kollarımdan birini çözüp elimi çantamın fermuarına götürdüm. Elbette ki şu durumda beni en çok zora sokacak şey yaşandı ve Asya daha şimdiden ağlamaya başladı. “Yok bir şey anneciğim, yok,” dedim bir yandan da fermuarımı çekiştirmeye çalışırken.

Paniğe kapıldığımda bir işi halletmek benim için çok zor hale geliyordu.

Böyle bir anda yardıma açık bir insan olurdum ancak bu dünyada yardımını istemediğim sayılı insanlardan birisi olan Yekta yardımına koştuğunda, bu durum beni rahatlatmak yerine sinirlendirdi. Benden önce davranarak omzuma asılı olan çantanın fermuarını açtı. Bu yetmezmiş gibi, “Cüzdanında mı?” diye sordu.

Sabırsızca ve gergin bir şekilde bilgisayarın karşısında bekleyen adama bakarken, “Evet,” dedim. Sesimdeki öfkeyi yalnızca ben ve Yekta hissettik.

Çantamın içinden cüzdanımı çıkardı ve açıp içinden Asya’ya ait olan kimliği buldu. Kimliği eline almasıyla benim onun elinden alıp ismin yazdığı kısmı ters çevirerek masaya bırakmam neredeyse aynı anda oldu. Kimliği adamın önüne iterek bırakıp Yekta’nın elindeki cüzdanı aldım ve çantamın içine attım. Fermuarını çekip çekmemek benim için önemli değildi fakat Yekta çantamın fermuarını kapatma girişiminde bulundu. Bir adım yana kayarak ondan uzaklaşıp bana daha fazla yardım etmesine engel oldum.

Asya çok şiddetli olmasa da ağlamaya devam ederken Yekta bakışlarını bir an olsun onun üzerinden ayırmıyordu. Kafamı çevirip ona bakmasam da Asya’ya bakmaya devam ettiğini fark edebiliyordum.

Adam bir süre sonra kimliği önüme bıraktı. “Aşı odasına geçin. Hemşire sizinle ilgilenir.”

Kimliği aldığım gibi cebime atıp yerini ezbere bildiğim aşı odasına doğru yürümeye başladım. Kuyruk gibi peşimizde dolaşması o kadar canımı sıkıyordu ki sinir küpünden farksızdım. Asya’yı ona göstermek istemediğim ama bir şekilde gördüğü her an, bir öncekinden daha çok sinirle doluyordum.

Aşı odasından içeriye girdiğimizde bizi sandalyede oturmakta olan bir hemşire karşıladı. “Merhaba,” dedim. “Biz aşı randevumuz için gelmiştik.”

Boş olan sedyeye ilerlerken Yekta adımlarını kapının ağzında durdurdu. İçeriye tam olarak girdiği söylenemezdi. “İsim neydi?” diye sordu hemşire.

“Asya.”

Hemşire muhtemelen sistemden kontrol etmek için bilgisayarla uğraşmaya başlarken Asya’yı sedyeye yatırdım. Bu esnada Asya’yı hazırlamak için montunun fermuarını indirdim. Asya ilgisini çekecek bir şeyler bulduğundan onu yatırdığım yerde gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla beraber etraf-taki malzemelere bakıyordu. Çok kısa süreliğine ağlaması durmuştu.

Yekta yalnızca benim duyabileceğim bir sesle, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu. Ne ara sedyenin yanına kadar gelip dibime sokulduğunu anlamamıştım bile.

“Hayır.”

Asya’nın montunu çıkardıktan sonra sırasıyla ayakkabısını ve altındaki eşofmanı da üzerinden sıyırdım. “Evet, bir doz aşımız varmış,” dedi hemşire. “Hemen hazırlıyorum.”

Asya üstündekilerden -daha çok altındakilerden- kurtulmuş olmanın sevinciyle bacaklarını rastgele oynatmaya başladı. Kıyafetsiz durmayı daha çok seviyor ve rahatlıyordu. Çoraplarını bile günde sayısız kez ayaklarından çıkarıyordu. Evin içinde nerede çıkardığını bulamadığımız sayısız çift çorabı kaybolmuştu. Sıkıntıya gelemeyen bir kızım vardı.

Yüzümde anlık bir gülümseme belirdi ama hemen yanı başımda dikilen Yekta’nın iç çektiğini duyduğum gibi bu gülümseme silindi gitti. Çatılan kaşlarımla Yekta’ya doğru baktığımda tıpkı benimkini andıran bir gülümsemeyle Asya’yı izlediğini gördüm. Benim ona baktığımı fark edince ise bakışları yüzüme çevrildi. Ona attığım ters bakışların etkisinden olsa gerek, yüzündeki tebessüm hızlıca silindi.

“Evet,” diyen hemşirenin sesiyle Yekta’ya bakmayı keserek arkama döndüm. Aşırı hazırlanmış olan hemşire elinde iğneyle beraber sedyeye yaklaşıyordu. “Aşımız hazır. Asya Parla bebek de hazırsa ona aşısını yapalım.” Sesi neşe doluydu.

Gözlerim gayriihtiyarı kapanırken omuzlarımın çökmemesi için epey çabalamak zorunda kaldım. Daha iki gün önce *Parla’sız Asya* diyerek caka sattığım Yekta, tam da şu anda Asya’nın ikinci adını Parla koyduğumu

öğrenmişti. Bu aralar evrendeki her şey benim üzerime oynuyor gibi hissediyordum.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey, Yekta'nın yüzü oldu. Dudaklarına buruk bir gülümsemenin tohumları ekilmişken, gözlerinde anlamlı bir bakış vardı fakat garip olansa o gözlerde şaşkınlık yoktu. Sanki tahmin etmiş gibiydi, sanki ona *sadece Asya* diye çıktığım zaman bile isminin sadece Asya'dan ibaret olmadığını biliyormuş gibiydi. O gözlere şaşkınlık uğramamıştı belki ama minnet çoktan yer edinmişti.

Ellerimi pantolonumun arka ceplerine yerleştirerek bakışlarımı Yekta'dan ayırdım. Hemşire oyalanması için Asya'nın eline şırınganın ucundaki iğneden çıkardığı kapağı tutuşturdu. Ben de birkaç adım kadar yaklaşıp Asya'nın diğer elini tuttum ve beni görebilmesi için hafifçe üzerine doğru eğildim. Hemşire, Asya'nın sağ bacağına üst baldırını pamukla sildikten sonra iğnenin ucunu tenine yaklaştırdı.

Gözlerimi kaçırarak Asya'nın yüzüne baktım. Biraz önceye kadar ağlıyor olduğu için gözleri ve kirpikleri hâlâ ıslaktı. O ıslak kirpiklerinin altından hemşirenin onun eline tutuşturduğu kapağı inceliyordu. İğnenin yapılıp bittiğini Asya'nın yüz ifadesi değişene kadar fark etmedim. Bakışları donuklaşıp altdudağı titremeye başladığı anda hemşire, "Bitti," dedi. "Geçmiş olsun."

O zamana kadar gayet güzel idare ediyorduk ki Asya çığlığı koparak ağlamaya başladı. "Oyy..." dedi hemşire geri çekilirken. "Geçti kuzum benim, geçti."

Bu ağlayışının normal olduğunu bildiğimden bacağına pamuğu bastırmaya bir süre devam ettim ve sonra kıyafetlerini giydirmeye başladım. Kendimde konuşarak Asya'yı sakinleştirme gücü bulamıyordum. Kaldı ki can acısı geçene kadar Asya ağlamayı kesmezdi. Bu da dakikalarca hiç susmadan ağlayacağı anlamına geliyordu.

Eşofmanını giydirdikten sonra ayakkabılarına geçerken hemşirenin sesini duydum. "Epey nazlı bir bebeğiz galiba," diyordu. "Etinden et koparıyorlar sanki."

"Doğrudur," diyerek onayladım. "Biz biraz nazlıyızdır."

Birazdan çok daha fazla nazlıydık. Canımız bir kere acıdı mı tamamdır, susturabilene aşk olsun.

Bakışları Yekta'nın üstündeyken, "Kız bebeklerinin nazı annelerine geçer. Siz onu babasına verin, hemen nasıl sustuğunu görürsünüz," dedi.

Hemşirenin dediğiyle beraber Asya'ya montunu giydirmekle uğraşan ellerimin hareketleri anlık sekteye uğrayarak duraksadı. Babasına verdiğimde daha çok ağlayacağını bilmiyordu tabii. Bir yandan susmadan ağlayan Asya, bir yandan yanı başımdaki bedeniyle varlığını belli eden Yekta, bir yandan potlar üstüne potlar kıran bir hemşire... Gerginliğin diplerini sıyrıyordum ve her an birine patlamaktan korkmuyor değildim.

“Biz hallederiz,” dedim zoraki bir tebessümle. Asya'nın montunun fermuarını çektikten sonra onu kucağıma alıp, “Teşekkür ederiz,” diyerek kendimi aşı odasından dışarı attım.

Kapıya doğru yürürken derin nefesler alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Tam sakinleşeceğim dediğim anda yine arkamızdan gelen bedeninin gölgesini hissediyor, yine başa sarıyordum. Asya'yı sakinleştirmeye çalışmam gerekirken ben ne onu ne de kendimi sakinleştirebiliyordum. Sadece varlığı bile bana kendimi yetersiz hissettiriyordu.

Bu durum arabaya ulaşana kadar devam etti. “Anneciğim ama canının acısı geçti, biliyorum,” diye konuştum sızlanmayla karışık. Evet aşı günlerinde çok ağlayan bir bebektir ama şu anki ağlayışı onun için bile fazlaydı. Ağlayışı huzursuzluğunun yansımasıydı. “Şu an cidden naz yapıyorsun.”

Ben de şimdi onunla ağlamaya başlayacaktım ama benimki tamamen sinir boşalmasından kaynaklanacaktı.

Asya susmadan arabaya binmek istemediğim için arabanın etrafında oradan oraya gidip sırtını sıvazlamaya devam ediyordum. Benim bu uğraşıma rağmen şimdiye kadar dibimizden ayrılmayan Yekta'nın arabasına doğru ilerlediğini görünce gözlerim öfkeyle kısıldı. Zora geldiğinde işte aynen böyle kaçıp gidiyordu. Onun *babalığı* Asya ağlayana kadardı.

Arabasına binip gidişini görmeyi istemediğimden ona arkamı döndüm. “Şşt, geçti bebeğim.” Alnına dudaklarımı dokundurdum. “Yok bir şey. Bak, geçip gitti.”

Gözüm her şeye kör olduğu için yerdeki karların bile farkına çok geç vardım. Asya'nın az da olsa dikkatini dağıtacak tek şey şu an buydu. Karların yoğunlukta olduğu kısma ilerledim ve durup yere çöktüm. “Bak anneciğim, kar.” Asya'yı bacağıma oturtarak parmak uçlarımla yerden biraz kar aldım. Minik parmakları yavaşça elimdeki kara dokundu.

Bir süre sonra çığlığı kesilmiş olsa da ağlaması tam olarak dinmemişti. Birkaç saniyeliğine karla uğraşıp sonra yine ağlamaya başlıyordu. Aklımdan sağlık ocağına geri dönüp aşının bir yan etki yapıp yapmadığını sormak bile

gelmişti çünkü aşının üzerinden neredeyse on dakika geçmişti. Bu ağlayış kesinlikle canının acımasından kaynaklı değildi.

Geri dönüp gitmeyi düşündüğüm anda kulağıma bir ses ilişti. İçten bir ses. Uzun zamandır yüreğime işlemeyen bir ses...

“Asya.” Kızımın adı Yekta’nın dudaklarından döküldüğünde, ikimiz de gayriihtiyarı kafamızı kaldırıp bizden birkaç adım uzaktaki bedene baktık. Asya, Yekta’yı görünce bana doğru iyice sindi. Kollarım bebeğime sarılırken Yekta elinde tuttuğu peluş bir oyuncakla beraber tıpkı bizim gibi yere çöke- rek Asya ile yüz yüze gelmeye çalıştı.

Elinde *Hello Kitty*’li pembe bir peluş bebek vardı. Sevgiliyken bebek hayali kurduğumuz zamanlarda kızım olursa ilk alacağımı söylediğim şeydi çünkü annemle babamın bana aldığı ilk oyuncak, *Hello Kitty* peluşuydu. Benim de küçükken en sevdiğim oyuncağım oydu. Unutmamıştı.

Cinsiyetini öğrenince dediğimi yapmıştım ama benim aldığım peluş biraz daha farklıydı.

Yekta resmen parlayan bakışlarıyla Asya’ya bakmayı sürdürürken elindeki oyuncağı Asya’ya doğru uzattı. “Bu senin için.” Asya’nın ağlamaya yakın bir ifadeye bürünmüş suratının normal bir hal almasını sağlayan da bu oldu. Pembe peluş oyuncağa -ki bu hayattaki en sevdiği şeylerden biriydi- bakarken kafasını kaldırdı. Hareketlendiğini hissedince istemsizce kollarını gevşetirken, Asya poposunu kaydırarak bacağımdan indi.

Bir eli bacağıma tutunmaya devam ederken, diğer eli Yekta’nın elindeki oyuncağa uzandı. Yekta küçük boylardaki peluşu Asya’nın eline bıraktığında oyuncağı büyük bir hevesle kendisine çekti. Ağlamayışını hatta neredeyse gülmek üzere oluşunu engel olamadığım bir şaşkınlıkla izliyordum. Oysaki onu çok sevdiği karlar bile susturamamıştı.

“Anne,” diyerek oyuncağını havaya kaldırırken öndeki küçük, sevimli dişleri gözükecek kadar gülüyordu. Bana beklentiyle bakan kızıma zoraki bir tebessümle karşılık verdim.

“Beğendin mi?” diye soran Yekta’ydı. Elbette ki Asya bir cevap vermedi ama oyuncağını kollarıyla sarmalaması bu sorunun en büyük cevabıydı ve bunu Yekta da gördü.

Daha da kötüsü, Yekta’yı gördüğü an ağlamaya hazırlanan kendisi değilmiş gibi ona karşı gülümsüyordu. Asya’nın kalbini bir oyuncakla ve onunla sevgi dolu bir sesle konuşmasıyla çalmış olması sinirlerimi bozarken, Asya’yı kucağıma alarak bir hışımla ayağa kalktım. “Ağlamanız dindiğine göre gidebiliriz küçük hanım.”

Arabaya ulaşıp arka kapıyı açarak Asya'yı bebek koltuğuna yerleştirdim. Ben onun kemerini takarken Asya kafasını omzuna yatırmış benim bedenimden kalan boşluktan Yekta'ya bakmaya çalışıyordu. Boştaki eliyle yaptığı yumruğu heyecanlı bir şekilde ağzına götürürken kendi kendine kıkırdadı. Bunların hepsine şahit olan Yekta'nın aldığı zevki düşünmek bile istemiyordum.

"Bir daha kızıma hediye alma," dedim bıraktığımız yerde kalan Yekta'ya. Ayağa kalkmış, elleri pantolonunun cebinde bir vaziyette bizi izliyordu. "Bir daha ona yaklaşma bile."

"Asya oyuncağını çok sevdi." Kapıyı kapatarak arkama dönüp Yekta'ya baktım. Tahmin ettiğim gibi zevkten dört köşe değildi. Sadece mutluydu ama bu mutluluk bile hüzne bulaşmıştı sanki. Saf bir mutluluktan ibaret değildi.

Soğuk bir sesle cevapladım. "Kimden geldiğini anlayacak yaşta olsaydı fırlatıp atmak için bizzat kendisi çöp kutusu arardı." Omuzlarımı umursamazca kaldırıp indirdim. "Yani çok heveslenme. Seni sevdiğini de sanma. Asya kimden gelirse gelsin o oyuncağı severdi."

"Bana güldü," dedi. Sevinçliydi ama benden çekindiği için bunu gizlemek zorunda kalıyordu. "Beni gördüğünde ağlarken şimdi güldü. Bunun benim için ne ifade ettiğini anlayabilir misin?"

"Senin için ne ifade ettiği umurumda bile değil, Yekta. Ne hissedersen hisset ama bunların hepsini bizden uzakta yaşa."

Kafasını iki yana salladı. "Beni yıldırma çabalarının hiçbirisi işe yaramayacak, Beliz. Ne kadar anlamamakta ısrar edersen et. Beni ne kendinden ne de Asya'dan uzak tutabilirsin. Kolay olmayacak farkındayım ama ben sonuna kadar varım." Kısa bir es vererek soluklandı. "Kalbim ikiye bölündü, bir yanında sen, bir yanında Asya. Sen söyle, bir insan kalpsiz yaşayabilir mi?"

Tıpkı onun gibi kafamı iki yana salladım. "Sen kalpsiz bir adamsın, Yekta." Geriye doğru adımlarken, "O yüzden bu laflar benim için yalnızca göz boyamasından ibaret," dedim.

Gözlerine son bir kez baktım. Afallayışını görmezden gelerek şoför tarafına ilerleyip kapıyı açtım ve arabaya bindim. Anahtarı kontağa yerleştirip arabayı çalıştırarak park yerinden hızlıca çıktım.

Ben arabayla oradan çoktan uzaklaştım ama Yekta, görüş açımdan çıkana kadar onu bıraktığım yerden bir adım öteye gidemedi.

Bölüm DOKUZ

Aktan, Asya'nın elinden düşürmediği *Hello Kitty* peluşuna tuhaf tuhaf bakarken, "Bu oyuncak nereden çıktı?" diye sordu. "Ve dayısının prensesi, bu oyuncacı neden yapıştırıcıyla ona sabitlemişler gibi sarıp sarılamamış?"

Akşamüstü olurken Asya, gündüz uyuması gereken uykusuna henüz yeni dalmıştı. Uyutmak için çok uğraşmışım ama gözleri fal taşı gibi açıktı ve hiç uyumaya niyeti de yoktu. Biraz ben, biraz da işten dönen Aktan onunla oynayarak yorduktan sonra iki gündür elinden bırakmadığı peluşa sarılarak uykuya dalmıştı. Kollarını oyuncanın etrafına öylesine sıkı bir şekilde dolamıştı ki elinden almaya kalkışsam uykusundan uyanacağından neredeyse emindim. O yüzden riske girmek istemiyordum.

"Nereden çıktığını söylersem çok kızarsın." Hem de ne kızmak...

Aktan'ın yüzü saniyesinde gerilirken bebek telsizini elime alarak yataktan kalktım. Diğer telsizi Asya'nın beşiğinin hemen yanına bırakmışım. Peşime takılırken, "Umarım tahmin ettiğim şey değildir abla," dedi. "Daha söylemeden sinirlerim tepeme çıkmak üzere çünkü."

"O zaman hiç söylemeyeyim."

"Abla ben bu herifi gebertirim!" derken ses tonu sinirlerinin ne kadar gerildiğini gösterircesine yükseldi. Ben önde, Aktan bir adım gerimde merdivenleri inerken sorularını ardı ardına sıralıyordu. "Ne zaman Asya'yı gördü? Ne ara ona oyuncak alacak kadar yakınlaştı? Sen nasıl ondan gelen hediyeyi kabul edersin?"

"Ben kabul etmedim, tamam mı? Asya'nın eline verdi ve Asya da o andan beri elinden düşürmüyor. Şimdi istesem de atamam çünkü o oyuncacı unutmaz." Bebek deyip önemsemiyorduk ama cidden kuvvetli hafızaları vardı.

“Sorun Asya’nın oyuncağı çok sevmiş olması mı? Sorun o adamın Asya’nın bu kadar yakınına girmiş olması! Buna nasıl izin verirsin?”

“Elimde olan bir şey değildi. Biz dışarıdayken gördü. Anladı.”

Beraber salona geçtiğimizde uzun süredir Asya’yı görmediği için ziyarete gelen Simay’ın ve ablamın bakışları bizi buldu. Hararetli bir konu hakkında tartıştığımızı anlayan ablam, “Olay ne?” diye sordu hemen.

“Olay ne anlatayım,” dedi Aktan. Onu arkamda bırakarak bedenimi Simay’ın yanındaki boşluğa bıraktım. “Olay, Yekta denilen adi şerefsizin yeğenimizin yanına kadar gelip ona hediyeler vermesi ve sevgili kardeşinin de buna izin vermiş olması.”

Bıkkınlıkla gözlerimi yumdum. Bu konunun başımı çok ağrıatacağı daha şimdiden kendini belli etmişti. “İsteyerek izin vermedik herhalde. Asya’yla sağlık ocağından çıkmıştık ve çok ağlıyordu. Ne olduysa o an oldu.”

“Ha bir de sağlık ocağına da beraber gittiniz!” Duyduğu bu detay Aktan’ı çıldırtmış gibiydi. Bir koltuğa bile oturmadan ayakta durmuş, resmen beni azarlıyordu. “Benim yanında gelmeme izin vermeyip onun gelmesine izin mi verdin? Şimdi aklımı yitireceğim! Nefretin, kinin nereye gitti?”

“Peşimize takılmış. Kasıtlı olarak beraber gitmedik, Aktan.” Artık ben de gerilmeye başlıyordum. Zaten duygu durumumun çok değişken ve her şeyin tepetaklak olduğu bir zamandan geçiyordum. Bir de bu tepkiler iyice sınırlarımı zorluyordu. Birisine bir güzel patlayacaktım ama o şanslı kişi kimdi bilmiyordum.

“Aktan sesini yükseltme ablacığım,” dedi ablam uyarırcasına. “Karşındakinin kim olduğunu unutma.”

“Karşımdakinin kim olduğunun gayet farkındayım.”

Simay olaya, “Sonuçta Beliz de olayların böyle gelişmesini istemezdi,” diyerek dahil oldu. “Yekta peşine takılmışsa o ne yapabilir ki?”

“Ona o yüzü vermezdi mesela.”

“Bu kız da Yekta’yla oturup iki çift lafın belini kırıyordu zaten değil mi, Aktan?” dedi ablam.

“Yapmıyor ama Yekta, Asya’ya oyuncak alacak cesareti bulabiliyor.” Sesi alay doluydu.

“Bak sinirlenmeni anlıyorum,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “En az senin kadar ben de sinirliyim, öfkeliyim, nefret doluyum. Kafam çok karışık ve siz bunu anlamıyorsunuz. Bir haftadır üzerimde sürekli bir baskı kurma peşindesiniz. Asya’yı Yekta’dan uzak tut, Yekta’yla görüşme, gördüğünde

yolunu değiştir, onunla barışmayı aklından bile geçirme... Her birinizden bu cümleleri bin defa duydum. Bırakın da kendim için de kızım için de ne doğruysa kararını ben vereyim. Onunla görüşmek, barışmak, Asya'ya babalık yapmasına izin vermek aklımın ucundan bile geçmiyor zaten ama siz bu baskıyı kurdukça ben delirmenin eşiğine geliyorum.”

Sabırım beni bir yere kadar götürüyordu. “Bir yandan Yekta, bir yandan Yekta'nın anlam veremediğim davranışları. Bunca zamandır bildiğim ile gördüğüm arasında dağlar kadar fark var ve kafam çok karışık. Düşünemiyorum, mantığıma oturtamıyorum. Kendi içimde bir adım öteye gidemeden bir Yekta'yla, bir de sizinle uğraşıyorum. Beni biraz rahat bırakın.” Bakışlarım sırayla biraz yatışmış olan Aktan'da ve ablamda gezindi. “Lütfen ya, rica ediyorum artık.”

Gidip gelip Yekta'yı soran Aktan, bana öğütler verip duran ablamla anem sabrımın son demlerini taşırmıştı ve şu an karşımda sessizce durmaları için görüyordum ki bu çıkışı yapmam gerekiyordu. Onları bir yere kadar anlayabiliyordum ancak onlar beni hiç anlamadan sağlı sollu saldırıyorlardı.

“Çiçeğim yine çok haklı,” dedi Simay coşkuyla. Ortamdaki ciddiyeti dağıtan da bu oldu. “Benim kızımı biraz rahat bırakın ya. O hepimizden zeki, ne yapıp yapmayacağını çok iyi bilir.”

Konuşmasını bitirdikten sonra omzumdan tutup çekerek kollarını bedenime sardı. Birkaç saniye öncesine kadar gerginliğin diplerini sıyıran ben değilmişim gibi gülümserken, Simay'ın sarılışına karşılık vermeden edemedim. İkili koltukta, kollarımızı birbirimize sarmış bir şekilde durmaya devam ettik.

Ablam mahcup bir sesle, “Ne düşüneceğini bilemezsin diye sana destek olmaya çalışıyoruz,” dedi. “Kötü bir niyetimiz yoktu.” İşte bu yüzden insan istese de kızamıyordu ki.

“Biliyorum abla ama kafamda o kadar çok düşünce var ki sizin söyledikleriniz ekstra bir ağırlık yapmaktan başka bir şeye yaramıyor.”

Aktan iyice yatışmış bir şekilde çaprazımda kalan koltuğa kurulurken, “Abla,” dedi. “Benim endişem senin yine üzülmeye ihtimalin yüzünden. Ne hale geldiğini biz gördük. Seninle birlikte yaşadık. Ne kadar zor toparladığına biz şahit olduk. Asya olmasaydı senin toparlanmanı kimse sağlayamazdı. Yekta'dan adam olmaz. Seni üzecek, yetmeyecek Asya'yı da üzecek. Asya hep bu yaşta kalmayacak; büyüyecek, akı erecek, öğrenecek. Şu an

en azından hayatında bir baba figürü yok fakat baba figürünün varlığına alışırsa yokluğu daha küçücük bedeniyle canını çok yakacak.”

Simay belime dökülen saçlarımı okşarken Aktan’a derin bir tebessümle baktım. “Anlıyorum ablacığım ama zaten Yekta istese de Asya’yı üzecek kadar yanına yaklaşamaz. Buna sizden önce ben izin vermem, merak etmeyin.”

Günlerdir yaşanan her şeyin tamamına hâkim olan Simay, “Damdan kovuyorsun bacadan giriyor,” dedi. “Durmaz ki.”

Bu Aktan’ın homurdanmasına neden oldu. “Al işte.”

“Ben baş edebiliyorum. Söz veriyorum baş edemediğimde ilk geleceğim kişiler siz olacaksınız. Lütfen şimdilik hiçbir şeye müdahale etmeyin.”

“Müdahale etmemek mi?” dedi Aktan hayretle. “Onu gördüğüm ilk yerde döveceğim.”

Simay’dan, “Hih!” diye bir ses yükseldi. “Çok döversen Asya yüzünü gördüğünde korkar. Yazık bebişime.”

Aktan, Simay’a ters ters baktı. “Yekta’nın Asya’nın yanına yaklaşabileceğini sana düşündüren ne?”

“Babası olması?” Simay’ın verdiği cevap Aktan’ın huzursuzlukla kıpırdanmasına neden oldu. “Öyle bir baba yok, Simay. Biz ona baba demiyoruz.”

“Arkadaşlar lütfen biraz da gerçekleri konuşalım. Bu adam Asya’nın babası mı, babası? Biz ne kadar inkâr etmeye çalışsak da öyle. Zamanında istememiş olmasına rağmen şu an garip bir şekilde Asya’yı kabullenmiş mi? Kabullenmiş. Bu adamı artık istesek de durduramayız. Asya’yı görmek ve onunla vakit geçirmek isteyecek, onunla olmak isteyecek. Bunların hepsinin yaşanacağını hepimiz biliyoruz.” Uzun uzun konuşan Simay her kelimesinin ardından Aktan’ın daha çok sinir küplerine binmesine neden oluyordu da haberi yoktu.

Aktan homurdandı. “En sonunda da ben onu öldüreceğim ve mutlu son.”

“Bunları istemesi benim için bir şey ifade etmiyor,” dedim umursamazca. “O Asya’nın hiçbir şeyi benim gözümde.”

“Ben gerçekleri konuşuyorum, Beliz.” Simay’ın ciddi olduğu nadir anlardan birisindeydik. “Şu an inatla reddetsen de sen de bu gerçeğin farkındasın.”

“Daha fazla bu konu hakkında üstüme gelecekseniz ben yukarı çıkıp kızımınla beraber uyuyacağım.”

“Bırakalım ne olacağını zaman gösterecek,” diyen ablamdı. “Ne düşünürseniz, ne plan yaparsanız yapın önemli olan zamanın ne göstereceğidir. Bu hayatta bir dakikada neler değişiyor.”

Ablam haklıydı. Biz ne planlarsak planlayalım bir dakika sonrası bile öncesini tutmuyordu. Bana bundan birkaç yıl önce sorsanız yirmi beş yaşındayken Yekta ile evli olacağımı düşünürdüm. Şu anki yaşantım ise o zamanlarda hayal ettiğimden çok daha farklıydı. Zamanın bana getirdiği buydu.

Aktan sinirle soluklanmaya devam ederken kapının zil sesi bütün evi doldurduğunda, konuştuğumuz konu tamamen dağılmış oldu. Simay’ın kollarının arasından çıkıp, “Ben açarım,” dedim. Şu ortamdan kaçmak için iyi bir fırsat olmuştu.

Salondan çıkıp dış kapıya ulaştığımda kapı deliğinden gelenin kim olduğuna baktım. Elinde bir tabakla duran Selinay’ı gördüğümde hiç bekletmeden kapıyı açtım. “Merhaba,” dedi beni görür görmez gülümseyerek. “Nasılsın, Beliz?”

Bedenimi kapıya yasladım. “İyi diyelim, iyi olalım. Sen nasılsın?”

Omuz silkti. “İyiyim. Annem bu tabağı sizin için gönderdi de onun için gelmiştim.” İki eliyle birden tuttuğu, çiçek desenli servis tabağını bana doğru uzattı. Tabakta birkaç dilim çikolatalı kek vardı. Tavırları aceleciydi. Muhtemelen Aktan’ı görmemek için bir an önce gitmek istiyordu.

Tabağı alırken, “Tam da şu anda Asya’yı kalbinden vurdun,” dedim. “Bayılır çikolatalı yiyeceklerle.” Tabii birkaç lokmadan fazlasını yiyemezdi. Sağlıksızdı.

Selinay’ın bakışları yumuşarken, “Ya...” dedi sevinçle. “Uyanıksa biraz sevebilir miyim? Çok özledim prensesi.”

Bunun cevabını veren ben olmadım. Arkamdan gelen kalın bir ses, “Yalnız o benim prensesim,” diyerek konuşmaya dahil oldu. Eminim ki Selinay’ın sesini duyar duymaz oturduğu yerden kalkıp soluğu burada almıştı.

Selinay’ın bakışları yeniden donuklaşırken bariz bir bıkkınlıkla, “Ya sabır,” dedi. “Kimse kendi prensesi olduğunu iddia etmedi zaten. Bana nereden laf atacağını şaşırmaya başladın artık, Aktan.”

Bir adım gerimde duran Aktan elimdeki tabakta duran keklerle tuhaf bir şey görmüş gibi bakmaya başladı. “Pardon da yanmış keki bize kakalamaya

“Çalışıyor olabilir misin?” Aktan’ın bakışları bana döndü. “Abla tabağı geri ver. Kesin zehir falan katmıştır bu.”

“Çok isterdim, biliyor musun?” Selinay samimiyetsiz bir gülümsemeyle baktı Aktan’a. “Zehir katıp kendi ellerimle sana yedirmeyi. Ah nerede o günler, ah...”

“İnsan teşekkür eder, kız o kadar yoldan getirmiş.” Umutsuzca kafamı iki yana salladım. “Ayısın Aktan, ayı.”

Aktan hemen itiraz etmeye başladı. “O kadar yol mu? Bizim bahçeden çıkıp on dört adım ilerledikten sonra onun evine ulaşıyorsun zaten.”

Direkt yolun karşısında olduğunu da söyleyebilecekken bu şekilde uzatarak söylemesi ilgimi çekerken Selinay da yalancı bir sevinçle, “Ya, Aktan!” dedi. “Evime giden yolun adımlarını mı saydın? Bana âşık olduğunu biliyordum.”

“Saymadım.”

Âşık olduğunu inkâr etmemişti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Neden on dört peki?”

“O an aklıma o sayı geldiği için.” *Aktan... hiç inandırıcı değilsin ablacığım.*

“Selinay kızımın sesini mi duydum ben?” diyerek saatlerdir çıkmadığı mutfağından çıkan annemi gördüğümüz an, üçümüz de birazdan yaşanacakları tahmin edebiliyorduk. Bu benim gülmeme, Aktan’ın keyiflenmesine, Selinay’ın ise gerilmesine neden oldu. Çünkü annem için Selinay bu aralar favori gelin adayıydı. Selinay’ın annesiyle bir olup ikisini görüştürme planları yaptığından iyice gelin güvey olup kendilerini kaptırmışlardı.

Neşeyle, “Hoş geldin güzel kızım benim,” diyerek ortama dahil oldu. “Nasılsın? İyi misin yavrum?”

Selinay başına gelecekleri bildiği için gerginlik dolu olsa da gülümsemeye çalışarak, “İyiym Gülin teyze, çok iyiym. Sen nasılsın?” dedi.

“Sağ ol yavrum benim. Ben de çok iyiym.” Annemin bakışları elimdeki tabağa kaydı. “Kek mi getirdin bize? Çok teşekkür ederiz.” Annemin Selinay’a olan bitmek bilmeyen sevgisi ister istemez konuşmasına ve sesine de yansiyordu.

“Ben de tam börek açıyordum. Biraz beklersen tabağınıza koyup göndereyim.”

“Hiç acelesi yok, Gülin teyze. Ben gideyim. Sen sonra gönderirsin,” dedi Selinay her an arkasını dönüp kaçabilecekmış gibi bir ifadeyle. Keyifle gülümserken tabaktaki keklerin birinden bir ısırık aldım.

“Yok kızım, yok. Hem sen gel, biraz elinin becerisini de görelim. Hamur açmakta ne kadar iyi olduğuna bakalım.” Annem mutfağa girdiğinde bizi bile yanına kabul etmezdi. Her şeyi kafasına göre yapardı. Bugün börek için mutfağa geçtiğinde ne beni ne de ablamı kabul etmişti. Şimdi potansiyel gelin adayını kendi isteğiyle çağırıyordu.

Ben kekten bir ısırık daha alırken tabaktaki keklerden birini eline alan Aktan keyifle imalı imalı konuştu. “Anne börek yiyecektik diye hatırlıyorum, ekmek değil.” Ardından kekinden koca bir ısırık -ki bu neredeyse dilimin yarısıydı- aldı. “Hamuru eline yüzüne bulaştırmasın?”

Aktan’ın keyifli ruh hali annem tarafından ensesine şaplak yiyene kadardı. “Anne,” diye homurdanırken ensesini ovuşturuyordu.

“Sen çeneni kapa bakayım.” Selinay’a dönerek onu kolundan tutup evin içine çekti. “Sen gel güzel kızım.”

Selinay hırsla, “Geleyim, geleyim,” dedi. “Şu sevimsiz nasıl yufka açılmış göstereyim, Gülin teyzeciğim.”

Selinay eve girdiğinde kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Annem ise sevinçle, “Ben sana önlük ayarlayayım,” diyerek mutfağa geçti. Aktan’a kız ayarlamaya çalıştığında hep anneme engel olurdum ama Selinay’ı duyduğumda içimden engel olmak gelmemişti. Üzerine tek bir kelime bile söylememiştim. Aktan’ın gönlünün Selinay’da olduğunu bildiğimden bu durumun onun da hoşuna gideceğini biliyordum.

Ama tabii Selinay’ın da düşünceleri çok önemliydi ve bana kalırsa Selinay dışarıya belli ettiği kadar Aktan’dan hazzetmiyor değildi. Onların normal buydu ve Selinay belli etmese de bundan hoşlanıyordu. Zaten o soğuk gibi görünen ama çevresine karşı en samimi hallerini gösteren bir kızdı.

Aktan keyifle gülerken eliyle mutfağı işaret etti. “Buyur, görelim bakalım hamaratlığını.”

Selinay omuz hizasındaki siyah saçlarını bileğindeki lastik tokayla ensesinde bağlarken Aktan’a doğru bir adım attı. Bu sırada elinde kalan keki ağzına atan Aktan’a kafasını geriye yatırarak bakıp, “Boğazında kalır inşallah,” dedi ve geri çekilerek mutfağa yöneldi. Selinay’ın geri çekilmesiyle Aktan’ın öksürük krizine girmesi neredeyse aynı anda yaşandığında, gözlerimin açılmasına engel olamadım.

Elimi Aktan'ın sırtına götürerek ardı arkasına birkaç tane indirdim. "Kalbi temiz kızmış."

Bana ters bir bakış atıp hafiften dinen öksürükleriyle beraber mutfağa geçerken Selinay'a, "Ölüyordum geri zekâlı," dedi. *Benim çok saygılı çocuktur dediğim kardeşime de bakın siz.*

"Aktan!" diye uyardı annem.

"Keşke, keşke," diyordu Selinay da. "Çok dua ettim, biliyor musun?"

Ben kek tabağıyla hâlâ kapının önünde kalmıştım ki zil bir kez daha çaldı. Kapıyı açmadan önce elimdeki tabağı yan taraftaki aynalı yüksek sehpanın üzerine bıraktım. Babamın gelmiş olabileceğini düşünmüştüm ki kapıyı açtığımda karşımda bir kargo kuryesi ile karşılaştım. "Buyurun."

"Beliz Atılgan?"

"Benim."

"Bir kargonuz var. Şuraya bir imza alabilir miyim?" Ben bir şey sipariş etmemiştim ki.

Bakışlarım kuryenin yere bıraktığı ince, dikdörtgen kutuya indi. "Kimden olduğunu öğrenebiliyor muyum?"

Adam birkaç saniye boyunca elindeki kâğıtları kontrol etti. "Gönderici kimlik bilgilerinin paylaşılmamasını istemiş." İyice tuhaflaşıyordu.

Elinde tuttuğu siyah kalemi bana uzattığında merakla elinden aldım ve gösterdiği yere imzamı attım. Kutuyu alarak içeri girip kapıyı kapattığımda, bir an önce kargoyu açıp içinde ne olduğunu görmek istiyordum ancak heyecanlı bir şekilde salondan çıkan ablamın ve Simay'ın hemen başımda dikilmesiyle bakışlarım ikisini buldu. "Ne oldu?"

Ablam kolumdan tutarken, "Gel hadi işimiz var," dedi. "Odana çıkmamız lazım."

"Bana kargo gelmiş, onu açmam lazım."

"Bırak şimdi kargoyu," derken oldukça heyecanlıydı. "Şu hamilelik testini yapmamız lazım." Evet, bu bana kargoyu unutturmaya yetmişti bile.

"Sen daha onu yapmadın mı?" dedim şaşkınlıkla. Aradan bir haftadan fazla süre geçmişti.

"Sence yapsaydım söylemez miydin?"

"Ne bileyim?" dedim. "Yaptın ama negatif olduğu için moralin bozuldu ve söylemedin sandım."

Beni merdivenlere doğru sürükleyerek, “Hayır,” dedi. “Hayal kırıklığı yaşamayayım diye iyice emin olmak istedim. Reglim iyice gecikti ve mide bulantılarım çoğaldı. Artık testi yapabilirim.”

Basamakları hızlı hızlı çıkarken hemen arkamızdan gelen Simay fazlasıyla heyecanlı ve hevesli bir şekilde, “Allah’ım lütfen pozitif çıksın,” diyordu. “Bu bünyenin bir sürü bebeğe ihtiyacı var. Bu bünyenin her tarafta bebek görmeye ihtiyacı var.”

“Kendine bir tane yapmaya ne dersin?”

“Adayım oldu da ben mi evlenip barklanıp çocuklanmaktan vazgeçtim, Beliz’im?”

Ablamın benim odama ilerlediğini fark edince, “Benim odama girme sakın! Asya uyuyor,” dedim.

“Rahatsız edilmeyeceğimiz tek yer orası. Söz, sessiz oluruz. Uyanmaz.” Hiç inandırıcı gelmediği için yüzüm ağlamaklı bir hal aldı. Zar zor uyuttuğum çocuğumu uyandıracaklardı. Sonra uykusunu almadan uyandığında bütün huzursuzluğuyla ben uğraşıyordum.

“Sesinizi çıkarırsanız ikinizi de camdan aşağı atarım.”

Ablam sessizce kapıyı açarak içeri girmemizi sağladı. Elimden bırakmadığım kargo paketini yatağın kenarına yaslayıp, yere bıraktıktan sonra beşiğine yaklaşarak Asya’yı kontrol ettim. Uyumaya devam ederken hâlâ yeni peluş oyuncağına sarılıyordu. Emziği ağzından yastığa düşmüş olmasına rağmen dudakları hâlâ emme hareketi yapmaya devam ediyordu. Bu görüntü gülümsememi sağlarken emziğini yastığından aldım ve dudaklarına götürdüm. Emziği hızla kabul ederek emmeye başladı.

Yanıma gelen Simay, “Asya’yı ısırsam,” dedi. “Sonra Asya yanlışlıkla uyansa sonum ne olur?”

“Ölüm.”

“Değer mi, değer.”

Bakışlarımı uyuyan Asya’dan ayırarak neresinden çıkardığını bilmediğim hamilelik testi kutusunun arkasını okuyan ablama çevirdim. Bir hamilelik testiyle bile güzel anılarım yoktu. Eczaneden alıp eve gelene kadar ellerim titremişti. Testteki sonucu pozitif gördüğümde ise bütün vücudum uzun bir süre titremenin esiri olmuştu. O testi saatlerce izlemiştim. O günü zihnimden ne kadar çabalarsam çabalayayım silemiyordum. Bir kadın sevdiği adama hamilelik haberini vereceği an delicesine mutlu olmalıydı,

heyecandan titremeliydi. Bende neden tam tersi olmuştu? Ya da bana neden tam tersi reva görülmüştü?

“Tamam,” dedi ablam. “Nasıl yapacağımı anladım. Dünyanın en kolay şeyi. Tuvalete gitmem gerek.” Dehşete düşmüş bir halde bakışlarını bize çevirdi. “Tuvaletim gelmiyor şu an.”

Kıkırdayarak güldüm. “Lavaboya gir, bir şekilde gelir. Bekleme hadi.”

“Tamam,” diyen ablam adeta yerinde duramıyordu. Odamdan çıkarak lavaboya gittiğinde kısa süreliğine ben, uyuyan Asya ve uyuyan kızımı psikolojik baskıyla uyandırmaya çalışan Simay kaldık. Beşiğinin başında dikilmiş, Asya’ya bakmaya devam ediyordu.

“Acaba Asya kuş izlenildiğini hissedip uyanır mı?”

“Asya kuşu rahat bırakır mısın?” Bedenimi yatağın üstüne bıraktım. “Bugün gündüz uykusuna yatmadı. Uykusunu almadan uyanırsa evdeki herkese hayatı zindan eder.”

Çökmüş omuzlarıyla beraber, “Dişlerim kamaşıyor ama, Beliz,” diyerek itiraz etti. “Hunharca sevmeye ihtiyacım var.”

“Biraz sabredersen bir saate kalmadan kendisi uyanır zaten.”

Omuz silkerek beşiğin başında beklemeye devam etti. Gözleri Asya’dan ayrılmazken kısık bir sesle, “İş görüşmen ne oldu?” dedi.

“İyiymi. Maaşı ve çalışma saatlerini konuştuk. Bana masamı falan gösterdiler. Haftaya pazartesi başlıyorum.”

“Kaçtan kaç çalışacaksın?”

“Sabah dokuz akşam dört.”

“Asya ne olacak?”

“Annem bakacak,” dedim. Yine de beni huzursuz hissettiriyordu. “Aktan da pazartesi ve çarşamba hariç evde oluyor zaten.” Buna rağmen günde yedi saat kızımdan ayrı kalma fikri beni ürkütüyordu ama eninde sonunda bunun yaşanacağını biliyordum. Gerçi Asya bu kadar küçükken mi olmak zorundaydı bundan hâlâ emin değildim. Tereddütlerle doluydum.

“Umarım Asya da alıştır.” Elini beşiğin içine doğru uzattı. *Hello Kitty*’li oyuncağa dokunurken, “Yekta’nın aldığı oyuncak bu mu?” diye sordu.

“Maalesef.”

“Ya nasıl sarıp sarmalamış?” dedi üzüntüyle. “Sanki hissetmiş gibi. Isıracağım bu kızı ya.”

Hemen karşı çıkma gereği duydum. “Bir şey hissettiği falan yok. Küçük bebek ve oyuncağın renkleri ilgi çekici olduğu için fazla sevdi o kadar.”

“Sen kendini kandırmaya devam et.”

Gözlerimi devirerek sırtımı yatak başlığına yasladım. Gözlerim Asya’ya kaydığında, “Emziğini ağzına versene. Yine düşürmüş,” dedim. Emziği ağzında değildi ama emme refleksi hâlâ devam ediyordu.

“Çok tatlı!” diyerek kısık sesle adeta çığlık attı. “Önce videosunu çekmem lazım.”

Simay neredeyse yarım dakika boyunca Asya’nın videosunu çekti. Videoyu kapattığında Asya’nın emziğini ağzına verdi ve tam o sırada odanın kapısı açılarak ablam oldukça stresli bir şekilde içeri girdi. Elinde tuttuğu hamilelik testiyle beraber kapıyı kapattı. “İki dakika beklemeliymişiz. Bir dakika oldu neredeyse.”

“Herhangi bir pozitif sonucu çığlıklarla kutlayıp çocuğumu uyandırırsanız huysuzluklarıyla siz uğraşmak zorunda kalırsınız, haberiniz olsun,” diyerek ikisine de gerekli uyarıyı yaptım.

Simay sırtıttı. “İpek ablaya antrenman olmuş olur.”

Ablam ona tebessümle baktı. “Çok da güzel olur.”

Ablam yatağa yaklaşıp tam karşıma oturduktan sonra peçeteye sarılı olan testi hepimizin görebileceği şekilde ortaya doğru uzattı. Simay heyecanla ellerini çenesinin altında birleştirirken ben de teste pürdikkat kesilmiş durumdaydım. Orada iki çizgi görmek en az ablam kadar beni de mutlu edecekti çünkü ne kadar zamandır bir bebek istediklerinin en büyük tanığı bendim. Hem ablam çok iyi bir anne olurdu. Asya’ya böyle güzel bakan bir insan kim bilir kendi çocuğuna nasıl bakardı?

Geçmek bilmeyen o bir dakikanın ardından kırmızı çizginin yanında ikinci bir çizgi belirdiğinde bakışlarım heyecanla ablamın yüzüne çıktı. Beklendik olmasına rağmen aslında bir o kadar da beklenmedik bir sonuçtu. İnsan kendini ne kadar hazırlarsa hazırlasın orada ikinci çizgiyi gördüğünde şoka girmeden edemiyordu. Şu an ablam da testin sonucuna şaşkınlıkla bakıyordu.

Simay, “Ay! Çift çizgi bu!” diyerek ilk tepkiyi verdi. “Bir bebek daha mı geliyor şimdi?”

Ablam testi evirip çevirerek kontrol ederken gülümsedi. “Asya’ya kuzen geliyor diyelim,” dedim.

“Asya, abla mı olacak?” Simay ellerini yanaklarına bastırırken o kadar mutluydu ki gören kendisi hamile sanırdı. Tepkisi beni güldürürken ablam tereddütle, “Beliz,” dedi. “Bu kesin doğrudur, değil mi? Sonradan ikinci çizgi silinmez, değil mi?”

Asya uyumasa bu tepkiye kahkaha atabilirdim. Dudaklarımı dişleyerek kahkahamı önlemeye çalıştım. “Silinmez abla, endişelenme. Yüzde doksan ihtimalle yanılmaz o testler.”

Ablam kafasını kaldırıp bana baktığında çoktan gözleri sulanmıştı bile. “Ben şimdi hamile miyim?”

“Büyük bir ihtimalle evet.” Gözlerinin irileştiğini ve dudaklarının aralandığını görür görmez ellerimi havaya kaldırarak, “Ne olur kızımı uyardırmadan sevin,” diye uyardım.

Ancak şu an ne ablamın ne de Simay’ın kulağı bendeydi. Ablam önce sevinçle bana, sonra da Simay’a sarıldı. Onun sevincine ortak olup tebrik ettim. Ağlamaya başladığını görünce neredeyse ben de duygu yoğunluğuyla ağlayacaktım. Bunların hepsi yaşanırken ikisi de seslerini kısmamışlar, sevinç çığlıkları atmışlardı. Hatta Simay kendince saçma sapan hareketlerle dans bile ediyordu.

Bininci uyarışımın ardından Asya’nın ağlamaya başladığını duyduğumda sıkıntıyla soluğumu üfleyip arkama yaslandım. Kollarımı göğsümde birbirine bağlarken bakışlarım Asya’nın sesini duyar duymaz donup kalan ikilinin arasında geziniyordu.

“Bu çocuğu siz uyutacaksınız. Tabii becerebilerseniz.”

Asya’yı uyutmak tabii ki yine bana kalmıştı. İkisi de benim gazabımdan korktukları için Asya’yı kucaklayıp pırpırlayarak uyutmayı denemişlerdi ama bu, Asya’nın uykusunun iyice açılmasına sebep olmuştu. En sonunda görevi devralarak hem ağlamasını dindirmiş hem de emzirerek yarım saatlik bir uğraşın sonunda yeniden uykuya dalmasını sağlamıştım. Sonra da daha fazla ses çıkarmamaları için ikisini de odamdan kovmuştum.

Ablam hamilelik haberini eşine ve ailemize yarın doktora gidip iyice kesinleştirdiğinde, evinde yapacağı bir yemekte verecekti. Onun için çok mutluydum.

Tabii kızım için de mutluydum. Aralarında neredeyse iki yaş olacak olsa da beraber büyüyeceklerdi. Asya’nın bir kardeşi olmayacağından bunun kızım için çok kıymetli olacağını düşünüyordum.

Şimdi Asya yeniden uyumuşken ben de yatağıma oturmuş bana gelen kargonun paketini açmakla uğraşıyordum. Paketi kenarından yırtarak sıyrırken yavaş yavaş görüş açıma giren beyaz tuval ve fırçalar bir anlığına duraksayıp boş boş bakmama neden oldu. Orta boylarda bir tuval vardı. Tuvalin üstünde paketli, çeşit çeşit fırçalar ve bütün ana renklerin olduğu boya seti vardı. Kargonun kimden olduğunu yatağa düşen küçük not kâğıdında yazanları okumadan da anlamıştım aslında. Merakla kâğıdı elime aldım.

Kalbinde açtırdığım çiçekleri soldurup midende canlandırdığım kelebekleri öldürdüğümü biliyorum. Zamanı geri getiremem ama senden çaldığım renkleri sana geri verebilirim. Tıpkı bir gün çiçeklerini açtırıp kelebeklerini yeniden canlandıracağım gibi.

Notu alaycı bir tebessümle okudum. Kâğıdı buruşturup fırlatmakla buruşturmamak arasında gidip gelirken zihnimin derinliklerinde çok eski bir anı canlandı.

Elimdeki fırçayı adeta fırlatırcasına bir kenara atarken, “Ben bunu toparlayamıyorum,” diye yakındım. “Çok kötü oldu ve kalan son tuvalim de buydu.”

Ben kendi çapımda bir şeyler çizmekle meşgulken Yekta da hemen birkaç metre ilerimde duştan yeni çıktığı için saçlarını kuruluyordu. Onun evini kendi evim gibi kullanmaya alışkındım. Çoğu zaman boş olan bu evde birlikte zaman geçirirken odası bizim odamız, yatağı bizim yatağımız ve en güzel yanı tişörtleri bizim tişörtlerimiz oluvermişti. Bugün buraya gelirken Yekta’nın yeni projesi üzerinde çalışacağını biliyordum ve burada olan resim eşyalarımada dadanarak bir şeyler çizmeye başlamıştım. Çünkü biz farklı şeylerle meşgul olsak bile aynı ortamda olmayı, arada soluklandığımız anlarda birbirimize bakmayı seviyorduk.

“Bakayım,” dedi Yekta saçlarını kurulamaya devam ederek yanıma yaklaşırken. “Sen çizdiysen kötü olma ihtimali yok gerçi ama...”

Şu an şımaramayacak kadar kendimi sinirli hissediyordum. İstedğim gibi bir resim olmamıştı. Ellerime, tuvalin kenarlarına, her yere boya bulaşmıştı. Kaotik bir ortam vardı. Yanımda durduğunda yeni duş aldığı için duş jelinin ferahlatıcı kokusu ciğerlerime doldu. “Güzel olmadı diye yakındığın resim bu mu güzelim?”

“Sence güzel bir yanı mı var?”

İşaretparmağıyla çizmeye çalıştığım manzara resmindeki bir noktayı gösterdi. “Şuradaki renk geçişlerini daha iyi ayarlarsan gördüğüm en güzel resim olur.”

Gözlerimi kısarak Yekta’ya döndüm. “Yalancı.”

Kolunu belime sararken, “Yalan söylemiyorum,” dedi. “Benim gözümde senden daha güzel şu tuvalleri dolduran birisi varsa gel yüzüme tükür.”

Belime dolanan kolu sayesinde mayışıp bedenine yaslandım. “Yine de bu çok kötü oldu,” dedim karşımızda duran yüz karası tuvale bakarken. “Bunu çizmeye devam etmeyeceğim ama başka tuvalim kalmadı.”

“Alır gelirim senin için,” dedi ve gerçekten gitmek ister gibi hareketlendi ama kafamı henüz bir tişört giymediği için çıplak olan göğsüne yaslayarak onu durdurdum. “Gerek yok, sıkıldım zaten.” Yanağımı göğsüne yaslayıp kafamı kaldırarak gözlerinin içine baktım. “Sen de giyinsene. Üşürsün.”

Manzaram çok hoştu ki sorun da manzaramın çok hoş olmasıydı. Bakışlarım vücuduna düşecek gibi olduğunda anında ensemde yayılmaya başlayan bir sıcak hava dalgası bütün bedenimi etkisi altına alıyordu.

Bakışları yüzüme inerken dudaklarında beliren serseri sırıtışa bakmadan edemedim. “Üşür müyüm?” diye sordu muzipçe. Bunu derken belimdeki kolunun sıkılaştığını hissettim.

Kafamı onaylarcasına salladım. “Üşürsün üşürsün. Hadi, üstüne bir şey giy.” Bakışlarımı vücuduna inmemesi için hemen karşımdaki tuvale çevirdim. “Ben de şu ortalığı toparlamaya başlayayım. Yine her yeri çok dağıttım.”

Yekta’nın bedeninden uzaklaşarak -ki bunu yapmayı hiç istememiştim- tuvale doğru ilerledim. Az önce fırlattığım fırçayı ve diğerlerini yerden alırken Yekta, “Konu senin dağınıklığınsa gözüme o bile hoş geliyor,” dedi. “Sen gittiğinde bu odanın herhangi bir yerinde eşyalarından birine rastlamak hoşuma gidiyor.”

Fırçaları alıp doğrulurken, dudaklarımda engel olamadığım saf mutluluğun habercisi olan bir gülüş belirdi. “Sen bana çok âşıksın,” dedim neşyle.

Gözleri saniyelik bir an dudaklarımdaki gülüşe indi. Hemen ardından yeniden gözlerime baktığında iç çekercesine konuştu. “Çok.”

Dudağımı ısırarak fırçaların üstündeki boyaların kabasını ıslak mendille silmeye başladım. Bazı anlarda ona ne söyleyeceğimi ya da ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Çoğu hareketi içimde bir sevgi patlaması yaşıtıyordu.

Yekta arkasını dönüp kıyafet dolabına yöneldiğinde gözlerim geniş ve pürüzsüz sırtına kaydı. Beyaz tenli değildi ama vücudu esmer diyebileceğim kadar koyu da değildi. İkisinin ortasında bir yerde gözüme hoş gelen bir ten rengine sahipti. Özellikle yazın beraber sürekli denize gittiğimiz için teni bronzlaşınca çok nefes kesici bir hal alıyordu. Bir de o tenin üstüne beyaz gömlek giydiğinde aklım başımdan gidiyordu.

Bir elimdeki fırçalara, bir yerdeki boyalara, bir de Yekta'nın geniş sırtına bakarken aklıma gelen düşünce sırtımda neden oldu. "Yekta," dedim adeta şakıyarak.

"Efendim güzelim?"

"Tuvalim olmak ister misin?"

Dolaptan eline aldığı siyah bir tişörtle bana doğru döndüğünde, ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibi bir ifadeyle bakmaya başladı. "Nasıl yani?"

Fırçaları bulduğum ilk yere bırakıp adeta sekerek yanına ulaştım. Kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımı sırtında ufak bir gezintiye çıkardım. "Şöyle," diye mırıldandım parmaklarımın teninde biraz zaman geçirmesine izin verirken. Nefes alış verişini düzensizleştirirken elleri bel boşluğuma yerleşti. Gülümseyerek devam ettim. "Şu geniş sırttan güzel tuval olur gibi geliyor bana."

Parmaklarım kışkırtırcasına teninde gezinmeye devam ederken yutkundüğünü fark ettim. Gözleri kapanırken, "Senin bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok, farkında mısın?" diye sordu.

"Hımm." Sesimde bunu duymanın hoşnutluğu vardı. "Öyle miymiş?"

"Öyleymiş."

Beklemediğim bir anda dudaklarıyla dudaklarımı örttüğünde ona karşılık vermekten başka bir seçeneğim yoktu. O an için başka bir isteğim de yoktu zaten. Altdudağımı dudaklarının arasına alıp emerek geri bıraktığında dudaklarının ıslaklığı benimkine bulaştı. Geri çekildiğimizde kollarımı boynundan ayırarak heyecanla, "Hadi," dedim.

Yerdeki ince, dikdörtgen halıyı üzeri boya olmasın diye ayağımla bir kenara ittim. Halı bir kenarda toplanınca, "Uzan," dedim.

"Sen ciddisin?" Kaşları havalandı.

"Hem de çok." Yeni duştan çıkmıştı ama bu detay onu tuval yapmam konusunda beni caydırmamıştı. Bir daha duşa girsindi canım, ne olacaktı sanki?

“O zaman bize de dediklerini yapmak düşer.” Elindeki tişörtü yatağın üzerine bıraktı ve önce yere oturdu. Ardından yüzüstü olacak şekilde yere uzandığında gülümseyerek fırçalarımla boyalarımı alıp hızlıca yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Vazgeçmesini istemiyordum ama zaten Yekta da vazgeçmezdi. Benim mutlu olduğumu bildiği her şeyi sorgulamadan yapmaya hazır olurdu hep. Ondan ne zaman bir şey istesem eğrisini doğrusunu sormadan, kendisinin ne çıkarı olacağını düşünmeden seve seve kabul ederdi.

“Yine bir manzara resmi çizmek istiyorum,” dedim kalın uçlu bir fırçaya uzanırken. Yekta, çenesini kollarının üstüne yaslamış ve gözlerini kapatmış bir halde kaderine teslim olarak bekliyordu. Bakışlarım dirseğinden bük-tüğü kolları sayesinde belirgin olan pazılarına kilitlenip kalmak üzereydi. Damarları ve kasları odağımı dağıtıyordu.

Gözlerimi kısa bir an yumup kafamı iki yana salladım ve zaten paletimde hazırda olan mavi boya karışımından fırçaya biraz boya aldım. “Ama nasıl bir manzara resmi çizeceğimi bilmiyorum. Bir fikrin var mı?”

“Kendini çiz,” dedi hazırcevaplılıkla. “Benim bildiğim tek manzara bu.”

Böyle şeyler söyleyerek eriyeceğimi, kalbimin sıcacık olacağını falan mı düşünüyordu? Öyleyse fazlasıyla doğru düşünüyordu. Kalbim un ufak olmuştu bile.

“Ciddiyetle cevap verir misin lütfen?” Sesim azarlar gibi çıksa da yüzümde güller açıyordu.

“Ciddiyetle cevap vermediğimi kim söyledi?”

“Ya, Yekta,” diye mırıldandım. “Beni utandırmayı kes. Ciddi bir iş yapıyorum şurada. Bu resim güzel olursa en güzel şaheserim olacak.” Bir süre sonra silineceğini bilmek can sıkıcı olsa bile.

“Benim üzerimde yaptığın için mi?” diye sordu alayla. “Bence de şaheser olmalı çünkü şunu yapabilecek senden başka kimse yok.” Mavi boyayı tenine dağıtırken duyduklarımınla beraber fırçayı acıtmayacağını bile bile tenine bastırdım.

“Pardon?” Sinirlerim daha ilk saniyeden gerilmişti. “Bir de olsaydı? Benden başka kim senin üzerine resim çizebilir, Yekta?”

Yekta ufak bir kahkaha attı. “Tabii ki Beliz'im, senden başka kim çizebilir?” Ne zaman sinirlenecek olsam adımın yanına o sahiplik ekini getirerek beni sakinleştirmeye çalışırdı. “Boşboğazlık benimkisi.”

“Sinirlendirme beni.” Ben fazla kıskanç ve sevdiği insanları paylaşmayı sevmeyen bir insandım.

“Sinirlendirip sonra tekrar sakinleştiren ben olacaksam sinirlenmen de kabulüm,” dedi keyifle. Yekta’nın da en sevdiği şey buydu. Sinirlendirip sinirlendirip sonrasında yatıştırmak... ki bunu genelde beni öperek yapmayı tercih ediyordu.

Kabul ediyordum, benim de hoşuma gidiyordu bazen.

Bazen değil, her zaman.

Mavi boyayı teninin üstüne iyice dağıttım. Bunu gökyüzü olarak baz alıp boyanın altını dolduracaktım. Ne çizeceğim aklımda çok belirgin değildi, o an aklıma eseni çizecektim. Elimdeki kalın uçlu fırçayı bırakıp daha ince uçlu bir fırçaya geçtim. “Çok klişe ama manzara deyince benim aklıma ilkokulda çizdirdikleri ağaçların arasında bir ev ve dağların arasından çıkan güneş resimleri geliyor.”

Alayla konuştu. “Manzara denilince aklına bile gelmemem beni üzdü.”

Kıkırdayarak güldüm. “Sen manzaraların en güzelisin hayatım, o ayrı bir mesele.” Boştaki elimi ensesindeki saçlara götürüp parmaklarımın tutamlarının arasına karışmasına izin verdim. “Seni buraya çizecek kadar yetenekli değilim.”

“En azından aklına geliyormuşum, bu da kabulüm.”

Aklımdan az önce bahsettiğim gibi bir manzara resmi çizmek geçerken kendimi bir çiçeğin orta kısmını çizerken buldum. Sarı boya ile birer santim arayla birkaç tane yuvarlak çizdim. Papatya çizmek istiyordum ama içimden rengarenk çiçeklerin bir araya geldiği bir demet yapmak da geçiyordu. Aslında bu çiçekler kalbimdeki çiçekleri temsil ediyordu. Yekta’nın yanındayken kalbimde açan çiçeklerdi bunlar. Sırtına çizim yaparken onunla konuşmak -bu çok basit bir eylem gibi görünse de etkisi çok büyüktü- bana ne kadar huzurlu hissettiğimi düşündürmüştü. Çizeceğim resmin gidişatını değiştiren de buydu.

Belki midemde uçuşturduğu kelebekleri de çizerdim.

Yekta birkaç dakikalık sessizliğin ardından, “Ne çizdiğini sorabilir miyim?” diye sordu. Çizime tamamen odaklandığımda aramızda bir sessizlik oluşmuştu.

“Çiçekler, kelebekler, böcekler,” diye mırıldandım. Bedenim öne doğru eğildiğinden omzumdan dökülen saçlarımın uçları Yekta’nın tenine temas

ediyordu. Beni rahatsız ettikleri için toplamak istiyordum ama her yanı boya olan elimden saçıma boya bulaşmasını istemiyordum.

“Neden çiçek, kelebek, böcek?”

Pembe boyayı beyazla karıştırıp daha açık bir ton elde ederken, “Seni çiçek kadar becerikli olmayınca bana hissettirdiklerini çizmek istedim,” diye cevap verdim. Üstünde dura dura sert zeminde dizlerim ağrımaya başlayınca pozisyon değiştirmeye karar verdim. Aklıma gelen diğer bir hinlikle beraber bacağımı Yekta’nın bedeninin diğer tarafına atarak tam da Yekta’nın beline oturdum. Tabii ki ağırlığımdan hiçbir şekilde rahatsız olmadı ve hatta hoşuna gitmiş gibi bir kolunu arkaya uzatarak elini bacağımın üstüne yerleştirdi.

“Bu çiçekler benim kalbimde açtığının çiçekler,” dedim pembe boya ile çiçeğin renkli kısımlarını çizerek. “Rengarenkler ve bir sürüler. Kalbimdeki çiçekleri hiç soldurmuyorsun. Her gün yüzlercesinin yeniden açmasını sağlıyorsun.”

Dudaklarından keyifli bir mırıldanma döküldü. Gülerek devam ettim. “Kelebekler, midemde uçuşturduğun kelebekler. Bir lafın, bir gülüşün, bir davranışın, bazen de bir dokunuşun onları uçuşturmaya yetiyor.”

“Böcekler?”

Yüzümü ekşittim. “Onlar bazen beni kızdırdığın zamanları temsil ediyor.” Böceklerden tiksinen birisi olarak çok manidardı bence.

Söylediğim şey Yekta’yı sesli bir şekilde güldürdüğünde onunla beraber ben de güldüm. Ve evet... midemde uçuştığını iddia ettiğim kelebekler bunlardı. Gülüşünün bedenimde bıraktığı etki buydu. Çok sevmektendi sanırım.

“Beliz,” dedi gülüşünün arasından. “Seviyorum seni güzelim.”

Çiçekler ve kelebekler, hepsi birbirine karışıp gitmişti.

“Ne oldu ki birdenbire?”

“Seni sevdiğimi söylemem için bir şey olması mı gerekli?” Sesindeki o huzurlu dinginliği hissediyordum. “Ben günün yirmi dört saatinin her dakika ve saniyesinde seni sevmekle meşgulüm.”

“Saliselere ne oldu?”

“Beliz...” dedi yakınır gibi ama gülmemek için kendisini zor tutuyordu. “Her milisaniyesine kadar sevmekle meşgulüm. Gün içinde seni sevmekten ve düşünmekten başka bir uğraşım yok benim.”

Bana itiraz edebileceğim bir şey bırakmamak için verdiği çabaya kahkahalarla güldüm. Bedenimi öne doğru eğip dudaklarımı yanağına bastırdım ve sert bir öpücük bıraktım. “Ben de seni seviyorum.”

Çok...

“Sen o öpücüğün yeterli olacağını mı düşündün?” Benim geri çekilmemle onun bacağımda sabit duran eliyle bacağıma kavrayıp bedenimi çekiştirmesi ve bir anda kendimi yerde, sırtüstü bir halde buluşum bir olurken ne ara bedeninin üstüme eğildiğini anlayamadım bile. Ellerini kafamın iki yanına yaslayıp bakışlarıyla yüzümü süzerken, elimde fırçayla birkaç saniyeliğine şaşkınca kalakaldım.

Şaşkınlığımı üstümden attığımda, “Ama resmim...” diye sızlandım. “Yarıda kaldı.”

Bacaklarımın arasına yerleştirdiği bedeni iyice üzerime eğilirken parmak uçlarıyla çenemi kavradı. “Sonra devam edersin. Şimdi de ben biraz senin üstünde sanatımı konuşturacağım.”

Ardından dudakları boynumla buluştu ve o saniyeden itibaren resme dair her şeyi unuttum.

Her şey eskide kalmıştı. Eskisi gibi resim çizmiyordum. Hobi olarak ilgilendiğim bu şey, ondan ayrıldıktan sonra hayatımdan çıkmıştı. Oysa resim, hayatıma onunla beraber girmemişti ki. Onunla beraber çıkması her şeye olan hevesimin nasıl kaçıp gittiğinin göstergesi olmalıydı. Eskiden keyif alarak yaptığım çoğu şeyin şu an hayatımda yeri yoktu.

Ve o manzara resmi artık böceklerle doluydu.

Şu an bu tuvalin de hayatımda bir yeri yoktu. Yekta'nın gönderdiği hiçbir şeyin en ufak bir yeri olamazdı.

Bir hışımla yataktan kalktım ve kargo poşetinin içinden çıkan her şeyi gerisingeri poşetin içine doldurdum. Gelen kargoyu ve bebek telsizini elimde alarak odadan çıktığımda merdivenleri inen adımlarım aceleliydi. Önce salona uğrayıp telsizi ablama bırakarak dışarı çıkacağımı haber ettim. Mutfaktan gelen annemin, Selinay'ın ve Aktan'ın sesleri eşliğinde evden çıkarken her şey çok hızlı geliyordu.

Bizim evimiz ile Yektaların evinin arasındaki o mesafe, benim hızlı yürüyüşlerimle iki dakika bile olmadan bitmişti. Bu tuvali onun kafasına mı geçirsem, yoksa gözünün önünde çöpe mi atsam ikilemiyle bitirdiğim bir

yol olmuştu. İçimden birincisini yapmak geçse de sakın kalacak ve diğerini yapacaktım. Artık yirmi beş yaşında bir anneydim. Bünyeme uçuk kaçık davranışlara hayatımda yer veremeyecek kadar bir olgunluk çökmüştü.

Hızlı adımlarla evlerine yaklaşırken bahçe kapısının önündeki kaldırımda oturan Yekta'yı gördüğümde, bir ara adımlarım duraksar gibi oldu. Onu her gördüğümde bir öncekinden daha dağılmış oluyordu sanki. Bu soğukta burada otururken üstünde ön kısmı biraz kırıkmış bir gömlekten başka bir şey yoktu.

Eskiden olsa onun için endişeden ölür ölür dirilirdim. Bir koşu evlerine gidip üzerine kıyafet bile alıp gelirdim ancak şimdi onun için parmağımı dahi kıpırdatmazdım.

Dirseklerini dizlerine yaslamış, omuzları çökük bir şekilde dalgın dalgın yeri izleyen Yekta'nın hemen önünde adımlarımı durdurduğumda kargo paketini ayaklarının ucuna adeta fırlatarak bıraktım. "Ne cesaret?" diye sordum.

Ayağının ucuna atılmış kargo paketine gözucuyla baktı. Ardından kafasını kaldırıp bakışlarını yüzüme çevirdi. Gözleri neredeyse iki gün önce onu sağlık ocağına giderken gördüğümünden daha kızarıktı. Yekta'nın uzun süre uyumadığı zamanlarda gözlerinin içi aynı bu şekilde kızarırdı. Gözlerinin altında oluşan morluklar da buna eşlik ederdi.

Yüzünde buruk bir gülümseme oluşurken, "Bu tuvali atacağını tahmin etmiştim," dedi. "Ama gelip kafama fırlatırsın diye düşünmüştüm."

Aklımdan geçmemiş değildi.

"Sen hangi cesaretle bana hediye göndermeye kalkışıyorsun? Ne düşündün tam olarak? Alırım, üstüne bir de resim falan mı çizerim sandın?"

"Hayır," dedi. "Atacağını bile bile gönderdim. Sen gel diye." Bakışlarını önünde birleştirdiği ellerine indirdi. "Sinirlenirsin, duramaz yanıma gelirsin diye gönderdim. Sana başka nasıl yakın olabilirim ben bilmiyorum çünkü." Omuz silkti. "Elimdeki her yolu deniyorum işte."

"Sana sinirlendim de ne geçti eline şimdi?" İsteddiği beni çıldırtmak mıydı?

Koyu renk gözleri yüzüme çevrildi. "Seni görmüş oldum." Bakışları yüzümü dikkatle incelerken dudaklarında filizlenen gülümseme bu defa hüznün kokmuyordu. "Bana öfkelenmiş de olsan, seni görmeme değdi."

Ben artık bu lafları yiyen o salak kız değildim.

"Yekta sadece bir hafta oldu ve ben seni uyarmaktan gerçekten bıktım," dedim öfkeyle, bıkkınlıkla, yılmışlıkla. Onun yüzünden her şeyi en uçta hissediyordum. "Ben senin gölgenin bile bizim üstümüze düşmesini

istemedikçe sen her yerdesin. Senin olmadığın zamanlarda kafam daha rahattı, Yekta. En azından diyordum ki o seni de bebeğini de istemedi. Her şey benim için bu kadar basitti.”

“Beliz ben istedim,” dedi Yekta. Benim sesimde ne kadar bıkkınlık varsa onun sesinde bir o kadar yakarış vardı. “Ben seni de bebeğimizi de istedim. Her şeyden çok istedim, düşledim. İki gündür düşünmekten kafayı yemek üzereyim.” Yerinde duramıyormuşçasına ayağa kalktı ve karşımda dikildi. “Bir mesajdan bahsediyorsun ama ben bilmiyorum. Yemin ederim Beliz, bilmiyorum. İnanman için yalvarmam mı gerekiyor? Yaparım. Ayaklarına mı kapanmam gerekiyor? Yine yaparım. Bilmiyorum, anlamıyorum. Her ihtimali düşünüyorum ama yok Beliz, yok.”

Küçümseyici bir bakışla, “Sarhoştun,” dedim. Alkolden nefret ettiğini bildiğim adam ona dair hatırladığım son anılarda hep sarhoştı.

“Evet, sarhoştum ama seninle olan son telefon konuşmamızı en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Söylediğin her şey ezberimde. Evet ben sarhoştum ama sarhoşken bile sana kötü konuşmam, Beliz. Ben sarhoşken bile senin kalbini kırmam, o bebeği reddetmem.”

“Sen bana kötü laflar da ettin, kalbimi de kırdın, Asya’yı reddettin de. Yapmam dediğin her şeyi yaptın, Yekta. Şimdi yapmam desen neye yarar? Yaşandı rüm bunlar.”

“Etmem, Beliz,” dedi sabrı taşmış gibi. Bana doğru bir adım atarken ellerinin havalandığını gördüm. Bir anlık boşlukla elleriyle yüzümü avuçlayacaktı ama son anda hatırlamış gibi bunu yapmaktan vazgeçti. Ellerini nereye koyacağını bilemezken nahif bir tonda, “Bak güzelim,” dedi. “Benim kafam yerinde değilken bile bildiğim tek doğru sensin. Her şeyden şaşarım senden şaşmam. Nasıl bir iş var bunun altında bilmiyorum ama yemin ederim, ben ne seni ne de Asya’yı reddettim.”

Öyle çocuksu, öyle saf bir istekle bakıyordu ki gözlerimin içine sanki ona inansam dünyalar onun olacakmış gibiydi. Ona nasıl inanabilirdim ki? Bu saatten sonra ona nasıl güvenebilirdim ki?

“Kendini geliştirmişsin,” dedim söylediklerinden zerre etkilenmemiş gibi. “Eskiden bana yalan söyleyemezdin, şimdiyse gözlerimin içine baka baka ardı ardına yalanları sıralıyorsun.”

Bu dediğim bakışlarına kadar yerleşen o ufacık umut kırıntılarını yerle bir etti. Onu affetmem için umut etmesi bile beni sinirlendirmeye yetiyordu. Bunu umut etmeye hakkı var mıydı?

“Yalan söylemiyorum. Sen söyle,” dedi bana. “İnanman için ne yapmalıyım? Yemin ederim yapacağım, Beliz.” Derince bir soluklandı. “Aklım almıyor, senin nasıl benim onu istemeyeceğime inandığını aklım almıyor. Biz seninle hayaller kurmadık mı? Günler değil, aylarca kurduk. Sen nasıl benim onu reddedeceğimi düşünürsün?”

“Ben kendim mi inandım buna?” Sakin olmam için yaptığım telkinler buraya kadardı. Kendimi tutamayıp bağırırken konuşmaya devam ettim. “Ben kendi başıma mı gelin güvey oldum? Sen söyledin, sen!”

“Ben hamile olduğumu bile senden daha o gün öğrendim, Beliz!” Bağır-mıyordu ama sesinin vurgusu sanki bağırıyor hissi yaratıyordu.

“Hâlâ yalan söylüyorsun ya, hâlâ yalan söylüyorsun!” Göğsüm hızla inip kalkmaya devam ederken, “Sen var ya, sen beni aldatan adamsın. Ben senin hangi dediğine inanabilirim?” diye sordum.

Sakinleşmek ister gibi elleriyle yüzünü sıvazladı. “Ben seni aldatmadım. Seni gözücüyle bile aldatmam. İki senedir yoktun, ben seni yokluğunda dahi aldatmadım.”

“Senin bana sarmaş dolaş fotoğrafların geldi. Kime ne anlatıyorsun sen?”

“Ulan o fotoğraflar sana geldiği günden üç yıl öncesine aitti! Üç yıl bak, üç! Seninle ilişkim bile yoktu. Fotoğraftaki insanla dahi ilişkim yoktu. Üniversiteden yakın bir arkadaşımdaydı, adı Eda. Biliyorsun Eda’yı, sana bahsetmiştim. Artık konuşmadığımızı da söylemiştim. İsmen tanıyordun, fiziksel olarak görmedin çünkü arkadaşlığımız bitmişti. Anlıyor musun? O fotoğrafta iki arkadaştan fazlası yoktu. Senden öncesiydi. Senden sonra ben kadın arkadaşlarımla arama fiziksel bir mesafe bile koymuştum.”

Hâlâ ona inanmak için can atan kalbime, beynim tam şu anda acıyarak bakıyordu. Kalbim anlattıklarının gerçek olmasını deli gibi istiyordu ve hatta bana *bu değil miydi* diyordu. *O zamanlar ondan açıklamasını deli gibi istediğimiz şey bu değil miydi?*

“Evet ben hatalıyım,” diye devam etti. “İlişkimizin arkasında durmadığım için çok hatalıyım. Sana arkamı dönüp gittiğim için en büyük hata bende ama neden senin bana olmayan güveninin beni kırdığını hiç konuşmadık? Sancılı bir süreçten geçiyorduk. Ailemle senin aranda köprü olmaya çalışıyordum. Her gün bir yandan ailemle, bir yandan seninle kavga ediyordum. İkimiz de aylarca bu döngüde devam edip yorulmadık mı? Birbirimizi yıpratmadık mı? Üstüne senin güvensizliğin gelince ben sadece bu döngüden çıkmak istedim. Sen nefes al, rahatla istedim.”

O konuştuğça benim öfkem söndü. O konuştuğça dudaklarım titremeye başladı. Önce ellerimi yumruk yaptım, sonra ağlamamak için tüm bedenimi kastım. Yekta'yı gördüğümünden beri doğrudan onun sebep olduğu bir şey için ağlamamıştım. Başka şeyleri bahane etmiştim hep. Asya huzursuz diye ağlamıştım, Asya ağlıyor diye ağlamıştım fakat durup da hissettiklerim için ağlamamıştım.

Oysa onu karşımda görmek benim için ne büyük bir yıkımdı.

Şimdi de ağlayamazdım.

"Her şeyi kabul ediyorum. Bana güvenmediysen ben buna sebep olmuştumdur diyorum. Her şeyin suçlusu benim ama Beliz..." O an öyle baktı ki her şeyi boş verip hüngür hüngür ağlamaktan deli gibi korktum. "Ben Asya'yı bilmiyordum. Yeminimin senin için bir önemi yok ama yemin ederim senin hamile olduğunu bilmiyordum."

"O mesajları okudum," derken çenemin titremesine ve bunun sesime yansımaya engel olamadım. "Ben yaşadım o anı. O hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettim. Şimdi ne söylersen söyle neye inanabilirim, Yekta? Ya her şeyi geçtim biz seninle iki gün önce ayrılmadık, koskoca iki senedir ayrınız. Senin geri dönmek ancak şimdi mi aklına geldi?"

"Benim en büyük hatam da bu," dedi kabullenmişlikle. "Benim en büyük hatam sana erkenden dönmemek. Benim en büyük hatam sen mutlu ol diye senden uzaklaşmak. Bunun cezasını böyle çekeceksem kabulüm ama şunu sakın unutma."

Bakışları yüzümde gezindi. Bir ara saçlarıma kaydı. Beni süzdükçe süzdü ve bunu yaparken bakışlarında beliren özleme birebir şahit oldum. "Bir ay da geçse, bir yıl da bin yıl da. Ben artık senden vazgeçmem. Senden vazgeçebilmem için kalbimin seni sevmeyi bırakması lazım. Sen yokken bile senden vazgeçmediyse ömrümün sonuna kadar bu kalp sana ait demektir."

Ne güzel bir yalandı bu böyle, kalbimi yıllar sonra dahi sahibine inanma ihtiyacıyla kavuran...

"Benim sana ait bir kalbim yok," dedim kısık sesle. "Sen giderken onu da alıp götürdün."

Bana doğru adımını usulca attı. Bir zamanlar kalbime de böyle usulca girmişti. "Öyleyse geri vermeye geldim," dedi. Gözlerime aşk dolu bakmasına katlanamıyordum. Kalbim ona kanmaya o kadar hazırdı ki bu bakışlar onu körüklüyordu sadece.

Bu zamana kadar mantığımle hareket etmiştim, bundan sonra da öyle hareket etmeliydim. Artık kalbimin bir işlevi yoktu. Ani bir hareketle ondan uzaklaşırken kafamı iki yana salladım. “Artık ben istemiyorum.”

Niyetim oradan uzaklaşıp gitmekken, bahçe kapısından gelen sesle Yekta’dan kaçırmak için can attığım bakışlarım o yöne döndü. Tanıdık, sinir bozucu sima görüş açım girildiğinde gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum. Az önceye kadar bedenimi tamamen terk eden öfkenin tohumları yeniden atılırken, Hande bana alaycı bir bakış atıp abisine döndü. “Abiciğim,” dedi. “Babam seninle görüşmek istiyormuş.” Elinde tuttuğu telefonu sonradan fark ettim. “Biraz acilmiş.”

“Ben onu sonra ararım,” dedi Yekta geçirircesine.

Hande gözlerini devirdi. “Abi acil olmasa telefonunu ayağına kadar getirmezdin. Al işte şunu.”

Yekta yanına ulaşan Hande’ye ters bakışlar ata ata elindeki telefonu aldı ve kulağına götürdü. O bize arkasını dönüp babasıyla konuşmaya başladığında, neden hâlâ burada olduğumu düşünüp gitmek için hareketlenmiştim ki daha evlerinin önünden uzaklaşmadan Hande tarafından yolum kesilerek durduruldu.

Bugün sinirimi kimden çıkaracağım belli olmuştu. Bana alayla ve acıyormuş gibi bakan bu kız, öfkemden nasibini almaya çok hevesli olmalıydı.

“Hayırlı olsun eski dostum,” dedi pişkin pişkin. “Bebegin olmuş. Allah analı babalı büyütsün diyeceğim de...” Sırıtişini gizleme gereği duymadan gülerken dudaklarını birbirine bastırdı. “Malum babalı büyütemiyor.”

“Senin de zevkini ne kadar tatmin etmiştir, değil mi?”

Hiç utanmadan kafasını salladı. “Senin olsa senin de ederdi.” Dudaklarını büktü. “Hayatını mahveden bir insanın acı çektiğini görmek kimi tatmin etmez ki? Değil mi?”

“Hayatını mahvetmek mi?” Bu söylemine alayla güldüm. “Ben hiçbir şey yapmadım. Sen kafanda kurduğun senaryolarla beni suçlu gördün.”

“Levent senin yüzünden hapiste,” dedi dişlerinin arasından tıslarcasına. Hande’nin zayıf noktası da buydu işte; Levent. Konu ona geldiğinde öfkeden deliriyordu.

“Levent benim yüzümden hapiste değil. Levent aranan bir suçlu olduğu için hapiste. Kaç yıl geçmesine rağmen görüyorum ki hâlâ bunu anlayamamışsın.”

Levent, Hande'nin bir zamanlar çok sevdiği sevgilisiydi. Hayatımda Levent kadar psikopat birisine daha rastlamamıştım. Adamın insan öldürmekten, madde kullanmaktan ve küçük çocuklara istismardan sabıkası vardı. Polis tarafından en çok aranan insanların başını çeken adama *âşıktı*. Bu aşk da değildi. Bence psikopat bir insana sevginin zerresi hissedilmez, duyulmazdı.

Levent'in hapse girmesi Hande'nin bir gün benimle dertleşirken Levent'in suçlarından bahsetmesi ve konunun abisine kadar taşınıp Yekta'nın kendi elleriyle Levent'i polise teslim etmesiyle gerçekleşmişti. Sahte kimliklerle hayatını sürdürüp, Hande'yi kendi çıkarları için kullanan ve ona hap kullandırmaya başlayan bir insan hapsin dibini boylamıştı. Hande bunun için bize teşekkür etmesi gerekirken önce benimle olan arkadaşlığını bitirmişti. Daha sonra abisiyle olan ilişkisini çekilmez hale getirmişti.

Görüyordum ki şimdi abi kardeşin arası düzelmişti. Zaman bir tek onlara yaramış olmalıydı.

"Sana verdiğim sırrı herkese yaydığın için Levent hapiste! Ama boş ver bunları. Konumuz bu değil. Konumuz senin layığını bulmuş olmana sevinmem." Öfkesinin kendisini ele geçireceğini anladığı an okları bana çevirmişti. Bu da Hande'nin bir taktiği idi işte.

O sinir bozucu gülümsemesiyle, "Bebeğini tek başına büyütürken sana mutluluklar," dedi.

"Bundan gocunacağımı mı sanıyorsun? Bu sözlerin beni zerre etkilemiyor, Hande."

Kollarını göğsünde birbirine bağladı. Gözucuyla Yekta'yı kontrol ettiği de ben de kontrol etme gereği duydum. Yekta bahçeye girmiş, hâlâ telefonla konuşmaya devam ederken doğrudan bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırarak, "Seni etkileyecek bir şey söyleyeyim öyleyse," diyen Hande'ye baktım.

Bu bakışı biliyordum ve korkuyorum ki gerçekten beni etkileyecek bir şey söyleyecekti. "Annemle babam henüz bir torunları olduğunu bilmiyorlar," dedi. "Onlar abim gibi değildir, sen iyi bilirsin. Öğrendikleri an torunlarını görmek isteyeceklerdir. Hatta belki yanlarına almak da isterler. Torunları babasının yanında olsun isterler. Senin bebeği babasından gizlediğini varsayarsak, hukuki olarak alabilirler de. Tek başına bu aileye nasıl karşı gelebileceksin?"

Annemin tohumlarını ektiği düşünce, şimdi Hande'nin söyledikleriyle filizlerini kalbime saplamaya başlamıştı. Belli etmesem de korkum buydu.

Tek bir şeye tutunabilirdim. Yekta'nın velayet davası açacak kadar ileriye gitmemesine olan inancıma... Çünkü biliyordum ki ben hukuki olarak bu aileyle başa çıkabilecek güçte değildim.

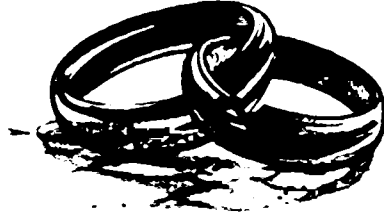
“Bir torunları olduğunun haberini aileme vermenin vakti geldi de geçiyor, Beliz.” Bu öyle görünmese bile apaçık bir tehditti. Onun gözünde ben nasıl hayatını mahvettiysen o da bana aynısını yapmak istiyordu.

“Konu kızımса dünyayı yakarım, Hande,” dedim tehdidine tehditle karşılık vererek. “Kimsenin gözünün yaşına bakmam. Koş, hemen şimdi annenle babana torunları olduğunu yetiştir. Sizin ferishtahınız gelse onu benden alabilecek gücü bulamaz.”

Hande hiçbir karşılık vermeden yalnızca alayla güldü. Bakışları beni acırcasına süzdü. Ardından arkasını dönüp giderken sıkıığım yumruklarımı bir yerlere geçirme ihtiyacıyla derin nefesler alıp verdim.

Asıl sınavım Yekta döndüğünde mi başlamıştı, yoksa ben asıl sınavı Akıncı ailesine karşı mı verecektim bilmiyordum. Ve bu belirsizlik daha şimdiden beni korkutmayı başarmıştı.

Bölüm ON

Zor bir hafta geçiriyordum.

Zor olduğu kadar yorucu bir haftaydı. Bu zihinsel bir yorgunluktu ve bununla nasıl baş edildiğini unutmuştum.

On bir aydır hayatımda olan bir insan benim bütün yorgunluğumu benden alıp götürme gücüne sahipti. Asya doğduğundan beri kötü hissetmek nedir bilmez olmuştum. Ne zaman kötü şeyler düşünecek ve kendimi berbat hissedecek olsam Asya sanki hissetmiş gibi bir yerden çıkıp geliyor, hiçbir şey yapmaya gerek kalmadan ruh halimi iyileştiriyordu. Küçük bedeniyile bunu başarması beni ona hayran bırakıyordu.

Ama şimdi öyle bir durumdaydım ki Asya bir yere kadar yetebiliyordu. Ağlamamak için Asya'ya dalan gözlerim şimdi kızıma bakarken bile dolabiliyordu.

Çok dolmuştum, çok bunalmıştım. En çok da bıkmıştım. Ve bunların daha başlangıç olduğunu bilmek beni daha çok yıpratıyordu.

Akşam saatlerindeydik. Asya akşamüstü uyuduğu uykudan uyanalı ve ben Yekta'nın yanından döneli saatler olmuştu. Saatler geçmişti ama aklımdaki hiçbir düşünce geçip gitmemişti. Gözümü her kapattığımda Yekta gözlerimin önünde beliriyor ve saatler önce gördüğüm gibi bakışlarıyla bana yalvarıyordu adeta.

Ondan kaçtıkça zihnimin derinlerine daha çok işliyordu sanki. Yekta zehirlenmesi yaşıyordum bence. Kötü yanıysa zehir de panzehir de oydu.

“Ka,” diyen Asya bakışlarımı daldığı yerden ayırmamı sağladı. Yerde onun için serdiğim yumuşak halının üstünde oyuncaklarıyla oynarken tekrarlardı. “Ka.”

Karı hâlâ unutmamıştı.

“Karlar eridi anneciğim.” Asya kafasını kaldırıp bana doğru baktı. “Gitti artık karlar.”

“Ka,” demekle yetindi. Söylediğimden anladığı tek şey buydu çünkü.

Yatağımda oturmuş tabletimle ilgilenirken -ki ilgilendiğim falan yoktu yalnızca zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum- Asya’ya güldüm. Sanırım kızım karla biraz kafayı bozmuştu.

Odamın kapısı tıklatılana kadar bakışlarımı oyun oynamaya devam eden Asya’dan ayırmadım. Kendi kendine peluş hayvanlarıyla anlam veremediğim bir şeyler yapıyordu ama onun için en önemli olan oyuncacı -*Hello Kitty*’li olan- bacaklarının üzerinde duruyordu. Onu diğerlerinin yanına bırakmadığı gibi gözünün önünden de ayırmıyordu.

Tıklattıktan birkaç saniye sonra kapının diğer tarafındaki babam, “Kızım,” diye seslendi. “Müsaitseniz geleyim mi?”

“Gel baba, gel.” Tablet kılıfını kapatarak yatağın üstüne bıraktım. Oturmuş pozisyonumu düzelterip ayaklarımı yere bastığımda babam kapıyı açtı ve odama girdi.

Bakışları önce yerde oyuncaklarıyla oynayan Asya’yı buldu. Asya da kapının sesiyle oraya doğru baktı ve karşısında dedesini görünce neşeyle kıkırdadı. Babamın yüzünde bir gülümseme belirirken kapıyı kapatarak içeriye adımladı. Odamdaki tekli koltuğa doğru ilerleyerek oraya oturdu.

“Akşam yemeğinde yoktun,” diyerek başladı. “Seni göreyim istedim.”

“Aç değildim o yüzden.” Daha doğrusu bir şeyler yiyecek iştahım yoktu.

“Öyle mi?” dedi babam hiç inanmamış gibi. “Sen hâlâ bebeğini emzirmeye devam eden bir annesin. Öğün atlamak yapmaman gereken bir şey.”

Yapmazdım da zaten. Mide ağrısından yatağımdan kalkamayıp, Asya’yı emziriyorum diye hiçbir öğünü atlamadığım zamanları hatırlıyordum. Benim sağlığımın bozulması onun da sağlığının bozulması anlamına geldiği için her şeye dikkat ediyordum ancak bu sefer dayanabileceğim fiziksel bir acı çekmiyordum. Zihinsel olarak bitik bir durumdaydım ve yemek yemek bir yana dursun, odadan çıkmadan yaşamak istiyordum.

Odamdan çıkmasam her şeyden kaçabilecekmişim gibi geliyordu.

“Bu seferlik öyle oldu. Bir daha olmaz,” dedim bakışlarımı zemine indirerek.

“Suçlu bir çocuk gibi durma karşımda. Konu yemek yiyip yememen değil. İyi olup olmadığından şüphelendiğim için buradayım.”

“Çok iyiyim baba. Bir sorun yok.”

“Sen herkesi kandırabilirsin,” dedi babam. Bakışlarının yoğunluğunu üstümde hissediyordum. “Ama ne kadar çabalasan da beni kandıramazsın. Günlerdir iyi olmadığının farkındayım.”

Yekta geri döndü diyemezdım ki ben şimdi.

“İyi değilim ama geçip gitmeyecek şeyler değil baba.”

“Gitmeyecek. Senin neden bu halde olduğunu biliyorum. O haysiyetsiz geri döndüğü için böylesin.”

Şaşkınlıkla bakışlarımı yerden kaldırıp babama çevirdim. “Sen biliyor muydun?”

“Bilmeyen mi kaldı be kızım?” Sesi ne kadar ılımlıysa bakışları bir o kadar öfke doluydu. “Gelip söylersin diye bekledim ama senden ses çıkmadı. Anlıyorum da seni. Huzurumuzun kaçmaması için yapıyorsun ancak sorunlarınla tek başına mücadele edemezsin. Hele ki konu o züppeyse senin tek başına olmana izin vermem. Bunca zaman vermedim, yine vermem.”

“Baba ben ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim. İçimde ağlamaya dair bir his olmasa bile sesimin titremesine engel olamamıştım. “Asya’yı görmek istiyor, benimle barışmaya çalışıyor. Ben ikisine de izin vermek istemiyorum.”

“Vermeyeceksin zaten,” dedi babam net bir dille. “O herif ne senin yanına yanaşabilir ne de torunumun.”

Titrek bir ses tonuyla, “Ne olursa olsun o Asya’nın babası,” dedim. Yine Simay’ın dediğine varmıştı durum. “Benim izin vermemem bir yere kadar.”

“Babasıysa bunca zamandır neredeydi o babası? Babasıysa neden yanında değildi? Bu çocuk neredeyse bir yaşına girecek. Neredeydi bu çocuğun ilklerinde? İlk konuşmasında, ilk emeklemesinde, ilk gülüşünde, neredeyse bütün ilklerinde yanında yoktu. Senin yanında biz vardık. En kötü anlarında da biz vardık, en iyi anlarında da. İki yıldır adı geçmediyse bu saatten sonra hiç geçmesin.”

“Nasıl uzak tutabilirim ki? Elimden geleni deniyorum ama olmuyor. Bir şekilde, bir yerde karşımıza çıkıyor. Asya’nın kalbini çoktan kazandı. Bunun için hiçbir şey yapmadı bile biliyor musun? Sadece ağlarken yanındaydı ve ona oyuncak hediye etti. Bu kadar küçük bir şeyle Asya’nın sevgisini kazandı.”

Asya adını duydukça bana doğru bakıyordu ama şu an onunla ilgilenmediğim için oyuncaklarına geri dönüyordu.

“Ve korkuyorum,” dedim bariz bir tereddütle. “Ben ona Asya’yı göstermemekte ısrar ettikçe Yekta’nın hırslanıp Asya’ya ulaşmak için her yolu denemesinden çok korkuyorum. Asya’yı benden koparmaları bir velayet davasına bakar.”

“Orası sıkar işte.” Öfkelenmişti. “Bir davayla nasıl alabiliyormuş? Daha annesini emiyor bu çocuk. Hangi hâkim, bebeğini kabul etmeyen ihmalkâr bir adama bir bebeği emanet edecekmiş?”

“İstemese de bu çocuk doğdu baba. Doğdu ve büyüdü. Artık onunla benim sorumluluğum altında olan bir birey oldu. Sonradan fikirleri değişmiş olabilir derler, aklı başına gelmiş derler, aklına gelebilecek her ihtimali konuşurlar. Onlar isterlerse her şeyi yaparlar.”

Hande’nin beni deli gibi korkutacağına hiç ihtimal vermemiştim. Bunun olasılığından bahsetmesi bile eve geldiğimden beri saatlerdir diken üstünde oturmama neden olmuştu. Hande’nin yapabileceği şeyleri görmüş birisi olarak ne kadar manipülatif bir insan olduğunu en iyi ben biliyordum. Güzel kelime oyunları ile aklını çelemeyeceği kimse yoktu. Üstelik annesi beni zerre sevmiyordu. Eminim ki tıpkı Hande gibi benim mutsuzluğumdan haz duyardı.

Yine o ailede o kadar kötü olmadığına inanmak istediğim tek kişi olarak Yekta kalmıştı. Yekta eğer gerçekten bir şeyleri düzeltmek istiyorsa bebeği mi benden almak gibi bir yola başvurma nın hayatının hatası olacağını bilir ve bunu asla yapmazdı.

İstiyorsa tabii ki...

“Öyle bir şey yapacak olurlarsa bütün malımı mülkümü torunum için harcamaya razıyım ben. Türkiye’nin en iyi avukatını bulur getiririm, yine onlara vermem torunumu.” Babamın kararlılıkla kurduğu cümle içime su serpmese de beni gülümsetmeye yetti.

“Korkuyorum,” diye yineledim.

Babamın bakışlarındaki sertlik kaybolurken bana şefkatle bakmaya başladı. “Korkma güzel kızım benim,” dedi aynı şefkatle. “Baban senin yanında.” O ana kadar dolmayan gözlerim babamın bana bakışlarındaki şefkat ve merhamet için doldular. “Yine baban senin yanında. Ben kızımın boynunu bükük bırakmam.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken derince bir iç çektim. “İyi ki varsın baba.”

Babam olmasa, ailem olmasa ne yapardım düşünmek bile istemiyordum.

“Sen de iyi ki varsın. İyi ki benim evladımsın.” Bakışları Asya’ya doğru kaydı. “Asya konusunda aksini düşünsen de hiçbir zaman benim için bir yüz kararı olmadın. Doğrularınla, yanlışlarınla ben hep arkadayım.”

Babamla biraz daha oturup Yekta hakkında konuştuk. Babamın ona karşı tavrı netti. Kendisi henüz Yekta’yı görmediğini de laf arasında eklemişti. Gördüğü ilk yerde yüzüne tüküreceğini belirtmişti. Böyle adamlık mı olurmuş, insan olan sevgilisini bu şekilde yarı yolda bırakır mıymış?

Yarım saate yakın süren bir konuşmanın ardından bana sarılarak ve Asya’yı öperek odadan çıktı. Babamın gidişinin ardından Asya’yla tekrardan baş başa kaldık. Saati kontrol ettiğimde artık uyku saatinin yaklaştığının bilincine vardım ve ayaklanarak Asya’yı kucakladım. “Uyku vakti anneciğim.”

Yine kocaman açık olan gözlerine bakılırsa kolay kolay uyumayacaktı. ‘Ka,’ dedi Asya yine. Bir şeye taktı mı asla unutmuyordu.

“Karlar eridi dedim ya bebeğim.”

İşaretparmağıyla pencereyi işaret ederek, “Ka, ka, ka!” diye ardı ardına sıralamaya başladı.

“İlla kendi gözlerinle görüp karların kalmadığına ikna olacaksın, değil mi?” Kucağımda Asya ile beraber pencereye doğru yaklaştım. Kalın fon perdeyi kenara doğru çekerek dışarının görünmesini sağladım. “Bak,” dedim aşağıya doğru bakarak. “Karlar gitmiş.” Asya da benimle beraber dışarıya bakarken saymadığım kez *ka* diye tekrarlardı ancak bu sefer dışarıda kar göremediği için sesinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı.

Dışarıda kar yoktu ama sokak lambasının altında dikilen, gözlerini odanın camına dikmiş birisi vardı. Onu gördüğüm ilk an, benim için ürkütücü olsa da gözlerim tanıdık simanın Yekta’ya ait olduğunu seçtiğinde o his dağılıp gitti. Ellerini ceplerine sokmuş, yağın yağmur ıslatmasın diye kafasına montunun şapkasını çekmişti. Siyahlara bürünmüştü. Doğrudan burayı izlerken bizi camda gördüğünde bunu beklemediği için olsa gerek suratına kısa bir şaşkınlık yayıldı.

O an hiçbir tepki veremedim çünkü ben de onu dışarıda, camımı izlerken görmeyi beklemiyordum. Asya’yı ona göstermek istemiyorum diyordum ancak onu görmek için yine bir yolunu bulabiliyordu. Kızıma karların eridiğini göstermek için çıktığım camda dahi kısa süreliğine de olsa Asya’yı görebiliyordu.

Sıkıntıyla soludum. Perdeyi tekrar çekecekken Asya beklemediğim bir şey yaparak elini heyecanlı bir şekilde cama yasladı. Aşağıdaki Yekta'yı gördüğünü ve ona oyuncak hediye eden adamı unutmadığını o an anladım. Yekta ağzı kulaklarına varana kadar gülen Asya'ya baktı. Sonra bana baktı, ardından da yine Asya'ya. Gülmek istiyormuş gibi görünse de benden çekindiğini hissediyordum. Daha önce de hissetmiştim. Bariz bir şekilde benden çekiniyordu ve bu benim açımdan iyi bir şeydi.

Gülümsemese bile ceplerindeki ellerinden birini çıkarıp havaya kaldırdı. Varla yok arasında salladığı eline, Asya büyük bir coşkuyla el sallayarak karşılık verdi. Elini sallıyordu ve sevinç dolu cıvıdamaları kulağıma doluyordu.

Bakışlarım bir Asya, bir de Yekta arasında gezindi durdu. İkisini aynı kare içinde görmek benim için beklenmedikti ama en beklenmedik olanı ise Asya'nın ona bu kadar çabuk alışmasıydı. Kızım resmen şu an babasına gülüyor, ona el sallıyor ve cıvıl cıvıl sesiyle kendince anlamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Bana çok garip gelen bir andı.

Yekta'nın dudaklarında ufak bir tebessüm oluştu. Beni kendime getiren de bu olmuştu. Kalın perdeyi hızlı bir şekilde çekiştirip camı örttüm ve perdeye rağmen bizi görebileceği düşüncesiyle Asya ile beraber yatağa geçtim. Asya'yı uyutacaktım ve o da birkaç gündür hayatında olan bu adamı unutacaktı.

Unutmak zorundaydı.

Bölüm ON BİR

“Anneciğim onlar sana göre değiller.” Masanın üstünde bin bir çeşit yemek dururken Asya en olmadık şeye, bardaklardaki asitli içeceklere uzanmaya çalışıyordu. Üstelik asitli herhangi bir içeceği ben bile tüketmiyordum.

Asya’yı emzirdiğim için yediğim her şeye dikkat ediyordum çünkü bedenimdeki her şey, bir süreliğine sadece beni değil Asya’yı da ilgilendiriyordu.

Asya huysuzca mırıldanarak ondan uzaklaştırdığım *Fanta* bardağına doğru uzanmaya çalıştı. Muhtemelen renkleri ilgisini çekiyordu. “Olmaz,” dedim Asya’yı kucağımda kendime doğru çevirerek. “İçemezsin onları, çok küçüksün daha bebeğim.”

Asya kucağımda masaya doğru dönüp yeniden bardaklara uzanma girişiminde bulunduğunda bunun böyle olmayacağını anladım ve Asya’yla beraber ayaklanarak masadan uzaklaştım. Salondaki koltuklara doğru yürüyüp boş olanlardan birine yerleştim. Ablamın hamilelik haberini tüm aileye vermesi için maaile ablamların evine toplanmıştık. Şu an burada benden başka kimse ablamın hamile olduğunu bilmiyordu. Annem heyecanla oradan oraya koşuşturan ablama garip garip bakıp ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Asya’yı ilgisini çeken bardaklardan uzaklaştırmak huysuzluğunun iyice artmasına neden oldu. Asya’yı kucağımda ayağa kaldırarak, “Aa,” dedim. “Ne oluyoruz bugün ya?”

Bu aralar hep olduğu gibi bugün de fazlaca huysuzduk. Acaba bendeki gerginliği mi hissediyor diye sorgulamadan edemiyordum. Oysa onun yanındayken olabildiğince hissettirmemeye çalışıyordum. Elbette ki ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. İşaretparmağıyla masayı işaret eden Asya’nın suratı buruşurken ağlamaya başlamıştı bile.

“Çocuğa yemek ver, yemek,” dedi salona giren Aktan. Masadan bir sigara böreği alarak bize doğru yaklaştı. “Aç bu çocuk.”

“Aç değil, bardaklardaki içeceklerden içmek istiyor. Asitli hepsi.”

Asya, Aktan’ın eline tutuşturduğu sigara böreğine birkaç saniye boyunca baktı. Ardından ağlamaya devam ederken elindeki böreği yemeye de başladı. Aktan kahkaha atarak yanımdaki boşluğa kurulduğunda annemle babam dünürleriyle sohbet ederken anlık bize baktılar. Babamın dümdüz olan yüz ifadesi Asya’ya bakarken yumuşadı. Beni ne kadar seviyorsa Asya’yı ondan bile fazla seviyormuş gibi hissediyordum. Asya bu evdeki herkesin favorisiydi tabii ki.

Susmak bilmeyen Asya için son bir yönetime başvurarak -ki bu yöntemi hiç sevmemiştim- hemen yanımda duran Yekta’nın aldığı peluşu elime aldım ve kızımın kucağına bıraktım. *Hello Kitty’li* peluş bebek, Asya’nın dikkatini o kadar kısa bir sürede çekti ki henüz ortalığı yıkma aşamasına geçmeden duruldu. Bir elinde sigara böreği varken, diğeri kucağındaki oyuncağı uzandı.

“Hay ben böyle işin ya,” diye sızlandı Aktan. “Yakacağım şu oyuncağı en sonunda.”

“Sakin,” dedim. Bana kalsa çöpe atan ilk kişi ben olacaktım halbuki. “Asya seviyor. Ortadan kaybolursa her yerde arar. Biliyorum ben kızımı.”

“Ben gidip aynısını alayım,” diyerek kendince dâhiyane bir fikir sundu Aktan. “Valla gider aynısını bulurum. Yeter ki şu adamın aldığı oyuncağı bu kadar bağlı olmasın. En azından yenisini ben almış olurum.”

“İş işten geçti artık, Aktan.” Böreğinden bir ısırık alan ve boştaki koluyla peluşunu kucaklayan kızımın bana dönen bakışları adeta gülümsüyordu. “Birkaç güne kadar hevesi geçer zaten.”

“Oyuncak eve geleli beş gün oldu ve hâlâ geçmedi abla.”

Simay’ın dediği gibi gerçekten hissediyor muydu acaba? Zira Asya’nın bir oyuncağı bu kadar bağlı kalması onun kadar küçük bir bebek için normal bir şey değildi. Oyuncağı inen bakışlarım bana derince bir iç çekti. “Geçer elbet.” *Umarım.*

Çünkü bu oyuncağı görmeye katlanamaz bir hale gelmişim.

“Belizciğim,” diyen bir ses duyduğumda bakışlarımı Asya’dan ayırdım ve sesin geldiği yöne baktım. Bana seslenen kişi Taner abinin annesi Tülay ablaydı. “Çocukla ilgilenmekten pek konuşamadın bizimle. Sen nasılsın, neler yapıyorsun?”

“İyiym, Tülay abla. Asya ile ilgileniyorum işte. Yaptığım başka bir şey yok.” O doğduğundan beri ondan başka bir uğraşım kalmamıştı. Bundan yana rahatsız değildim ama nedense benim ve ailem dışında bundan rahatsız olan insanlar oluyordu. Hayat benim hayatımdı.

“Çok hızlı büyüyor maşallah,” derken bakışları kucağımdaki Asya’ya indi. “En son gördüğümüzde ufacıktı daha.”

Gülümsedim. “En son gördüğünüzde emekleyemiyordu bile. Şimdi ne-redeyse yürüyecek.”

Koltuk kenarlarına tutunarak ayağa kalkabiliyordu. Yine tutunarak bir yerden bir yere gidebiliyordu ama bunu pek tercih etmiyordu. Genelde emekleme taraftarıydı Asya Hanım. “Maşallah.” İşaret ve başparmağıyla kulağını çekip yanındaki sehpa vurdu yumruğunu. “Allah nazarlardan aklasın. Çok tatlı bir bebek.”

Tülay ablanın peşinden annem de kulağını çekip tahtaya vurdu. “Yerinde dursa kurşun döktüreceğim,” dedi annem. “Küçük fare yerinde de durmuyor ki.”

Babam homurdandı. “Batıl inanç bunlar hep. Kurşun döktürmek niyetine yakacaksınız benim torunumu.”

“Sen nereden bilirsin, Salih? Siz erkekler de her şeye batıl inanç diyorsunuz.”

Asya’nın elinden peluşunu almaya çalışan Aktan, “Az önce tahtaya vurmanız da bir batıl inançtı anne,” dedi.

“Al birini vur ötekine,” diye yakındı annem.

Kızımla resmen karşılıklı oyuncağı çekiştirmeye başlamışlardı. Asya elindeki böreği bırakmış iki eliyle birden çekiştirerek oyuncağını dayısının elinden kurtarmaya çalışıyordu ve minik kaşları çatılmış durumdaydı. Kızımı zora soktuğu için Aktan’ın eline vurarak oyuncağı bırakmasını sağladım. “Rahat bırak çocuğumu,” diye fısıldadım.

Tıpkı benim gibi fısıldayarak karşılık verdi. “Ben çok pis bilendim. Bu oyuncağı ilk fırsatta yakacağım.”

Asya minik eliyle benden gördüğü gibi Aktan’ın koluna vururken bile çatılan kaşları düzelmedi. Oyuncağını kazanmış olsa da o kaşlar çatılı durmaya devam ediyordu. Asya’nın Aktan’dan nefret ettiği sayılı anlardan birindeydik. “Hayır anneciğim, böyle şeyleri taklit etmiyoruz.” Aktan’a deyip kendi kızıma kendim kötü örnek oluyordum.

“Ben size katılıyorum annelerim,” dedi Taner abi. “Siz en doğrusunu bilirsiniz. Kurşun dökmek diyorsanız doğrudur, haklısınızdır.”

Taner abi kimseyle arasını kötü etmeyen, herkese karşı sevecen bir yapısı olan iyi bir adamdı. Ablamla lise aşkıydılar. İkisi de üniversiteyi bitirdikten üç yıl sonra birlikteliklerini evlilikle taçlandırmışlardı.

“Bırak bu ayakları damat,” dedi babam kaşlarını kaldırarak. “Yemezler.”

Babamla da böyle tatlı atışmalı bir ilişkileri vardı. Babamın zamanında Yekta’yla ilişkisi de böyleydi. İkisini yan yana görmek bana tarifi imkânsız bir keyif verirdi ve yanlarında mutlaka kahkaha krizine girerdim. Babamın dediğine göre favori damadı Yekta’ydı. *Bir zamanlar...*

“Neden öyle diyorsun babacığım? Kadınların gönlünü hoş tutmak güzel değil midir? Annelerimin gönlünü hoş tutuyorum işte.”

“Sen onların gönlünü hoş edeceksin diye biz ezilmiş oluyoruz.”

“Estağfurullah babam.”

Onların konuşmasını dinlerken bir yandan da kulağım Asya’ya inatla *dayı* dedirtmeye çalışan Aktan’daydı. Kaşla göz arasında sayısız kez dayı diyerek Asya’ya psikolojik baskı yapmaya başlamıştı yine. Bilinçaltına yerleştirirse ona daha çabuk dayı diyebileceğini düşünüyordu. Asya söyletmek istediklerimizi söylemeyen, biz konuşurken kullandığımız kelimeleri beklenmedik bir anda tekrarlayan bir bebektir. Kendisi istemediği sürece ona dayı demeyeceğini Aktan da biliyordu.

“Asya’nın üzerinde baskı kurma. O isterse kendisi zaten söyler.”

Ciddiyetle, “Baskı kurmadığım sürece söyleyeceği yok abla,” dedi ve sonra ekledi. “Dayı diyeceksin prensesim. Sadece iki hece bu kadar zorlamaz seni. Da-yı.”

“Ya bu çocuk daha on bir aylık. Bu kadarlık bir bebeğe göre fazlasıyla konuşuyor bile. Baskı yapmayı bırak bebeğime.”

“Dayı diyene kadar savaşım devam edecek abla, rahat bırak bizi.”

Şu an Asya, Aktan’ı hiç sevmediği için ona pas vermiyordu. *Hello Kitty*’li oyuncağıyla oynamakla meşguldü. İşaretparmağını bebeğin yüzündeki yeni ayrıntıları keşfediyormuşçasına peluşun burnunda, gözlerinde gezdiriyordu ve kafasını kaldırıp asla Aktan’a bakmıyordu.

Aktan karşılık alamamanın verdiği sıklıkla ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak geri çekildi. “Küsmeyi de öğrenmiş hanımefendi.”

“Öğrenir tabii.” Kollarımı Asya’nın etrafına sararak onu göğsüme doğru yaslardım. “Kocaman olduk biz dayısı.”

“Hâlâ dayı demeyecek kadar kocaman,” diye söylendi.

“Sabredersen zamanı gelince kendisi söyler zaten.”

Aktan cıkıladı. “Hiç de sabırlı bir insan değilimdir.”

Biz kendi aramızda konuşurken büyüklerin olduğu taraftan birinin adımlarını seslenmesiyle bakışlarımı o tarafa doğru çevirdim. “Beliz,” diyen yine Tülay ablaydı. “Birileri var mı hayatında? Evlenmeyi düşünüyor musun?”

Bu soru babamın zerre hoşuna gitmedi. Yüz ifadesinden apaçık belli olurken bakışlarımı zar zor babamdan ayırdım. “Hayatımda birisi yok,” diye cevap verdim. “Muhtemelen olmayacak da.”

Aşka kapılarımı tamamen kapatarak kendime haksızlık mı ediyordum bilmiyordum. Annemin bir arkadaşının oğlu vardı. Bir zamanlar benden hoşlanmıştı. Yekta’yla beraberken gözüm kimseyi görmezdi zaten ama o gittikten sonra da kimseye bakmaz olmuştum. O adam Yekta ile ayrıldığı mı duyunca annelerimiz aracılığıyla benimle görüşmek istediğinin haberini yollamıştı. Bebeğini kabul ederim demiş olmasına rağmen reddetmişim çünkü ne kadar kötü ayrılırsak ayrılalım, aklım Yekta’dayken kimseye hayatı zindan edemezdim. Benimle ilgilenen çok kişi olmuştu fakat hiçbirisiyle görüşmemiştim.

Zamanla Yekta da aklımdan çıkıp gitmişti ama yine de birine gönlümü kaptıramamıştım. Beni aşkla tanıştıran Yekta, aşka olan inancımı da benden alıp götürmüştü. Karşı cinsten birisine asla başka bir gözle bakamıyordum.

“Neden kızım? Gençsin, çitirsın, güzelsin de maşallah. Elini sallasan ellisi.”

Zoraki bir tebessümle konuştum. “İyiymi ben böyle Tülay abla ya, gerek yok.”

“Ben geçen gün bu bebeğin babasını markette gördüm. Geri dönmüş diyorlardı da inanmıyordum. Sizi de dışarıda konuşurken görmüşler. Geri mi barışacaksınız yoksa?”

Konu hakkında nasıl da bizden çok bilgi sahibiydiler.

“Dedikodu modunuz açıldı yani,” dedi babam rahatsız bir şekilde. “Ne çok konuşuyorsunuz siz mahalleli olarak.”

“Ne konuşması canım? Öyle kulağıma çalınmış.”

“Öyle bir durum yok,” dedim konunun bir an önce kapanması için. “Barışmayacağız.”

“Neden?” diye sordu Tülay abla. Bütün dikkati benim üzerimde toplanmıştı. Tülay ablayı severdim ama mahalledeki dedikoduculardan hiçbir

farkı yoktu. “Çocuğunuz da var. Geçmiş geçmişte kalmıştır, evlenin gitsin işte. Çocuğa üvey baba getirmeyeceksin herhalde?”

“Benim o züppeyle evlendirecek kızım yok,” dedi babam hiddetle. “Kızımın aklını karıştırmayın, Tülay Hanım.”

“Ben aklını ne karıştıracam? O ne yapacağını bilir zaten. Ben fikir veriyorum sadece.”

“Evlenmeyi düşünmüyorum,” dedim vurgulayarak. “Ne Yekta’yla ne de başkasıyla. Kaldı ki evlenmeyi düşünsem de bu benden başka kimseyi ilgilendirmez, Tülay abla.” Kibarca, alttan alttan burnunuzu her şeye sokmayın diyordum. Anlamak isteyen anlardı.

Tülay abla oturduğu yere sinerek, “Öyle bir sorayım demiştim,” dedi.

Ablam heyecanla ortamı toparlamak için atıldı. “Böyle şeyler konuşup gerilmeyelim. En iyisi ben size neden herkesi buraya topladığımdan bahsedeyim. Ağzımız tatlansın, değil mi?”

Tülay ablanın patavatsızlığına karşılık sıkıntıyla solumaktan başka bir şey yapamadım. Sorun şuydu ki çevremizdeki tek patavatsız insân o değildi. Büyükler tarafından *akıl verme* adı altında onları hiç ilgilendirmeyen konular hakkında çok tavsiye duyuyordum. Hepsi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Ben umursamadıkça onlar bana karşı daha çok bileniyordu. Keşke herkes sadece kendi işiyle ilgilenseydi.

“Bahset kızım,” dedi annem. “Ben de meraktan çatlayacağım şimdi.”

Babam konuştu. “Ne söyleyecekse artık geldiğimizden beri yerinde duramıyor.”

“Ben de farkındayım,” diyen Taner abiydi. “Ağzındaki baklayı çıkar hayatım.”

Ablam eşinin yanında oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Kalkmak demek olmazdı bu. Adeta yerinden fırlamıştı. Televizyon ünitesinin yanına kadar ilerleyip çekmecesini açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Beyaz kısmı gözüktüğü için ne olduğunu salondaki kimse anlamadı ama ben onun bir ultrason fotoğrafı olduğunu biliyordum.

Sırtını göğsüme yaslamış bir şekilde duran Asya’nın kafasının üstüne yanağını yaslariken belli etmesem de ablamın heyecanına ortak olmuş bir şekilde izliyordum olan biteni ve açıkçası imrenmeden edemiyordum da.

Ablam ultrason fotoğrafıyla beraber Taner abinin yanına geri dönerken, “Ben de çok yeni öğrendim bunu,” dedi. “Bir süredir şüpheleniyordum ama emin olmadan test yapmak istemedim.”

Ablam, Taner abinin koltuğunun kol kısmına oturdu ve elini eşinin omzuna götürdü. Taner abinin soru işaretleriyle dolu bakışlarına sanki ablamın söyleyeceği şeye anlam vermiş gibi heyecan yayılmaya başlarken, ablam gülümseyerek ultrason fotoğrafını eşinin görüş açısına soktu. "Hamileyim."

Bundan sonrası koca bir coşkudan ibaretti. Aile büyükleri gülerек sevincini yaşamaya başladı, ortamda bir uğultu oluştu. Yanımda oturan Aktan bile yerinden heyecanla doğruldu. Ben de gülümseyerek olan biteni izlerken Taner abi, ablamın elindeki ultrason fotoğrafına kilitlenip kaldı. Sevinci yüzünden okunsa da tepki vermesi biraz uzun sürdü.

"İpek," dedi ilk şaşkınlığı üzerinden attığında. "Gerçek mi bu?"

Ablam dolan gözleriyle kafasını sallayarak kocasını onayladı. Dünürler önce kendi aralarında kucaklaşıp sarılırken, Taner abi aniden ayağa kalktı. Ablamı kolundan tutarak yere basmasını sağladıktan sonra onu öyle sıkıca kucakladı ki ikisinin mutluluğunu buradan ben hissettim. Tabii ortamda herkes gülerек birbirine sarılırken Asya da sevinçle çığlık atıp ellerini çırpmadan edemedi.

"Sen ne anladın da alkışlıyorsun prensesim?" diyen Aktan'dı. Asya ona yine hiçbir karşılık vermedi.

Taner abi kısa süreliğine ablamla olan sarılışına ara verip onun yüzüne baktı. "Baba mı oluyorum ben şimdi?"

"Baba oluyorsun hayatım," diyerek onaylandığında ablama mümkünmüşçesine az öncekinden daha sıkı sarıldı.

"Tebrik ederim güzel kızım benim," dedi annem. Ablamla Taner abi birbirinden ayrılıp aileleriyle kucaklaşmaya başladılar. Gelen tebrikleri kabul ederken Aktan da yanımdan kalkıp ablamın yanına ilerledi. Her şeyi uzaktan izlemek üstünü örttüğüm hislerin de gün yüzüne çıkmasına sebep oldu. Şu yaşanan anın bana bu kadar yabancı gelmesi tuhaftı çünkü ben bu görüntüyü kucağımdaki bebeğimle beraber izliyordum.

Taner abinin bitmek bilmeyen mutluluğu ve sevinci yüzünden okunuyordu. Aile büyükleriyle kucaklaştıktan sonra yeniden ablama sarıldı. İlerleyen dakikalarda defalarca kez ultrason fotoğrafına bakıp durdu. Elinden düşürmemişti ve aklına geldikçe kolunun altındaki ablamı kucaklayıp duruyordu.

Buna şahit olmak beni öylesine hüzünlendirmişti ki gözlerimin dolduğunu görüş alanım bulanıklaşana kadar fark edemedim. Ablamın mutluluğunu ya da evliliğini kıskandığım falan yoktu. Sadece aynı süreçten geçmiş

iki kişinin aynı anı yaşarken aldığı tepkinin farklılığı bunu hazmetmeme engel oluyordu.

Ben de aynı bu şekilde mutlu olmayı hak etmiştim. Aileme hamile olduğumu titreye titreye söylemiştim. Aklımdan bir ton düşünce geçmişti. Kendimi her ihtimale hazırlamıştım. Ablam bu haberi verirken fazlasıyla mutluydu çünkü onun yanında eşi vardı. Bebeğini kabul edeceğini bildiği bir adamla yan yanaydı.

Ablamın hamileliği coşkuyla karşılandığı gibi yemek faslı da aynı coşkuyla ve mutlulukla geçmişti. Annem ve dünürü daha şimdiden bebek için kıyafet, bebek odası gibi şeylerin derdine düşerken Taner abi, ablam ve babamların gündeminde bebeğin cinsiyeti vardı. Herkes ayrı bir sazdan tel çalıyordu masada ama mutlulukları ortaktı. Masada Asya'yla ilgilenen ve dikkat çekmemek için ara sıra gülümseyen kişi ise bendim.

Asya'nın karnını doyurduktan sonra ablamın masayı toplamasına yardım etmiştim. Daha doğrusu Taner abi ablama iş yaptırmamıştı. Daha şimdiden üzerine titremeye başlamıştı karısının. Masayı da böylelikle ikimiz toplamıştık.

Masayı topladıktan sonra çay hazırlanırken yerde emekleyen Asya'yı kucakladım ve derin bir sohbette olan anneme, "Ben biraz bahçeye çıkıyorum," dedim. "Beş dakikaya gelirim." Biraz hava almaya ihtiyacım vardı ancak bunun için Asya'yı neden yanımda sürüklediğimi bilmiyordum. Ona da ihtiyacım vardı.

"Çok durma dışarıda. Üşütürsünüz."

"Geliriz hemen."

Asya'nın kalın montunu üzerine geçirdim. Buraya gelirken sıkı sıkıya giydirmiştim. Bizden bir sokak aşağıda oturan ablamın evine gelirken sadece birkaç dakika yürümüş olsak da üşümemesi için en kalın kıyafetlerini seçmiştim ama zaten bugün hava diğer günlere göre daha yumuşaktı. Asya'nın ardından kendim de montumu üzerime geçirerek dışarı çıktım.

Koca montuyla beraber yine minik bir ayıcığa dönüşmüştü. Bu görünüyü seviyordum aslında. O kadar tatlı oluyordu ki yanaklarını ısırasım geliyordu.

Ablamın bahçesindeki tekli salıncağa doğru ilerlerken bir değişiklik yaparak Asya'yı kucağımdan indirdim. Ayakkabıları toprak zeminle buluştuğunda Asya'nın iki elinden birden tuttum. Onu önümde yürüterek salıncağa doğru ilerletmek Asya'nın hoşuna gitmiş miydi bilmiyordum ama

itiraz etmeyişine bakılırsa keyfi yerindeydi. Yoksa çoktan ellerimden kurtulup kendini yere bırakarak emeklemeye başlardı.

“Acaba benim kızım ne zaman yürüyecek?” Salıncağa ulaşana kadar Asya en fazla yirmi adım atmış olmalıydı. O kısa yol çok sürmemiştii. “Ne zaman paytak paytak bana doğru yürüyüp kollarımın arasına düşecek?”

Asya’yı yeniden kucaklayarak üstünün kuru olduğundan emin olmak için öncesinde kontrol ettiğim salıncağa oturdum. Başta biraz soğuk gelmişti ama alışılmayacak gibi değildi. Asya’yı bana sırtı dönecek şekilde bacaklarımın üzerine oturttum. “Söyle bakayım minik fare, ne zaman yürümeye başlayacaksın?”

Asya üşümesin diye ellerine geçirdiğim eldivenli elleriyle salıncağın zincirlerini tutmaya başladı. Yüzünü göremesem de ilgisinin bende olmadığı belliydi. Zaten bende olmaması daha iyiydi çünkü tam da şu anda ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

“Gördün, değil mi?” Hiçbir şey anlamaması bu konuda işime yarıyordu. Derdimi ona açabiliyordum. “İçerideki mutluluktan bahsediyorum. Taner abinin tepkisi falan... Anneni yanlış tanıma, ben kıskanç bir insan değilim sadece... hazmedemiyorum. Gerçekten hazmedemiyorum artık. Kalbim her seferinde paramparça oluyor.”

Asya zincirleri tutmaya devam ederken sırtını göğsüme yasladı. “Parkta evli ve bebekli bir çift gördüğümde paramparça oluyor. Hamileyken kontrole gittiğimde gördüğüm her çiftte paramparça oluyordu. Babasıyla dışarıda gezen bir bebek gördüğümde senin için paramparça oluyor. Sorguluyorum, biliyor musun? Hata mı yaptım diye çok sorguluyorum. Kendim için değil de senin için sorguluyorum. Büyüyeceksin, baba kavramını sorgulayacaksın, babanı soracaksın. Ben hiçbirine cevap veremeyeceğim. Seni bundan mahrum bırakmakla hata mı ettim diye düşünüyorum sürekli.”

Aldırmak belki en mantıklı olan çözümdü ama yapamamıştım işte. Şu an bu ikilemde olduğum halde geçmişe dönsem yine aldırıamazdım. Bebeğimi çok seviyordum ve onsuzluğu düşünemiyordum.

Dolan gözlerimden nihayet bir yaş düştü. Araya sebepler sokmadan, dolaylı yoldan olmadan içinde bulunduğum çelişkiye ilk kez ağladım. Asya’nın yüzünün bana dönük olmamasına şükrettim. Biliyordum ki beni ağlarken gördüğü an saniyesinde o da ağlamaya başlardı.

“Büyüdüğünde beni suçlarsan söz veriyorum ağzımı açıp tek kelime etmeyeceğim.” Yanağıma akan yaşları temizlememle yenilerinin gözlerimden

süzülmesi bir oldu. “Şimdi o geldi çabalıyor fakat bir gün yine gidecek. Seni ona alıştıramam ama büyüdüğünde ve bana onu sorduğunda sana babanı kötü de anlatamam. Seni istemedi diyemem. Hiç bilmediğimiz bir yerlerde yaşıyor diyemem.”

Aslına bakılırsa ne derdim bilmiyordum. Her şeyi düşünmeyi erteliyordum hep.

“Senin zihnini bu düşüncelerle zehirleyemem. Sen hep onu iyi bil diye çabalarım sadece.” Asya bu gerçeği omuzlarına bir yük olarak bindirmeden büyüyecekti. Nasıl yapacağımı bilmesem de bir şekilde olduracaktım.

Asya’nın zinciri tutan ellerinden birisi karnına sardığım ellerimden birisine indi. Bütün parmakları başparmağıma dolandı ve parmağımlı sıkıca tuttu. Saçlarının üstüne küçük bir öpücük bırakıp mis kokusunu içime çekerken gözyaşları içinde gülümsemeden edemedim.

Orada birlikte dakikalarca oturduk. Ağlamam dinmiş olsa da gözlerim hâlâ dolu doluydu. Gökyüzüne bakıp kirpiklerimi kırıştırarak bundan kurtulmaya çalıştım. Bu esnada Asya’dan keyifli cıvıdamalar yükseldi. Bir süre sonra bakışlarımı gökyüzünden indirdiğimde birkaç metre ötede duran Yekta’nın yüzü görüş açıma girdi. Onu görmeyi beklemediğim için aniden önümde belirmesi beni irkiltti.

Demek Asya’nın keyiflenişinin sebebi onu görmektir. Bıkkınlıkla soludum. Adımımızı attığımız her yerde olmaya istikrarla devam ediyordu.

“Gözlerin kızarmış,” dedi bize doğru yaklaşırken. “Niye ağladın?”

Sorduğu soruya bir cevap vermeden bıkmış bir tavırla, “Sen gittiğimiz her yerde olacak mısın böyle?” dedim.

“Evet,” dedi ama sorduğum soruyu hiç umursamıyormuş gibi bir hali vardı. “Niye ağladın, Beliz?”

Adımlarını salıncağın iki adım kadar önünde durdurdu. O benden daha beter bir haldeydi üstelik. Günden güne çöken bir Yekta’yla karşı karşıyaydım. Buna şahit olmak benim de beklediğim bir durum değildi. Ya gerçekten iyi rol yapıyordu ya da gerçekten pişmandı. İki türlü de umurumda değildi.

Kısıtığım bakışlarımı dağınık üstünde başında gezdirirken konuştum. “Seni ilgilendirmez.”

“Ağladığını bilmek benim canımı yakuyorsa en çok beni ilgilendiriyorur.”

Yekta'yı gördüğü andan beri kucağıma sığamayan Asya, kollarını ve bacaklarını heyecanlı heyecanlı sallarken Yekta'nın bakışları anlık ona düştü ve tebessüm etti. Fakat sonra sorduğu sorunun cevabını almak istercesine yine bana çevrildi. "Git işine, Yekta."

"Gitmiyorum," dedi. "Git demenin bana işlemediğini artık öğrenmiş olman lazımdı. Neden ağladın?"

"İster ağlarım ister gülerim, sana ne?"

Asya o kadar kıpır kıpırdı ki Yekta ona bir karşılık vermekten geri duramadı. Asya'ya indirdiği bakışları sevgiyle dolup taşarken, "Kızım..." dedi dolu dolu. Bu kelimeyi ondan bu kadar duygu yüklü bir şekilde duymak gözlerimi sıkıca yummmama sebebiyet verdi. Asya daha da heyecanlandı, o heyecanlandıkça ben olduğum yere gömülme isteğiyle dolup taşıyordum.

Hiddetle ayağa kalkarken, "Ona kızım deme," dedim.

Bana bir gerçeği hatırlatmak ister gibi konuştu. "Ben onun babasıyım."

"Sadece biyolojik olarak."

"Her anlamda babası olmaya hazırım ve olacağım da. Sen önce bana niye ağladığını söyle."

"Söylemek zorunda değilim. Babam seni gördüğünde kavga çıkmasını istiyorsan git buradan." Gerçekten artık yürek yediğini düşünmeye başlıyordum. Hiç çekinmeden evime geliyor, camımın önünden saatlerce ayrılmıyordu. Yetmiyor, beni takip edip ablamın evine kadar geliyordu. Hem de tüm ailem buradayken.

"Çıksın," dedi hiç çekincesi olmadığını göstererek. "Çıksın. Ne için çıkacak? Seni görmek istediğim için mi, yoksa kızımı görmek istediğim için mi?"

"Kızım deyip durma!"

"Babasıyım ben onun Beliz, babası."

Sabır dilenircesine gökyüzüne baktım. Artık Yekta'ya laf yetiştirecek gücü kendimde bulamıyordum. O kafasına koyduğunu yapmak ve söylemek konusunda ısrarcıydı. Tam da bu düşünceyle eve doğru yürümeye başladığım anda arkamızdan, "Ne zamana kadar kendini de kızımı da benden uzak tutacaksın?" dedi.

"Sonsuza kadar."

Tam o anda evren bu lafımı yutmamı istemiş olacak ki kalbimin ritmini değiştiren bir şey yaşandı. Hızla Yekta'dan uzaklaşmak için harekete geçmiş

ayaklarımın adımlarını kesen, nefes almayı unutturan, olduğum yerde öylece şok içinde kalakalmama neden olan bir şey.

Asya'nın dudaklarının arasından dökülen tek kelimeydi bütün bunlara sebep olan.

"Baba."

Şokla açılan gözlerim Asya'ya kaydı. Kucağımda, omzumun üstünden Yekta'ya bakarken dudakları açılıp kapandı. Bu birkaç kez daha tekrarlandı ve yine aynı kelime Asya'nın ağzından çıkıp sesiyle can buldu. "Baba."

Yekta'dan aldığı koyu kahverengi renkteki gözleri pürdikkat babasının yüzüne odaklanmışken kızım ilk kez söylediği bu kelimenin sahibini tanıyordu.

Asya artık babasını tanıyor ve biliyordu.

Bölüm ON İKİ

Baba.

Asya çok küçüktü, dünyada geçirdiği süre daha çok azdı. Bu kısa yaşamında henüz bazı şeyleri kavrayacak kadar olgunlaşmamıştı. Kavrayamadığı şeylerin başını *baba* kavramı çekiyordu. Asya babanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Bilmemesinin başlıca sebeplerinden birisi de benim o konuşmaya başladıkça bu kelimeyi yanında çok kullanmamaya verdiğim özendi.

Çünkü tekrarlayacağını biliyordum. Ansızın birisine veya boşluğa karşı baba diyeceğini biliyordum.

Kendi babası dışında kimseye baba demesini istememiştim ancak bana sorarsanız ben babasına da baba demesini istememiştim. Çünkü bu, Yekta'nın asla hak etmediği bir kelimeydi.

Ne yaparsa yapsın hak edemeyeceği bir kelime.

Asya kendince güzel bir şey yapmış gibi ellerini birbirine çırparak neşeli bir şekilde kıkırdadı. Gülüşü her zaman gülüş sebebim olmuştu ancak bu, şu an için geçerli değildi. Geçerli olamıyordu. İstesem de şimdi ona bakarak gülemezdim. Hayatından uzak tutmaya çalıştığım bu kavrama bu kadar çabuk alışması, benimsemesi ve dile getirmesi beni kahretmişti.

Asya o kelimeyi tekrarlayacaktı. Hep tekrarlayacaktı ancak bir sonraki sefer karşısında babası olmayacaktı.

Güçlkle yutkundum ancak bir şeyler boğazıma oturup kaldı. Ağlama isteği yeniden kendini belli ederken vücudum benden bağımsız bir şekilde geriye doğru döndü. Yapmamam gerekiyordu. Arkamı dönüp ona bakmamam gerekiyordu ama döndüm. Arkama döndüğüm yetmedi, bu sefer bakışlarım yüzüne değdi. Kopkoyu gözlerinde, şaşkınlıktan hafifçe aralanmış dudaklarında, iki yanında salınan ellerinde gezindi.

Şaşkıındı ama gözlerine şaşkınlıkla birleşmiş bir mutluluk da hâkimdi. Son zamanlarda Yekta'nın gözlerinde hangi duyguyu görürsem göreyim hü-zün hep diğer duyguları gölgelerdi. İlk kez o gözlerde hüzne dair bir emare göremedim. Doğru düzgün yaşayamadığı saf bir mutluluk vardı.

Mutluluğunu yaşayamazdı, ona da hakkı yoktu. Kendi içimde ona karşı olan vicdansızlığım onun iyi olan tüm duygulardan mahrum kalmasını istiyordu.

Derin bir nefes alıp zar zor kendime geldim ve önüme dönerek kapıyla aramızda kalan birkaç adımı bitirdim. Zili çalıp beklerken içim içimi yiyordu ki kapı çok bekletilmeden ablam tarafından açıldı. Gülen yüzü ve aralanan dudaklarıyla ablam heyecanla bana bir şey söyleyecekti ki arkamda kalan bedene kayan gözleri söyleyeceği şeyi ona unutturdu. Hiç beklemeden, "Asya'yı al," dedim. Teyzesinin kucağına gitmek için dünden hevesli olan Asya'yı ablamın kucağına doğru uzattım. "İçeri geçin, ben geleceğim. Evdekilere bir şey söyleme."

Asya'yı kucaklarken, "Ama-" diye başladığı sözünü kestim.

"Abla lütfen." Gözlerine adeta yalvarırcasına bakıyordum. Şu an ne kavgaya istiyordum ne de hiçbir şey söylemeden eve girerek Yekta'yı buradan mutlu bir şekilde evine göndermek.

"Çabuk gel içeri," dedi, Yekta'ya ters bir bakış atarak. "Beş dakikayı geçerse herkesi buraya toplanım."

"Tamam."

Ablam kapıyı kapattığında bir süre kapıya bakarak öylece durdum. Aynı anda hem öfkeli hem üzgündüm. Hem ağlamak istiyordum hem de her şeyi boş verip kimse için tek damla gözyaşı dökmemek. Bana kalırsa aynı saniye içerisinde birçok duyguyu yaşayabilirdim. Şu an öfkeme en çok ihtiyacımın olduğu anlardan birisindeydim fakat diğer bütün duygular onu bastırıyordu.

Ellerim yumruk olurken bir hışımla arkamı döndüm ve Yekta'ya doğru seri adımlarla ilerledim. Bakışları benden ayrılmadığı için ona bakar bakmaz göz göze geldik. "Neden ağladım, biliyor musun?" dedim ona iyice yaklaştığımda. "İçeride bir kutlama var. Neyin kutlaması biliyor musun? Ablamın hamileliğini kutluyorlar. Herkes o kadar sevinçli ve mutlu ki. Ama en çok kimin mutlu olduğunu söyleyeyim mi sana? En çok Taner abi mutlu. En çok kocası sevindi. Daha şimdiden üzerine titremeye başladı. Az önce ablamın masayı toplamasına bile izin vermedi."

Az önce salıncakta otururken ağladığımda bunun yeterli olacağını düşünmüştüm. Daha fazla ağlamam, akıttığım gözyaşlarının yenisi gelmez sanmıştım. Yanıldığımı yeniden titremeye başlayan çenem ve dolmaya başlayan gözlerimle anladım.

Yekta dolu dolu olan gözlerime sanki içi gidiyormuş gibi bir bitkinlikle bakıyordu. Bu bakışlara inanmak istemiyordum. İnanmamalıydım belki ama kalp çok bencil bir organdı. Her şeyi görmezden gelip kendi istediği olsun istiyordu. “Onları gördükçe içeri sığamadım. Orada yaşanan hiçbir şey bana reva görülmediği için sığamadım. Aynı yollardan ben de geçtim Yekta ama benim yanımda üzerime titreyecek bebeğimin babası yoktu.”

Bunu başkasına anlatamazdım. Herkes benim ablamı kışkırttığımı düşünürdü. Keşke hissettiklerim basit bir kıskançlıktan ibaret olsaydı.

“Ben senden istemiyorum cevabını aldıktan sonra bile bekledim, Yekta. Gelirsin diye bekledim, yanlış yaptım özür dilerim dersin diye bekledim, her şeyi telafi edersin diye bekledim. Ya kusura bakma desen ben seni yine affedecek kadar salaktım, sen ne yaptın? Arkana bakmadan defolup gittin.” Gözlerine iyice bakabilmek için aramızdaki mesafeyi azalttım. Bana suçlulukla bakan, bakışlarını sık sık kaçıran Yekta’dan bakışlarımı bir saniye olsun ayıramıyordum. “Ben her şeyi tek başıma yüklenmek zorunda kaldım. Aileme hamile olduğumu tek başıma söyledim. Öyle ablam gibi heyecanlı falan da değildim. Deli gibi korkuyordum.”

Titreyen ellerimi ikimizin bedeninin arasında havaya kaldırdım. Nasıl titrediklerini gözüne sokmak istiyordum. Görsün, gözlerini kaçırса bile ellerim görüş açısından çıkmasın istiyordum. Bana yaşattıklarıyla yüzleşmeliydi. “Böyle şimdiki gibi sinirden falan da değil, korkudan tir tir titriyordu ellerim. Kaç kez korkudan ölüp ölüp dirildiğimi biliyor musun? Aklımdan her ihtimal geçiyordu. Ailemin beni silmesi, babamın beni yok sayması, hatta evden kovulmak bile. Ailemin karşısına bu ihtimallerle çıktım. Tek başımaydım Yekta, tek başıma.”

Hiç beklemediğim bir anda Yekta’nın parmakları ellerime sarıldı. Uzun zaman sonra ellerinin sıcaklığını hissetmek kısa süreliğine de olsa bocalamama neden oldu. Şaşkınlıkla ellerine bakakaldım. Yekta bakmaya dayanamıyormuş gibi ellerimi indirdiğinde gözleri ellerimdeydi. Kendime geldiğim gibi ellerimi onunkilerden kurtardım. “Dokunma! Bak sen görmeye bile dayanamıyorsun, değil mi? Ben bizzat yaşadım.”

Titreyen parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Ve sen seneler sonra hiçbir şey olmamış gibi dönüp bize katılmaya çalışıyorsun. Asya’nın babası olmaya çalışıyorsun. Ya benim kızım neredeyse bir yaşında, baba kavramını bir yıldır ilk kez bugün öğrendi!”

Sessizliğini, “Bilmiyordum, Beliz,” diyerek bozdu. Sesi bitkindi, bakışları yorgundu. “İnanmıyorsun, inanman için daha ne yapmalıyım bilmiyorum ama ben senin hamile olduğunu bilmiyordum. Bilseydim bunların herhangi birinde yalnız olmana izin verir miydin sanıyorsun? İmkânsızsak bile bizi yeniden biz yapardım. Yine yanında olurdum.”

Dudaklarımda histerik bir gülüş belirdi. “Beni hâlâ çok sevdiğini iddia ediyorsun ya,” dedim gözlerinin içine bakmaya devam ederek. “Seven insan, sevdiğini iki yıl boyunca bir kez bile mi aramaz?”

“Aradım!” dedi hiddetle. Bu kendisine inanmamı istediği için yaptığı bir çıkıştı. “Aradım, Beliz. Defalarca kez bilmediğin numaralardan aradım. Arayıp sesini duydum ama hiçbirinde giden ben olduğum için konuşacak cesareti bulamadım. Sesimi duyduğunda kapatma diye çoğu zaman konuşmadım. İki saniye de olsa sesini duymak iyi geldi hep.”

“Sapık gibi arayıp ses vermeyen o numaraların hepsi sen miydin?” dedim sinirle. Yekta benim için o kadar imkânsıza dönüşmüştü ki birkaç saniye sonra benim sonlandırmalarımın biten aramaların hiçbirinin ona ait olduğunu düşünmemiştim bunca zaman.

“Evet, bendim. İki yıl boyunca aklımdan çıkmadın. Sen yine her yerdedin ama sadece benimle değildin. Aklımdaydın, kalbimdeydin, tüm hislerimdeydin. Her şey sendin.”

“Buna rağmen geri dönüşün bu kadar uzun sürdü yani?” dedim söylediklerinden hiç etkilenmediğimi belli ederek.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Her şeyi kaldırırdım ama bir zamanlar bana aşkla bakan gözlerin nefretle bakmasını kaldıramazdım. Cesaret edemedim. Zaman geçtikçe de bu bir döngüye girdi. O döngüden çıktığım ilk an soluğu burada aldım.” Durdu ve uzun uzun bana baktı. Pişmanlık sadece bakışlarına değil, yüz ifadesine de yansımıştı. “Şu an gördüğüm bütün tepkileri hak ediyorum, bunun farkındayım ama Asya konusunda yanılıyorsun çünkü hamile olduğunu bilerek seni arkasında bırakıp giden bir adam yok.”

“Ama beni bırakıp giden bir adam var, değil mi?” diye cevap verdim. “Her türlü beni yarı yolda bırakan bir adam var.”

“İlişkımız bitmişti. Bunu neden anlamıyoruz, Beliz? Güzel bitmiş bir ilişki değildi bizimki.”

Alayla kafamı salladım. “Hiç çabalamadan bitmiş bir ilişkiydi, haklısın.”

Onaylamazcasına kafasını iki yana salladı. “Çok çabaladık. Sadece ben değil, ikimiz de ama olmadı. Gün sonunda ikimiz de paramparça oluyorduk. En başta bitiren, her şeyi gözden çıkaran sendin. Bende senin tek bir fotoğrafını bırakmayı dahi istemeyen sendin. Gözünü bu kadar karartmıştın. Buna rağmen sonuna kadar uğraşılmış, emek verilmiş bir ilişki vardı. O yüzden ne kendin için ne de benim için çabalamadık diyebilirsiniz.”

“Her neyse,” dedim boş vererek. “Her şey yaşandı bitti. Hepsi iki yıl öncesinde kaldı benim için. Sakın Asya’nın bugün söylediği şey yüzünden kendi kendine gelin güvey olma. Kızımın yanında baba diye diye ona baba kavramını öğrettiğin gibi şimdi etrafından uzaklaşarak unutturmak zorundasın.”

Beni, “Kızımız,” diye düzeltti. Sinirlerimin gerildiğini hissederken derin bir nefes alıp verdim. “Asya’dan uzak durmayacağım. Senden de ondan da vazgeçmeyeceğim, Beliz. Bunu artık anlamış olman gerekiyordu. Günler de sürse, aylar da sürse, hatta yıllar da sürse uzaktan bile olsa ben hep yanınızda olacağım. Sen benim bu konuda suçsuz olduğumu anlayana kadar pes etmeye niyetim yok.”

“Ya ne istiyorsun, ne?” diye çıktım en sonunda. “Gelip hayatımıza istediğin gibi dahil olamazsın! Düzenimizi bozamazsın, Asya’nın babası olamazsın! Yapamazsın ya, hakkın yok senin!”

Bir süreliğine durulsa da ellerim şimdi yine sinirden titremeye başlamıştı. Yekta, “Düzeninizi bozmak istemiyorum,” dedi. Ses tonunun içtenliği beni bir anlığına buna inandıracaktı neredeyse. “Düzeninizin bir parçası olmak istiyorum. Kabul etsen de etmesen de Asya’nın babasıyım ben, Beliz. O ikimizden bir parça. Sen de benim bir parçamsın. Siz olmadığınız sürece ben eksik kalırım.”

“Kal o zaman. Eksik mi kalıyorsun, ne kalıyorsan kal ama uzak dur. Tek istediğim uzak durman. İsteddiğim bu kadar zor olamaz ya,” derken titreyen sesime lanetler okudum. Ağlamanın eşiğindeydim.

“Ağlama,” dedi yutkunarak. Yüzüme baktı acı acı. “Ağlama lütfen.”

“Sana ne! İstersem ağlarım, istersem gülerim!” Kaldı ki gülmek şu sıralar Yekta yüzünden pek sık yapamadığım bir eylemdi. “Bu zamana kadar düşen hangi gözyaşımda yanımdaydın ki şimdi bana ağlama diyebiliyorsun?”

“Özür dilerim,” dedi yorgun bir tavırla. “Bir özür hiçbir şey için telafi değildir biliyorum.”

“Bunu bildiğin iyi oldu.”

Gözlerimden yanaklarıma süzülen birkaç damla yaşı silerken arkamda kalan kapının açıldığını duydum. Yekta’nın bakışları arkama kayarken kapı açılır açılmaz duyduğum öfkeli sesle yorgunca gözlerimi kapatıp açtım. “Senin ne işin var lan burada?” diye bağırarak sokağı inleten babamdan başkası değildi. “Senin, benim kızımın yanında ne işin var?”

Arkamı dönmeden önce Yekta’ya bakarak, “Git buradan,” dedim. O gitmezse ortalığın karışacağı açıkça belliydi.

Yekta’ya sırtımı döndüğümde kapıdan çıkan babamı, onun arkasından telaşla gelen annemi, en az babam kadar öfkeli görünen Aktan’ı ve meraklı bir tavırla dışarı çıkan Taner abinin annesiyle babasını gördüm. Cümbür cemaat dışarı dökülmüşlerdi. “Baba gidiyordu zaten,” dedim hızla yanına giderken. “Gel, içeri girelim biz.”

“Gitmiyorum,” dedi Yekta tok bir sesle. “Ben gidiyorum diye bir şey demedim.”

“Salih sakın ol.” Annem babamı zar zor zapt ediyordu. Anneme destek çıkarak ben de babamın diğer kolundan tuttum. “Gel girelim içeriye. Gece gece olay çıkarmaya değmez.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu haysiyetsiz adam kızımın evinin bahçesinden gidecek!”

“Beliz ve kızım için buradayım,” dedi Yekta. “Ne dersiniz deyin. Kovsanız da bacadan girerim.”

“Aman aman,” dedi Tülay abla. “Maganda gibi dadandı evimize. Polisi arayalım.”

Yekta, Tülay ablaya baktı ancak onu pek takmadığı bakışlarından açıkça belliydi. “Kimi ararsanız arayın.” Ardından bakışları babama çevrildi. “Kızınıza söylemiştim, ben onu yeniden kazanmak için buradayım. Yeniden birlikte olmak istiyorum. Beliz ve Asya’yla beraber aile olmak istiyorum.”

“Hadi oradan! O köprünün altından çok sular aktı. Kızıma yaklaşmana izin verir miyim lan ben?”

“Ne değişti?” diye çıkıştı Aktan. “İstemediğin çocuğu ne değişti de sahiplenmeye başladın?”

Yekta onlar gibi yükselmeden, sakince konuşmasına devam etti. “Ayrılırken Beliz’in hamile olduğunu bilmiyordum. Bilseydim yanınızda duran kızınız çoktan karım olmuş olurdu. Sadece hamile olduğu için değil, onu çok sevdiğim için. Ben Beliz’i sadece Asya için istemiyorum. Hâlâ ona deli gibi âşık olduğum için istiyorum.”

O böyle cümleler kurdukça ben kalbimden ve hissetmeye çabaladığı hislerden nefret ediyordum. Yekta bundan beş sene öncesinde de kalbimi böyle güzel sözlerle çalmamış mıydı? Şimdi yaşadığımız hezimetten sonra yeniden ona kanmaya nasıl bu kadar meraklıydı?

“Karısı olacakmış!” Babam ileriye doğru atılmıştı ki annemle beraber ona zar zor engel olduk. “Siktir git buradan, gece gece terbiyemi bozma! Sen bu saatten sonra benim kızımı rüyanda bile göremezsin. Haysiyetsiz, şerefsiz!”

Kollarını bizden kurtarmak için insanüstü bir çaba veriyordu. “Bırakın siz de ulan beni!”

Babamı tutmak iyice güçleştiğinden, “Yekta git!” bağırdım. İşleri ne kadar çıkmaza soktuğunu göremiyor muydu?

“Babandan korkmuyorum, Beliz,” diye karşılık verdi. Rahatlığı sinirlerimi bozuyordu. “Bana istediğini yapabilir. Hak ediyorum ve boyun eğmekten başka bir şey yapmıyorum.”

Babam cevap verdi. “Ben sana hak ettiklerinin ne olduğunu tek tek göstereceğim.”

Babamın koluna tüm gücümle asılmaya devam ederken gözlerim ilerideki karanlıktan çıkıp koşar adımlarla buraya yaklaşan tanıdık birisine takıldı; Hakan. Yekta’nın en yakın arkadaşıydı Hakan. Onu da görmeyeli epey zaman olmuştu. En son biz ayrılmadan kısa süre önce başka şehre tayininin çıktığını hatırlıyordum. Bugüne kadar onu da bir kez daha görmemişim.

“Yekta, hadi gidelim kardeşim,” dedi Yekta’nın yanına ulaştığında. Elini Yekta’nın omzuna yasladı. “Bu saatte daha fazla tatsızlık çıkmasın.”

“Al götür şunu gözüm görmesin!” diyen babamdı.

Yekta omzunu silkeleyerek oraya baskı uygulayan elden kurtuldu. “Gözlerinizi bana alıştırırsanız iyi olur çünkü beni daha çok göreceksiniz.”

“Bak hâlâ ne diyor!”

İyice ıgırından çıkan babamı zapt etmek için Aktan'a döndüm. Ona, "Yardım et çabuk," derken babam, Yekta'ya bağırmaya devam ediyordu. "Babamı içeri götürelim."

"Parmaaımı kıpırdatmam."

Aktan'ın inat tavırları, Hakan'ın Yekta'yı, bizim de babamı götürme çabalarımızla dakikalar akıp gitti. En sonunda bağırış çağırışlar eşliğinde Yekta, Hakan tarafından bahçeden çıkarılmış, babam ise bizim tarafımızdan evin içine sokulmuştu.

Güzel haberlerle başlayan bu gece böylelikle hepimize zehrolmuştu.

Bölüm ON ÜÇ

“Anneciğim sen ortalıkta ne arıyorsun acaba?”

Günlerden pazartesi, saat sabahın sekiziydi. Bugün işimdeki ilk günümüdü ve ben daha ilk günden alarm kurduğum saatten daha geç uyanmıştım. Asya’nın uyandığını fark edene kadar ayılamamıştım bile. Şimdiyse odanın içinde dört dönerek fazlasıyla telaşlı bir şekilde hazırlanmaya çalışıyordum.

Ben hazırlanırken minik fare de emekleyerek oradan oraya gidiyor ve ayağımın altında dolaşarak beni daha çok paniğe sokuyordu. Beşiğine bıraksam da orada durmayacaktı. Kenarlarından tutunup ayağa kalkarsa bir anlık boşluğuma gelip kendisini yere atmasından korkuyordum.

Üstüme geçirdiğim koyu renk blazer ceketin yakalarını düzeltirken boy aynasına yansıyan Asya’yı izliyordum. Tam şu an odanın bir köşesinde, oyuncak kutusunun içinde durması gereken ama hepsini yere dağıttığı için her biri farklı bir yerde olan oyuncaklarının arasında emekleyerek geziniyordu. Beni hiç ama hiç takmıyordu ve bu, Asya için garip bir durumdu.

Gözümün önüne düşen yeni şekillendirdiğim perçemimi kulağımın arkasına itip arkamı döndüm ve ellerimi belimin iki yanına yaslayarak Asya’ya baktım. Oyuncaklarının arasında oturur pozisyona gelmiş, eliyle önündeki oyuncakları itiyordu. Önünde hiçbir oyuncak kalmadığında diğerlerinin yanına kadar emekleyip onları da inceliyor ve yine onları da önünden itiyordu.

Uyandığımdan beri işe yetişmeye odaklanmış olmam bütün algılarımı kapattığından Asya’nın huzursuzluğunu fark etmemiştim bile.

Hafiften çatılan kaşlarımla beraber Asya’ya bir adım kadar yaklaştım. “Ne oldu bebeğim? Ne arıyorsun?”

Asya sesimi duyunca kafasını kaldırıp bana doğru baktı ama bu yalnızca bir saniye sürdü. Beni es geçerek odada oyuncaklarının olduğu diğer kısma doğru emeklemeye başladı. Onlara ulaştığında az önce yaşananların aynısı yaşandı ve Asya en sonunda oturduğu yerde bana bakarak yüzünü ekşitip ardından ağlamaya başladı.

Gözyaşları akmaya devam ederken kollarını bana doğru uzattı. Eğilip Asya'yı kucağıma aldığımda hâlâ sorunun ne olduğunu anlamış değildim. İşaretparmağıyla yerdeki oyuncakları gösterip duruyordu. "Bunları mı istiyorsun?"

Elim yerdeki küçük kahverengi ayıya gitti. Onu alıp Asya'nın eline tutuşturdum. Oyuncğa birkaç saniye boyunca dikkatle bakan Asya, en sonunda fırlatıp attı ve az öncekinden daha şiddetli bir şekilde ağlamaya devam etti. "Ne istediğini anlamıyorum ki."

Asya'nın sırtını sıvazlayarak odanın içinde dolanmaya başlamıştım en sonunda. Ta ki bakışlarım bu gece yanımda uyuduğu için yatağımın ortasındaki pembe battaniyesinin olduğu kısma takılana kadar. Yekta'nın hediyesi olan oyuncğı arıyordu ve en son dün gece uyurken yanımda olduğunu hatırladığım oyuncak, şu an ne yataktaydı ne de yere saçılmış oyuncakların arasında. Odanın içerisinde göz gezdirerek oyuncğı aramaya koyuldum ancak her noktaya baksam da hiçbir yerde göremedim.

Aktan'ın oyuncak hakkındaki planları aklıma geldiğinde sıkıntıyla ofladım. Asya'yı kucağımda hoplatırken, "Gel bakalım," dedim. "Gidip dayımızın oyuncğımıza ne yaptığına bakalım."

Atmamış olmasını diliyordum çünkü oyuncğa ulaşmadan Asya'nın ağlayışının dineceği yoktu.

Kucağımda ağlamaya devam eden Asya ile hemen çaprazdaki odada kalan Aktan'ın yanına ulaşmak birkaç saniye sürmedi bile. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde Aktan çift kişilik yatağının ortasına sere serpe yayılmış uyuyordu. Birazdan işte olması gerekmiyormuş gibi bir rahatlık vardı paşamızda.

"Aktan Bey," dedim oldukça ciddi bir şekilde. Sabah sabah kızımı bu kadar ağlattığı için bir abla fırçasını hak etmişti. "Hemen uyan ve kızımın oyuncğına ne yaptığını bize açıkla. Üç saniyen var, çabuk ol."

Çıglıklarla ağlayan Asya'nın sesini duyup da uyumaya devam edebilecek hiç kimse yoktu. Uykusu fazlasıyla derin olan Aktan bile duyduğunda kirpiklerini kırıpıştırarak gözlerini araladı. İlk başta anlam veremediği için

çatık kaşlarıyla etrafı izledi, sonrasında bakışlarını sesin kaynağına doğru çevirdi. “Sabah sabah prensesimin neden ağladığını sorabilir miyim?”

“Tabii ki sorabilirsin. Biz de sana oyuncağımızın nerede olduğunu sorabilir miyiz?” Kucağımdaki Asya’yı işaret ederek devam ettim. “Bir anda ortadan kaybolan oyuncağımız için ağlıyoruz çünkü.”

Aktan ellerini yatağa bastırarak doğruldu ve sırtını yatak başlığına yasladı. Gözlerini ovuştururken bilmemezlikten gelerek, “Bin tane oyuncağı var,” dedi. “Hangisini sorduğunu nereden bileyim?”

İmalı imalı konuştum. “*Hello Kitty*’li olandan bahsediyoruz. Hani son zamanlarda favorimiz olan oyuncak?”

“Ne bileyim abla ben ya? Sabahın köründe bunun için mi geldiniz bu-
raya?”

Kollarını Asya’ya doğru uzattı. Asya’nın ağlayışı Aktan’ın kucağına gitmek için uzanırken de Aktan’ın kucağına geçip oturur pozisyon alırken de kafasını Aktan’ın göğsüne yaslariken de dinmedi. İsteddiği olmadığında çok ağlayan nazlı bir bebeğim vardı maalesef ki. Şu an anlamadığı için bunun üzerine çok gidemiyordum ama büyüdüğünde bu huyunu düzeltmesine yardımcı olamazsam çok sıkıntı yaşayacağımız daha şimdiden belliydi.

“Dün gece uyurken Asya’nın yanındaydı. Ne hikmetse uyandığımızdan beri ikimiz de oyuncağı görmedik.” Ellerimi belime yaslayarak kaşlarımı kaldırdım. “Ne kadar şüpheli, değil mi?”

“Ben mi aldım? Ben alıp ne yapabilirim?” Bilmiyor ayaklarına yatmayı dahi beceremiyordu.

“Atmış olabilirsin. Yakmış olabilirsin. Parçalamış olabilirsin.”

Benim saydığım her ihtimalin ardından Asya’nın ağlayışı daha da arttı. Tabii ki anlamamıştı. Sadece artık sabrı kalmamıştı ve bir an önce istediği şeye ulaşmak istiyordu.

“Yuh abla yuh!” Aktan’ın gözleri irileşti. “Yok deştim oyuncağı. Alt tarafı bir oyuncak yani. Şafak operasyonu düzenler gibi odamı basmanıza gerek var mıydı?”

“Asya oyuncağını istiyor. Bak, ne kadar çok ağlattın kızımı.” Aktan’ın bakışları ona yaslanan minik bedene kaydığında bebeğimin kıpkırmızı olmuş suratı vicdanını sıplatmış olacak ki bir anlığına bakışları yumuşadı. “Umarım atmamışsındır, Aktan. Asya o oyuncağı nasıl unutacak bilmiyorum çünkü. Ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım. Kaybetmiştir Asya,” diye geveledi ağzının içinde.

Kollarımı birbirine bağlarken gözlerimi devirdim. “Dün gece yanımdaydı diyorum.”

O an bakışlarım kolumdaki saate kaydıgında ne kadar geç kaldığımın bir kez daha farkına vardım. “Bak işe geç kalacağım. Bir yerlere sakladıysan oyuncağı ver ki Asya’nın ağlaması dinsin de işe gideyim. O ağlamayı bırakmazsa ilk günden işi ekmiş olacağım.”

Öfkeyle, “O Yekta’yı öldüreceğim,” diye homurdandı. “O oyuncağı aldığı ellerini kırmak vardı da neyse! Dolabımın kapaklı kısmında.”

En sonunda gelen itirafla beraber hemen kıyafet dolabına yöneldim. Beyaz gardırobun kapağını açtığımda, katlı olan kıyafetlerin hemen üstünde dakikalardır kızımın ağlamasına neden olan o oyuncak görüş açımına girdi. Bu oyuncağa sürekli maruz kalmaktan ben de pek mutlu sayılmazdım ama Asya’nın şu ağlayışını gördükten sonra hevesi geçene kadar bu oyuncağı gözümün önünden ayırmamam gerektiğini öğrenmiştim.

“Yirmi dört yaşında adamsın, bir yaşındaki bebekle zıtllaşıyorsun,” diye söylendim yatağa yaklaşırken. “Sakladın da ne geçti şimdi eline?”

“Test edecektim. Oyuncağı hatırlamıyorsa gidip çöpe atacaktım.” Devamını hoşnutsuzlukla getirdi. “Kendini yırttı küçük hanım.”

“Ben sana dedim unutmaz diye. Dinlemiyorsun ki sözümü.” Asya elimdeki oyuncağı gördüğü an kafasını Aktan’ın göğsünden kaldırdı. Yaşlı gözleriyle oyuncağa bakmaya devam ederek işaretparmağıyla elimdeki peluşu göstermeye başladı. Çıgıllıkları anında dinerken gözyaşlarının yanaklarını ıpslak yaptığı ağlaması, bir anda sessiz iç çekişlere döndü. Belli etmesem de bu durum beni de fazlasıyla şaşırtıyordu.

Yatağın yanına geldiğimde Asya heyecanla elimdeki oyuncağa uzandı. “Al bakalım,” diyerek peluşu Asya’nın kucağına bıraktım.

“Elbet bu oyuncağa karşı hevesi kaçacak. O gün bu oyuncağı ateşe vermezsem bana da Aktan demesinler.”

“Of, Aktan,” diye mırıldandım. “Beni çok yoruyorsun.”

“Bu hayat da beni.”

Aktan, Asya’nın *dayı* demeden *baba* dediğini duysa sadece bu oyuncağı ateşe vermekle kalmaz gibi geliyordu.

Bir dizimi yatağa yaslayıp dakikalardır ortalığı birbirine katan kendisi değilmiş gibi mutlulukla peluşuyla oynayan Asya’ya ulaştım. Yanağındaki yaşları sildiğimde Asya kafasını kaldırıp ıslıl ıslıl parlayan ve gülen gözlerle bana baktı. Onun gülümsemesi beni de gülümsetirken yaşlardan

arındırdığım yanaklarına birer öpücük bıraktım. Her zaman olduğu gibi öperken kokusunu içime çekmeyi ihmal etmedim. “Ben gidiyorum,” dedim Asya’dan uzaklaşırken. “Asya ile biraz ilgilen. İşe giderken anneme bırakırsın.”

Aktan ile Asya’nın her sabah bir süreliğine oynama saatleri vardı. Tabii Aktan’ın koyduğu bir kuraldı. Kardeşimin dediğine göre oynama saati gerçekleşmezse Asya tüm gün huysuz oluyordu. *Yersen.*

“Bu cimcime bana emanet. Sen hiç merak etme.”

Çoktan bizim varlığımızı unutmuş olan Asya’ya son bir bakış atıp gülümseyerek odadan çıktım.

“Nasıl gidiyor, Beliz? Her şey yolunda mı?”

Bölüm şefimiz olan Ekin Bey’in sesini duyduğumda kapatmak üzere olduğum bilgisayardan bakışlarımı ayırdım. Bana geçen hafta geldiğimde çalışma yerimi gösteren ve dün, yani işimin ilk gününde bana yardımcı olan bölüm şefimizdi. Yapmam gereken her şeyi ve şirkette neyin nerede olduğunu Ekin Bey sayesinde öğrenmiştim. Otuzlu yaşlarının başında esmer bir adamdı.

“İyi gidiyor, Ekin Bey,” diye yanıtladım sorusunu. “İşim bitmişti, çıktık ben de şimdi.”

Benim kullanımımında olan ve masada duran bilgisayarın kapandığından emin olduğumda sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. “İşle ilgili bir sorunun var mı şu ana kadar?”

Başlayalı henüz iki gün olmuştu. Şimdilik pek bir sorunum yoktu ancak aynı bölümde çalıştığım birkaç insanın garip bakışlarına maruz kalmıştım ve bu çok tuhaf gelmişti. Toplamda yedi kişi epey geniş bir ofiste çalışıyorduk. Benimle tanışma zahmetine dahi girmemişlerdi. Öğle arası olduğunda yemeğe beraber gidiyorlardı, iki kişi hariç benimle iletişim kuran kimse yoktu.

Hiç güzel şeyler hissedemiyordum bu insanlara karşı.

“Yok ama...” Ceketimi ve çantamı elime aldığımda konuşmayı bıraktım. Şikâyet eder gibi olmak istemediğim için konuyu açmak konusunda fikrimi değiştirmiştim.

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Ama?”

Ceketimi üstüme geçirerek içinde kalan saçlarımı dışarı çıkardım. En son çıkan -ki buradaki insanlar saat daha dört olmadan masanın başından kalkıp gidiyordu- kişi ben olduğum için Ekin Bey’le burada tectik.

“İnsanlarla anlaşmak konusunda bir sorunum yok ama sanki burada çalışanlarla pek anlaşamadık. Yani kendi aralarında gayet iyiler fakat bana karşı bir mesafeleri var.”

İlk başta bunu yeni işe başlamama yormuştum. Özellikle bir kişi, -o bence içlerinden en sorunlu olanıydı- çalışırken bile sürekli bana ters ters baktığını fark ettiğimde bunun artık kişiselleşmiş bir şey olduğunu anlamıştım.

Hem çok saçma hem de çok garip bir durumdu. Daha iki gündür tanıdığım birine ne gibi bir zararım dokunurdu ki?

“İş ortamları böyledir, Beliz,” dedi Ekin Bey anlayışla. “Rekabet çok olur. Yeni gelenleri kendilerine rakip görüyorlardır belki. Her çalışan gibi onlar da yükselmek istiyorlar.”

Gözlerimi devirecektim neredeyse. “Beni rakip olarak görmeleri saçmalık. Ben yükselme niyetinde falan değilim. Kendi işim neyse onu yapıp günün sonunda evime gitmek istiyorum.”

İşkolik ve hırslı bir insan değildim. Hiçbir zaman gözüm öyle yükseklerde de olmamıştı. Bugün bırak deseler işi bırakıp giderdim. Ben kendimi işe yaramaz olarak görmek istemediğim için buradaydım. Yirmi beş yaşına gelip de ekonomik olarak hâlâ ailesine bağlı bir birey olmak istemediğim için buradaydım.

“Kafana takma. Zamanla hepiniz birbirinize alışacaksınız. Gerektiğinde gerekli uyarıları yapacağımdan emin olabilirsin. Burası bir işyeri, kimse lisedeymiş gibi davranamaz.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Çantamı omzuma takarken, “Yarın görüşmek üzere öyleyse,” dedim. Kafasını sallayıp bir adım kenara kaydı. Eliyle benim için açtığı yolu işaret etti. “Görüşürüz Beliz, iyi akşamlar dilerim.”

“Size de iyi akşamlar.”

Şirketin otoparkındaki arabama ulaşmam birkaç dakika sürdü ancak evimizin olduğu semte gitmem bir saatten fazlaydı. İstanbul trafiğinin en yoğun saatlerinde uzun kuyruklu bir araba trafiğine takılmıştım. Can sıkıntısından, önce Asya’yı görmek için annemi görüntülü aramıştım ancak uyuduğundan görememiştim. Bir an önce eve gidip kızımı görme isteğiyle cebelleşirken asla akmayan trafikte biraz Simay’la da konuşmuştum. Günlük dedikodu dozumuzu alıp aramayı sonlandırdığımızda ben arabayı evin önüne park etmeye çalışıyordum.

Arabadan indiğimde anahtarın üstündeki tuşa basıp kapıları kilitlerken gözüm bahçe kapısından girmek üzere olan kuryeye takıldı. Elinde tuttuğu koca bir çiçek buketiyle bahçenin kapısını açmış, eve doğru ilerleyecekken, “Pardon,” diye seslendim.

Kurye arkasını dönerek bana baktı. “Ev sahibi misiniz?” diye sordu beni görünce.

“Evet, sipariş kime?”

Sorumun üzerine elindeki kâğıdı kontrol etti. Bilindik bir çiçek markasının kuryesiydi. “Beliz Atılğan.”

Sinirle gözlerimi yumdum. Yekta pes etmemeye devam ediyordu. Merak ediyordum, birkaç tane çiçekle mi kendini bana affettirecekti?

“Benim. Ben teslim alayım.” Zira tuvalde yapamadığım şeyi şimdi yapıp bu çiçeği gönderen kişinin kafasına geçirecektim.

Çiçek buketini teslim aldıktan sonra gözlerim kollarımın arasına yerleşen rengarenk çiçeklerin arasını yokladı. En sevdiğim çiçek türüne kadar bilen, her çiçek aldığı anda aynı türden vazgeçmeyen adam, şimdi birkaç tür çiçeğin bir araya geldiği bir buket göndermişti. Gerçekten içinden gelerek çabalayan bir insan olsaydı bu çiçekler bana kurye aracılığıyla değil, onun ellerinden ulaşırdı.

Belli ki neredeyse iki yıllık ayrılığımız ona en sevdiğim çiçekleri de unutturmuştu.

Derken gözüme çiçeklerin arasında, görünmeyen bir kısımda kalmış olan not kâğıdının ucu çarptı. Beyaz not kâğıdını elime alarak üstüne özen-sizce yazılmış yazıyı okudum.

Sevgili yeğenimin, sevgili annesi için hazırlattığım buket umarım hoşuna gitmiştir. İçimden gelen küçük bir jest olarak düşünebilirsin bunu. Şu an büyüğüşüne şahit olamasam da yakın zamanda yeğenimi daha çok göreceğim. Yanımızdan ayrılmayacağı günleri sabırsızlıkla bekliyorum. İyi günler geçirmeni diliyorum.

Notun sonundaki *Hande* yazısına ve cümlelerin sonuna konan gülücüğe bakarken tüm bedenim alarma geçmiş gibi gerilmeye başladı.

Derin nefesler alıp vererek sakinleşmeyi denedim ancak şu durumda sakinleşmek çok uzak bir kavramdı. Resmen kendini hatırlatmak için yapı-yordu. Onu evlerinin önünde gördüğümünden bu yana bir daha görmemiştim

ve üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Huzurumu kaçırmak için evime kadar çiçek gönderme zahmetinde bulunmuştu.

Hande'yi çok hafife alıyor gibi hissediyordum.

Fakat o da beni çok hafife alıyordu. Söz konusu Asya olduğunda ben, ben olmaktan çıkıyordum. O yüzden elimdeki çiçek buketiyle beraber soluğu evlerinde aldığımda öfkeden gözüm kararmış bir haldeydim. O yolu nasıl bitirip de buraya ulaştığımı hatırlamıyordum bile.

Bahçeden girerek çelik kapıya ulaştığımda zile ulaşan parmağım zili defalarca kez zorladı. Kapı açılana kadar ardı ardına hiç durmadan zile bastım. En sonunda kapı büyük bir hiddetle Hande tarafından açıldı. Kapıyı alacaklıymış gibi çalan kişiye olan siniri beni görür görmez saniyeler içerisinde yüz ifadesini terk edip gitti. Dudaklarında beliren sırıtiş, gözlerine oturan alaycılık beni gördüğü içindi.

Elimdeki çiçek buketini havaya kaldırdım. "Ne bu şimdi?"

Kollarını birbirine dolayarak sol omzunu kapının pervazına yasladı. "Notu iyi okumadın herhalde," dedi rahatlıkla. "İçimden gelen küçük bir jest olduğunu yazmıştım halbuki."

"Hande! O jesti alır senin..." Söyleyeceklerimin gidişatı argoya kaydığında dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi susturdum. Bu hareketim Hande'yi olduğu yerde daha da keyiflendirdi. "Amacının ne olduğunu biliyorum, salak değilim. Huzurumu kaçırmak için yapıyorsun. Benim huzurum bir kez kaçarsa seninkini bin kez kaçıtırım, Hande! Ayağını denk al."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdide tehditle karşılık veriyorum." Çiçek buketini sert bir şekilde göğsüne yasladım. "Al bu çiçeği de münasip bir yerlerine..." Gözlerimi bir anlığına kapatıp açtım. "Sen anladın ne yapacağını."

Küfür etmeyeceğim, küfür etmeyeceğim, küfür etmeyeceğim.

Hande çiçeği düşmeden tutarken yüzündeki bütün keyifli ifade kaçıp gitmişti. Duygu halleri çok dengesiz bir insandı. Bizim arkadaş olduğumuz dönem de böyleydi. Bir saniyesi ile diğerinin alakası yoktu ve bunun bazen beni korkuttuğunu hatırlıyordum.

"Sen beni neyle tehdit edebilirsin ki?" dedi bir adım öne çıkarak. "Senin beni tehdit edebileceğin ne bıraktın bende? Hepsini elimden almadın mı? Levent senin yüzünden hapiste." Ani bir duraksamayla yutkundu Hande. "Ben senin yüzünden bebeğimi kaybettim. Bana en büyük acıyı yaşattın zaten. Ne ile tehdit edebilirsin sen beni?"

Onun gözünde bütün her şeyin suçlusu bendim. Yaşadığı her şeyin sebebinin ben olduğumu sanması, kabahatlerin hepsini benim sırtıma yüklemesi beni artık bıktırmıştı. Biz bunun kavgasını iki yıl önce defalarca kez yapmıştık. Kapanmayan, üstü geçici süreliğine örtülen konular bir şekilde gelip yine bizi buluyordu.

“Bak Hande, şunu kafana sok artık. Levent uyuşturucu bağımlısı, pedofili bir şerefsiz olduğu için hapiste! Ben kendi keyfime tıktırmadım onu içeri!” Levent için söylediklerim gözünü döndürmüş ve üzerime doğru bir adım atmıştı ki omzundan ittirerek bana yaklaşmasına engel oldum. “Bebeğini kaybettiğin için hâlâ çok üzgünüm. Bunu sana o zamanlarda bin kez söylemiştim ama onun sorumlusu olarak beni tutamazsın!”

“Seni aradım ya, seni! Sancıdan kıvranırken seni kaç kez aradım! Hiçbirini açmadın! Senin yüzünden yaptım o düşüğü!”

Seslice nefesimi vererek soluklandım. O zamanlarda Hande’yi bebek konusunda şu an olduğu kadar iyi anlayamazdım. Şimdi anneydim ve bebeğini kaybetme korkusunu yaşamamam da empati yaptığımda ne hissettiğini çok net bir şekilde hissedebiliyordum. “Hamile olduğunu bilmiyordum. Beni sancıdan kıvranırken aradığını bilmiyordum. Üstelik o dönem seninle arkadaşlığımızı bitirmiş olduğumuzu unutuyorsun. Bana saldırmaya kalkışan, sevgilimle aramı bozan, bana pis iftiralar atan bir kızın telefonunu neden açsaydım?”

Tüm bunlara rağmen o gün Hande’nin odasında sancıdan kıvrandığını, kimsenin haberi olmadığı için yalnızca beni arayabildiğini bilseydim yaşanan her şeyi göz ardı edip ona yardım ederdim çünkü orada Hande kadar küçük bir can da söz konusuydu.

Korkusundan hiç kimseyi arayamamıştı. Evdekiler anlar diye ambulansı bile aramayıp yardım eli olarak her türlü kötülüğü yaptığı beni görmüştü. Aynı durumda olsaydım karnımdaki bebek benim tüm korkularıma, tüm ihtimallere galip gelirdi. O an öğreneceklerini bilsem bile ailemden yardım isterdim. Hande sadece benden yardım beklemiş, bulamadığında da günah keçisi olarak beni seçmişti.

Tiksintiyle yüzüme bakarak, “Sen ölen bir bebeğin ardından bile kendini savunan bir insansın işte,” dedi.

“Kendimi savunmuyorum. Ben suçsuz olmama rağmen senden özür dilemiş insandım. Sen ne anlarsın ki?”

“Sen iyilik meleğisin canım,” dedi abartılı bir tavırla. “Hep biz hatalı oluruz zaten.”

Gözlerimi devirerek, "Seninle daha fazla muhatap olamayacağım," dedim. "Evime bir daha bir şeyler göndermeye kalkışma. Siz iki kardeş ben-den uzak durun artık bence. Ruh hastaları."

Hande'ye arkamı dönüp gitmek üzereyken üç basamaklı merdivenin daha ilk basamağındayken Hande'nin konuşmasıyla adımlarım bıçak gibi kesildi. "Senin de bebeğini kaybetmeni çok istedim. O kadar içten istedim ki, Beliz. O bebek senin karnındayken her gece sancılar içinde kıvranarak onu düşürmeni diledim. Benim çektiğim acıyı çek istedim. Gerekirse o bebeği aldırarak ondan kopmak zorunda kal istedim. Senin yanında olmasam da kötü haberini duyduğum an yüreğim ferahlayacaktı. İşte diyecektim, işte şimdi adalet yerini buldu."

Söylediği her cümle bir diğerinden daha çok şoka soktu beni. Hande'nin söyledikleri birer birer zihnimde yankılandı. Duyduğum bu kötü niyetli isteklerin hepsi midemi bulandırmıştı.

Ve her biri ardından sayısız soru işaretlerini beraberinde getirmişti.

"Nihayet bebeğimi kaybetmeme neden olan kadın aynı acıyla sınandı diyecektim."

Sağ tarafımda kalan evin duvarına tutunma ihtiyacı hissettim. Bazı anlar vardır. Her şey zihinde ait olduğu yere ulaşır, tüm taşlar yerine oturur, yapbozun düzeni bozan parçası yerleşir ve karmaşık görünen her şey bir anlama varır. Günlerdir kafamda uçuşan soru işaretlerinin hepsi ayrı bir yere savrularak dağıldı. Günler sonra ilk kez her şeye bir anlam yükledim.

Çatılan kaşlarımla -bu çatılış öfkeden değildi- Hande'ye doğru döndüm. "Sendin," dedim şaşkınlıkla soluyarak. "Her şey senin başının altından çıktı."

Muhtemelen söylememesi gereken şeyleri söylediğinin farkına geç de olsa varmıştı. Bunun pişmanlığı birkaç saniyeliğine bakışlarını ele geçirdi ama çok kısa sürdü. Bana koz vermek istemediğinden yüz ifadesini çabucak toparladı. "Bendim," diyerek söylediklerinin arkasında durdu.

"Sendin," diye tekrarlardım histerik bir biçimde. "O mesajları yazan sendin."

Duygularımdan arınmış gibiydim. Ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Yekta'nın söyledikleri, yapmadığını iddia ederkenki bütün çabaları gözümün önüne geliyordu. Ona inanmamıştım. İnanmamakta haklıydım ancak bunun Hande'nin başının altından çıkmış olması aklımın ucundan geçmezdi. Nasıl bir hırsı bu? Nasıl bir kindi? Bir insanın gözünü nefret bu kadar güçlü bir şekilde bürüyebilir miydi?

“Ne yaptın sen?” dedim öfkeyle. Cayır cayır yanan gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum. Kendim için değildi, Asya içindi.

Gerçeği öğrenince aklıma kendi yaşadığım hiçbir şey gelmemişti. Sadece Asya’dan çalınanları düşünmüştüm. Bizim aramızdaki olaylar o zamanlar hayatta olmayan bir bebeğin geleceğini etkilememeliydi. Bir insan gözünü bu kadar karartmış olmamalıydı.

“Ne yaptın aptal?” Hande’yi omuzlarından sert bir şekilde ittim. “Ne geçti eline? Vicdanını nerede unuttun sen?” Bir kez daha ittirdiğimde Hande geriye doğru adımlayarak evlerine girdi. Durmadım, ben de içeriye girdim. “Küçük bebekten intikam alacak kadar hırs bürümüş olamaz gözünü ya!”

“Benim bebeğimden ne istedin öyleyse?” diye karşılık verdi bağırarak. “Benim bebeğimi neden öldürdün?”

“Ben senin bebeğini öldürmedim! Ben hiçbir şey yapmadım ya, yapmadım!” Bunun cezasını Asya çekmek zorunda mıydı? Açmadığım aptal bir arama yüzünden iki yıldır neler neler yaşıyorduk biz.

“Öldürdün! Sen bebek katilisin! O gün bana yardım etseydin belki benim de şimdi yanımda bebeğim olurdu. Sen mutluluğu hak etmiyorsun!”

Şu an Hande’yi duyamıyordum çünkü kafamın içinde her şey fazlasıyla karmakarışık. Geçmişin izlerini şimdi benim bir yaşındaki kızım taşıyordu. Ondan babası alınmıştı ve tüm bunları biz kendi ellerimizle yapmıştık. Suçluluk hiç bu kadar canımı yakmamıştı. Beyaz gömleğimin düğmelerini açarken nefes alma ihtiyacıyla evin içerisinde ondan birkaç adım uzaklaştım. Elim boynuma sarılırken gözyaşlarım her geçen saniye görüş açımı kapatıyordu.

Bir yandan da kendime kızıyordum. “Ben nasıl düşünemedim ya?” diyordum. Elimi saçlarımın arasına sokup tutamları geriye attım. “Benim aklıma nasıl gelmez bu? Ben nasıl kanarım buna?”

Şu an olayın aslını bildiğim için kendimi suçlamak basitti. En az Yekta’nın böyle bir şeyi yapacağına ihtimal verdiğim zamanlarda, o mesajları ondan başkasının atabileceğini düşünmemek kadar.

“Ben ne kadar aptalım?”

“Sen aptalsın. Ne sen mutluluğu hak ediyorsun ne abim ne de o yanımda süs çantası gibi gezdirdiğin bebeğin! Hepiniz eninde sonunda benim yaşadığım mutsuzluğa mahkûm olacaksınız.”

“Sen hâlâ konuşuyor musun?” Az önce ondan uzaklaşan adımlarım şimdi Hande’ye ulaşmak için çok hevesliydi. O an gözümünden düşen yaşları

umursamadan Hande'yi o kadar şiddetli ittim ki bedeni birkaç adım kadar uzaklaşıp ne ara kapandığını bilmediğim çelik kapıya çarptı. "Seni öldürürüm burada, Hande! Sana yemin ederim seni burada kıvrandırırım, kimse de elimden alamaz! Sen nasıl bir insansın ya? Ruh hastası mısın, nesen sen?"

Sonlara doğru artık sesim çığlık boyutuna ulaşmıştı çünkü beni delirtmişti. Buna öfke diyemezdim. Bu çığır aşmış bir nefretti artık. Önünü sonunu düşünmesem Hande'nin tam şu anda nefesini kesebilirdim.

"Koskoca üç insanın suçlarının bedelini küçücük bir bebeğin ödemesi nasıl içine sindi? Onu düşürmemi dilemen... Sen korkunç bir insansın."

"Aldır istedim," dedi hırsla. "Onu aldirmek zorunda kal istedim. Bebeğinden kopmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek zorundaydın. Senin layığın buydu çünkü!" Hande'nin her seferinde daha da artan kini, kötülüğü beni dehşete sürüklüyordu. "İyi bir kararmış gibi gidip doğurmuşsun bir de! Tek dileğim onsuzluğu tatman," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Umarım bir gün evlat acısıyla sınanırsın sen de tıpkı benim gibi! İçin kan ağlar da hiçbir şey yapamazsın!"

Gözümü döndüren de bu oldu. Havaya kalkan elim sert bir şekilde Hande'nin suratına indiğinde çıkan ses kulağımda çınladı. "Allah belanı versin senin."

Hande'nin eli şok içerisinde yanağına gitti. Acıdan sızlayan avuç içim sızlayan gözlerimin yanında hiçbir şeydi. Hüngür hüngür ağlamamak için dudaklarımı ısıırıyordum sık sık. Tek kaldığım ilk an hıçkırıklara boğulacağımın habercisiydi bu. "Allah seni kahretsin." Sesim titriyordu. "Ben sana ne yapayım şimdi, Hande?"

Ne yapsam geçerdi? Ne yapsam soğurdu içim?

Hiç geçmeyecek bir öfkeydi sanki bu.

Hande bana alev saçan bakışlarla bakarken ben ona boş boş bakıyordum. Bu bakışmayı bölen şey ise yanında durduğumuz kapının yuvasına sokulan bir anahtarın sesiydi. Anahtar yuvasına yerleşip bir tur döndürüldüğünde kapı aralandı ve bu hikâyenin üçüncü kişisi de görüldü. Kapı yarısına kadar açıldığında içeride birileri olduğunu fark etti ve kafasını kaldırıp bize baktı. Daha ilk saniyeden şaşkınlıkla kaşları havalandı.

O an göz göze geldik. Ben dolu dolu gözlerimle baktım ona, o ise şaşkınlığının hemen ardından gelen merakla. Biraz da içi acıyarak.

"Ne oluyor burada?" diye sordu en sonunda.

Sahiden ne oluyordu burada?

Ne olmamıştı ki.

Bölüm ON DÖRT

Burada neler olduğunu henüz kendime dahi açıklayabilmiş değildim. Yekta kapıyı örterken bakışları yüzümden bir saniye olsun ayrılmıyordu. Parmaklarım birkaç düğmesini açmış olmama rağmen hâlâ beni daraltan gömleğime ulaştı. Gözlerimi ifadesizce suratına baktığım Yekta'dan ayırdım. Az önce ahkâm kesen, vicdansızlığını son damlasına kadar gösteren Hande, abisi kapıda belirmediğinden beri gizlemekte zorlandığı bir endişeyle bir Yekta'ya bir de bana bakıyordu.

“Cevap verecek misiniz?” diye yineledi Yekta sorusunu. Agresif bir şekilde Hande'ye baktı. “Hande?”

Sonra bana baktığını gözücuyla fark ettim. “Beliz neden ağlıyor?” Daha çok Hande'ye hesap sorar gibiydi sesi.

Hissizliğim yavaş yavaş yok olmaya ve yerini saf bir öfke almaya başladı ancak bu öfkenin sebebi sadece birkaç dakika önce yaşananlar değildi. Çok şey olabilirdi sebebi. Neredeyse iki yıl önce kapanmasa da kendi zihnimde kapattığım defterler, bitirdiğim insanlar... Bir gün onlarla yeniden karşılaşacağımı bilsem de böyle sarsıcı bir gerçeğe yüzleşmeyi hiç beklememiştim. Hiç tahmin etmediği bir yerden vurulunca insan bir süre kayıtsız kalıyordu çünkü nasıl tepki verilir, bu durumla nasıl başa çıkılır bilmiyordu.

Ben de bilmiyordum. Üzülmeye vaktim yokmuş gibi hissediyordum çünkü bir şekilde içimdeki nefret hepsinden baskın geliyordu.

Göğsüm hızla kalkıp inerken bütün öfkemle Hande'nin gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Onun gözlerine uğrayan korkuyu görmek içimi zerre rahatlatmıyordu. Ben bu kıza burada ne yaparsam yapayım içim soğumazdı ki.

Yaptığına nasıl karşılık verirsem vereyim kendimi rahatlamış hissetmeyecektim.

“Beliz?” Yekta’nın sesini duymama rağmen bakışlarımı Hande’den ayıramıyordum. Duygu geçişleri çok garip bir insandı. Az önce keyfinden ne yapacağını şaşırmışken şimdi korkudan ne yapacağını şaşırmış gibi bir hali vardı. Abisinden mi korkuyordu? Korkusu bunları yapmadan önce neredeydi? Bir gün ortaya çıkma ihtimalini hiç düşünmemiş olamazdı.

“Hande anlatsın,” dedim ve hemen bir saniye sonra titreyen ses tonuma lanetler okuyarak dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden gelen bitmek bilmeyen ağlama isteğine inanamıyordum. Oysaki buradayken daha fazla gözyaşı dökmek istemiyordum. “Anlatabilirse tabii ki.”

Yekta gözlerini yüzümden ayırmadan, “Hande?” dedi sorarcasına.

“Abi,” diyen Hande’nin sesinin titrediğini duymak dudaklarımda belli belirsiz bir sırtışın oluşmasına sebep oldu. “Ben... bilmiyorum. Kapı çaldı, açtığımda Beliz karşımdaydı. Bir anda bağırıp çağırmaya başlayarak içeri girdi. Ben de hiçbir şey anlamadım.”

Yüz ifadesi ve ses tonu mağdurluk oyununa en çok kendisi inanmış gibiydi. Kısılan gözlerimle Hande’yi izlerken kafamı onaylamazcasına iki yana salladım. Yekta’nın Hande’ye inanıp inanmaması zerre umurumda değildi ve onu kendime inandırmak için bir çaba göstermeyecektim. Aksine kardeşine inanıp ikisinin de benden uzak durması daha çok işime gelirdi.

Kardeşinin söylediklerine sorgusuz sualsiz inanmasını beklediğim Yekta beni şaşırtacak bir şekilde, “Beliz durduk yere buraya gelmez,” diye cevap verdi. “Ne yaptın?”

Bakışlarım Hande’yle ikimizin arasında çıkan tartışma sırasında yere düşmüş olan çiçek buketine kaydı. Yekta yerdeki çiçeği görmemişti bile çünkü gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Hande’ye doğru düzgün bakmıyordu. Belki baksaydı Hande’nin usta oyunculuğuna kanıp ona inanabilirdi zira ben olayı bilmesem Hande’nin bilerek titrettiği sesini duyup, doldurduğu gözlerini gördüğümde ona inanabilirdim.

“Abi yemin ederim bir şey yapmadım. Manyak gibi kapımıza dayanmış. Bana hakaretler savurdu. Üstelik tokat attı!” Hande kafasını sağa doğru eğerek yüzünün sol yanını Yekta’nın görüş açısına sokmaya çalıştı. “Beş parmağının izi çıktı resmen! Derdinin ne olduğunu anlamadım. Bir de bu delilikle bu kadın bebek büyütüyor.”

Hırsıyla Hande’ye doğru bir adım attım. “Hande, bebeğimle alakalı tek bir şey daha derssen sadece beş parmağımın izini bırakmakla kalmam, yüzünü tanınamayacak hale getiririm!”

“Yalan mı?” diye bağırdı. “Hem delisin hem de şiddet yanlısısın! Bu şekilde o bebeği nasıl doğru bir şekilde büyütebilirsin?”

Hande’ye ulaşmak üzereyken Yekta tarafından kolunun karnıma sarılması ve beni bir adım geriye çekmesiyle durduruldum. Ellerimi karnıma temas eden koluna indirip bir hışımla onu geri ittim. “Sen duyduklarımdan sonra seni burada öldürmediğime dua et!”

“Zır deli!”

Yekta, Hande’yi sert bir dille, “Hande!” diyerek uyardı. “Hemen bana burada neler döndüğünü açıkla.”

“Anca bana bağır zaten! Geldi, hakaretler savurdu, bana vurdu diyorum sen hâlâ bana bağırıp kızılıyorsun! Kendini affettireceksin diye şu kız için kendi kardeşini rencide ediyorsun.”

Yekta sinirli olduğu her halinden belli bir şekilde gözlerini yumdu. Bunu yapınca Hande’ye kendi abisinin bile katlanmakta zorluk çektiğini anladım. Nasıl bir insandı ki kendi kanından birisi bile ona katlanamıyordu. Yekta gözlerini araladığında sabırsızlık ve sinirle harmanlanmış kopkoyu gözleri Hande’ye değdi. “Ben kardeşimi tanıyorum, Hande,” dedi tavırlarının aksine fazlasıyla sakin bir sesle. “Ben karşımdaki iki insanı da gayet iyi tanıyorum. Bir şeyler yapmış olmasan Beliz bu evin önüne adımını dahi atmaz. Şimdi ya ne olduğunu kendin anlat ya da ben öğrendikten sonra tepkimden kork.”

Yekta’nın söylediklerinin ardından Hande’nin yutkunduğuna birebir şahit oldum. Yekta sözlerini bitirir bitirmez bana baktığından kardeşinin tereddüdünü fark etmedi. “Abi kötü hiçbir şey yapmadım. Sadece evine çiçek gönderdim o kadar. O da yeni bir işe başladığı için tebrik amaçlıydı. Görünce çıldırıp buraya kadar gelmiş. Kötü bir niyetim yoktu! Yemin ederim.”

Onun konuşmasıyla kaşlarımın çatılışına engel olamadım. Yekta inanmadığını belli edercesine, “Yemin etme,” derken ben, “Sen benim yeni bir işe başladığımı nereden biliyorsun ya?” diye tısladım. “Takip falan mı ediyorsun sen beni?”

Sadece benim, Simay’ın ve ailemin bildiği, henüz başka kimsenin öğrenmediği bir durumdu. Mahalleden kulağına ulaşamazdı. Kaldı ki Hande buradaki kimseyi sevmez ve insanlarla muhatap olmazdı.

“Ne takip edeceğim seni ya? Kimsin sen?”

“Olay sadece çiçekten ibaret değil.”

“Evet,” diye onayladım Yekta’yı. “Olay sadece bir çiçekten ibaret değil. Olay senin kardeşinin bir ruh hastası olması. Kafayı yemiş bu kız! Siz bunu kliniğe falan yatırın.” Konuşmamı bitirir bitirmez Hande’nin abisininki gibi kopkoyu olan gözleri öfkeden parlarken üzerime atlamaya çalıştı. Ben herhangi bir geri çekilme girişiminde bulunmazken Yekta, Hande’yi kollarımdan tuttuğu gibi benden uzaklaştırdı. “Seni yatırsınlar kliniğe orospu!” diye adeta çılgılık atarak bağırdı Hande. Öyle büyük bir tepki vermişti ki neredeyse karşımda öfkeden kuduracaktı.

Kaşlarım iyice çatılırken abisi Hande’yi zorla çekiştirerek benden iyice uzaklaştırdı. “Ağzını topla, Hande! Delirtme beni!” diye bağırdı.

“Toplamayacağım! Beliz buradan gitmediği sürece ağzımı falan toplamayacağım ben! Defolup gitsin evine!”

“Seninle tanıştığım güne yıllardır lanet okuyordum,” dedim Hande’ye. “Yemin ederim her gün okuyordum ama bugüne kadar bunu en içten diletiğim başka bir an daha olmamıştı. Senin yüzünden, ya senin yüzünden bir bebek babasız büyüyor. İki yıl boyunca bunun ağırlığıyla nasıl vicdanın rahat bir şekilde kafanı yastığa koydun sen?” Yekta’nın gerçekten hamile olduğumu bilmediğini öğrenmişim ama bu, bilseydi biz olurduk anlamına gelmiyordu. Bizim ilişkimiz zaten bitmişti fakat bilseydi gitmek yerine bebeginin yanında olurdu diye düşünmek istiyordum. Biz ayrı da olsak onca ay boyunca Asya’nın etrafında bir baba figürü olabilirdi.

Bu meselede kendimi önemsemeyi çoktan bırakmışım. Aklımda sadece Asya için yaşanmamış ihtimaller dönüyordu.

Bakışlarımı Yekta’ya çevirdim. Gözleri Hande’deydi ve son söylediğim şeye bir anlam vermeye çalışıyordu. Birazdan sorgulayacak, ne demek istediğimi öğrenmeye çalışacaktı. Onun sormasına kalmadan konuşmaya devam ettim. “Senden özür falan dilemeyeceğim, Yekta,” dedim titreyen sesimle. Bakışları bana çevrildi. Gözlerindeki sert bakış beni gördüğünde yumuşarken soru işaretleri hâlâ varlığını koruyordu. “Gerçekten hamile olduğumu bilmediğini öğrendim. Asya’yı gördüğün günden beri beni ikna etmeye çalıştığın şey buydu. İçin rahat etsin, ikna oldum ama bu kadar. Ne ötesi ne de gerisi yok.”

Sonra Hande’ye baktım. Ona baktığımda gözlerimin içinin sızladığını hissettim. Bu gelen ağlama isteğinden miydi, ona olan nefretimden miydi, yoksa Hande’ye baktığımda az önce söylediklerinin kalbimde yaşattığı ağırlıktan mıydı bilmiyordum. Asya hakkındaki düşünceleri beni ürkütmüştü.

Bu ürkme kızıma bir şey yapabileceğiyle ilgili değildi. Bir insanın küçük bir bebek için bile bu kadar gaddar olabileceğiyle ilgiliydi.

“Sana ne söylenir ben bilmiyorum bile ancak az önce söylediğimin arkasındayım. Allah senin belanı versin.” Sesim sakın çıksa da aslında asla bitmeyecek bir kinin içinde, derinden derinden yanıyordum. Yekta’nın anlam çıkarma çabası son bulsun diye, “Mesajları atan Hande’ymiş,” dedim. “Artık o günü kendin düşünüp neler olduğunu bul çünkü ben o iğrenç mesajların bu kızın pis zihninden çıkmış olduğundan başka bir şey bilmiyorum.”

Mesajları ezbere biliyordum. Yazılanlar sık sık zihnimi yoklardı. Yekta umurumda değil artık dediğim zamanlarda dahi bir o kadar umurumdaydı aslında. Çünkü ben o mesajları hak etmediğimi, bir zamanlar aşkımdan yanıp tutuştuğum, gözlerinde bir zamanlar sevgiyi gördüğüm adamın nasıl bana bu lafları ettiğini düşünerek neredeyse iki sene geçirmiştım.

Ve son günlerde dönüşüyle hayatım yeterince tepetaklak olmamış gibi ezbere bildiğim cümlelerin Yekta tarafından kurulmadığını öğreniyordum.

Yekta’nın bakışlarının hedefi artık ben değildim. Alev saçan bakışları Hande’nin yüzünde gezinirken söylediklerime inandığı daha şimdiden belliydi ama yine de, “Hande?” diye sormadan edemedi. Kaldı ki inanmasa da inanması için çabalayacak halim yoktu.

Hande o kadar hızlı bir şekilde role girmişti ki onu şok içerisinde izlemekten başka bir şey yapamadım. Önce şaşkınlıkla gözlerini irileştirmiş, ardından mağdur rolüne bürünerek gözlerini yeniden doldurmuştu. Bunlar sadece birkaç saniye içerisinde gelişen duygu geçişleriydi. “Abi yemin ederim yalan söylüyor.”

“Az önce kendi ağzınla itiraf ettin. Abin gelene kadar hakkımdaki kötü dileklerini rahat rahat dile getiriyordun. Ne oldu şimdi? Korktun mu? Yarken neredeydi korkun, aklın?”

“Hande,” dedi Yekta, Hande’ye doğru adımladı. “Telefonumu alıp o mesajları yazdın mı?”

“Yapmadım.” Hande geriye doğru adımladı. “Abi nasıl inanırsın ona?”

“Beliz benden bu kadar nefret ederken benim aklanmamı sağlayacak bir şeye bu kadar kolay inanmaz,” dedi Yekta. “Tek bir kez daha soracağım, Hande. Bana adamakıllı bir şekilde cevap vereceksin. Her halt senin başının altından mı çıktı?” Yekta şu an beklenmedik bir şekilde çok sakindi fakat bu fırtına öncesi sessizliğini andırıyordu. Hande’nin korkuyla bakmasına neden olan da bunun farkında olmasıydı.

İkisini izlerken kollarımı birbirine bağladım. Hande'nin gözleri Yekta'nın arkasında kalan bana değdiğinde göz göze geldik. Boş bakışlarla çenesinin kasılışını izledim. Ne kadar korkarsa korksun beni gördüğü an bakışlarında her zaman bir nefret belirliyordu. Beni *bebeğinin katili* olarak gördüğü içindi. Şimdi iki yıl önce bana yaptığı her şey daha da anlamlanmıştı zihnimde.

"Kötü bir niyetim yoktu abi," dedi Hande. "Sen babamla beraber Amerika'ya gidecektin. Gitmek istiyordun. Orada daha mutlu olacaktın. Ben senin gitmene engel olsun istemedim. Evlenecek haliniz yoktu ya zaten."

"Engel mi? Engel mi dedin sen?" Yekta çıldırmış gibi konuştu. "Senin engel dediğin şey benim bebeğim ulan!" Yekta'nın gür sesi kulaklarımı çınlatırken istemsizce yüzümün buruşmasına neden oldu. "Senin söylediklerini kulağın duyuyor mu?"

"Ya zaten ilişkiniz bitmişti! Evlenmeyecektiniz! Bir bebek yüzünden beraber de olmayacaktınız. O bebek ayrı bir anne babanın çocuğu olarak doğacaktı. Aldırması bebek için de en doğrusuydu, bunları düşündüm. Kötü niyetimden yapmadım."

Hâlâ utanmadan niyetinin kötü olmadığını savunuyordu.

"Düşünme! Kim dedi sana düşün diye?" Yekta'nın sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama üstündeki cekete rağmen gerilen sırt kaslarını ve omuzlarını seçebiliyordum. Kardeşinin üstüne doğru bir adım daha attığında Hande kaçarcasına geriye doğru adımladı. "Sana benim yerime düşünme hakkını kim verdi? Yaptın da ne oldu? Ben iki yıldır baba olduğumdan habersiz yaşamışım!" İşaretparmağını Hande'ye doğrulttu. "Sen bunu bile bile her gün yanımda mı durdun?"

Cevabını bildiği bir soru olsa da ses tonu aksi bir yanıt almak istiyor gibiydi.

Yekta üzerine gittikçe Hande geriye gitti, ta ki Hande'nin sırtı duvara değene kadar. Olduğum yerde kayıtsızca ağlamaya başlayan Hande'yi, durmadan bağırmaya devam eden Yekta'yı izliyordum ve hâlâ içim bir nebze olsun rahatlamıyordu. "Bunu bile bile nasıl gözümün içine baktın? Nasıl utanmadan bana abi dedin sen?"

"Aldırmıştır diye düşündüm. Doğmamıştır sandım! Bilseydim yemin ederim söylerdim."

"Ulan sence sorun aldırıp aldırmamış olması mı?" Yekta'nın havaya kalkan eli Hande'nin yanındaki duvara indiğinde Hande korkuyla olduğu

yerde sıçradı. Duvara vuruşuyla çıkan ses, az önce öğrendiklerimin zihnimde yaptığı gibi odada bir yankıya neden oldu. “Benim bebeğim,” dedi tane tane. “Benim çocuğum, ben yanında olmadan neredeyse bir yaşına geldi. Benim çocuğum, benim! Senin yeğenin Hande, yedi kat yabancının çocuğu değil bu!”

Hande hıçkırıklara boğulurken Yekta elini diğerinden daha yavaş bir şekilde tekrardan duvara geçirdi. Kimseye zarar veremediği için öfkesini cansız nesnelerle atmaya çalışıyordu ama iyi bilirdim, o öfke ne yapılırsa yapılsın geçmezdi. “Sen benim kardeşimsin! İnsan aynı kanı taşıdığı insana bunu yapar mı?”

O kadar çok bağıırıyordu ki Yekta’yı duydukça benim sesim kısılıyordu ama onun sesi hep bir öncekinden daha gür çıkıyordu. “Kendi çocuğum beni gördüğü ilk an ağladı! Beni yabancı sandı ve ağlayıp annesine sığındı. Benim çocuğum, Hande. Babasını gördü ve ağladı. Sen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Abi ben olayların bu noktaya geleceğini tahmin edemedim.”

“Seni bağlayan tek bir durum yoktu! O siktiğimin telefonuna gelen mesajı okuyup cevap yazmanı gerektirecek en ufak bir olay yoktu! Sen nasıl bir insansın? Sen nasıl bir kardeşsin, Hande?” Sonlara doğru Yekta sadece isyan ediyordu. “Ne ara yaptın? Ne zaman?”

Hande fısıltıyı andıran bir sesle, “Sen duştaydın,” dedi. “Telefonumu şarja tak demiştin, o sırada.”

O mesajlardan birkaç saat sonra Yekta’yı aramıştım ve körkütük sarhoştum.

Sinirle saçlarını karıştırdı. “Ne yapayım ben sana şimdi?” dedi Yekta caresizlikle. “Ne yapayım Hande, sen söyle. Ben kızımdan ve sevdiğim kadından ayrı geçirdiğim zamanları sana ne yapayım da telafi etmiş olayım?”

“Ya tek suçlu ben miyim? Kaybettiğiniz iki yılın suçlusu sadece ben miyim? Bu kadar seviyorsan arayıp sorsaydın, gelip görseydin! Daha önce gelseydin daha önce görürdün bebeğini de. Tek suçlu ben değilim. İkiniz de en az benim kadar suçlusunuz! Birisi babası ortada yokken bebeğini doğurur, birisi arayıp sormaz ama suçu başkasına yükler. İkiniz de birbirinden rezil insanlarsınız ve biliyor musunuz, layığınızı bulmuşsunuz.”

“Defol git bu evden,” dedi Yekta soğukkanlılıkla. “Seni gözüm görme-sin, Hande. Eğer gözüm görürse çıkmak için her yolu denediğin o kliniğe seni geri götürürüm.”

Duyduğum şey karşısında kaşlarım hayretle havalandı. Hande'nin ruh hastası olduğuna en iyi ben şahit olmuştum ama klinikte yatacak kadar kendisinin de bunu kabullenmiş olduğunu düşünmezdim. Apaçık bu tehdit karşısında Hande anında uysallaşmaya başladı. "Yapamazsın abi," dedi. "Ben oradan tedavimi olup çıktım. Hakkın yok, yapamazsın."

"Bu tedavi olmuş halin mi?" diyen Yekta'nın ses tonu alay ile sinirden çıldırmak arasında bir yerlerdeydi. "Yaptıklarından zerre utanç duymuyorsan iyileşmemişsin demektir. İlaçlarını içiyor musun sen? Hepsini tek tek kontrol ediyorum ama içiyor musun, yoksa çöpe mi atıyorsun şu andan itibaren şüphe içerisindeyim."

Hande adeta yalvararak, "İçiyorum, hepsini içiyorum. Beni oraya götürme abi. Lütfen," dedi.

"Git o zaman. Çok sinirliyim Hande, şu an sana ne yapacağımı ben de kestiremiyorum. Gözümün önünden git. Sinirim geçtiğinde ben seni bulurum." Ardından hiddetle ekledi. "Nasıl geçecekse? Nasıl geçecek benim sana sinirim? İnsan düşmanına yapmaz lan bunu. Anlıyor musun? İnsan bunu nefret ettiğine yapmaz, sen benim kardeşimsin. Nasıl yaptın?"

Hande'nin aklı sadece klinik kısmında olacak ki Yekta'nın sonradan söylediklerini umursamadan usulca, "Nereye gideceğim?" diye sordu.

"Ne bileyim ben?" dedi Yekta agresif bir şekilde. "Bin tane ev var. Al anahtarını git, gözüm görmesin seni!"

"Abi özür dilerim."

"Dileme Hande, özür falan dileme!" Yekta birkaç adımda yan tarafında kalan çelik kapıya ulaştı ve elini kulpuna götürerek kapıyı ardına kadar açtı. Böylelikle dakikalar sonra Yekta'nın yüzü ilk kez görüş açısına girmiş oldu. "Bir an önce çık git!"

"Abi-"

"Abi deme bana. Benim senin gibi bir kardeşim yok!"

Hande hıçkırarak ağlarken olduğu yerden kıpırdamadı bile. Ağlamaya devam ederek elleriyle yüzünü gizledi. En kötü yanını gördüğüm için olsa gerek, bu ağlayışı hiç inandırıcı gelmiyordu bana. Benim gözümde timsah gözyaşından bir farkı yoktu ve sırf Yekta ona karşı yumuşasın diye ağlıyordu. Hâlâ öyle miydi bilmiyordum ancak Yekta ağlayan insanlara dayanamayan birisiydi. Aramızda tartışmalar yaşandığında ben haksız dahi olsam ağladığımda haklı oluşunu umursamadan gönlümü alır, konuyu kapatırdı. Suçsuz olsa da yapardı.

Fakat Hande'nin yaptığı birkaç damla gözyaşı dökmekle yumuşanacak bir şey değildi. Hande zamanı geriye alsa, yaptığı hatayı düzeltse yine affedilmezdi.

Ona hissettiğim şeye nefret diyemezdim çünkü nefret yanında çok hafif kalırdı. Kalbimi ve kanımı fokur fokur kaynatan bir şeyler vardı. Onu aynı anda hem boğmak istiyordum hem de kendi haline bırakıp ilahi adaletin onu bulmasını istiyordum.

İkisi bir arada gerçekleşse dahi kalbimdeki fokurdama dinmezdi.

“Abi-”

“Hande sana git dedim!”

Hande yerinden sıçrayarak arkasını döndü ve evin merdivenlerine doğru koşar adımlarla ilerledi. O basamakları hızlı hızlı çıkarken ben kapının karşısında kalan yemek masasına doğru yöneldim. Evlerinin kapısı direkt küçük bir hole ve oraya bağlı olan salona açılıyordu. Masanın etrafındaki sandalyelerden birine yorgunlukla bedenimi bıraktım. Ben de çıkıp gidecektim ama gücümü toplamak için kısa bir soluklanmaya ihtiyacım vardı. Sadece bir dakikalık. Sonra bu lanet olası evden çıkıp gidecektim.

Ellerini belinin iki yanına yaslayan Yekta, boş boş yeri izlerken bir anda hareketlendi ve benden en uzaktaki sandalyeye sert bir tekme savurdu. Beklemediğim için oturduğum yerde sıçramıştım ki Yekta hemen bunu fark ederek, “Özür dilerim,” dedi.

Ona cevap vermedim.

Kısa bir süre sonra merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu. Kafamı kaldırıp o tarafa doğru baktığımda Hande'nin elinde bir ceket ve çantayla indiğini gördüm. Basamakları bitirdiğinde durdu ve abisine doğru bekleniyle baktı ama Yekta ona bakmıyordu. Duygusuz bakışlarla önünde durduğu pencereden dışarıyı izliyordu.

“Ben Beykoz'daki evde olacağım,” dedi. “Lütfen bana olan sinirin geçince yanıma gel.”

Yekta yalnızca, “Git,” demekle yetindi.

Hande son bir kez bana nefretle baktıktan sonra arkasını döndü ve açık olan kapıdan dışarı çıktı. Ardından tüm gücüyle kapattığı kapı sert bir şekilde çarptığında, Yekta arkasını dönerek Hande'nin ardından kalan boşluğa baktı.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım, oturduğum sandalyeyi düzelttim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bir an önce çıkıp gitmek istiyordum.

Bu ev beni her anlamda boğuyordu, nefes alamıyordum sanki. Bu evin her yerinde anılarımız vardı. Az önce yaşanan da en acılarından biri olarak hafızama eklenmişti. Önünden her geçtiğimde yeterince acı veriyordu. İçinde olmak -hem de hiç aklımda yokken bir anda kendimi burada bulduğumdan- kalbimi bir el tutmuş da sıkıca parmaklarını etrafına sarmış gibi hissettiriyordu.

“Beliz,” diyerek hızlı adımlarla yanıma geldi Yekta. “Gitme lütfen. Artık konuşmayı hak etmiyor muyuz? En azından bu sefer dinlemek için bir şans versen.” Kapı ile arama girip bedenini önüme bir engel olarak dikti. Hâlâ çok öfkeli olsa da bakışlarının bana değdiği an yumuşadığını hissedebiliyordum.

“Konuşacak bir şey yok ki,” diye mırıldandım. “Haklıymışsın, bilmiyormuşsun. Bu defa ben yanılmışım ama yanılmama hak verirsin diye düşünüyorum. Kendi kardeşinin yediği haltı sen bile tahmin etmemişsin çünkü.”

En az onun kadar yıkılmış olsam da soğukkanlı olmaya çalışmak çok zor bir eylemdi. Hâlâ deli gibi ağlamak istiyordum ama bunu kızımдан ayrı yapmak istemiyordum. Tek istediğim Asya’nın yanımda olmasıydı.

“Ben ne desem bilmiyorum,” dedi bitkinlikle. “Ne yapsam bilmiyorum. Ne hissetsem bilmiyorum. Geçip giden zamanı nasıl geri getiririm bilmiyorum. Her şeyi düşünmüştüm ama Hande’nin bunu yapabileceği aklımın ucundan geçmemişti çünkü o benim kardeşim.” Bunları söylerkenki çaresizliğini sesinde duyduğum yetmedi, gözlerinde gördüm ve iliklerime kadar hissettim. “Çok mükemmel bir ilişkimiz olmasa da buna ihtimal veremedim. Bilmiyorum, anlıyor musun?”

“Ben şu an hiçbir şey anlayamam, Yekta. Ben hiçbir şeye tepki veremem. Tek düşündüğüm zamanında nasıl insanları hayatıma sokmuş olduğum. Cezasını sadece ben çekmiyorum, benimle beraber kızım da çekiyor. Sen bunu anlıyor musun, ben de bunu bilmiyorum.”

“Ben de çekiyorum,” dedi Yekta. “Sizden uzak kalarak, istediğimde yanınızda olamayarak.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Gitmek istiyorum.”

“Beliz ben seni istiyorum, kızımı istiyorum. Aile olmak istiyorum. Bir şans ver,” dedi yalvarırcasına. “Beni tam şu anda affetmeni istemiyorum. Yanınızda olmama, telafi etmeye çalışmama izin ver sadece. Kendini de Asya’yı da benden sakınma.”

“Aile olmak mı?” dedim bu komik bir şeymiş gibi gülerken. Gibisi fazlaydı, buna cidden kahkahalarla gülebilirdim. “Bu o kadar kolay bir şey mi sanıyorsun sen?”

“Çabalarım, denerim.”

Kafamı ağır ağır sağa sola salladım. “Evet, ben bugün senin bana inandırmaya çalıştığın şeyin gerçeğini öğrendim ancak bu yaşanan hiçbir şeyin üstünü örtmeye yetmedi. Bana yaşadıklarımı unutturmadı, kırgınlıklarımı geçirmedi, paramparça olan kalbimin parçalarını yeniden bir araya getirmedi. Hiçbir şey geçmedi, Yekta. Sadece o cümleleri senin kurmadığını öğrendim o kadar. Benden senin cümlelerin olduğunu bilerek geçirdiğim iki yılı silip götürmedi.”

Tüm yanlışlar ortadan kalkmış gibi görünse de aslında bu durum hiçbir şeyi düzeltmemişti. Aksine işler daha karmaşık bir hal almıştı çünkü artık Yekta gözümde, Asya’yı *ayak bağı* olarak gören, onu istemeyen adam olarak durmuyordu.

Yine de bazı şeyler ne olursa olsun geçmiyordu işte.

“Biz bütün bunların üstesinden gelebiliriz,” dedi. Yamacıma sokulmak, bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatmak istercesine bana yaklaştı. “Yanınızda olmama izin ver.”

Bakışlarımla bedenini baştan aşağı süzdüm. “Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatırsın da kalplerimizin arasındaki görünmez mesafeyi kapatamazsın.”

“Belki kapatırım, belki kapatırız. Belki her şey eskisinden de güzel olur. Bir daha beni senden mahrum edecek bir hata yapmam.”

“Hiçbir şey eskisinden güzel olamaz, neden biliyor musun? Sana nedenlerini göstermemi ister misin? Benim içimin neden soğumayacağını, neden sana karşı yumuşayamayacağımı göstereyim mi?”

Gözlerinden bir kararsızlık geçip gitti. Bilmek istemekle istememek arasında gidip geldiğine şahit oldum. Sonra merakı o kararsızlığına galip geldiğinde, “Göster,” dedi.

Ondan uzaklaşırken kafamı salladım. “Gel o zaman benimle.” Kapının önünde duran bedeninin çekilmesi için omzundan hafifçe ittirdim. Mesajı anlayarak yana kaydığında kapıyı açıp dışarı çıktım. Sorgusuz sualsiz arkamdan çıktı ve kapıyı kapatarak beni takip etmeye başladı. Birkaç basamaklık merdiveni hızlıca inip bahçe kapısına ilerleyen kısa yolu birkaç saniyede tükettim.

“Bu evde çok güzel anılarımız vardı, kabul ediyorum,” diye başladım. “Her odasında, her yerinde çok güzel anılar biriktirmiştik. Güzel anıların hepsini yerle bir eden, hepsini gölgeleyen kötü bir anı mutlaka vardır. Benim için şurada oturup karanlık, perdeleri çekili olan evinizi saatlerce izlediğim o andı.” Ona yolun karşısındaki ağacı gösterirken bahçe kapısının hemen önündeydik. “Aileme hamile olduğumu söylediğim gündü. Gittiğinizi ablamdan duymuştum ama bir haftanın ardından ilk kez dışarı çıkıp buraya gelene kadar inanmak istememiştım. Bu evi terk edilmiş gibi gördüğümde artık gidişinle yüzleşmişim. Sonra bu ağacın kenarına çöküp saatlerce karanlık camlarınızı izlemişim.”

Hayatımda en çaresiz hissettiğim anım, o andı. Ne yapacağını bilmeyen genç bir kızdım. Şimdiyse ne yapacağını bilen, olgunlaşmış bir kadın.

“Eve, hamile olduğumu aileme söylemeye giderken yaşadığım korkuyu hâlâ hatırlıyorum. Her hatırladığımda aynı korku ellerimi titretmeye yetiyor. Ben aileme her şeyi yapmaları ama onu aldırmanımı istememeleri için yalvardım o gün, Yekta.” Tepkisini görmek için bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Her tepkiye razıydım. Aldırmak dışında...”

Anlattığım her şey, Yekta’nın suçlulukla bakışlarını benden uzak tutmasına neden oluyordu. Hissettiği suçluluk gözlerime bakmasına engel oluyordu. “Yaşadığımız çevre, içinde büyüdüğümüz toplum belli. Siz erkekler için gurur kaynağı olan davranışları biz kadınlar yaptığımızda adımız nelere çıkıyor. Ben bunlarla yaftalanmaktan çok korktum. Çünkü tektim, anlıyor musun? Bin kere tekrar edebilirim bunu, ben o gün tektim.”

Zar zor bana çevirdiği bakışları gözlerimin içine pişmanlıkla baktı. “Özür dilerim,” dedi. Oysa kendisi de bunun bir anlamı olmadığına emindi.

Özrünü duymadım bile. “Ailem tarafından öyle yaftalanmadım belki ama çevremizdekiler bana neler neler söyledi. Kulaklarım nasıl kötü sıfatları duymak zorunda kaldı. Gel, hepsini göstereceğim sana.”

Yekta’yı beklemeden sokağın diğer tarafına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Zaman kaybetmeden peşime takılırken, “Beliz-” dediği anda elimi havaya kaldırıp sözünü kestim.

“Konuşma,” dedim. “Tek kelime etme çünkü bugün sadece ben konuşacağım.”

Onu bırakıp gitmemden ya da konuşmamamdan mı korktu bilmiyordum ama bu uyarı, susarak yürüdüğümüz yolda sessizce bana eşlik etmesini sağladı. Beni ne bir adım önümden ne de bir adım gerimden takip etti.

Hemen yanımda adımlarıma ayak uydurarak, sık sık bakışlarıyla beni yoklayarak yürüdü. Dakikalar sonra mahallenin en kalabalık olan o kısmına ulaştık. Burası süpermarketin, çeşitli dükkânların olduğu kısımdı ve doğal olarak buradaki hareketlilik hiç eksik olmuyordu.

“Burada dur ve sadece izle,” dedim Yekta’ya bakmadan.

Yekta orada durmaya devam ederken markete doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Bu tarafa yönelme sebebim, marketin neredeyse on metre ilerisinde bulunan dükkândaki Nesrin’i görmüş olmamdı. Kocasının çilingir dükkânıydı ve neredeyse her markete geldiğimde onunla mutlaka karşılaşır, imalı laflarına maruz kalırdım. Nesrin’i dükkânın önündeki taburede oturmuş, ayakta duran bir kadınla konuşurken görünce görüş açısına girmek için ağır ağır o tarafa yürümeye başladım. Beni görür görmez soluğu yanımda alacaktı.

Nitekim tahmin ettiğim gibi de oldu. Beni gördüğü anda taburesinden fırladı ve sohbet ettiği kadına bir şeyler söyleyerek koşar adımlarla yanıma geldi.

“Kız, Beliz!” dedi yanıma gelirken. “Hayırdır, ne yapıyorsun burada?”

Önünde durduğumuz markete baktım. Nesrin bakışlarımı takip ederek markete gözücuyla baktığında ters bir tavırla cevap verdim. “Markete geldim.”

“İyi iyi,” dedi ellerini önünde birleştirerek. Sonrasında gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “Hayırdır böyle şıkır şıkır giyinmiş nereye gidiyorsun? Ya da nereden geliyorsun?”

“İşe başladım ben, oradan geliyorum.” Ona laf yetiştirmeye o kadar halim yoktu ki. Bunu tavırlarıma da yansıtıyordum ama Yekta birebir duysun diye burada durmaya devam etmem gerekiyordu çünkü birazdan konunun bir şekilde benim bekâr anne olmama kadar geleceğini adım kadar iyi biliyordum.

“İşe mi?” Gözleri sanki bu çok garip bir şeymiş gibi büyüdü. “Ne işi ayol? Senin çocuğunun yaşı kaç başı kaç? Sen yokken sabi ne yapıyor?”

“Annem var ya hani?” dedim sert bir dille.

“Anne ile annecanne bir olur muymuş hiç? O bebeğin annesine ihtiyacı var. Emmiyor muydu bebeğin daha?”

“Emiyor.”

“Vah, daha kötü!” dedi hayretle. “Daha yaşı dolmamış bebeği ona buna emanet edip işlere gideceksen sen nasıl büyüteceksin bu çocuğu? Hayır

kızım, bakamayacaksan neden doğurup kendine de o bebeğe de yazık ettin? Belli ki bu iş tek başına yapılacak bir şey değilmiş. Babasız bebek mi doğurulur?” diye artık ezberlediğim cümlelerini ardı ardına sıraladı.

“Buna karar veren merci sen misin?”

“Ben de bir anneyim neticede. Bir çocuk için ne doğru ne yanlış iyi bilirim. Sen tabii toysun daha, bilmezsin. Hoş, öğrenmeye niyetli bir yanın da yok.” Yüzüme kınayıcı gözlerle baktı.

Bıkkınlıkla, “Bitti mi?” dedim.

“Yok,” dedi ve meraklı bir tavırla devam etti. “Seninki geri dönmüş diyorlar. Ben görmedim de döndüğünü duydum. Bebeği görünce ne tepki verdi? Kızdı değil mi sana?”

Bu laubali tavır karşısında gözlerim öfkeyle kısıldı. “Ne için kızacakmış pardon?”

“İşte aldırmadın doğurdun ya o yüzden diyorum. Benim kulağıma bir sürü şey çalındı. Hazır seni yakalamışken bana doğrularını söyle. Bu senin karnındayken kabul etmemiş ya, şimdi bebeği görmüş yine kabul etmemiş diyorlar. Sizi kavga ederken görmüşler. Bu Yekta evine geri dönmeye niyetliymiş ama sizi görünce geri gitmeye karar vermiş. Ortalıkta böyle şeyler dolaşıyorsa yalan değildir ama ben yine de sana sorayım. Doğru mu kız?”

Amacı doğruluğunu yanlışlığını teyit etmek falan değildi. Hatta doğru olup olmamasıyla ilgilenmiyordu bile. Yeni bir bilgi öğrenip herkese yaymak istiyordu.

Benim cevap vermeme fırsat tanınmadan bir anda yanımda beliren Yekta, alev saçan bakışlarıyla karşımdaki kadına bakarak cevap verdi. “Doğrusunu ben söyleyeyim, sen de gidip gerekli yerlere ilet, Nesrin teyze. De ki Yekta buraya geri dönmüş çünkü Beliz’in aşkından ölüp bitiyormuş, onsuzluğa dayanamıyormuş. De ki Yekta bir hata daha yapacak kadar aptal değilmiş. Kızının da sevdiği kadının da başının gözünün üstünde yeri varmış. De ki o bebek babasız değilmiş. Bundan sonra yanında da arkasında da dağ gibi duracak babası varmış.”

Nesrin bir anda konuşmamıza dahil olan Yekta’yı dudaklarını aralattan bir şaşkınlıkla dinlerken donakalmıştı. “Kendine de ben altmış yaşına gelmiş kadını, her şeye maydanoz olmaya utanmıyor muyum diye sor. İnsanların arkasından atıp tutmaya utanmıyor muyum? Ya da ahlak bekçiliği yapmaya? Bunları sorgula bakalım. Yeğeninini yaptıklarını unutmadım, Beliz’i sözleriyle nasıl taciz ettiğini de unutmadım. Belli ki yediği dayak ne

onu ne de sizi akıllandırmış. Önce kendi ailenizi düzeltin sonra sıra bizi konuşmaya gelir.”

Yekta tüm bu söylediklerinin ardından yalandan bir tebessümle -ki tebessüm de sayılmazdı yalnızca dudak kıvrılmasıydı- son bir ekleme yaptı. “Dedikodu malzemeni aldıysan aynen bu şekilde söylediklerimi herkese iletebilirsin. Bir daha da gelip Beliz’e karşı ileri geri konuşursan karşında beni bulursun.”

Arkamı dönüp yanlarından uzaklaşırken histerik bir biçimde güldüm. Bu, Nesrin’in çenesini kapatırdı çünkü onun gözünde kadın olarak ben bir hiçtim. Değere binmem için yanımda bir erkeğin olması gerekiyordu. Tüm mahalleli için böyleydi. Nesrin artık bana laf edemezdi çünkü Yekta onu sert bir dille uyarmıştı. Bana koyan da buydu. Ben de geçen iki yılda sayısız kez uyarmıştım onu oysaki.

Yekta, Nesrin’in sesini keserek onu gönderip yeniden peşime takılmıştı. Oradan uzaklaşırken sinirimden dolayı dolan gözlerimi kırptırdım. Marketten yeterince uzaklaştığımızda adımlarımı durdurdum ve yüzümü Yekta’ya doğru döndüm. “Dayanamadın, değil mi?” diye sordum.

“Nesrin’in söylediklerine bir dakika bile dayanamadın ve soluğu yanımda aldın. Ben iki yıl dayandım, dayanmaya da devam ediyorum. Sadece onun değil, tüm mahallelinin sözlerine dayanmak zorundaydım. Kulaklarımı kapatmak, hayatıma devam etmek zorundaydım. Yanımda bir erkek yok diye herkes kendinde her şeyi söyleme hakkı buldu. Adım orospuya mı çıkmadı dersin, yolluya mı çıkmadı dersin? Bu kulaklar neler neler duydu. Kendim için, Asya için hepsine kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım. Çoğunu aileme söyleyemedim çünkü onlar tarafından da suçlanmaktan korktum. Kendin yaptın, bunu hak ettin demelerinden korktum.”

Öyle demeyeceklerini her zaman biliyordum ama o korkunun oluşmasına engel olamamıştım. Dışarıdakilere kulaklar bir şekilde sağır olabiliyordu ancak yakınından gelen tek bir kelime yıkabiliyordu.

“Kim onlar, kim sana bunları söyleyenler? Hepsine gününü gösteririm.” Öyle demişti ki isim versem tam şu an dediğinin arkasında durup onlara gününü gösterebilecek bir kararlılık ve öfke vardı bakışlarında. Kasılan yüz hatları, çatılan kaşları... Diyorum ya, duymaya bile dayanamıyordu o. Ya ben? Ben iki yıl boyunca duymuştum.

“Ne fark eder? Şimdi onlara gününü göstersen ne düzelecek ki? Asya mart ayı doğumlu. Geçtiğimiz yaz mevsimi tam etrafı algılamaya, nesneleri

tanımaya başladığı bir dönemdi.” Dudaklarımda buruk bir gülümseme filizlendi. “Onu hep parka götürmek isterdim; çevreyi göstermek, çimlere oturtmak, bir şekilde yeni şeyleri görmesini sağlamak. Doğru düzgün gide-medik çünkü ben ne zaman bebeğimle dışarı çıksam insanların yargılayan, kınayan bakışlarına maruz kalıp huzursuz oluyordum. Hakları varmış gibi gelir sözleriyle günümü zehredip giderlerdi. Artık dışarı çıkmaya korkuyordum. Günlerce evden çıkmadığımız oluyordu, hatta bazen haftalarca.”

Çok basit gibi görünse de toplum baskısı insanın hayatını cehenne-me çeviriyordu. O zamanları hatırlamak dakikalardır dolu olan gözlerim-den yaşların akmasına neden oldu. Zaten patlamaya hazır bir bomba gibi bekliyorlardı. Yekta’nın bakışları gözlerimden yanaklarıma doğru süzülen gözyaşlarını birer birer takip etti. Hemen ardından yutkunarak gözlerini benden kaçırıp başka tarafa bakmaya başladı. O ağlamama hiçbir zaman dayanamazdı zaten.

“Sadece bunlar da değil. Altmış yaş üstü kadınların sözlerine belki kulaklarımı kapatabilirdim ama mahallenin erkekleri? Hem de yaşı bana yakın olan erkekler.” Yekta’nın bakışları hızla yüzüme çevrildi. Daha söyleyeceklerimi duymadan çenesinin anbean kasıldığını gördüm.

“Çok iyi hatırlıyorum, Asya’nın doğduğu ilk zamanlardı. Birlikte dışarı çıkmış, markete geliyorduk. Bir tanesi,” dedim önemsiz birisiymiş gibi halbuki adını biliyor ve gördüğüm her an tiksintiyle bakıyordum o adama. “Önce Asya’yı sevecekmiş gibi yaklaştı ama ben pek tanımadığım birisinin kızıma dokunmasını istemedim. Gayet normal bir şekilde diyalog kurdu. Samimiyetine inanacaktım neredeyse. Sonra bana ne dedi biliyor musun? *Bu geceyi benimle geçirmek ister misin? Merak etme, seni tatmin edebilecek bir adamım.* Bu bir kez yaşanmadı Yekta, çok kez yaşandı. Mahallenin erkekleri beni hep çantada keklik gibi gördü. Benim birisiyle bir şeyler yaşayıp hamile kalmış olmam, hepsiyle yaşayabileceğim anlamına geliyormuş gibi davrandılar. Reddedildiklerinde vahşileştiler, agresifleştiler. Sanki ben onların dediğini yapmak zorundaymışım gibi.”

Bir kadın olarak gördüğüm bu muameleyi asla unutamazdım. Bunu Yekta ne yaparsa yapsın unutturamazdı.

Uzun konuşmuştum, nefes nefese kalmıştım ve daha körüsü ağlıyordum. Konuşmaya başladığım ilk andan daha şiddetli ağlıyordum hem de. Yekta’nın öfkeli ama bir o kadar da üzgün, pişman bakışlarına maruz kalmak da bana iyi gelmiyordu. “Hepsini,” dedi dişlerinin arasından.

“Hepsinin her lafını tek tek yedireceğim onlara. Söz veriyorum Beliz, sana gözücuyla bakamaz hale gelecekler.”

“Ben bunları yapmanı istemiyorum ki, Yekta. Şu saatten sonra hepsi lafını yese bile benim elime ne geçecek? Ben yaşadım o anları. Hafızamdan silinecekler mi?”

“Bir daha o cesareti bulamayacaklar. İbretiâlem olsun diye hepsini beter hale getireceğim.” Sesindeki karanlık tını beni endişelendirmedi. Aksine dediği gibi yapsa biraz da olsa içimi rahatlatırdı ancak bu bir çözüm değildi.

Parmak uçlarım yaşanan tüm şeylerden sonra ağrımaya başlayan şakaklarımın ulaşmış olmasına başlarken, geriye doğru adımlayıp kaldırımdaki bankın üstüne oturdum. Oturmak sayılmazdı bu, bedenim banka yığılmıştı adeta.

Kafamı geriye atarak dolu dolu gözlerimle Yekta’ya bakmaya başladım. “Bunlar daha buzdağının görünen kısmı ve daha bu kadarını duymaya dayanamadın, değil mi? Senin dayanamadığın her şeye ben katlandım. Daha sana bir bebek büyütmenin tek başına ne kadar zor olduğundan bahsetmedim bile. Evet ailem yanımda, her konuda bana yardımcıları ancak hiçbirisi bebeğimin babasının yerini tutamaz. Uykusuz kaldığım gecelerde bana bebeğimin babasından başkası yardım edemezdi. Yorulup düştüğümde beni yine ondan başkası kaldıramazdı. En önemlisi bebeğimin sorumluluğunu benimle beraber ondan başkası sırtlanamazdı.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “O da yoktu.”

“Olmadığım her an için buradayım artık. Bir kez yoksam bin kez varım bundan sonra. Haklısın, bu saatten sonra sana bu baskıyı yapanlara ne yaparsam yapayım geçmiş yok sayılmaz ama ben yine de onlara hadlerini bildireceğim. Yanına yaklaşamaz hale gelecekler, için soğuyacak.” Yekta önümde tek dizinin üstüne çöktü ve bacaklarımın üstündeki ellerimi, ellerinin arasına aldı. “Uykusuz kaldığında yanında olur, sorumluluğu ben alırım. Yorulup düştüğünde kaldırıyorum, kaldıramazsam yanına çöker başını omzuma yaslamayı sağlarım. Asya’nın bundan sonra tek bir gününü babasız geçirmesine izin vermem. Aynı şekilde kendimin de bir saniye dahi sensiz kalmasına izin vermem.”

O mesajları atanın Hande olduğunu öğrendiğim için olsa gerek gözlerinde artık umut ve beklenti vardı. Ufak bir umut kırıntısıyla da olsa bir şans verebileceğime inanıyordu.

“Ben bunları yapmanı istemiyorum. Yanımda olmanı istemiyorum.” Bir elimi onunkinden kurtarıp yanağıma süzülen yaşları elimin tersiyle temizledim. “Ben daha fazla acı çekmek istemiyorum, Yekta.” Defalarca kez olduğu gibi yine gözlerindeki umudu sözlerimle öldürdüm. Beklentisi kayboldu, umudunu yitirdi. Öfkesi söndü ve geriye sadece hüznün kaldı. Şimdi ilk kez aynı bakıyordu gözlerimiz. Aynı üzüntüyle, aynı acıyla.

“Sana baktığım her an, aklıma sensiz geçirdiğim zamanlar gelecek. Ben bununla yaşayamam, bununla senin yanında duramam, Yekta.” Gözlerinin yaşlarla parlamaya başladığını fark ettiğimde ilk önce hayal gördüğümü sandım. Sonra aklıma, kafasındaki tüm iyi ihtimalleri öldürülen birinin ağlamaktan başka bir şey yapamayacağı geldi. “Senin istediğin gibi biz bir aile olamayız. İmkânsız.”

Diğer elimi de elinden kurtardım. Ellerini bacaklarımın üzerinden banka doğru indirdi. Avuç içleri bacaklarımın iki yanında banka yaslanırken göz temasımızı kesip kafasını eğdi. “Tamam,” dedim gözyaşlarımı temizlerken. “Artık Asya ile görüşmene izin veriyorum. İstersen yeterince büyüdüğünde sadece ikiniz de vakit geçirebilirsiniz. Onun babası olduğunu Asya’ya öğretirsin, kendin de onunla beraber babalığı öğrenirsin fakat hepsi bu kadar. Ben yanında olmam senin, olamam.”

Kafasını kaldırıp bana bakmadı ama ben onun dağılmış yüz ifadesini, başı yere eğik olsa bile görebiliyordum. “Evdekileri bir şekilde hallederim. İstedığın zaman gündüz ben yokken gelir görürsün, Asya ile vakit geçirirsin. Hafta sonları da kapıdan Asya’yı alıp biraz zaman geçirir, geri getirirsin. Ne sen beni görmüş olursun ne de ben seni.” Evdekileri nasıl halledeceğim konusu koca bir soru işaretiydi ama zaten şu an önemli olan da bu değildi.

“Yeni düzenimiz bu mu?” diye sordu. Sesi titremiştii.

“Başka bir düzen olamaz. Tek ortak noktamız, Asya. Biz seninle başka hiçbir noktada buluşamayız.”

Etek giydiğim için bugün bacaklarım çıplaktı. Az önceye kadar vücuduma havadaki soğuk bile işlemiyordu fakat tam şu anda, Yekta’nın yanağından süzülerek dizime damlayan tek damla gözyaşı önce bacaklarımın, ardından tüm vücudumun buz kesmesine neden oldu. Bir anda soğuk bir hava yüzüme çarptı.

“İstedığın zaman Asya’yı görebilirsin,” dedim ayağa kalkarak. Bedenimi bankla Yekta’nın arasından yana doğru kayarak çıkardım. Sırtım Yekta’ya

dönükken devam ettim. “Ama sana yalvarıyorum benden uzak dur. Tek istediğim bu artık.”

Gidecektim, bir an önce uzaklaşıp gidecektim ancak konuşmaya başlaması adımlarımın mihlanıp kalmasına neden oldu. “Bu hayatta ne ağlamana ne de yalvarmana dayanabilirim. Bunu en iyi sen biliyorsun ama bu defa değil güzelim. Bu defa bencilliğime geldin. Bu defa yalvarmana kulaklarımı tıkamak zorundayım çünkü sana çok âşığım.”

Gözlerimi yumduğumda halihazırda bekleyen gözyaşları yanaklarıma süzüldü. Derince bir iç çektim. Ona cevap verecek gücüm yoktu. O yüzden en kolayını seçtim ve ondan kaçtım. Adeta koşar adımlarla yanından ayrıldım, zaten Yekta da peşimden gelmedi.

Eve geldiğimde banyoya girip sıcak bir duş aldım, üzerimi değiştirdim, günün yorgunluğunu atmak için her yolu denedim ama hiçbiri odama girip Asya’yı çift kişilik yatağın ortasında uyurken gördüğüm an olduğu gibi huzursuzluğumu alıp götüremedi benden. Islak saçlarımı tepemde bağlayarak ona doğru ilerledim. Yatağın bir ucuna çöküp Asya’nın yanına ulaştım. Uyanacak olmasını umursamadan sırtından ve poposundan destekleyerek kızımı kucağıma aldım.

Yattığı pozisyonun bozulduğunu algıladığı gibi gözlerini kırpıştırarak araladı. Uykulu gözleri beni gördüğünde iyice ayılmasına fırsat tanımadan Asya’yı göğsüme yatırdım. “Uyu bebeğim,” dedim. “Annen yanında.”

Gözleri yeniden kapandı. Uykuya dalması uzun sürmezken bakışlarım bir eliyle sıkıca tuttuğu *Hello Kitty*’li oyuncağına kaydı. Bedenimin hemen yanında yatağın üstündeydi ve Asya uyurken, hatta onu kucağıma aldığım da bile oyuncağını tutmayı bırakmamıştı.

Bu peluş oyuncak, Asya’nın eline verildiğinden bu yana ilk kez tebesüm sebepim olmuştu.

Bölüm ON BEŞ

Son zamanlarda fazla durgundum.

Bu elbette ki ailem tarafından da fark edilmişti. O yüzden kendilerince bana destek olmaya çalışıyorlardı. En basitinden Asya ile hep onlar ilgilenip bana kafamı dinlemem için fırsat tanıyorlardı fakat benim kafamı dinleme yöntemim kızım ile beraber olmaktı zaten. Onunla oynamak, uyumak, bazen hiçbir şey yapmadan öylece oturmak.

Bütün bir hafta Asya'yla sadece geceleri uyku vakti gelince yalnız kalmıştım. Diğer türlü ya yeni anne olacak ablamın kendince *deneyim* kazanması için ablam ya Aktan -kaldı ki Aktan normalde de Asya'dan ayrı değildi zaten- ya da annem tarafından Asya'nın bakımı bir şekilde üstlenilmişti. Dolayısıyla onunla çok az yalnız kalmıştık.

Bugün de ilk iş haftamın ilk tatilindeydim. Günlerden cumartesiydi ve bugün hava diğer günlere göre daha sıcaktı. Havanın güzelliğini değerlendirmek için Asya ile parka gidecektik. Tabii kızım şu an dayısıyla animasyon izleyip oynadığı için evden çıkarken mızıkçılık yapacaktı ama parktan geri dönmek de istemeyecekti.

"Aktan," diye sızlandım. "Hâlâ Asya'nın üstünü giydirmemişsin."

"Bir dakika, şu an çok ciddi işler üzerindeyiz."

Ciddi işleri Aktan'ın televizyondan açtığı Alvin ve Sincaplar animasyonunun ilk filmini izlemektir. Konseptte uyumlu olsun diye Asya'nın önünde Alvin, Simon ve Theodore peluşları; üzerinde ise sincaplı tulumu vardı. Hepsi tabii ki Aktan'ın işiydi. Küçükken en sevdiği animasyon serisi olduğu için daha şimdiden Asya'ya neredeyse her hafta izletip onun da en sevdiği yapmaya çalışıyordu.

Asya oyuncaklar dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ama Aktan bunu kabullenmemekte ısrarcıydı. Arada bir dayısına bakıp gülüyordu sadece.

“Ciddi işin çocuğuma yüzüncü kez Alvin ve Sincaplar izletmek mi?”

“Bence bu animasyonu seviyor,” dedi öyle olmadığını bile bile.

Kapının önünde durmak yerine salona doğru adımladım. Belli ki Asya’nın üstünü değiştireceği falan yoktu. “Ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim.”

“Hayır biliyor,” diyerek karşı çıktı. “Benim hangisi olduğumu bile biliyor.” Aktan iki eline de yerdeki peluşlardan iki tanesini aldı. Theodore ve Simon’ın peluşlarını Asya’nın görüş açısına sokarken, “Bak bakayım buraya dayıcığım,” dedi. “Hangisi Aktan?”

Kollarımı birbirine bağlayıp koltuğun kolluk kısmına otururken Asya’yı izlemeye başladım. Ağzının içine soktuğu işaretparmağını -salyasıyla kaplanmış parmağını- ağzından çıkardı ve üzerinde mavi bluz olan gözlüklü oyuncak işaret etti. “Bak!” dedi Aktan hemen. “Biliyor demiştim.”

Aktan çalışırken gözlük takıyordu. Asya da her seferinde onun kucağına tırmanıp o gözlüğü camlarını parmaklama pahasına almaya çalışıyordu. Muhtemelen Aktan’a bu açıdan benzediği için Simon, Aktan olmuştu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Simon zeki olan değil miydi? Sen olduğundan emin misin?”

Aktan oturduğu yerden, bana yandan ters bir bakış attı. “Çok komiksin zorba.”

“Aşk olsun. Ne zorbalığımı gördün?”

“Neyini görmedim ki? Neyse dur bak, Asya kendisini de biliyor. Hangisi Asya?” Asya’nın koyu renk gözleri iki oyuncak arasında gidip geldi. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından elleri yeşil kıyafetli olan oyuncak’a uzandı.

“Asya neden Theodore?” diye sordum.

“Theodore daha küçük ve sevimli. Tıpkı dayısının prensesi gibi.” Yirmi dört yaşındaki adamın üzerinde kafa yorduğu şeyler... Kim derdi ki bu kişi genç bir adam diye? Hâlâ liseli ruhu vardı.

“Senin aksine,” dedim ve ardından imayla ekledim. “Sen sevimsiz olansın.”

Dikkatimi çekmişti ki Selinay’la ne zaman atışsalar Selinay, Aktan’a sevimsiz diyordu. Ben ablası olduğum için belki toz konduramıyor olabilirdim ama Aktan, Selinay’a karşı cidden sevimsizdi. Bir yere kadar kız haklı sayılırdı.

Aktan bakışlarını Asya’dan ayırdı. Gözlerinin hedefi olduğumda bana yine ters bakışlar gönderdi. “Birdiniz, iki oldunuz başıma.”

Anlamamış gibi kaşlarımı çattım. “Kimden bahsediyorsun?”

“Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun abla. Hiç bilmiyorum ayaklarına yatma,” derken ses tonunda bariz bir bıkkınlık vardı. “Bana Selinay imaları yapmaktan bir türlü bıkmadın.”

Hiç de yapmazdım öyle şeyler.

Dudak bükerek kafamı iki yana salladım. “Ben ima yapmam, direkt söylerim. Selinay’da gönlün varsa -ki var- git kızla konuş.”

Selinay’dan kötü bir tepki almaktan korktuğunun farkındaydım. Kimseye söylemeden, belli etmeden içten içe yanıyordu Selinay’a karşı ve korkarım ki içinde yaşamaya devam ederse Selinay’ın başkasıyla birlikte olduğuna da şahit olacaktı.

“Kimsede gönlüm yok.” Bakışlarını yüzümden ayırdı ve odağını Asya’ya verdi. Kızımın boynundaki zincirden salınan emziği parmaklarının arasına alarak Asya’nın ağzına götürdü. “Beni de Selinay’ı da salsan keşke.”

Dün Selinay’ı gördüğümde konuştuklarımız aklıma gelince, “Ablacığım keşke sen Selinay’ı salsan,” dedim. “Bizim taraftan bir cevap gelmediği için annesi seninle görüşmesi konusunda darlamaya devam ediyormuş. İstemiyorsan görüşmek istemiyorum diye annemle annesine haber yollat bari. Kız birini sevip eve getirsem annem kabul etmeyecek diye dert yanıyordu. Garip bir şekilde kadın ikinizin olacağını düşünüyormuş ve senden olumsuz bir cevap gelene kadar da vazgeçmeye niyeti yokmuş.”

Aktan söylediklerimin arasından yalnızca bir tanesine takılmış olmalıydı. “Selinay’ın sevdiği birisi mi varmış?”

Her hareketin Selinay’a platonîğim diye bağırırken sen hâlâ onu sevmiyorum diye inkâr et, Aktan Efendi.

Omuz silktilim. “Bilmiyorum ama bana dert yandığına göre böyle bir ihtimal de olabilir.”

Aktan’ın bakışları düşünceli bir şekilde Asya’yla beraber üzerinde oturdukları halıya takıldı kaldı. O noktada Asya ne yaparsa yapsın dayısının dikkatini üzerine çekemedi. Kendisine bakması için Aktan’ın bacağına vurması, değişik sesler çıkarması, kafasını omzuna doğru yatırıp eğilerek Aktan’ın görüş açısına girmeye çalışması gibi çabaları kayıtsız kaldı.

“Dayı biraz derin düşüncelere daldı kızım,” dedim oturduğum yerden kalkarak. “Biz üstümüzü giyinip parka gidelim en iyisi.”

Koltuğun üzerine Aktan, Asya’ya giydirsin diye bıraktığım ve hâlâ o haliyle duran kıyafetleri elime aldım. Asya’nın yanında yere dizlerimin üstüne

çöküp kızımı kucakladığım gibi yere yatırdım. “Bizim dayımız biraz hayırsız kızım.”

Aktan transtan çıkmış gibi kafasını iki yana sallayıp gözlerini bana doğru çevirdi ve son söylediğimden alakasız bir cümle kurdu. “Ben olumsuz yanıt vermeyeceğim. Bir kez de olsa görüşüp Selinay’a o günü biraz dar edeceğim. Sonra görüştük olmadı derim.”

Bahaneye bak... Yersen.

“Kıza o günü dar edince eline ne geçecek, Aktan?”

Asya’nın tulumunu çıkarırken canım kızımın hiç rahat durmaya niyeti yoktu. Yüzüstü dönüp emekleyerek benden kaçmaya çalışınca, bacaklarından yakalayarak onu tekrar yatırdım. Bundan kıkırdayarak gülecek kadar zevk almıştı.

“Hayatının en kötü ilişki görüşmesi olarak zihnine kazınacak işte. Bu zamana kadar yaptığına saysın.” Omuz silkip umursamaz bir tavırla söylediklerini kafamı *tabii tabii* dercesine sallayarak dinliyordum.

Bu söylediklerine kendisi bile inanıyorsa helal olsun. Selinay’ın en kötü günü olarak zihnine kazınmasını isterken, kendi zihnine sevdiği kız bütün gün yanında olacağı için en güzel günlerden birisi olarak kazınacaktı.

“Abla bu tavrını hiç sevmedim, haberin olsun.”

Asya’ya zar zor kalın tulumunu giydirirken, “Ben de kendini kandırma çabanı hiç sevmedim, haberin olsun,” dedim. “Seviyorsan direkt konuş işte. Ne bu kendine yedirememezlik? Yaşın geçiyor zaten, evlen de kurtulalım.”

Kurtulma kısmı Asya için tartışmaya açıktı.

“Yuh, beni iki saniyede nikâh masasına oturtmadığın kalmıştı bir tek. Hem de Selinay ile.”

“Hiç hoşuna gitmemiş gibi davranma.” Asya kendince bunu bir oyuna dönüştürdüğü için yine yüzüstü dönüp kaçmaya çalıştı ancak bu kez bizzat dayısı tarafından engellenince, yumruk yaptığı elini ağzına götürerek kıkırdadı. İstemsizce ben de güldüm.

“Hoşuma gitmiyor,” dedi çatık kaşlarıyla beraber. “Selinay imalarından hiç hoşlanmıyorum.”

“İyi o zaman. İstedğini yap. Artık neyden korkuyorsun bilmiyorum ama kadınlar korkak erkeklerden nefret eder. Aklında bulunsun. Cesaretin yoksa bir hiçsin zaten kızın gözünde.”

Asya'nın tüm kaçma çabalarına rağmen başarıyla üstünü değiştiren koltuk altlarından tutarak onu oturur pozisyona getirdim. "Kızım cicilerini giydiğine göre bizim gitme vaktimiz gelmiş."

"Hep böyle laf sokup sokup gidiyorsun ya o da hiç hoşuma gitmiyor abla, haberin olsun." Aktan'ın homurdanışına sırtlamakla yetindim. Biz git-tikten sonra evde tek kalınca oturup uzun uzun düşüneceğinden emindim.

Tam ayağa kalkarken cebimdeki telefonun titremesiyle elim arka ce-bimdeki telefona uzandı. Ekрана baktığımda kayıtlı olmayan bir numa-radan mesaj geldiğini gördüm. Numaranın devamına baktığımda bunun Yekta'nın numarası olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kilidi açarak gelen mesajı okudum.

05 *** ** **: Asya'yı görmek
istiyorum, müsait misin?**

Derin bir nefes aldım ve Asya'yı kucaklayarak ayağa kalkan Aktan gör-mesin diye ondan birkaç adım uzaklaştım. Parmaklarımı klavyenin üstünde hareket ettirerek Yekta'ya cevap yazmaya başladım.

**Beliz: Birazdan parka gideceğiz,
gelirsen orada görürsün.**

Bu duruma alışmam gerekiyordu. İstesem de istemesem de eninde sonunda Asya nedeniyle Yekta ile bir araya gelmek zorunda kalacaktım. Yapmam gereken tek şey, mesafemi korumaktı. Bugün ikisi parktayken bir banka oturup onlardan uzakta dururdum. Eve dönmemiz gerektiğinde gi-der Asya'yı alır ve dönerdim.

Yürütmemiz gereken düzen bu şekildeydi.

Tekrar bir şey yazmış mı diye kontrol etme gereği duymadan telefonu cebime sıkıştırdım. Sonrasında Asya'yı dayısından ayırmak ve evden çıkar-mak bizi biraz zorlamıştı. Asya ağlayacak raddeye geldiğinde Aktan, ben de parka geleyim demişti ancak onu evde kalması konusunda ikna etmişim. Bizimle gelmesi demek Asya için parka gelecek olan Yekta'yı görmesi, ar-dından kavga çıkması demekti.

Özellikle de Asya'nın olduğu bir ortamda bağırış çağırış olmasını iste-miyordum.

Evden çıktığımızda Asya ana kucağındaydı. Üstüme geçirdiğim ana ku-cağına yüzü yola bakacak şekilde Asya'yı yerleştirmiştim, o da parka doğru

yürürken minik elleriyle ellerime tutunmuştu. En sevdiği şey, ana kucağına binmekti. Hem benden ayrılmamış oluyordu hem de yürüdüğümüz yerleri daha rahat görüyordu. İlgisini çeken bir şeyler olduğunda heyecanlanıp ayaklarını sallamaya başlıyordu. O anlarda miniğimi yanaklarını ısıra ısıra sevmek istiyordum.

Günler sonra bulutların arasından çıkan güneşin, çok yakıcı olmayan ışıklarının yüzümüze vurması eşliğiyle ağır ağır parka kadar yürüdük. Bir ara kaldırımda uyuyan köpek için çok heyecanlanmıştı ama köpeği sevmeden geçip gitmek zorunda kalmıştık.

Parka geldiğimizde bu havanın keyfini çıkarmak için dışarı dökülen çocukların cıvı cıvı sesleri kulağıma ulaşmaya başladı. Bir gün Asya'nın da büyüyeceği, diğer çocuklar gibi ortalarda koşacağı düşüncesi beni çok heyecanlandırıyordu.

"Bak bebeğim, burada bir sürü abla ve abi varmış." Asya'yı ana kucağından çıkarmak için koltuk altlarından tuttum. Tabii içinden çıkarmak yerleştirmekten daha zordu. "Sen de bir gün onlar gibi olacaksın."

Asya'yı biraz uğraşın ardından çıkarmayı başardığımda nefeslendim. "Ve bu beni çok heyecanlandırıyor, biliyor musun? Hem bir an önce büyüdüğün zamanları görmek istiyorum hem de hep böyle kal istiyorum. Ne yapacağız biz bu ikilemi?"

Asya'nın dikkati parktaki aletlerde ve koşuşturan çocuklarda olduğundan ben pek de umurunda sayılmazdım. Kızım tarafından bazen çok kolay satılabiliyordum.

Daha önceki gelişlerimizde kum havuzunda vakit geçirmeyi sevdiğini hatırladığım için ilk olarak oraya yöneldim. Şansımıza bu kez kum havuzunda kimse yoktu. Asya'yı yumuşak kumların üzerine oturur pozisyonda bıraktığım gibi yüzünde güller açtı. Gülümseyerek yanıma aldığım çantadan genelde parkta oynadığı oyuncaklarından birkaçını çıkarıp önüne bıraktım. Kumlarla oynayacağı kova, tırmık gibi oyuncaklardı.

Bir süre onunla oynamak istedim ama Asya kafasına buyruk hareket edince, onu kendi haline bırakmaya karar vererek kum havuzunun hemen karşısında bulunan banka oturdum. Üstümdeki ana kucağını çıkarıp yanıma bırakırken gözüm Asya'dan ayrılmadı. Ani bir durumda hemen yanına ulaşabilecek kadar yakınındaydım.

Kumlarla oynaması gerekirken Asya elindeki tırmıkla kovaya vuruyordu. Sanırım çıkan ses hoşuna gittiği içindi. Yüzündeki gülüşü buna yorabildim. Sonra ilgisi biraz kumlara da yöneldi ama kovaya vurmak daha çok hoşuna gitmişti hanımefendinin.

Ne kadar süre orada öylece Asya'yı izlediğimi bilmiyordum. Bir ara, zaman zaman bulutların arasına girip çıkan ama tam da o an yüzüme vuran güneşin keyfini çıkarmak için gözlerimi kapatıp kafamı geriye atmıştım ki bankın hemen dibinde biten adım sesleri kulağıma ilişti. Buna eşzamanlı olarak güneş ışıkları yüzüme ulaşamaz oldu.

Gözlerimi aralar aralamaz bakışlarım Yekta'nın koyu renk gözleriyle keşişti. Üzerinde siyah bir ceket, altında bacaklarını saran yine aynı renkte bir pantolon vardı. Üstü başı o kadar özensiz görünmese de yüzünde son zamanlarda görmeye alışık olduğum bir dağınıklık hâkimdi, en çok da bakışlarında ve saçlarında.

Hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi. Bakışları saniyelerce yüzümde gezinmeye devam etti. Sonra arkasını dönüp Asya'ya baktı ve ben profilden dudaklarında beliren derin tebessüme bizzat şahit oldum. Onunla iletişime geçmeden bugünü bitirmek istiyordum fakat Yekta, Asya'ya yönelmeden banktaki boşluğa oturduğunda bunun imkânsız olacağını anladım. Yanıma kurulan bedeni istemsizce kaslarımın gerilmesine neden olurken kollarımı göğsümde birbirine bağladım.

Tam o esnada elinde tuttuğu tırmığı heyecanla havaya kaldırıp bana doğru bakan Asya, önce duraksadı ve ardından Yekta'ya baktı. Birkaç saniyenin ardından onu hatırlamış olacak ki oturduğu yerde bacakları hareketlendi. Artık bu hareketi sevindiğinde ve heyecanlandığında yaptığını biliyordum.

Yekta'yı görünce de sevinip heyecanlanmıştı. Kızımı kendisine bu kadar çabuk alıştırtmasına hâlâ şaşkındım.

“Nasılsın?” diyerek başlattı konuşmayı. Oysa ben iletişime geçmemek için burada sessizce oturmayı düşünüyordum.

Kestirip atarcasına, “İyi,” dedim.

Bakışlarının bana doğru döndüğünü hissettim ama kafamı tam tersi tarafa çevirip etrafı izlemekle meşguldüm. Sanki Yekta yanımda hiç oturmuyormuş gibi düşünmek ve davranmak istiyordum. “Seni ve kızımı özledim,” dedi. “Yüzünü benden kaçırıp seni görmeme de mi engel olacaksın?”

O gün kendimi gayet net bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyordum oysaki. Sadece Asya ile görüşebilir, konuşabilir, bir ilişki kurabilirdi. O anların içerisinde ben yoktum ancak o da *bencilliğine geldiğini* söyleyerek kendini net bir şekilde ifade etmişti. Ben ondan kaçtıkça bir şekilde yanımda bitecekti.

“Kızın orada,” dedim son dediğini duymazdan gelerek. “İlgilenebilirsin.”

“Neyse ki sabırlı bir insanım,” dediğini duydum ama sonrasında ona bir cevap vermedim.

Asya konusunda suçsuz olsa bile geri dönmediği, arkasında bıraktığına bakmadığı koskoca iki sene vardı. Bu kadar aşkımdan ölüyorsa hangi güç onu orada tutabilirdi ki? Şimdi üç gün görmediği için özledim diyordu. Görmediği yüzlerce günde özlediğinde ne yapmıştı? Bu cümleler bana içi boş geliyordu.

“Asya’nın doğum günü ne zaman?”

Tamamen sinir bozukluğundan kaynaklanan bir gülme hissi tüm bedenimi kuşattı. Babasıydı ama doğum gününü yeni öğrenecekti. Ne kadar kötü bir durumun içerisindeydik biz?

“1 Mart.”

“Çok az kalmış,” dedi şaşkınlıkla. Asya’nın birinci yaşını doldurmasına iki hafta gibi bir süre kalmıştı. Bana sorsalar doğduğu gün daha dün gibiydi oysaki. “Doğum gününde ben de yanında olabilir miyim?”

Bu soru gözlerimi yumup titrek bir nefes almama neden oldu. Kendi içimde ona olan öfkem o kadar büyüktü ki Asya’yı bilmemesi, o mesajların yazmaması bile hafifletemiyordu. “Ailecek kutlayacağız,” dedim soughuk bir sesle. “Tahmin edersin ki bizim eve giremezsin.”

“Kızımın doğum gününde bulunmamdan da mı beni alıkoyacaklar?” Histerik bir gülüşle beraber söyledi.

“Tatsızlık ve tartışma çıkar. Asya’nın etkilenmesini istemiyorum.”

“Kızımın doğum gününde yanında olmak hakkım değil mi?”

Sessiz kalmayı tercih ettim. Öyle bir durumdu ki bir hafta öncesine kadar kesinlikle hakkın değil diyebilirken şu an ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ben ne yapar ne eder o gün kızımın yanında olurum,” derkenki emniliği bende merak uyandırdı. Bizim evimize geldiğinde olacaklar belliyken nasıl Asya’nın yanında olmayı planladığını merak ediyordum ama bunu ona sormayacaktım. Ve Yekta ile Asya’nın önüne çok fazla duvar örmek istemiyordum çünkü hem kızımın artık babasını yanında görmeye ihtiyacı

olduğunu kabullenmiştim hem de Yekta'nın hırslanıp velayet davası açmasından hâlâ çok korkuyordum.

Bir yanım *saçmalama o kadarını yapmaz* diyordu, bir yanım *bu ihtimali göz ardı edecek kadar aptal olma sakın* diye bana kızıyordu.

İki yıl önce tanıdığım Yekta'yı biliyordum. Şimdi karşımda duran insanın değişmediğine nereden emin olabilirdim ki?

"Bana biraz Asya'dan bahseder misin? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi biraz durgunlaşmış bir sesle.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Nasıl bir bebek? Neleri sever, neleri sevmez?" Bakışlarının yeniden yüzümde toplandığını hissettiğimde bu defa kendime engel olmadım ve kafamı sola doğru çevirip Yekta'ya bakma gafletinde bulundum. "Ben neleri kaçırdım sizensizken?"

"Çok şey kaçırdın," dedim iç geçirerek. "Hangi birini sayayım ki şu an?"

"Hiçbirini mi telafi edemem?"

İşaretparmağımla kumlarda oynayan Asya'yı işaret ettim. "Onun için edebilirsin. Henüz algılayamıyor, büyüdüğünde hayatının ilk yılında babasının yanında olmadığını bilmeyecek. Onun yanında olup telafi edersin ama..." Devamının gelmesini dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim ancak ne demek istediğimi o da ben de gayet iyi anladık. Benimle ilgili olan kısımlar telafi edilemezdi.

Anlatmaya çalıştığım şeyin onda bıraktığı suçluluk hissinden mi bilinmez bana bakamayacak gibi oldu. Bakışlarını benden kaçıracaktı ama son anda buna engel oldu. "Çok zorlandın ve ben sana geri dönmeye cesaret edemediğim için hiçbir anında yanında olamadım." Sesi bunu bana değil de kendine söyler gibi kısıktı, kendi yüzüne vuruyormuşçasına.

"Asya çok gazlı bir bebektir. İlk aylarda hiç uyumaz, ağlamasıyla evdeki herkesi ayağa kaldırırdı. Çok zor atlattık mesela o dönemi. Onun dışında uysal bir bebek. Genel olarak çok ağlamaz ama ağladığında da susmak bilmez. Çok nazlıdır, istediği şey olmak zorunda. En basitinden bir oyuncağa ulaşmak istiyorsa o an o oyuncak eline geçmeli. Henüz birkaç kelime söyleyebiliyor."

"İlk hangi kelimeyi söyledi?"

"Anne. Genelde bebekler daha kolay olduğu için baba derler. Ben belli bir aydan sonra Asya'nın yanında o kelimeyi kullanmamaya özen gösterdim. Duymasın, bilmesin istedim. Ne kadar geç öğrenirse o kadar iyidir

diye düşündüm. Boşluğa karşı baba demesini istemedim.” Bunları söylememeliydim belki de. Bunu yapmam yanlış mıydı, doğru muydu bilmiyordum ama kendimi durduramıyordum.

“Belki de artık böyle konuşmamam gerek bilmiyorum ama sana karşı o kadar öfke doluyum ki seni hâlâ Asya konusundan vurmak istiyorum. Canını hâlâ Asya konusundan acıtmak istiyorum. Belki başka bir seçenek canını yakmaz diyedir.” Çenemin titremeye başladığını hissettiğim o an, kendime içten içe lanet okudum.

“Benim canımı sadece Asya yakmaz. Senin tek bir kelimen de yakar ama sen suçlu olduğun için değil, ben suçlu olduğum için yakar.”

Suratına çaresizce baktım. “Yekta benim içim sana karşı nasıl soğuyacak?”

Gözlerine aynı çaresizlik yerleşti. Benimkinden geçip gitti belki ama onunkinde yerleşti kaldı. “Soğumasın, Beliz. Soğumasın ki benim kendime olan nefretim son bulmasın.”

Ağlamamak için gösterdiğim direnç biraz olsun etki etmişti fakat konuşmaya devam edersek kendime engel olamayacaktım. O yüzden konuyu kapatmak istercesine, “Lütfen sadece Asya ile ilgilen,” dedim bakışlarımı yüzünden kaçırarak. “Onunla ilgilen ve biz eve gidelim artık. Hava bozuyor.”

Geldiğimizden beri güneş sıklıkla bulutların arkasına sığınıp sonra tekrar kendini gösteriyordu ama son birkaç dakikadır çıkmamıştı. Gitgide yoğunlaşan bulutlara bakılırsa kısa süre içinde yağmur yağmaya başlayacaktı.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Bu bahane gibi görünse de bahane olmadığını sesindeki çaresizlikten anladım. “O yüzden gidemiyorum yanına.”

“Git ve yanına otur. Devamını Asya getirir. Ne bileyim oyun falan oynat, kucağına al. Sana babalığı ben öğretemem.” Onu sadece Asya öğretebilirdi çünkü bana da anneliği o öğretmişti.

“Canını acıtır mıyım?” Saf bir merakla sorduğu bu soruya neredeyse gülecektim. Aktan’ın evde Asya’ya yaptıklarını gördükten sonra sadece kucağına alarak canını yakma endişesi taşıyan Yekta’yı görmek garip gelmişti. Kızımın dayısı tarafından kıyafetinden tutularak poşet gibi taşınmışlığı da vardı. İşin garip yanı, bunun Asya’nın çok hoşuna gitmesi ve çığlık çığlığa gülmesiydi.

“Hiçbir şey olmaz.”

Oturduğu yerde öne doğru kaydığında yanımdan kalkıp Asya’nın yanına gitmesini bekledim. Hareketlendi ama sonrasında huzursuzca tekrardan

arkasına yaslandı. “Hande ile konuştum,” dedi ve Asya’nın yanına gitmekten çekindiğini o an anladım. Çekincesi ben olduğum kadar onun yanında ne yapacağını bilememesinden de kaynaklanıyordu. Babalığın nasıl olduğunu bilmiyordu.

Babaydı ama bir o kadar da değildi. *Henüz.*

“Hande beni zerre ilgilendirmiyor.” İsmi duymak bile bütün tüylerimi diken diken etmişti. Çok korkunç bir insandı ve onu kesinlikle Asya’nın yanında görmek istemiyordum.

“Buraya adımını bile atamayacağından, bir daha karşına çıkmayacağından emin olman için söylemek istedim.”

“Benim karşıma çıkıp çıkmaması umurumda değil, Yekta. Asya’nın birkaç kilometre çapına bile yaklaşmasın bana yeter.” Bu konuda ne kadar keskin bir çizgim olduğunu anlaması için yüzüne ciddiyetle baktım. “Bu konuda sana düşeni yaparsın diye düşünüyorum.”

“Şüpheli bile olmasın,” dedi ciddi bir şekilde.

“İyi.”

Yekta, Asya’nın yanına gitmemişi ve bunu yapmak sanki Asya’ya düşmüş gibi kızım emekleyerek kum havuzundan çıktı. Hâlâ elinde tuttuğu tırmıkla beraber bize doğru emeklemeye başladığında Yekta’nın bakışları Asya’ya çevrildi. Yekta’nın gözlerinde bütün kötü duygulardan geriye sevgi dolu bir bakış kaldı. Bakışlarımı yüzünden ayırdım ve dikkatimi Asya’ya verdim.

Asya bir eliyle Yekta’nın, diğeriyle de benim bacağımdan destek alarak ayaklarının üzerinde doğruldu. Yekta’nın sesine hâkim olan bir heyecanla beraber, “Yürüyebiliyor mu?” diye sorduğunu duydum.

“Tek başına yürüyemiyor, sadece destek aldığı sürece.”

Asya kucağa alınmak istediğinden kollarını bana doğru değil, Yekta’ya doğru uzattı. Gözlerim gayriihtiyarı Yekta’ya çevrildi. Hiç etmemem gerekse de tepkilerini merak ediyordum. Nedenini bilmesem de Asya kollarını ona doğru uzattığında gözlerinden bir tereddüt geçip gitti.

Zaten Asya’nın Yekta’ya olan ilgisi de birkaç saniye sürdü. Başka bir şey dikkatini çektiği için olsa gerek, “Hii!” diyerek kendini poposunun üstünde yere bıraktı ve emekleyerek bizden uzaklaşmaya başladı. Poposunu sağa sola doğru kıvıra kıvıra normalde çimlerle kaplı olan ama mevsim sebebinden sadece kuru topraktan ibaret olan kısma doğru emekliyordu.

“Nereye gidiyor?” diyerek benden önce ayaklandı Yekta. Kaybolacağını düşündüğünden olsa gerek endişeli bir hali vardı.

“Kedi yavrusu gördü,” diye açıkladım durumu. Asya’nın gittiği yönü gözlerimle takip edince biraz ileride tahminimce iki veya üç aylık yavru bir kedi görmüştüm.

Ben de ayağa kalktım, ana kucağını üzerime geçirip Asya ve Yekta’nın peşine takıldım. Asya o kadar hızlı bir şekilde emeklemişti ki biz ona ulaşana kadar o çoktan yavru kedinin yanına varmıştı bile. Oturur pozisyona gelip elini kedinin gri renkteki tüylerinin üstüne götürdü. Elini hiç hareket ettirmiyordu. Kedi ise sessizce ve biraz titreyerek Asya’ya bakıyordu.

Şimdi Asya’yı bu kediden nasıl ayıracaktım acaba?

“Anne!” dedi heyecanlı heyecanlı. Zaten o heyecanlı sesini duyunca kediden ayırasım gelmemişti ama kediyi bizimle eve de götüremezdim.

Yanına yaklaşıırken, “Annem,” dedim. Öğrenmesi için, “Kedi,” diye de ekledim. Daha önce de bir kez kedi görmüştü. Muhtemelen bankın oradan buraya kadar emekleyip gelmesi de bu yüzdendi.

Asya iki eliyle birden kediyi kavradığında hayvanın canını acıtacak diye düşünüp endişelendim ama o kediyi ileriye doğru uzattığı bacaklarının üstüne yerleştirdi. Şimdi iki eli birden kedinin tüylerinin arasına karışmışken yavru kedi tiz bir sesle miyavladı. Hâlâ titremeye devam ediyordu.

O sırada bulutların yoğunlaştığı, grileşen gökyüzünden bir gürüldeme duyduğumda kafamı kaldırıp yukarıya baktım. Yağmur yağmak üzereydi. Asya bir kez soğuğu yerse çok kötü hastalanırdı.

“Ve artık gitmemiz gerek,” dedim kediye uzanarak. Kedi, Asya’nın kucağına yayılmıştı bile. “Kediyi de bırakmamız.” Kediyi alıp yere bıraktığımda Asya panikle yeniden kediye uzandı. “O burada kalıyor.”

Kedi bıraktığım yerden kalkarak yeniden Asya’nın kucağına yerleşti. Böyle küçük bir kediyi titrerken ben de burada bırakmak istemezdim ama Aktan’ın tüy gibi şeylere alerjisi vardı. Eve gittiğimizde Asya’yı kucağına alması hapşırık krizine girmesine yeterdi.

Ben kediyi yeniden yere bırakıp Asya’yı kucakladığım gibi ayaklandığımda, Asya kediden ayrılmasının saniyesi dolmadan çılgılığı bastı. Bu çılgılık gelecek olan ağlama krizinin habercisiydi. “Anneciğim kediyi eve götüremeyiz, dayının alerjisi var,” dedim sanki anlayacakmış gibi bir çabayla. Böyle anlarda insan çaresizce küçük bir bebeğe laf anlatmaya çalışıyor ve umuyordu.

“Ben alırım,” dedi Yekta. Elim Asya’nın sırtını sıvazlarken arkamı dönüp Yekta’ya baktım. “Kediyi yani. Asya sevdiyse bende kalır kedi, ben bakarım ona. Asya kediyi isterse her gün görür.”

“Yavru daha, annesi vardır.”

“Süt emen bir kediye benzemiyor, muhtemelen annesi çoktan terk etti. Çok kirli. Ben bakarım,” dedi ve cevabımı beklemeden yerdeki kediyi tek eliyle aldı.

Asya kediyi yerde değil de Yekta’nın elinde görünce biraz da sakinleşti. Gözlerinden yaşlar akacak kadar ağlamaya devam ediyordu ama en azından artık çılgılık atmıyordu. Karışmak istemediğim için, “Sen bilirsin,” demekle yetindim. Asya için o kediyi sahiplenmek istiyorsa sahiplenebilirdi.

“Kızım.” Elinde tuttuğu kediyle beraber bize doğru bir adım yaklaştı. “Ağlama bu kadar. Kedi bizimle.” Boşta kalan elindeki parmakların tersiyle yavaşça Asya’nın yanağını okşadı. Asya’nın yanağındaki yaşları birer birer temizledi. Kızım yaşlı gözleriyle Yekta’ya ve kediye bakarken, elini uzatıp parmak uçlarını kediye dokundurdu.

Aramızdaki bu yakınlık canımı sıkarsa da geri çekilip ikisinin arasına mesafe koyamadım.

O sırada aralıklarla güröldeyerek yağmurun geleceğinin sinyallerini veren gökyüzünden ilk yağmur damlaları dökülmeye başladı. Ellerime düşen yağmur damlalarına bakarken, “Gitmemiz gerek,” dedim. “Asya üşütecek.”

Ana kucağının üst kısmındaki kemeri açarak Asya’yı koltuk altlarından tutup bu defa yüzü bana doğru dönük olacak şekilde bedenini içine yerleştirdim. Ben sağ taraftaki kemeri takarken Yekta da diğer kemeri tek eliyle taktı. Asya tamamen yerleştiğinde kafasını göğsüme yaslayarak kediye masum masum bakmaya devam etti. Yekta bunu fark etmiş olacak ki, “Ben kediyi sık sık Asya’nın yanına getiririm,” dedi.

Daha şimdiden Asya kediyi görsün bahanesinin çok kullanılacağından emin olmuştum ama yine de sesimi çıkarmadım.

“Öyle yaparsın,” dedim sadece.

Yağmur hızla çoğalmaya devam ediyordu bu sırada. “Sizin üstünüzde başka bir şey yok mu?” dedi Yekta hem bana hem de Asya’ya bakarak.

Yoktu çünkü güneşe aldanmıştım. Asya’nın üstünde montu vardı ama yine de hava düşündüğümünden daha çabuk ve çok soğumuştur. Parkın eve çok yakın olmasının da etkisiyle Asya için herhangi bir battaniye benzeri bir şey almamıştım.

“Olmadığı için bir an önce eve gitmek istiyorum ya.”

“Bekle,” dedi ve elindeki kediye yere bıraktı. Asya kediye göremeyince huysuzca sesler çıkarmaya başladığında, “Bir dakika kızım,” dedi. Üstündeki siyah ceket tek seferde omuzlarından çıkardığını görünce çatılan kaşlarıyla, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Üşürsünüz.” Ne cesaretse dışarıya ceketinin altında sadece kısa kollu, beyaz bir tişörtle çıkmıştı.

“Ya senden ceketini isteyen oldu mu?”

“Soğuk mu kapmak istiyorsun?” dedi ceketini omuzlarımdan üstüne bıraktı.

“Kaparsam kaparım. Al şu ceketini.”

Ceketi itecekken ellerini omuzlarımdan üstüne bastırarak bana engel oldu. “Kendini düşünmüyorsan kızımızı düşün,” dedi. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken sol bileğimden nazıkçe tuttu, ceketin kolunun içine soktu. Bir direnç göstermediğim için rahatlıkla yapmıştı. “Merak etme, ceketini kabul ettiğinde umutlanmayacağım. Benimle ilgili düşüncelerinin değiştiğini de düşünmeyeceğim. Sadece üşümenizi istemiyorum o kadar.”

Diğer kolumu da ceketin içine soktu. Kendisi biraz yapılı olduğu için ceket bana büyük gelmişti. Yekta’nın Asya’yı da içine alacak şekilde ceketin fermuarını çekebilmesini sağlayacak kadar.

Gözlerim yüzünden ayrılmazken hiç istemesem de zihnimde geçmiş anılardan sızıp şimdiye ulaşan diyaloglar duyulmaya başladı. Hatırlamak istemedikçe en ufak bir hareket dahi hepsini derin uykusundan uyandırabiliyordu.

“Sen yine incecik bluzlarla çıktın değil mi dışarıya? Zaten çok çabuk hastalanıyorsun, gel buraya.”

“Saçlarını ıslak bırakma demedim mi sana? Gel, kurutalım.”

“Güzelim senin soğukla bir savaşın mı var? Hem üşümeyi sevmiyorsun hem de her defasına üzerine hiçbir şey almadan çıkıyorsun.”

“Ceket kombinimi bozuyordu.”

“Hasta olmandan daha mı önemli kombinin? Giy şu ceketini.”

Beni ilk kez öptüğü an da tam şu anki gibi yağmurlu havanın altında bana ceketini giydirdikten bir dakika sonra gerçekleşmişti.

Ceketin fermuarını çektikten sonra benden uzaklaşmasını beklemiştim ama o ne bir adım geriye gitmişti ne de bakışlarını yüzümden ayırmıştı. “Şu şeyi sürünce,” derken gözlerime bakmayı sürdürmüştü. “Gözlerinin rengi belirginleşmiş.” Hayranlıkla devam etti. “Çok güzeller.”

Elim istemsizce gözüme gitti. Siyah göz kalemiyle etrafını çizmiştim. “Yağmur yağınca aktılar, değil mi?” dedim telaşla. “Kesin pandaya benzedim. Bakma lütfen.”

Yekta’dan kaçmak için bir adım gerilemişken bileğimi kavrayıp beni durdurmuştu. “Hayır hayır,” demişti benim panik halimi yüzünü hâkimiyeti altına almış bir gülümsemeyle izlerken. “Akmamışlar. Aksalar da güzelliğine bir zarar vermezdi. Çok güzelsin, Beliz.” İç geçirdi. “Çok. En çok da bakışların.”

Az öncekinden daha da yakın olan bedenlerimiz heyecanla yutkunmama sebebiyet vermişti. “Nasıl bakıyormuşum?”

“Bilmiyorum. İşin garip yanı da bu ya zaten. Bilmiyorum ve sen bilmeden beni büyülüyorsun. Yanımda olduğun her an senin tarafından büyülenmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Elleri yüzümü sarıp avuç içleri yanaklarıma yaslandığında titrek bir nefes alıp vermiştim. Heyecanlıydım ama bu heyecanı tek başıma hissetmiyordum. Yekta’da da benimkini andıran bir heyecan ve toyluk vardı. “Öpebilir miyim?” diye sormuştu ve tam o an kalbimin durduğuna şahit olmuştum.

Öyle bir soruydu ki hayır deme ihtimalim sıfırın dahi aşağısındaydı. Öyle bir soruydu ki evet dedikten sonraki saniyeleri düşünmek kalbimin kasılmasına neden oluyordu.

“Bu soruya hayır diyebilir miyim sence?”

Duyduğu cevap karşısında dudakları kıvrılmıştı. Ve sonra dudakları dudaklarımla ilk kez buluşmuştu. İlk kez birisini öpüyordum, ilk kez bir erkekle bu kadar yakındım, ilk kez kendimi böyle hissediyordum ama bunlardan daha önemli olan bu ilklerin hepsinde karşımdaki insanın Yekta olmasıydı. Ona bakarken bile gözbebeklerim titriyordu.

Şimdi Yekta’nın gözlerinin içine bakarken bu hatırladığım anılar bizden çok uzaktı. Bunun burukluğunun yanı sıra bana olan bakışlarından onun da benimle aynı şeyi düşündüğü hissine kapıldım.

Koyu renkteki gözbebeklerine özlem düştü. Geçmişe duyulan özlemi iliklerime kadar hissettim.

Ne kadar hatırlanırsa o kadar özleniyordu geçmiş. O yüzden ben o yokken hatırlamamak için elimden geleni yapmıştım. Yokken unutmak kolaydı. Varken, neredeyse her durumda anılarımız zihnime doluşurken nasıl başa çıkacaktım bununla?

En kolayı kaçmaktı.

Transtan çıkmış gibi bir ifadeyle, “Bizim gitmemiz lazım artık,” dedim.

Yekta’ya arkamı dönerken ceketin içinde kalan Asya’yı kontrol ettim. İhlâ kafası göğsüme yaslanmış bir şekilde durmaya devam ediyordu. “Eve gideneye kadar arkanızdan gelsem?” Bu öyle görünmese de bir soru cümlesi idi.

“Evine git, Yekta,” desem de hiçbir işe yaramadı. Biz bir sokak ötedeki eve ulaşana kadar Yekta tişörtünün içine soktuğu kedi yavrusuyla beraber neredeyse on adım gerimizden bizi takip etti. Asya soğuk kapmasın diye hızlı hızlı yürüyüp yolu kısa sürede bitirdim.

Bahçe kapısını açarken kısa bir anlığına omzumun üstünden geriye doğru baktım. Yekta karşı kaldırımında öylece duruyordu. Bir şey söyleyeceğimi sandığından olsa gerek, bana beklentiyle baktı ancak hiçbir şey demeden sadece gözlerimle onu kontrol ettim ve önüme dönüp açtığım kapıdan bahçeye adımımı attım.

Kapının zilini çalıp beklerken de Yekta’nın hâlâ oradan ayrılmadığını hissediyordum. Biz içeri girene kadar izleyecekti. Islanan saçlarımı yüzümden ayırırken soluklanmak için derin bir nefes aldım.

Ve o ana kadar ceketten sızan kokuyu almadığımı fark ettim. Üstümdeki bu ceket sayesinde Yekta’nın kokusu dört bir yanıma kuşatmıştı. Fark ettikten sonra aldığım her nefeste ciğerlerime onun kokusu dolmaya başladı. Hiç değişmemişti, koskoca iki senede kokusuna dair hiçbir şey değişmemişti. Bu farkındalık genzimi yaktı.

Asya ise bu ceketin içinde, kafası göğsüme yaslanmış bir haldeyken parktan eve yürüyene kadar geçen birkaç dakikada uykuya dalmıştı.

Bölüm ON ALTI

“Yani şimdi bu ceket Yekta’ya ait?”

Simay’ın sesi, düşünceli bir şekilde dışarıyı izlerken bakışlarımın kısa bir anlığına da olsa makyaj masasının önündeki pufta katlı bir şekilde duran siyah cekete kaymasına neden oldu. Dün eve geldikten sonra yağmurun altında ıslanmış olan ceketı kurutup katlamış ve oraya bırakmışım. Yıkayıp ona geri vermem gerekiyordu aslında ama bir ara Asya pufun üzerinde duran ceketı çekiştire çekiştire yere indirip oynamaya başladığında yıkama fikrini bir süreliğine rafa kaldırmışım.

Kokusu hâlâ cekte saklıydı. Belki Asya kokusunu öğrenirdi.

“Öyle,” dedim mırıldanırcasına. “Ama geri vereceğim.”

“Ne zaman?”

“Tekrar görünce.”

Kafasını kaldırıp bana bakarak, “Tekrar ne zaman göreceksin?” dedi. Asya ile beraber yerdeki tüylü halının üstünde oturuyorlardı. Sözde Asya’yla oynuyordu ama daha çok benden dedikodu koparmanın peşindeydi.

“Nereden bileyim?”

Yine Asya’yı görmek için bir yerde mutlaka karşımıza çıkacaktı ama bunun ne zaman olacağını kestirmek zordu. En son dün görmüştü ve o zamandan bu yana sessizdi.

“Ceketini de verirsın herhalde,” derken kısılan gözlerine bakılırsa bunu benim tepkimi ölçmek için söylüyordu.

“Herhalde,” diyerek onayladım.

“İçinden gelerek mi verirsın, yoksa mecburiyetten mi?”

“Ne?”

“Gerçekten ceketini görmeye bile tahammül edemediğin için mi verirsin, yoksa kendini geri vermek zorunda hissettiğin için mi?”

Dirseğim pencerenin kenarına yaslanırken tıpkı Simay gibi gözlerimi kısıtım. “Ceketinin bende olmaması gerektiği ve ceketini istemediğim için veririm.”

Hımmladı. Söylediklerimden pek ikna olmamış gibi bir *hımmlamaydı.* Tepkisinin üstüne, “Sen ne olsun istiyorsun, Simay?” demeden edemedim.

“Ben bir şey olsun istemiyorum ama nedense seni ceketini geri vermek için çok istekli göremedim. Yani benim tanıdığım Beliz, ya o ceketini Yekta ilk giydirmeye çalıştığı anda kafasına fırlatırdı ya da ceketini o an aldıysa bile yağmur durduktan sonra gidip sahibine iade ederdi.”

Kafamı onaylarcasına salladım. “Tabii, hatta sen de Yekta’yı tekrar görmek için bunu bir bahane olarak kullandın derdin. Ceket sende de kalabilirdi neden götürdün ki derdin, değil mi?”

Yüzüne bakarken kaşlarımı sorgularcasına kaldırdım. Haklılık payım onu biraz düşündürmüş olmalıydı. Bakışları tavana çıkarken kafasını aşağı yukarı salladı. “Tabii derdim o ayrı ama şu an ilk seçeneği yapmamış olman daha garip. Ceketini o esnada nasıl Yekta’nın kafasına çalmadın?”

“Çünkü kendimden, kendi hislerimden önce düşünmem gereken bir kızım var. O an üşüyüp hastalanmasını istemedim.” Konu Asya olduğunda neredeyse her şeyi göz ardı edebiliyordum. Ne durumda olursam olayım, her daim önceliğim oydu. O olmak zorundaydı.

Bu dünyaya bir can getirdiysem ona maddi ve manevi her şeyi sağlamak zorundaydım. Sonuçta doğup doğmamayı o kendisi seçmiyordu. Biz seçiyorduk. Her şeyin sorumluluğunu üstlenmekle yükümlüydük.

“Bilemiyorum,” dedi. “Artık Yekta’ya eskisi kadar öfkeli olmadığını görüyorum.”

“Yekta’ya yalnızca Asya konusunda eskisi kadar öfkeli değilim. Geri kalan her şeyde öfkem diri.”

“Zaten ona olan aşkını bitiren bu değil miydi? Sen hamileyken gitmiş ve bebeğinizden *ayak bağı* diye bahsetmiş olması değil miydi? Şimdi tüm bunları yapanın Hande olduğunu öğrenince Yekta’ya karşı hislerin hiç mi değişmedi?”

“Neden değişsin ki? Üstelik beni aldattığı gibi bir gerçek de varken.”

Simay’ın kaşları belli belirsiz çatıldı. “Onun açıklamasını yapmamış mıydı? Öyle söylemiştin sanki.”

Umursamaz bir tavırla omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Geç yapılan bir açıklama. Gerçek olduğuna dair inancım sıfır. Bir yalan uydurmak için iki yılı vardı.”

Şu an doğruluğunu sınıadığım şeyleri iki yıl önceki, Yekta’dan bir açıklama bekleyen Beliz duysa inanması birkaç saniyesini dahi almazdı. Aptaldı. En çok da Yekta’ya kanmaya bu kadar hazır birisi olduğu için aptaldı. O gün nasıl bir Beliz varsa şu an tam tersi birisi vardı ve bu beni rahatsız etmiyordu. Zira iki yıl önceki Beliz, bugün bile Yekta’yı hemen affederdi.

“Gerçekten Eda diye birisi var ve sarışın,” dedi Simay. “Fotoğraftaki gibi yani. Doğru olabilir gibi geliyor.”

“Simay,” dedim anlık gelen bir şaşkınlıkla. “Yine *stalk* yapmadın, değil mi?”

Yüzünde suçluluk dolu bir ifade belirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Yaramazlık yapıp kendini affettirmeye çalışan çocuklar gibi şirince sırtarak kafasını omzuna doğru yatırdı. “Kızma bana. Sen anlatınca merakıma engel olamadım. Ufak çaplı bir araştırma yapacaktım ki bir baktım Hande’nin hesabından girip Eda’dan ve Eda’nın sevgilisinden çıkmışım.”

Yekta birlikte olduğumuz dönemde bana Eda’dan bahsetmişti. Bu kısmı doğrudu. Bir zamanlar yakın arkadaşlarmış ancak bazı sebeplerden dolayı artık görüşmüyorlarmış. Görüşmedikleri için Eda’yı sadece ismen tanıyor-dum, daha önce görmemiştim. Eğer Yekta’nın dediği doğruysa Hande’nin bana gönderdiği fotoğrafta Eda’yı ilk kez görmüştüm.

“Yekta’nın hesabı olmayınca araştırmalarımı Hande üzerinden yürütüyorum. Tabii Hande, Eda ile takipleşmiyor. Ortak bir takipçilerinden buldum.”

Doğrusunu söylemek gerekirse pek merak ettiğim bir şey değildi. “Benim yanımda sürekli Hande’den bahsetmezsen sevinirim,” dedim gerginlikle. “İsmi duyunca tüylerim diken diken oluyor.” Kollarımı havaya kaldırıp Simay’a gösterdim.

Simay gözücuyla kollarıma baktı. “Kolların pürüzsüz bu arada bebeğim. Kimi kandırmaya çalışıyorsun?”

Hafifçe sırtarak kollarımı indirdim. “Her neyse.”

Heyecanla oturduğu yerde doğrulurken, “Konumuza gelelim,” dedi. Neredeyse bir dakikadır elindeki oyuncağı uzatarak ilgi çekmeyen çalışan Asya’yı görmüyordu bile. “Yekta gerçekten seni aldatmamış olabilir.”

“Ne fark eder? Onca zaman geçti üstünden.”

“Çok şey fark eder. Bu adam seni aldatmamış. Bu adam seni hamileyken bırakıp gitmemiş. Bu adamın bebekten haberi dahi yokmuş. Şimdi olmasa bile ileride hiç mi şans veremezsin?”

Dudaklarımdan histerik bir gülüş döküldü. Oysaki Simay’ın beni anlayan sayılı insanlardan biri olduğunu sanıyordum. “Bizim ayrılmamızdaki tek sebep bu muydu, Simay? Bu ilişki artık birbirimize katlanamadığımız, kavga etmeden bir dakika bile geçiremediğimiz için bitmişti.”

“Ama seviyordun. Sevmiyor muydun, Beliz? Yekta’nın ardından odandan günlerce, aylarca çıkmadın. Sevmeseydin bu kadar yıkılır mıydın?”

“Seviyordum.” Söylediğim şey kendi kulağıma ulaşınca yutkunma ihtiyacı hissettim. Sevmek... Şüphesiz ki çok sevmiştim. “Ben zaten bunu inkâr etmiyorum ki fakat sevgi bir ilişkinin yürümesi için yeterli değilmiş. Sevgi her şey demek değilmiş. Üç yıllık ciddi bir ilişki bile içinde sevgi olmasına rağmen yıkılabilmiş.”

Şu an içinde bulunduğumuz durum bizden çok Simay’ı üzüyordu sanki. Hakkında konuşmak bile yüzünün hüznüyle kaplanmasına neden olmuştu. “Siz ikiniz gayet iyiydiniz. Üçüncü kişiler girmese çoktan evlenmiştiniz.”

“Üçüncü kişileri suçlamak da bir yere kadar idare ediyor. Üçüncü kişilerin araya girmesine izin verdiysek demek ki bizim sevgimiz yeterince güçlü değilmiş.”

İlişkimizdeki ilk çıtırdamalar Hande ile aram bozulduğunda başlamıştı. Levent’in hapse girmesinin ardından bana karşı cephe almıştı. Benimle arkadaşlığını sürdürmek istemeyen birisiyle zorla arkadaş olmamızı sağlayacak değildim. Peki deyip kabullenmiştim. Hande’nin aslında başından beri sorunlu bir insan olduğunu da o dönemde anlamıştım. Arkadaşlığımız süresince beni kullandığını, kendi istediğince yönettiğini aramıza mesafe girince fark etmiştim. Yekta ile görüşme günlerimize bile karışan bir insandı. En başından beri ilişkimizi onaylamadığı, benimle işi bittiğinde abisine beni kötülemeye başlayınca anlaşılmıştı.

Yapmadığım şeyleri yapmışım, söylemediğim şeyleri söylemişim gibi abisine anlatıyordu. Doğal olarak daha önce böyle bir şey yaşanmadığı için Yekta sorguluyordu. Bir keresinde başka bir erkekle görüştüğümü gördüğünü söylemişti ve bu en hafiflerinden biriydi.

Yekta ilk başta sorgulasa da bir süre sonra Hande’nin dediği hiçbir şeye inanmamaya başlamıştı. Hande’ye inanmasa da onun yarattığı gerilim ikimizi bir şekilde etkisi altına almaya başarıyordu. Evinde ilişkimizi onaylamayan, beni yok sayan, sürekli önüne başka kızların fotoğraflarını çıkaran

annesi ve kardeşiyle tartışıyordu. Benimleyken annesinden ve kardeşinden ötürü benimle tartışıyordu.

Arada bir köprü görevi görmeye çalışırken gerginliğinden üçümüz de nasibimizi alıyorduk. Yekta gerildiğinde ben ondan daha çok geriliyordum ve sinirlendiğimde dilimin kemiği olmuyordu. O bana tek bir şey söylüyorsa ben ona bin katını söylüyordum. Çoğu zaman ise sessiz kalıp sadece beni dinliyordu. En çok da o zamanlar kalbini kırdığımı hissetsem de ondan özür dilemiyordum.

İşte bu yüzden birbirimize karşı tahammülümüz bitmişti. Sonra Hande'nin bebeğini kaybedişi vardı tabii ki. Telefonunu açmadığım için hep beni suçlamıştı. Yekta bu konuyu öğrendiğinde kardeşi gibi beni suçlamamıştı ama Hande'ye de hiçbir şey diyememişti çünkü Hande karşısında ağlamıştı. Levent gibi birisinden nasıl hamile kalırsın diye hesap sormamıştı, kızmamıştı. Hande'nin canı yandığı için tüm öfkesine rağmen sessiz kalıp omzunu sıvazlamıştı. Belki sonrasında tepkisini göstermişti, bilmiyordum.

Bana her seferinde benim suçum olmadığını, Hande gibi düşünmediğini söylemişti ama ben üzerime yığılan suçun verdiği öfkeden dolayı onun bu söylediklerini samimi bulamamış, üstüne bir de ona çıkmıştım. Geçip kardeşinin karşısına *Beliz'in bir suçu yok diyemedin mi* demiştim.

Son aylarında iki taraf için de bitmiş bir ilişkiydi. Haftanın altı gününde kavga etsek kavga etmediğimiz bir günün hatırına ayakta tutmaya çalışıyorduk. Bebek meselesi olmasa o zamanlar ilişkimiz bittiğinde gitmesini mantıklı bulabilirdim çünkü ikimiz de birbirimizden yorulmuştuk ve gitmeseydi, birbirimizi görmeye devam ettikçe ikimizi tüketmeye devam eden bu ilişki için çabalamaya devam edecektik. Hamile olduğumu bilerek gittiğini düşünmeseydim gidişine tek kelime etmez, o kadar da üzülmezdim.

Dalıp gittiğim düşünceler bana iç çektirdi. Simay, "Ben artık o üçüncü kişilerin araya girebileceğini düşünmüyorum," demese o düşüncelerin arasında kaybolmaya devam edebilirdim. "Yekta, Hande'den nefret ediyor olmalı."

"Kendi problemi," dedim. Halbuki ikimizin, hatta üçümüzün problemiydi.

Yekta ile Hande'nin eskiden de aşırı birbirine düşkün oldukları bir ilişkileri yoktu. Hande uyumsuz bir insandı. Babasıyla da abisiyle de sık sık çatışmalar yaşırdı. Anlaşabildiği tek kişi annesi olmalıydı. O da muhtemelen kendisine benzeyen tek insan olduğu içindi.

Simay dakikalardır dikkatleri üzerine çekmek için uğraşan Asya'yı kucağına alırken, "Asya kuşum," dedi. "Bu annenin aile kurmak gibi bir düşüncesi yok anlaşılan."

"Aile kurmak mı?"

"Asya mutlu bir ailede büyümeyi hak etmiyor mu?" Asya minik ellerini Simay'ın yanaklarına yerleştirdi. Simay yanağına yaslanan küçük, sıcak elleri hissettiğinde yüzünü sağa sola çevirerek Asya'nın avuç içlerine birer öpücük kondurdu. Asya öpücüklerin ardından neşeyle kıkırdadı.

"Asya gayet mutlu bir ailenin içinde zaten." Onu çok seven dedesi, anneannesi, dayısı, teyzesi vardı. Bunlar da bir aileydi.

"Ondan bahsetmediğimi biliyorsun." Asya'yı kucağına oturtarak bakışlarını yüzüme doğru çevirdi. Bakışları ciddi bir hal aldı. "Babasıyla olan bir aileden bahsediyorum. Babasını birkaç günde bir, hatta belki haftada bir görerek mi büyüyecek?"

"Farz et ki evliydik ve boşandık. Öyle olsaydı da babasını birkaç günde bir görerek büyümeyecek miydi?"

"Ama siz evlenip boşanmadınız hayatım. Hatta hiç evlenmediniz."

"Sevgili olup ayrıldık."

"Çocuğuna da öyle anlat, tamam mı? Biz seni nikâhsız yaptık, hiç evlenmedik falan de."

Kulağa gayet normal bir şeymiş gibi geliyordu. "Anlatırım."

"Of, Beliz!" dedi en sonunda pes etmiş bir şekilde. "Yemin ederim sana tek kelime laf anlatılmıyor ya."

Kollarımı göğsümde birbirine bağladım. "Sen bu hayatta Yekta'dan en çok nefret eden insan değil miydin? Senelerdir arkasından beddualar okuyan, küfürler savuran? Bir anda neden Yekta'nın tarafına geçtiğini cidden çok merak ediyorum."

"Biz ona Asya'ya olan sevgim Yekta'ya olan nefretimden daha büyük diyelim. Asya kuşumun geleceğini düşünmekten gözüme uyku girmiyor, Beliz'im. Hadi şimdi Yekta geldi. Babası olarak yanında olacak. O gelmeden önce? Bu çocuğun aklı erince babasını sorunca ne yapacaksın diye düşünmekten ödüm kopuyordu."

"Bazen hayat böyledir," dedim. "Kabullenmekten başka çaremiz olmaz."

"Senin bu umursamazlığın ve rahatlığın beni daha çok strese sokuyor."

Kucağındaki Asya ile ilgilenmeye döndüğünde dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Umursamaz ve rahat görünmem öyle olduğum

anlamına gelmiyordu. Çoğu şeyi içimde yaşayıp dışarıya yansıtmayanlardandım. Çevremdeki herkes Yekta'nın dönüşünün bende etki bırakmadığını sanıyordu. Oysa o döndüğünden beri düşünmekten kafamın ağırlaştığını hissediyordum. Geceleri Asya'yı uyuttuktan sonra ağlamamak için kendimle bir savaşın içine giriyordum. Çoğunlukla kaybediyordum.

"Yemek vakti!" diye bağırان ablamın sesini duyduğumda yataktan kalktım. Bugün eşiyle beraber bizdelerdi.

"Hadi aşağı inelim."

Simay kucağındaki Asya ile ayağa kalkarken neşeyle, "İnelim tabii," dedi. "Asya kuşum acıkmıştır."

Bakışlarımla boynuna asılı olan emziğini ağzına götüren Asya'yı yokladım. Emziğine en çok acıktığı zamanlarda başvuruyordu. "Alayım ben onu."

Asya, Simay'a doğru uzattığım kollarımın arasına kendini adeta attı. "Yavaş bebeğim." Asya'yı sıkıca tutarak odadan çıktım. Beraber merdivenleri inip salona ulaştığımızda çoktan herkesin masadaki yerlerini aldığını gördük. Her zamanki yerime, babamın çaprazında kalan sandalyeye yöneldim. Hemen yanında da Asya'nın mama sandalyesi ve onun için hazırlanmış yemek tabağı vardı. Babamın diğer yanında annem, onun yanında Aktan ve karşısında da ablamla eniştem oturuyordu.

"Etleri Asya için ince ince ayırdım kızım," dedi annem bizi görür görmez.

"Sağ ol anne."

Simay, Aktan'ın yanındaki boşluğa otururken ben de yerime oturmadan önce Asya'yı mama sandalyesine oturttum. Önlüğünü kafasından geçirmeye çalışırken her zaman olduğu gibi kafasını iki yana sallayıp bana engel olmaya çalıştı. Bez taktırmayı sevmediği gibi önlük taktırmayı da sevmiyordu kendisi.

"Kız zilli," dedi annem. Asya duyduğu sesle kafasını kaldırıp anneme baktı. "O kıyafetlerine bulaştırdığın yemek lekelerini temizlemek ne kadar zor, biliyor musun sen? O önlüğü takacaksın."

Annemin yalandan azarlamasını şaşkınlıkla izleyen Asya masadaki herkesi güldürürken, dalgınlığından faydalanarak önlüğü kafasından geçirdim. "Hiçbir şey olmaz," dedi babam. "Torunum kirletsin, ben yenisini alırım ona."

"Bir dünya kıyafeti var," dedim. Gerçekten Asya'nın benden bile daha çok kıyafeti vardı. Gördüğü her kıyafeti alıp gelen bir dayısı ve dedesi olduğu müddetçe en az iki dolap daha kıyafet dizedik.

“Ne güzel işte modadan geri kalmamış olur.” Tabağıyla hunharca ilgilenmekte olan Aktan’a bakışlarım kaydığında kaşlarım havalandı. “Moda senin aldığın şeyler değildir ablacığım. Kızımı paspas yapmıştın.”

Ablam merakla sordu. “Ne paspası?”

“Ya şu önlerine tüylü paspas yapıştırılmış bebek tulumları yok mu? Gitmiş onu almış. Haberim yokken giydirmiş Asya’ya. Eve bir geldim, kızım emekleyerek yerleri siliyor.”

Hayır anlam veremediğim şey, Asya’nın da ona yapılan her şeyden zevk almasıydı. Tulumun tüyleriyle oynamak hoşuna gittiği için olsa gerek üzerinden çıkardığımda ağlamıştı.

“Ne var?” dedi Aktan tip tip bakarak. “Bedavadan emekleyip duruyor. En azından o tulumla yerdeki tozları silip anneme yardım ediyordu.”

Annem cıkladı. “Sonra tozla kaplanmış tulumla halıların üstünde gezinip oraları batırıyordu. Yarardan çok zararı vardı oğlum.”

“Siz ne anlarsınız? Hem zaten tulumu atmadım. Onunla odamı sildirim yeğenime.”

Babam dertli dertli, “Allah da oğlumla aynı evde büyümek zorunda kalan torunuma sabır versin,” dedi.

Asya’ya kaşığa aldığım et parçasını yedirirken iç çekerek, “Âmin babacığım, âmin,” dedim. “Şimdiden temizlikçi olarak kullanmaya çalışan, yarın bir gün ayaklanınca ne işlerinde kullanmaya çalışır acaba?”

“Evlenip gittiğimde beni çok ararsınız ama siz.” Aktan’ın bozulduğu yüzünden bariz bir şekilde belliydi. “Yokluğum sizi çok ağlatır, görürsünüz.”

Evlilik kelimesini duyan annemin adeta gözleri parladı. “Evlen oğlum,” dedi hevesle. “Sen evlen de ağlama sebebimiz senin yokluğun olsun.”

“Yazıklar olsun.” Aktan isyankâr bir tavırla elindeki çatalı tabağının yanına bıraktı. “Benden kurtulmak için bu kadar istekli olduğunuzu bu kadar belli etmeseydiniz keşke.”

“Senden kurtulmak istemiyoruz. Artık evlen de sorumluluk al istiyoruz. Olgun bir adam ol istiyoruz,” diyen ablamı annem fazlasıyla istekli bir şekilde kafasını sallayarak onayladı.

“Ya biz seninle aynı evde bile değiliz. Sen benden ne istiyorsun?”

“Şşt,” dedi Taner abi. “Ablana çıkışma, hamile o.” *Taner abi ve fazla hassas tavırları...*

İstemsizce gülümserken, “Hamilelik demişken,” diyerek daha fazla evlilik konusunda Aktan’ın üstüne gitmesinler diye konuyu değiştirdim. “Bugün kontrole gidecektiniz. Bebeğin durumu nasılmış?”

Ablamın yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirirken aynı ifadeyi eşiyle beraber taşıdılar. “Çok iyi. Şimdilik her şey yolunda gidiyormuş. On iki haftalık, yakın zamanda cinsiyetini öğrenebilirmişiz.”

“Hep böyle sorunsuz ilerler inşallah.”

“Âmin.”

“Sizin içinizden ne geçiyor?” dedi Simay. “Cinsiyet olarak.”

“İkimiz de erkek hissediyoruz ama bakalım hayırlısı.”

“Sağlıklı olsun da,” dedi babam.

Yemeğin devamında ablamın hamileliği, Asya gibi konular konuşulmuştu. Bir ara Aktan, anneme Selinay ile görüşmek istediğini söyleyince kadın sevinçten ne yapacağını şaşırmış, yemeğini yarıda bırakarak kalkıp Selinay’ın annesini aramıştı. Onlar kendi aralarında telefonla konuşurken biz sofrayı toparlamıştık.

Yemekten sonra Simay benimle vedalaşıp evden çıkmıştı. Onun gidişinin ardından biraz salonda bizimkilerle oturup sonra yarın işe gideceğim için Asya’yı da alarak odama çıktım. Merdivenlerden çıkarken cebimdeki telefonuma bir mesaj geldi ve gelen mesaj tabii ki de Yekta’dandı.

Yekta: Evinizin önüne gelsem aşağı inebilir misiniz?

Telefonu tek elimde tutarken ona tek kelimelik net bir cevap yazdım.

Beliz: Hayır.

Saat çok geç değildi ancak herkes evdeyken Asya’yı da alıp dışarı çıkamazdım. Çıksam da mutlaka Yekta’yı görürlerdi. Sonrasında olacak olan belliydi; kavga, gürültü... Gerçi böyle gizli saklı da nereye kadar gidecekti, onu da bilmiyordum. En kısa zamanda ailemle konuşmalıydım. Yekta’nın Asya’yı görebileceğine kendilerini alıştırma gerekiyordu.

Odaya geldiğimizde önce Asya’nın bezini değiştirdim. Yemeğin üzerinden yeterince zaman geçtiği ve genellikle emerek uykuya daldığı için sırtımı yatak başlığına yaslayıp Asya’yı kucağıma çektim. Obur kızım memeyi gördüğü gibi her şeyi unutup iki elini de göğsüme yasladı. O emerken dağılan ince telli saçlarını düzeltme girişiminde bulundum ancak bir eliyle göğsüme vurarak beni kendince uyardı.

“Anneye el kaldırılmaz.”

Normalde emmeye başladıktan kısa bir süre sonra gözleri kapanmaya başladılar fakat bu gece gözleri fal taşı gibi açıktı. “Bugün uyumayıp gece beni uykusuz bırakma günün, değil mi?”

Her hafta böyle uykusuz geçen en az iki gecemiz oluyordu.

Asya emerken koyu renk gözleri yüzümdeydi. Arada bir duraksayıp nefes alıyor sonra emmeye devam ediyordu. Tabii onun emmeyi bırakma gibi bir huyu yoktu. İzin versem sabaha kadar emebilirdi. Ben yeterli olduğunu hissettiğimde onu ayırıyordum. Şimdi dakikalardır emdiği için Asya’yı göğsümden uzaklaştırmak bana düşmüştü.

Kucağımda oturur pozisyona getirdiğim Asya yeniden göğsüme uzanacakken, kazağımyı çekiştirerek göğsümü kapattım. Minik kaşları çatılırken tam bir şey diyeceğim esnada ikimizin de dikkatini dağıtacak bir tıkırtı duyuldu. Önce ufak, rahatsız etmeyecek bir tıkırtıydı ancak ardından gelen cama vurma sesi merak uyandırmayacak gibi değildi. Oturduğum yerde doğrulduğum esnada cama bir kez daha tıklatıldı.

Asya’yı yatağın ortasına bırakıp ayağa kalktım. Yatağım hemen camın yanında olduğu için ayağa kalkmamla pencerenin önüne geçmem bir oldu. Kalın fon perdeyi sağa doğru çekiştirene kadar bu sesin kaynağının Yekta olabileceği aklıma geldi ama onu aşağıda görürüm diye tahmin etmişim, camın hemen diğer tarafında değil.

Gözlerim istemsizce şaşkınlıkla aralanırken camı açmam bir saniyeden bile kısa sürdü. “Sen burada ne arıyorsun?”

Açtığım camdan kafamı eğerek buraya kadar nasıl tırmandığını anlamak istemişim ki aşağıdan yukarıya doğru uzanan merdiveni gördüm. “Bu merdiven nereden çıktı?”

Rahat bir tavırla, “Sanırım babanın. Arka bahçenizde buldum,” dedi. Her an düşme ihtimali yokmuşçasına rahattı.

“Ben seni kapıdan kovdukça sen bacadan mı gireceksin?” dedim agresifçe.

Kafasını salladı. “Fare deliği bulursam oradan bile gireceğim.”

“İyi halt edeceksin.”

“Teşekkürler. Şimdi içeri girebilir miyim?” Bu soruyu buraya kadar tırmandıktan sonra sorması da absürttü.

İki elimi camın pervazlarına yaslayıp içeri giremesin diye kendimce bedenimle camın her yanını kapatmaya çalıştım. “Hayır.”

“Peki,” dedi şaşırtıcı bir hızda kabullenerek. Gözleri bedenimin el verdiği odanın içerisinde gezinmeye başladı. Yatağıma doğru kaydığında bakışları bir süreliğine orada oyalandı. “Kimse seni görmeden git buradan.”

Bakışlarını diktiği noktadan ayırmazken beni umursamıyordu. “Asya yataktan düşecek.”

Duyduğum cümleyle bedenimi bir panik dalgası kapladı. Yüksek yerlerden benim ihmalim yüzünden düşüp bir yerlerine zarar verme ihtimali en korktuğum şeylerden biriydi. O yüzden pencerenin önünden ayrılmam bir saniye bile sürmemiştii ki arkamı döner dönmez Asya’yı yatağın ortasında dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleme pozisyonu almış bir şekilde durarak bizi izlerken görünce, o panik yerini sinire bıraktı. Sinirle soluyarak Yekta’ya kızmak için pencereye döndüğüm anda, Yekta bu iki saniyelik boşluktan faydalanarak odanın içerisine girmek için hareketlenmişti bile. Sol bacağını içeriye atmış, bedenini iyice içeriye doğru eğmişti.

Şu noktadan sonra onunla cebelleşmem dengesini sağlayamayıp aşağı düşmesine neden olabilirdi. Ona üzüldüğümünden değildi de başı yanan ben olurdum.

“Geri zekâlı,” dedim öfkeyle. “Ödüm koptu!”

Yüzü bana doğru dönük olmasa da profilinden görebildiğim kadarıyla sırtıyordu. Bakışları beni bulurken, “Camı kapatalım da,” dedi. “Kızımız üşümesin.” Sonlara doğru sesine eklenen muziplik fark edilmeyecek gibi değildi.

Pencerenin pervazından inip, ayaklarını yere basarak tamamen içeri girdiğinde gözlerimi devirdim. “Ne işin var burada?”

Camı kapatırken cevapladı. “Sizi görmeye geldim.”

“Dün görmüştün.”

“Tekrar özledim.”

“Yekta her kafana estiğinde buraya gelemezsin. Karşıma çıkamazsın. Asya ile görüşmek istediğini söylediğinde ben uygun zamanı ayarlarım zaten.”

“Bence tam şu an uygun zaman,” dedi umursamazca. Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu.

Asya, Yekta’yı görünce yüzünde güller açtı. Yekta onun için artık bir tanıdıktan da öteydi.

Bıkkınlıkla nefesimi üflerken Yekta üstündeki montun fermuarını indirdi. Montu üzerinden çıkarmadan elini iç cebine sokarak içinden dün parkta gördüğümüz, Asya için sahiplendiği gri tüyleri olan yavru kediye çıkardı. Kedi, Yekta’nın ellerinin arasında kayboluyordu adeta. Dün tüyleri

kirden görünmeyen kedi şimdi tertemizdi ve tüyleri düne göre daha yumuşacık görünüyordu. Yekta'nın montunun cebinden çıktıktan sonra tiz bir sesle miyavlayarak etrafa bakınmaya başladı. Sesi o kadar az çıkıyordu ki duymak çok zordu.

"Asya için kediye getirdim."

Asya, kediye görür görmez heyecanla çığlık attı ve bu Yekta'nın gülümsemesine neden oldu. "Annesinin aksine en azından kızım buraya geldiğim için mutlu."

"Üzerine alınma," dedim. "Kediye gördüğü için bu kadar heyecanlandı."

Yatağın diğer tarafında kalan koltuğa ilerlemeye başladım. Yanına ulaştığımda yastığı kucağıma alarak oturdum ve ayaklarımı biraz ötedeki yatağın alt kısmında bulunan pufa uzatarak bir bacağıma diğerinin üzerine attım. "Kısa sürsün lütfen," dedim cebimden telefonumu çıkararak. "En fazla on dakika sonra git buradan."

Telefonuma gömülürken Yekta'nın bakışlarının bir süre üzerimden ayrılmadığını hissettim. Gözlerinin benden uzaklaştığını anladığımda, çaktırmadan bakışlarımı telefonun ekranından ayırdım. Asya yatağın üzerinde Yekta'nın olduğu tarafa doğru emeklemeye başladı.

"Gel bakalım." Yekta yatağın ucuna, her an ayağa kalkıp gidecekmiş gibi bir pozisyonda oturdu. Yanına kadar gelen Asya'yı belinden tek koluyla kavrayarak sağ bacağının üstüne oturttuğunda, diğer elinde de yavru kedi vardı. Asya bir anda havalanıp Yekta'nın kucağına oturtulduğunda önce bir süre Yekta'ya bakakaldı. Küçük bir bebek olmasına rağmen gözlerine meraklı bakışlar yerleşebiliyordu. Birkaç kez görmüş olmasına rağmen Yekta, onun için yeni ayrıntıları keşfettiği tanınmadık bir yüzdü.

Yekta'dan aldığı koyu renk gözleri nihayetinde onun yüzünden ayrıldığında, bütün ilgisi patileri bacaklarının üstüne yaslanmış olan kediye kaydı. Ellerini neşeyle birbirine çarptı.

Asya'nın hallerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken beklemediğim bir anda Yekta benim olduğum tarafa doğru baktı. Gözlerini benden ayırsın diye bakışlarımı kaçırmadan suratına dik dik bakmaya başladım ancak pek oralı olduğu söylenemezdi.

"Güzelim," dedi Yekta. Asya ile konuşsa da bakışları *güzelim* derken benim gözlerimden ayrılmamıştı. Ardından kafasını eğerek Asya'ya baktı. "Sevdin mi kediye?"

Asya'nın dudaklarından anlamışçasına mırıldanmalar döküldü. Parmakları yavru kedinin tüylerinin arasında kaybolurken kedi sesini çıkarmadan, kaçma girişiminde bulunmadan duruyordu.

Yekta, kediyle oynayan Asya'yı izlerken, "Sence Asya bir daha ne zaman bana baba der?" dedi.

"Bilmem," diye cevap verdim. "Bana ilk kez anne dedikten sonra tekrar demesi birkaç haftayı bulmuştu."

"Yani babası olduğumu unutmaz mı?" dedi sorarcasına.

"Bilmem." Bakışlarım telefonun ekranında olsa da şu an telefonumda ilgilendiğim hiçbir şey yoktu. Boş boş ana ekrana bakıyordum. Zaten ikisi birkaç metre ilerimde dururken dikkatimi onlardan alıp telefonda toplamak çok zordu.

"Asya'ya neden Parla ismini de koydun?"

Bakışlarımı telefonun ekranından ayırmamak ve herhangi bir tepki vermemek için bütün vücudumu kasmam gerekti. Dişlerimi birbirine bastırarak sıkarken, Yekta'nın dikkatle beni izlediğinin farkındaydım. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum, Yekta."

"Öğrenmek istiyorum."

Tahammülsüzce konuştum. "Çok mu önemli?"

"Benim için önemli."

"İnanmıyorsun ama gerçekten sebebini bilmiyorum," dedim nihayet gözlerimizi buluşturarak. "Son ana kadar yalnızca Asya koymakta kararlıydım. İçimden bir his Parla'yı da eklememi istedi. Loğusalıktan mı bilmiyorum ama o sırada mantığım devreye girmedi. Sonrasında kendime çok kızdım zaten."

Mantığım söz konusu kendim olduğunda çok acımasız oluyordu. "Bebeğini kabul etmeyen bir adamın istediği ismi bebeğinde mi yaşatacaksın diye çok hırpaladım kendimi..." Yekta'nın gözlerindeki o parlayış kaybolduğunda kısa bir es vererek duraksadım. "Neyse, öyle işte."

"Bugün olsa yine o ismi Asya'nın yanına ekler miydin?"

"Hayır." *Evet.*

"Peki," dedikten sonra araya birkaç saniyelik bir sessizlik girdi. "Özür dilerim," diye ekledi.

"Ne için?"

“Her şey için. Kendi yaptıklarım için ayrı, Hande’ninkiler için ayrı. Belki de senin hayatını berbat eden şey, bizimle tanışmış olmandır.” Ne zaman bu şekilde düşünecek olsam Asya varlığını hatırlatırcasına sesler çıkarıyor, hareketler yapıyordu. İki kardeş giderken bende güzel anılar bırakmamışlardı ama Asya her şeye bedelmış gibi hissediyordum.

Yine Asya sanki *ben de buradayım* dercesine kıkırdadığında ikimizin de bakışları ona çevrildi. “Asya yetiyor,” dedim.

Tam o esnada elimdeki telefona bir mesaj düştüğünde gözlerimi Yekta’dan ayırdım. Simay’dan bir mesaj vardı. Bugün bizdeyken Asya’yı çektiği fotoğraflardan bazı komik olanlarını bana göndermişti. Birinde Asya kaşları çatık bir şekilde telefonu tutan kişiye vurmaya çalışıyordu. Birinde tam hapşırırken yakalandığı için yüzünde garip bir ifade vardı. Birinde saçına takılmış olan tokayı çıkarmaya çalışırken ağlamaklı bir ifadeye bürünmüştü. Fotoğraflar gayriihtiyarı bir şekilde gülmeme neden olurken Yekta’nın sesli bir şekilde nefes alıp verdiğini işittim.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda beni izlediğini gördüm ve sorarçasına kafamı iki yana salladım. Hiçbir şey söylemeden gözlerini yüzümden ayırdı ama bu tepkisinin nedeninin telefona bakarak gülmem olduğunu anladım.

Birlikte olduğumuz dönemde de Yekta kışkanç bir insandı. Beni kısıtlamazdı ama kışkançlığını gizlediğine hiç şahit olmamıştım. Bariz bir şekilde belli ederdi.

Yekta’yı umursamamaya çalışarak Simay’ın gönderdiği fotoğrafları galerime kaydedip uygulamadan çıktım. Saati kontrol ederken gözlerim Asya’nın saçlarının üstüne ufak bir öpücük bırakan Yekta’ya takıldı. Asya’yı hem çok sıkı tutuyor gibiydi hem de incitmekten korkarcasına nazıkçe sarıyor gibiydi. Dakikalardır sessiz duran kediyle aynı sessizlikte uğraşan Asya’ya bakarken gözlerinin içinin parladığına şahit oldum. Buna son zamanlarda hep şahit oluyordum.

Nasıl bir baba olacağını bilmiyordum ama artık bu fikrin beni germediğini ve korkutmadığını kabullenebilirdim.

Biz bir aile olamasak da Yekta sandığımın aksine kızıma iyi bir baba olabilirdi. Öyle umuyordum.

“Asya’ya Parla diyebilir miyim?” diyerek bozdu aramızdaki sessizliği.

“Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin, Yekta. Her şeyi bana sormayı bırak artık.”

“Ne istiyorsam mı?”

Tuhaf bir bakış eşliğinde, “Evet,” diye onayladım.

Bu noktada Yekta bakışlarını benden ayırıp Asya’ya diktiğinde aklımdan neyin geçtiğini nedense çok merak ediyordum. Sorduğu sorunun bana tuhaf gelmesinden de kaynaklı olabilirdi. Yekta, kediyi yatağın üstüne bıraktı. Yavru kedi bırakıldığı yumuşak yatak örtüsünün üstüne yayılırken Asya kedi bir anda ortadan kaybolduğu için -çünkü onun görüş açısından çıkmıştı- sızlanmak üzereydi ki Yekta Asya’nın belindeki kolunu sıkılaştırdı. Diğer eli Asya’nın sırtına giderken Asya’yı kollarının arasında sıkıca sardı.

O saniyeden itibaren Asya’nın küçük bedeni Yekta’nın kollarının arasında kaybolup gitti. Yüzü Yekta’nın boynuna yaslanmışken Yekta da Asya’nın saçlarını öptü. Öyle sıradan bir öpücük değildi bu. Derince nefes alarak, Asya’nın kokusunu içine çekerek öpüyordu.

Kediden uzaklaştığı için ağlayacağını belli eden Asya, Yekta onu sıkıca kucakladığında duruldu. Yüzü Yekta’nın boynundayken yumruk yaptığı eli Yekta’nın göğsüne yaslandı.

Bakışlarımı ikisinin üzerinden ayırmak için kendimi zorlasam da bunu başaramadım. “Yapmak istediğin bu muydu?” diye sordum.

Ne ara kapandığını fark etmediğim gözkapaklarını aralayarak koyu renkteki gözlerini yüzüme çıkardı. “Evet.”

“Bunun için izin almana gerek yok,” dedim ve ekledim. “Artık.”

“Sanki Asya’ya fazla yakınlık göstersem onu benden o an koparıp alacakmışsın gibi geliyor,” dedi. “Asya’nın yanında olmama tahammülün yokmuş gibi.”

“Ben artık hiçbir şeye karışmıyorum, Yekta. Sana şartımı söylemiştim. Benden uzak durduğun müddetçe Asya ile vakit geçirebilirsin.”

“Senden uzak durmak istemiyorum.”

“Durmak zorundasın.”

“Ben öyle bir zorundalık göremiyorum,” dedi inatla. Devam etsem sabaha kadar burada benimle inatlaşırdı.

“Göremiyor olman öyle bir zorundalığın olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Beliz farkında mısın, bizim çocuğumuz var,” dediğinde alayla gülerek arkama yaslandım. “Sen istesen de istemesen de benimle bir araya gelmek zorundasın. Büyüyecek, yanında biz olacağız. Gün gelecek Parla okula başlayacak, yanında yine ikimiz olacağız.”

Bakışlarım Yekta’nın göğsüne yaslanmış bir şekilde duran Asya’ya doğru indi. Yumruk yaptığı elini ağzına götürmüş emiyordu. Bulunduğu yerden hiç rahatsız değildi. Bunu hissetmek beni mutlu etmişti.

“Bu işler hiç belli olmaz. Belki yanımızda başkası olur,” dedim. “Belki başka bir adam benim ve Asya’nın yanında olur.”

Bunu söylemem dahi alınındaki damarların belirginleşmesine sebep oldu. Çenesi kasılırken, “Beliz!” diye çıkıştı.

“Sesini yükseltme bana. Ömrümün sonuna kadar bekâr kalacağımı falan mı sanıyorsun?” Aslında Yekta’yla ayrıldığıımızdan beri evlenme düşüncesi hiç aklımdan geçmemişti.

“Senin de kızımın da yanında benden başka kimse olamaz. İzin vermem,” derken gözleri adeta öfkeden kararmıştı. Zaten koyu renkti gözleri ancak böyle anlarda daha da kararak dipsiz bir kuyuyu andırıyordu.

“Mağara adamı mısın sen? Biraz evrimleşmeyi dene. Bunlar gayet olağan şeyler. Bir dönem seni sevdim diye hayatımın sonuna kadar senden başkasını hayatıma almayacak değilim.”

“Beliz başka adamdan bahsediyorsun.” Sesini yükseltmeye devam ederken kucağındaki Asya’yı hatırlamış olacak ki sesinin seviyesini biraz düşürerek devam etti. “Başka adam! Buna sakın kalmamı nasıl bekliyorsun benden?”

Dudaklarımı büktüm. “Hayatımda başka birisi olursa laf edebilecek bir konumda değilsin.”

Sinirle karışık bir alayla güldü. “Kalbin hâlâ bana aitken mi? En çok da ben laf edebilecek bir konumdayım.”

Soğukkanlılıkla cevap verdim. “Kalbim hâlâ sana ait olsaydı emin ol şimdiye o kalbi bin kez oradan söküp atmış olurudum.”

Bakışlarındaki o kendinden eminlik bir an sekteye uğrayacak, sarsılacak gibi oldu. Çok kısa bir an gözlerinde bomboş bir bakış belirdi ama toparlaması da sarsılışı kadar hızlı oldu. “Görüyorum,” dedi. “Görüyorum, Beliz. Benden nefret ettiğini söylediğin anlarda bile gözlerin tam tersini haykırıyordu. Sana dokunsam titremeye başlıyorsun. Bana istediğini söyleyip inandırmaya çalışabilirsin ama gözlerin ve bedeninin asla yalan söylemez.”

“Kafanda kurup kurup duruyorsun. Deli olursun bu gidişle.”

“Sana deli olduğum doğru zaten,” dedi gevşek bir tavırla.

Gözlerimi devirdim. “Kaç yaşında adamsın, çocuğun var senin şu tavırlarına bak. Lisede kız düşürmeye çalışıyorsun sanki.”

“En sonunda düşeceksen en baştan başlayabiliriz. Ben liseli olmaya razıyım.”

“Sus artık Yekta, lütfen,” dedim bıkkınlıkla.

Tam o anda odanın kapısı tıklatıldı. Eşzamanlı olarak Aktan'ın sesi duyulduğunda panikle ayaklarımı pufun üzerinden indirdim. "Abla müsaitsen geleyim mi?"

Beynimde tehlike çanları çalmaya başlarken telaşla etrafa bakınmaya başladım ve o an aklıma gelen ilk şeyi dile getirdim. "Bir dakika, üstümü değiştiriyorum!"

Aynı panikle oturduğum yerden kalkarken hızlı adımlarla hiç istifini bozmadan duran Yekta'ya ulaştım. "Kalk! Nasıl girdiysen öyle git odadan," diye fısıldadım.

Bana anlamsız bakışlarla bakarak, "Neden gidiyorum?" diye sordu.

"Burada olmaman gerektiği için olabilir mi?"

"Kızımı ve seni görmeye geldim," dedi bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi. Gerçi bizim durumumuzda olmayan birisi için gayet normal bir durumdu. "Kimden çekinip gidecekmişim?"

"Yekta çıldırtma beni. Seni görünce *Yektacığım hoş geldin ne iyi ettin* falan diyeceğini düşünmüyorsun herhalde!" Adeta fısıldayarak bağırıyordum. Evdeki kimsenin Yekta'nın şu an burada olduğunu bilmesini istemiyordum çünkü en sonunda kabak yine benim başıma patlayacaktı. Hiç kimsenin lafını çekemezdim.

Kolundan tutarak onu oturduğu yerden güçbela da olsa kaldırdım. "Abla daha giyinmedin mi?"

Aktan'ın sesini duymak beni daha çok paniğe sokarken, "Ya git ya da şu-
raya bir yere saklan. Yemin ederim bir daha Asya'nın yüzünü göremezsın!" dedim ve ardından kapıya doğru seslendim. "Bir dakika, Aktan!"

"Hâlâ kimseye hesap vermek zorunda olmadığının farkında değilsin," derken Asya'yı göğsünden ayırdı. "Şimdilik tamam deyip kabulleniyorum ama bir dahakine böyle olmayacağını bil."

Asya'yı bana doğru uzattığında kızım, Yekta'dan ayrılmak istemedi. Kaçınarak Yekta'nın göğsüne yaslanan kızıma gözlerimi kısarak baktım. Şu an buna dikkatimi verecek durumda değildim ama daha sonra bunun için fazlasıyla dertlenecektim. Yekta, Asya'nın yanağından öperek zorlukla da olsa onu benim kucağıma bıraktı ve yatakta uyuyan kediye aldığı gibi içcebine yerleştirdi. En sonunda ona sunduğum iki seçenektен tabii ki en işine geleni uygulayıp yere eğildi ve yerden yüksekte olan yatağın altındaki boşluğa girmek üzere bedenini kaydırıldı.

Yatağın zemine kadar inen örtüsünü düzeltirken Asya'yı yere bıraktım ve üstümdekileri hızlıca çıkarıp bir kenarda duran pijama takımını üstüme

geçirdim. Çıkardığım kıyafetleri dolabın içine tıkkarken tüm bunlar çok kısa sürede gerçekleştiği için başım döndü.

“Gel,” diye seslendim. Bedenimi nereye bırakacağımı bilemeyip en sonunda kapı açılırken yatağa oturdum ama hareketlerimden bile ters giden bir şeyin olduğu belliydi.

“Efendim ablacığım?”

“Ne kadar uzun sürdü üstünü değiştirmen,” dedi şüpheli bir bakışla. Veya bakışları şüphe dolu değildi de anın heyecanından bana öyle geliyordu.

“Sana ne, Aktancığım?” dedim kaşlarımı havalandırarak.

Anlamsız bakışlarla odanın içini süzdü. Garip bir şeyler arasa da bulamazdı çünkü Yekta’ya dair hiçbir iz yoktu. *Odaya sinen kokusu hariç*. Tüm odada dolaştırdığı bakışları en sonunda yerde duran Asya’da duraksadı ancak bir sorun vardı. Asya emekleyerek yatağın altına doğru gidiyordu.

Aceleyle, “Ne için gelmiştin?” dedim. *Bir an önce git buradan Aktan, git.*

“Prensesimden iyi geceler öpücüğü almaya ve arabanın anahtarını istemeye.”

“Yine arabayı mı bozdun, Aktan?”

Hemen kendisini savunmaya geçti. “Yemin ederim bu sefer benim suçum yok.”

“Bundan önceki üç seferde de senin suçun yoktu,” dedim imayla. Yavaş adımlarla bedenini odanın içerisine soktu.

“Araba aldığımızdan beri bozukmuş, ne yapabilirim? Neyse anahtarını verebilir misin? Yarın şirketin İzmit’teki şubesine gitmem gerekiyor. Babamın da arabasıyla işi varmış, veremedi. Seni sabah işe bırakıp akşam alırım.”

Yatağın kenarında, örtüyü kaldırıp altına girmeye çalışan Asya’yı Aktan kucağına alıp havaya kaldırdığında rahat bir nefes alıp verdim. Bir an önce anahtarı verip odadan göndermek istediğim için dolabımın içindeki çantama ulaşip, içini kurcalayarak anahtarı aramaya başladım. Asya yatağın altına giremeden dayısı tarafından kucaklandığı için huysuzca mırıldanarak elini Aktan’ın suratına vurdu. Şu an ne yazık ki yatağın altındaki insan, Aktan’dan daha çok ilgisini çekiyordu.

“Ne oluyoruz ulan?” dedi Aktan. “Dayıcığım neden hak ettim ben bu tokadı şimdi?”

Çantadan bulduğum anahtarı aldığım gibi Aktan’a doğru uzattım. Aktan o esnada Asya’yı öpüyordu ve kızım bir kez daha Aktan’ın suratına tüm gücüyle vurdu. Üstelik hemen ardından ağlamaya da başladı. Aktan’a hiç

böyle davranmadığı için Aktan şaşkınlıkla Asya'yı aldığı yere geri bıraktı. "Ne oldu bu kıza?"

"Huysuzlandı yine, boş ver sen. Ben şimdi onu uyutacağım."

Aktan arabanın anahtarını elimden alırken ağlamaklı modundan çabucak çıkan ve gülerek hızlı hızlı yatağın altına doğru emekleyen Asya'ya baktı. "Bu huysuzlanmış hali miydi?"

"Öyle öyle. Hadi git sen, uyutayım ben artık onu."

Aktan kafasını sallayıp arkasına dönerek kapıya yöneldi. Asya yatağın örtüsünü kaldırıp altına girmişti bile. Tam kapıdan çıkmak üzereyken Aktan'ı bir hapşırık krizi tutmaya başladı. Ardı ardına üç kez hapşırdı. Az önce kediyle uğraşan Asya'yı kucağına alması alerjisinin tutması için yeterli olmuştu. Yarı açılan gözleriyle odadan çıktıktan sonra bana doğru döndü ve tam o an tekrar hapşırdı.

"İyi geceler, Aktan," dedim kapıyı kapatırken. "Alerji ilaçlarını kullanmayı unutma."

Aktan hapşırmaktan bana bir cevap bile veremedi. Kilidi yavaşça, ses çıkarmamaya özen göstererek sola doğru çevirdim. Olur da aniden içeri girmeye kalkışırsa diye küçük bir önlemdi.

Kapının kapandığını duyan Yekta, yatağın altından bedenini kaydırarak dışarı çıktı. Göğsüne tırmanıp yatağında yatıyormuşçasına rahat bir şekilde yatan Asya ile beraber... Asya halinden oldukça mutlu görünüyordu. Olsa otuz iki dişiyle gülerdi ama şu an beş dişi olduğu için yüzünde beş dişini gösterecek kadar içten bir gülüş vardı.

Yekta da en az onun kadar memnun bir şekilde ayağa kalktı. "Kendi kızım için bir yabancı değilim en azından artık," dedi az önce yaşadığımız olaydan tamamen bağımsız bir şekilde. Anlaşılan kendisi için yatağın altına girmeye çalışan, engellendiğinde ağlayan Asya'nın halleri hoşuna gitmişti.

"Artık gitme vaktin geldi."

"Öyle görünüyor." Gitmek istemediği yüz ifadesinden belli olsa da gitmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Kucağındaki Asya ile pencereye doğru ilerledi. Perdeyi yana çekip camı açtığında bana doğru dönerek Asya'yı kucağıma uzattı. Asya gelmemek için direnecek gibi olduğunda onu beşiğinin içindeki *Hello Kitty* peluşuyla kandırdı. Asya'ya peluşu verip onu kucağıma bıraktı. Kızım tek koluyla sardığı peluşla beraber kafasını omzuma yaslarken bakışları hâlâ Yekta'nın üzerindeydi.

Yekta'nın bakışları yüzüme çıktı. "İyi geceler," dedi. Bizden uzaklaşmadan Asya'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Yine kokusunu içine çekerek öpmüştü. Geri çekilmeden önce dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Sen gecelerin en güzelisin," diye ekledi.

Bunu ondan duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... İyi gecelerin ardından hep bu gelirdi; gerek mesaj, gerek de sözlü olarak.

Hiçbir tepki vermeden dudaklarımı Asya'nın saçlarına bastırdım ve oradan ayırmadım. Zaten o da bir cevap alma ihtiyacıyla söylememişti. Geri çekildiğinde bakışları bir süre daha yüzümde gezindi ve arkasını dönerek pencereye ilerledi. Gayet çevik bir şekilde pencereden sarkıp ayaklarını merdivenin basamaklarına yerleştirdi. Yüzü bana doğru olacak şekilde bedenini döndürdüğünde gitmeye hazırды.

Basamakları inceleyen bir an durdu ve tekrardan bana baktı. "Beliz."

"Efendim?"

"Günü geldiğinde, gece olunca yanınızdan gitmek zorunda kalmayacağım. Gün bittiğinde de gün başladığında da yanınızda olacağım. Şu an her ne kadar karşı olsan da biz bir aile olacağız," derken o günlerin geleceğinden o kadar emindi ki gözlerinde umut dolu bir bakış vardı. "Ben ikimizin de eksik kalmasına izin vermeyeceğim."

Ne kadar sessiz kalırsam kalayım Asya benimle aynı durumda değildi. Aksine tam da şu anda neşeli bir sesle, "Baba," diye cıvıldayarak Yekta'nın gözlerindeki umut ışıklarının yanına yenilerinin eklenmesini sağladı. Dudaklarında derin bir tebessüm belirdi.

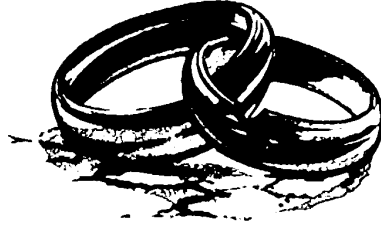
Artık gözleri daha canlı bakıyordu. Sadece bu ana özel değildi. Asya'yı görmesine izin verdiğimden beri gözlerindeki dağınıklık da yıkım da son bulmuş gibiydi. Üstündeki başındaki düzensizlik bile yerini özene bırakmış olmalıydı ki bugün oldukça canlıydı.

Yekta, Asya'ya bakarak göz kırptı. Bu Asya'nın heyecanlanıp kucağımda duramaz bir hale gelmesine neden olurken, "Sana da iyi geceler, Parla'm," dedi. "Anneni üzme."

Sonra merdivenin basamaklarını inerek yavaş yavaş gözden kayboldu. Dudaklarım hâlâ Asya'nın saçlarının arasındaydı. Küçük bir öpücük bırakarak dudaklarımı saçlarının arasından uzaklaştırdım. Yekta'nın arkasından pencereyi kapatırken iç çektim.

Kendimi rahatsız olmuş gibi hissetmiyordum, hem de öyle hissetmem gerekiyormuş gibi gelmesine rağmen.

Bölüm ON YEDİ

Neredeyse iki yıl önce

Bir haziran akşamı

Gecenin bir yarısına ulaşmış saat, banyonun beyaz fayanslarında parlamaya neden olan loş bir ışık, köpüklerle dolu bir küvet ve ılık suyun içerisinde sadece ben ve o... Aylardır bir anı bir anına uymayan, çoğunlukla stresli ve üzüntülü günler geçirdiğim hayatımda son zamanlardaki en huzurlu andı.

Bugün benim doğum günümdü.

Dün akşam şu an gözüme önemsiz bir detay olarak gelen nedenden dolayı tartışırken, bu kez doğum günümde yanımda olmayacağını düşünmüştüm. Telefonumu tamamen kapatıp yatağımın içinde uyumaya çalışırken camım tıklatılana kadar ağlamamak için kendimi kasıp durmuştum. Camın o tıklatılışını duyar duymaz heyecanla yattığım yerde doğrulmuştum. Ondan başkası camıma tırmanmazdı ama beni en çok heyecanlandırıp mutlu eden; aramız bozuk olmasına rağmen kırgınlıkları, kızgınlıkları umursamadan elinde hediyesi ve çiçeğiyle yanıma gelmiş olmasıydı.

Sonra dün yaşadığımız tartışmayı unutmaya karar vermiştik. Dönüp dolaşıp hep aynı konu üzerinden kavga ediyorduk. Bugün unutsak o konu yarın yine karşımıza çıkacaktı ama bazen günü yaşamak, yarını düşünmek daha cazip geliyordu. Özellikle ince bir ipin üzerinde, her an kopma riskiyle yürüttüğünüz bir ilişkiniz varsa...

Bunun sonsuza kadar böyle gitmeyeceğini biliyorduk. İkimiz de içten içe her şeyin farkındaydık. Bu ilişki ya bitecekti ya da biz bu döngüden bir şekilde kurtulup ilişkimizi daha sağlam temeller üzerine kuracaktık. Yarın

bizi nelerin beklediğini bilmediğimiz için bulunduğumuz anın tadını çıkarmaktan başka bir şansımız kalmıyordu.

Şu anda yaptığım şey de tam olarak buydu. Yekta sadece bir günlüğüne de olsa her şeyi rafa kaldırmamızı istemişti. Geriye baktığımda doğum günümü güzel bir gün olarak hatırlamamı istemişti. Nitekim bugün dediği gibi de olmuştu.

Telefonlarımızı kapatıp bir arabaya atlamıştık ve Yekta bizi İstanbul'un daha önce hiç gitmediğimiz yerlerinden birine getirmişti. Bütün gün gezip birbirimize vakit ayırmıştık. Sadece bir günlüğüne dünyada sadece o ve ben kalmıştık. O kadar eğlenmişim ki şimdi durup da bugünü düşündüğümde sadece ikimiz varken aslında hiçbir problem yaşamadığımızı fark etmiştim.

Biz, sadece bizken çok güzeldik.

Doğum günümün son dakikalarındayken İstanbul'da onlara ait olan sayısız evlerden birinde, bu küvetin içinde, Yekta'nın kollarının arasında günün yorgunluğunu vücudumdan atıyordum. Sırtım göğsüne, başım omzuna yaslanmıştı. Bedenime sardığı kolları arada sıkılaşılarak varlığını hatırlatıyordu. Omzuma sıklıkla bıraktığı öpücükler beni mest ediyordu.

Islanmış saçlarım omzuma, sırtıma, boynuma, ulaşabildikleri her yere yapışmış bir vaziyetteyken onları parmak uçlarıyla nazikçe tenimden ayırıyordu. Tam da şu anda boynuma yapışan bir tutam saç tenimden uzaklaştırdı ve açılan kısıma dudaklarını bastırıp bana derin bir öpücük bahsetti.

Gözlerim istemsizce kapanırken dudaklarını tenimden ayırmadan, boğuk bir sesle konuştu. "Ne düşünüyorsun bu kadar?"

Konuşurken boynumda hareketlenen dudakları içimi kıpır kıpır etmişti. "Bir şeyler düşündüğümü nereden anladın?"

"Sessizleştin." Karnıma doğru uzanan elinin başparmağı suyun içinde yavaşça tenimin üstünde gezindi. "Gözün bir yerlere daldı."

Dakikalardır banyonun fayanslarını izliyordum.

Derin bir nefes alıp verdim. Ne düşündüğümü ondan gizlemek gibi bir amacım yoktu. "İlişkimizin gidişatını düşünüyordum."

Bedenim tamamen ona yaslı olduğu için vücudunun kasıldığını kolayca hissedebildim. Bu konular onu çok geriyordu ve konuşmayı hiç sevmediğini biliyordum. Bir anlığına hareketini kesen başparmağı yeniden tenimde harekete geçerken, "Bugün her şeyi rafa kaldıracağız dediğimizi hatırlıyorum," dedi ve boynumu bir kez daha öptü.

“Evet öyle dedik ama yapamıyorum.” Gözlerimi açarak küvetin içinde hafifçe yan döndüm. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına dolar-ken Yekta’nın bacaklarının arasına yerleşmiş olan bedenim ona yaslanmaya devam ediyordu. Şimdi yüzünü görebiliyor ve gözlerine bakabiliyordum. “Düşünmeden edemiyorum. Bu şey ne zamana kadar böyle ilerleyecek bil-miyoruz ve bu belirsizlik seni de beni de yıpratıyor, farkında mısın?”

Çenesi kasılırken koyu renk gözlerini benden ayırdı. Boynuma inen ba-kışları bir süre orada oyalandı. Belimi saran kolunun sıkışması daha da gerildiğini belli ediyordu. “Ben yıpranmıyorum. Böyle şeyler her ilişkide olur. Sen neden bu kadar çok kafana takıyorsun?”

Alaycı bir gülümseme dudaklarımı etkisi altına alırken kaşlarımı aynı tavırla havalandırdım. “Her ilişkide olur mu? Eminim ki hiçbirinde böyle uzun sürmüyordur.”

“Bu da bizim iletişim yöntemimiz,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Böyle bir iletişim yöntemi olmaz. Ayrıca yıpranmıyor musun?” dedim hayretle. “Yıpranıyorsun, Yekta. Ben seni yıpratıyorum. Sinirleniyorum ve dilimin kemiği olmuyor. Sana çoğu zaman hiç hak etmediğin şeyler söylü-yorum. Sinirim geçtiğinde geri dönüp bakınca, kendimden nefret edecek düzeye geliyorum ve sen bunun seni yıpratmadığını mı söylüyorsun?”

Bana ters bir bakış attı. Bir an için çıkışmama sinirlendiğini sanmıştım ama o, “Kendinden nefret etmek mi?” diyerek beni yanılttı. “Benim için kendinden nefret etmene değeceğini mi düşünüyorsun?”

“Öfkeli olduğumda çekilmez bir insana dönüşüyorum.”

“Beliz bu yeni bir şey değil, sen hep böyleydin. Sen herkese karşı böyle-sin. Bunun benim için sorun olduğunu mu düşünüyorsun? Ben seni bunu bilerek sevdim. Her huyunu bilerek sana âşık oldum. Sinirlendiğinde başını havaya dikip lafları ardı ardına sayan o asi kızı seviyorum. Zaten genellikle sen sinirliyken o sırada nasıl dünyanın en seksi kadını olabildiğini düşünü-yor oluyorum.”

Sonlara doğru değişen tavır ve yerini alan alaycılığıyla elimi hafifçe om-zuna vurmama neden oldu. “Ben öfkeden deliye dönerken sen bunları mı düşünüyorsun?”

Dudakları az önceki gibi boynuma dokunurken ağzından bir onaylama mırıltısı döküldü. Tam nabzımın attığı kısmı bulup oraya bir öpücük bırak-tı. “O anlarda sinirinin geçmesi için neler yapabileceğimi düşünüyorum ve bunlar genellikle hiç de masum olmayan düşünceler oluyor,” diye fısıldadı.

Dudaklarını boynumun aşağısına doğru kışkırtıcı bir yavaşlıkta, tenimden ayırmadan indirmeye başladı. “Tam o anda seni en yakın duvara yaslayıp kızaran yüzünün her bir yanını öpmek istiyorum. Aşağılara inip boynunu,” derken boynuma bir öpücük daha bıraktı. “Daha da aşağılara inip...” dudakları tam bu noktada gerdanıma ulaştığında göğsüm derin bir nefesle beraber kabardı.

“Ve daha neler yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin.”

Bir elimi göğsüne yaslayarak, “Dur,” diye mırıldandım. “Şurada ciddi bir mesele konuşuyoruz.”

“Sen konuş, ben seni dinliyorum.” Bunu gerdanımdaki her bir santime öpücük kondurarak söylememiş olsaydı onu ciddiye alabilirdim.

“Bana pek dinliyor gibi gelmiyorsun,” dedim mırıldanırcasına.

“Dudaklarım teninle ilgilenirken de seni duyabiliyorum güzelim.” Boğuk sesi tüm düşüncelerimin ortasına bir yıldırım gibi düştü. Biraz daha böyle devam ederse yoldan çıkmaya dünden razı olan zihnim ona boyun eğeceği için düşüncelerimi toparlayarak sesli bir şekilde dile getirdim. “Ben ayrılmak istemiyorum.”

Söylediğim şeyle beraber daha da aşağılara inmeye devam eden dudakları duraksadı. “Bunlar nereden geliyor aklına?” dedi aksi bir ifadeyle. Vücudu bu düşüncenin huzursuzluğuyla olsa gerek hareketlendi. “Sana ayrılacağımızı kim söyledi?”

“Şu an dalgaya vuruyorsun ama ben aramızdaki tansiyonun yüksek olduğu anlarda yüz ifadeni, bakışlarını görüyorum. Birbirimizi tükettiğimizin farkında değil misin? Bir gün iyiysek altı gün kötüyüz. Böyle nereye kadar sürdürebiliriz bu ilişkiyi?” Duraksayıp tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde üfledim. Konuşurken bakışlarım küvetin kenarlarına tutunan ellerimden ayrılmadığı için tepkisini göremiyordum. “Gerçekten de gelmekte olan şeyin farkında değil misin?”

“Kafana bu düşünceleri yerleştirirsen tam da o söylediğin şey gerçekleşir. Akışına bırak, Beliz. Ben seninleyken mutluyum ve ister inan ister inanma ayrılmayı aklımın ucundan dahi geçirmedim.”

“Gerçekten mutlu musun?”

“Her şeyden çok.”

“Ama sürekli kavga ediyoruz.”

“Seninle kavga etmek bile güzel. Seninle olan her şey güzel. Kavga etmek, sen benim yüzüme bakmazken bile aynı odada yanımdaki varlığını

bilip sessizce oturmak, bazen ters ters bakışmak... Seninle olduğu müddetçe yaptığımız eylemin hiçbir önemi yok. Hepsi dünyadaki diğer her şeye tercih edeceğim şeyler.”

Duyduğum cümleler karşısında derince bir iç çekmek dışında hiçbir şey yapamadım. Ona ne zaman endişe duyduğum bir konudan bahsetsem tıpkı şimdi olduğu gibi güzel cümleleriyle içimi ferahlatırdı.

Ve beni öyle seviyordu ki bazen dünyadaki tek kadın benmişim gibi hissediyordum.

“Seni çok seviyorum,” diye mırıldandım kafamı yeniden omzuna yaslarlarken. Fısıltıyı andıran sesim küvetteki sudan çıkan sesin arasına karışıp gitti ancak Yekta o fısıltıyı bile duydu. “Ben de seni seviyorum.”

Kaşlarım yalandan bir sinirle çatıldı. “Çok demedin. Sen beni çok sevmiyor musun yoksa?”

Dudaklarından kısık sesli bir kahkaha döküldü. “O kelimenin sana olan sevgimi dile getirmeme yetebileceğini hiç sanmıyorum.”

Evet, güzel toparlamıştı.

Güldüm. Sadece güldüm. Çünkü bazen gülmek bende yarattığı en güzel tepki oluyordu. Çünkü nasıl en çok onunlayken ağlıyorsam yine en çok onunlayken gülüyordum. “Ayrıca,” diyerek sessizliği böldüğünde dikkatimi söyleyeceklerine verdim. “İkimiz için nikâh masasında bitmeyen hiçbir sonu kabul etmiyorum.”

Kafamı kaldırıp bakışlarımı keskin çene hatları olan yüzüne çevirdim. Koyu renk gözlerine ciddi bir bakış hâkimdi. Islandığı için alnına dökülmüş saçlarında parmak uçlarımı gezdirmeye başlarken, “Evleneceğimizden eminsin yani,” dedim.

“Evet desen bugün, bu saatte gidip sana nikâhı kıyacak bir adam duruyor karşında güzelim,” dedi muzipçe. Bakışlarım gülmek için birbirine bastırdığı dudaklarına indi. Dudaklarında bir gülüş olmasa da gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdim.

“Yangından mal kaçıırır gibi nikâhı kıy sonra babam da seni o yangının içinde yaksın.”

Parmaklarını omzuma dökülen saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. “Çiçeğimle çikolatamla gelmeden önce de nikâhımızı kıymış olabiliriz. Bence böyle şeyler normalleştirilmeli.”

Gülerek, “Hıhı,” diye mırıldandım. “Senin nezdinde başka neler normalleştirilmeli, çok merak ediyorum.”

“Beliz’in güzelliğine dayanamayıp yoldan çıkmış bir Yekta normalleştirilmeli.” Belime doladığı koluyla beni kendine çekerek bedenimi kendinin kine yasladı. Bir elim gayriihtiyarı bir şekilde göğsüne yaslandı. “Garipsenmemeli diye düşünüyorum.”

Alaycı bir tavırla konuştum. “O Yekta ortam fark etmeksizin yoldan çıkmasaydı normalleştirmek düşünülebilirdi.”

“Bunun senin suçun olduğunu düşünüyorum.”

“Çoğunlukla hiçbir şey yapmıyor oluyorum.”

Omuz silkti. “Sana çok âşıkmişim demek ki.” İstemsizce kıkırdadım. Güldüğümü görünce otomatikman dudakları kıvrıldı. “Benim arsızlığım demiyorsun ya neyse.”

Bakışlarım ne ara göğsünden omuzlarına doğru gezinmeye başladığını bilmediğim parmak uçlarıma düştü. Biraz daha bu küvetin içinde bu pozisyonda durmaya devam edersek birkaç dakika sonrasında neler yaşanacağını biliyordum ve bundan yana bir şikâyetim olmasa da artık eve gitmek zorundaydım. Dün geceden beri dışarıdaydım. Her ne kadar ailem doğum günüm olduğu için bugünlük bir sıkıntı çıkarmasa da bir geceyi daha sevgilimin yanında geçirmeme laf etmeyecekleri kadar geniş değillerdi.

“Saat geç oluyor, artık eve gitmem gerekiyor,” dedim. Bunu dediğim an dudaklarındaki kıvrılış gitti, yüzündeki gülen ifade yerini düz bir ifadeye bıraktı.

“Günün sonuna geldiğimizde ayrı evlere giriyor oluşumuz artık iyice canımı sıkmaya başladı, haberin olsun. Bu gece burada kal.”

“Gecenin bir yarısı beni evden çıkardın ve bütün gün seninleydim. Bu gece de kalırsam haklı olarak laf işiteceğim.” Kaldı ki doğum günümün bir dakikasında bile ailemin yanında olmamıştım ve bizim evde doğum günleri mutlaka kutlanırdı. Annem hangi çocuğunun doğum günü olsa heyecanlı heyecanlı pastalar, börekler yapıp akşama o masayı donatırdı.

“Müstakbel eşimle beraberdim dediğinde kimse sana laf söyleme hakkı bulamaz,” dedi bilmiş bilmiş. Kafamı alayla aşağı yukarı salladım. “Nereden müstakbel eşin oluyormuş tam olarak demezler mi?”

Ters bakışlar eşliğinde, “Yani,” dedi. “Ben seninle evleneceğimizi tüm âleme duyurmuş sayılırım. Bunu bilmiyor olmaları onların problemleri olur.”

Şu an gözüme o kadar tatlı görünüyordu ki kendimi tutmasam yanaklarını sıkıştırı sıkıştırı yüzünü sevebilirdim. Ya da kendimi tutmama gerek

var mıydı? Karşımdaki adam tamamıyla benimdi. İster yanaklarını sıkıştırarak sıkıştırarak severdim, ister yüzünün her bir noktasına öpücükler kondura kondura.

“Yine de bu, şu an gitmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.” Ellerimi omzundan uzaklaştırarak ayırdım. “Beni eve bırakır mısın?”

Suratı bariz bir şekilde asılırken belimdeki kollarını gevşetmesi gerekirken yanından kalkmayayım diye daha da sıkılaştırdı. “Bu böyle olmayacak. Ben yarın çiçeğimle çikolatamı alıp sizin eve geliyorum.”

Kollarının arasında, söylediklerini dinlerken huzurluydum ama içten içe bu huzuru bozan şeyler vardı. Beynim benden bağımsız bir şekilde söylediği bir cümlenin güzelliğinden çok eksikliğine odaklanıyordu. Buna engel olamıyordum. Geleceğim diyordu mesela, ailemle geleceğiz demiyordu. Diyemiyordu. O da ben de biliyorduk ki hayatlarımızı birleştirme kararı aldığımızda, ailesi tarafından sırt çevrilen kişi Yekta olacaktı. Annesinin defalarca kez bunu dile getirdiğini kendi kulaklarımla duymuştum.

“Ne oldu?” dedi çenemi kavrarken. Parmaklarının yumuşak baskısını hissetmemle yüzümü kaldırıp gözlerine baktım. “Suratın düştü.”

“Bana yine aynı konuların çevresinde dönüp duruyoruz diyeceksin ama ailen desteklemezken nasıl evlilik planı kurabiliyorsun?” Bu sefer ona çıkışmak istemiyordum, bu sefer amacım ona kızmak değildi sadece anlamak istiyordum çünkü ben anlayamıyordum. Annesini anlayamıyordum mesela. Benden neden bu kadar nefret ettiğini, Yekta’nın hayatında benim olduğumu bile bile onu başka kızlarla aynı ortama sokmaya çalışmasını anlamıyordum.

Geçen hafta iş etkinliği adı altında zengin ve köklü bir ailenin kızını Yekta’nın yanına getirmişti. Görmüştüm çünkü o etkinlikte Yekta yanında olmamı istemişti. Yanındaydım ama sorsanız sadece Yekta’ya göre oradaydım. Beni yok sayıp ezmeye çalışan annesine ve kardeşine göre ben bir hiçtim. Sürekli bu muameleye maruz kalmak sinirlerimi inanılmaz geriyordu.

Kadının birinin sevgilime ağzının suyunu akıta akıta yaklaşması içimi geçmek bilmeyen bir öfkeyle dolduruyordu. Günlerce geçmeyen, aklımdan çıkmayan bir etkiydi bu. Kıskançlığın çok ve çok ötesindeydi. Üstelik o kadınlar Yekta’nın annesi tarafından onaylanmış, bir şekilde kadının gözüne girmiş insanlardı. Ben neden o onaylanmayı bir türlü alamadığımı bilmiyordum.

“Ve her seferinde sana her şeyi yoluna sokacağımı söylüyorum,” dedi Yekta. Daha saniyesinde sıkıntılı bir ruh haline bürünmüştü.

“Olmuyor ama, Yekta. Aylardır aynı şeyi söylüyorsun ve biz aylardır aynı döngünün içinde savrulmaya devam ediyoruz.”

“Çünkü sen de bana karşı anlayışlı olmuyorsun. Sen bir yandan, onlar bir yandan baskı yaparken her şeyi nasıl yoluna sokabilirim?”

“Anlayışlı değil miyim?” dedim gülerek. Sinirden hallice bir gülüştü. Ellerimi belime sarılı olan kollarına indirdim. Kollarını gevşetmesini sağladıktan sonra Yekta’nın kollarının arasından bedenimi geriye doğru kaydırarak çıktım. Böylelikle bedenlerimiz birbirinden uzaklaştı. Küvetin diğer ucunda, sırtım küvetin kenarına yaslandığında Yekta dişlerini sıkarak aramıza açtığım mesafeye bakıyordu. “Ben sana o kadar anlayış gösterdim ki artık sabrım kalmadı. Şöyle anlatayım, sen de beni anla.”

Yüzüme yapışan saçlarımı parmaklarımla iki kulağımın arkasına ittim. “Benim annemin ilişkimizi asla onaylamıyor olduğunu düşün, ikimiz ayrılalım diye gün saydığını. Seni insandan bile saymadığını düşün. Hatta seni o kadar kabul etmiyor ki her gün başka adamlarla konuşmam için bana baskı yapıyor. Belki görüp beğenirim diye evimize tanımadığın adamları davet ediyor. Belki senden ayrılırim diye. Benden ve senden gizli başka adamların ailelerine evlilik vaatleri veriyor. Benim kızımın da sizin oğlunuzda gönül varmış gibisinden. Bu şekilde umutlanıp çevremde gezinmeye başlayan adamları düşün. Benimle evlenme hayalleri kuran-”

Ben anlattığım sürece şekilden şekle giren yüzüne ve gözlerine baka baka konuşmaya devam ederken aniden, “Yeter,” dedi. “Tamam, yeter.” Sesi sakın çıksa da içinde nasıl bir yangını ateşlediğimin farkındaydım. Düşüncesi bile öfkeliendiriyordu Yekta’yı.

“Bekle, daha bitmedi. Kardeşimin senden ayrılmam için aklıma girmeye çalıştığını düşün. Ve bunu sana çeşitli iftiralar atarak yaptığını. Seni başka kadınlarla gördüğünü söyleyip beni kandırmaya çalıştığını ve senin her güne benim bu söylemlerden birine inanmamın korkusuyla uyandığını düşün. Bir gün bütün manipülasyonlarının işe yarayıp gerçekten ayrılacağımızın korkusuyla aylardır yaşadığını düşün. Sence de buna rağmen ben fazla anlayışlı davranmıyor muyum?”

Beni anlıyordu. Gözlerinde beni anladığını görebiliyordum ancak beni anlaması ya da benim onu anlamam ikimize de yetmiyordu. Şimdi gözlerinde az önceye nazaran daha yumuşak bir bakış varken derin bir nefes alıp

verdi. Sadece bir saniyeliğine bakışlarını başka yöne çevirdi ve sonra yine bana baktı.

“Bütün anlattıklarını anlıyorum. Kendimi senin yerine koyunca şu an var olmayan o adamları öldürmek istiyorum.” Bu noktada bakışları alevlendi. “Ama sen de benim hiç çabalamadığımı sanıyorsun. Sandığın gibi olsaydı şimdiye kadar bin kez ayrılmaz mıydık? Ben ilişkimizi anneme kabullendirmek için aylardır uğraşıyorum. Bahsettiğin her şeyi yapmaması için günlerce tartışıyorum, hiçbiri işe yaramıyor. Biri annem biri kardeşim, Beliz. Atsam atamıyorum, satsam satamıyorum. Sorunu çözmeye çalışıyorum, çözülüyor. Akışına bırakıyorum, bırakılmıyor. Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Sorun da bu zaten. Bu şeyin içinde sıkışıp kaldık ve çıkamıyoruz. Zaten...” Devamını aynı şekilde dile getirmeye gönlüm razı gelmedi, bu yüzden kendimce fısıldayarak devam ettim. “Artık bu yüzden seninle ilgili hiçbir gelecek hayali kuramıyorum ya.”

“Sen birkaç pürüzde beni hayallerinden bile siliyorsun ama ben hâlâ bir şeyleri yoluna sokmak için sen en ufak bir kuşku duyma diye seninle gelecek planları kuruyorum. Biliyor musun?” dediğinde bakışlarımı kaçırma isteğimi zorla bastırdım. “Ben Hande’nin senin hakkında dediği hiçbir şeye inanmıyorum fakat sen onun söylediklerinin bir tanesi karşına çıksa bana değil de söylenene inanırsın.”

Kafamı iki yana salladım. Bu kez gözlerimi gözlerinden ayırma konusunda kendime engel olamadım. “Sen öyle san.”

“Sanmıyorum, gerçek bu. Sen de farkındasın.”

Ellerimi küvetin kenarlarına yaslayıp bedenimi suyun içinden çıkartıyordum ki hareketlerimi benden önce bile kestirebilen Yekta, bileklerimden tuttuğu gibi beni suyun içine çekerek buna engel oldu. “Eve gitmek istiyorum.”

“Sana bugün herkesi ve her şeyi unut derken kastettiğim tam olarak buydu. Harika bir gün geçirdik ve son konuşmamız bunlar olduğu için yarın olduğunda bugünü can sıkıcı olarak hatırlayacaksın.” Gözlerim bileklerimi tutan ellerindeyken suyun içinde ellerinden kurtarmaya çalıştım.

“Gitmem gerek biliyorsun.”

“Ablanla konuştum. Sizinkiler bu gece de eve gitmeyeceğini biliyorlar ve sandığının aksine sorun etmediler.”

Kurtarmaya çalıştığım ellerim duruldu. Deminden beri eve gitmenin lafını yaparken bunu şimdi söylüyordu. “Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun?”

“Ne zaman söylediğim fark etmez. Bu gece de benimlesin.”

“Gitmek istiyorum.”

“Sen gitmek istemiyorsun, sen kaçmak istiyorsun. Kaçmana gerek yok. Tam şu anda az önce konuşulan her şeyi yok sayıyoruz. Bugün nasıl başladıysa öyle bitecek.”

Bu beni biraz ikna ederken, kollarını belime dolayıp beni kendisine çekmesine izin verdim. Asık bir suratla Yekta’ya doğru sokulurken, “Evlendiğimizde de iki günde bir boşanma kararı alırız herhalde,” dedim. “En çok evlenip boşanan çift olarak tarihe geçeriz.”

Güldü. “Bir kez o imzayı attıktan sonra hangi hâkim beni senden ayırabilirmiş?” dedi serseri bir gülüşle. Evet, bu onda en sevdiğim gülüştü.

“Bilemiyorum.”

“Ne olursa olsun, nasıl bir kavga edersek edelim hiçbir gece bana kırgın bir şekilde uyumana izin vermem. O yatağa birbirimize sarılarak uyumak için girmiyorsak hiç girmeyelim.”

“Hımm...” Elimi boynuyla ensesi arasında bir yerlerde gezdirmeye başladım. Islak tenindeki sıcaklığı hissetmek hoşuma gidiyordu. “Ben çok kızsam seni salondaki koltuğa postalayabilirim.”

“Geceleri gizli gizli yanına yatarım.”

“Uyanınca seni yataktan atarım.”

“Ben de gider çocuğumuzun beşiğinde onunla yatarım. Bu kalıptaki bir adamı küçücük beşikte yatırıp her yerinin tutulmasına sebep olduğun için sabah vicdan azabı çekersin,” dedi keyifle. Gözlerim kısıldı.

“Üçkâğıtçı.”

Gülerek burnumun ucuna minik bir öpücük bıraktı. “Ayrıca,” derken mümkünmüş gibi beni biraz daha kendine çekti ve bu onu tam anlamıyla hissetmemi sağladı. *Tam anlamıyla...* Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi yumdum. “Bir daha bana kızdığında aramıza mesafe koymaya kalkışırsan...” Az önceki minik öpücüğüyle tamamen tezat bir şekilde boynumu sert bir şekilde öptü. “O mesafenin tek tek santimlerini hesaplar, o kadar saat boyunca seni yataktan çıkarmam.”

Nasıl güzel bir tehditti? Ama yine de gözlerimin irice açılmasına engel olamamıştım. “Nasıl bir fantezi dünyanın var?”

Dudaklarıma yönelmeden hemen önce, “En iyi sen bilirsin,” dedi.

Bölüm ON SEKİZ

Günümüz

Camin önünde dışarıda yağan yağmura bakarken, kollarımı birbirine bağlamış Aktan'ın gelmesini bekliyordum. Bugünkü işim bitmişti. Mesai bitiş saatini geçeli neredeyse bir saat olmuştu. Şu an ofiste ekstra mesai yapanlar ve benden başka kimse yoktu. Aktan'ı ne zaman arasam her seferinde *yoldayım, yarım saate oradayım* dediği için onu bekliyordum. Oysa beni böyle oyalamasa çoktan otobüsle evin yolunu yarılamış olurdum bile.

Tepeden atkuyruğu yaptığım saçlarımın dipleri, üzerinden saatler geçtiği için sızım sızım sızılıyordu. Elim lastik tokaya götürüp çekiştirirken yüzüm hafifçe buruştu. Tokayı çıkarmamla omuzlarıma dökülen bakır tonlarındaki saçlarımı, cama düşen yansıma bakarak ellerimle bir düzene sokmaya çalıştım. Ben bununla uğraşırken camdaki yansımamın arkasına bir gölge düştü. Ofiste görmeye aşina olduğum kişilerden birisi bana doğru yaklaşıyordu. Ve evet, bu asla sebebini anlamadığım bir şekilde benden hazzetmeyenlerden birisiydi.

Elinde bir fincan kahveyle beraber tam yanımda durup dışarıyı izlemeye başladığında tepkisiz kalmayı tercih ettim. "İşin bitti sanırım," dedi soğuk bir sesle. Siyah saçlı, güzel bir kadındı ama ben adını bile bilmiyordum.

"Herkesinki gibi."

"Ekstra mesai falan?" Bakışlarının bana doğru döndüğünü hissettim. Gözucuyla beni süzdüğü ona bakmasam dahi fark ediliyordu. "Gerçi pek paraya ihtiyacın yok gibi."

Ekstra mesaiye kalamazdım, kalmak istemezdim de çünkü evde beni bekleyen bir bebeğim vardı.

“Aynen,” diyerek geçiştirdim. Bu imalı imalı konuşmanın sonunun ne-reye varacağını merak ediyordum.

“Paraya ihtiyacın yoksa neden çalışıyorsun?”

“Ekstra mesai yapmaya ihtiyacım yok.”

“Paraya ihtiyacın var yani?”

“Sana ne?” diyerek terslemekten alıkoyamadım kendimi. Şunun şurasında bir haftadır tanıdığım bir insanın benim durumumu sorgulamak ne haddineydi?

“Hemen havalara da girilmiş.” Kafamı sağa doğru çevirerek yüzüne baktım. Gözlerinde küçümser bir bakış vardı ve bu bakış, kimde görürsem göreyim sinirlerimi bozuyordu. “Ekin Bey’in ilgisinden kaynaklıysa seni uyarayım canım, Ekin Bey işe yeni giren herkesle başlarda böyle ilgilenir.”

Sanırım karşımdaki kadın da bu hikâyede Ekin Bey’den hoşlanan çalışandı. Ne klişeydi ama.

“Aynen canım,” diyerek bir kez daha geçiştirdim. Hiç kimseye laf anlatacak kadar sabırlı bir insan değildim. Ekin Bey denilen adam da zerre umurumda değildi.

“Seni uyarmak istiyorum. Bu işe girerken kullandığın o torpilin bana işlemez. Ekin Bey ile ne ilgin var, neden özellikle seni işe alma konusunda ısrarcıydı bilmiyorum. Bunu kullanarak herkese üstünlük taslayabilirsin ancak bende işlemez. Bunu o küçük aklına sok, tamam mı?”

Üslubu ve söyledikleri saniyeler içerisinde sinirlerimi germeye yetmişti fakat bunlardan önce başka bir detaya odaklandığım için onlara dikkat kesilemedim. Dişlerimi sıkarak konuştum. “Ben buraya torpille gelmedim.”

“Torpille geldin. Senden önce başkasıyla anlaşılmıştı. Başkası işe başlamıştı. İki gün geçmeden hiçbir sebep yokken Ekin Bey tarafından kovuldu. Sonra da bir anda sen geldin ve ne hikmetse geldiğinden beri Ekin Bey’in gözdesisin.” Bunu söylerken sesinde sadece duymakla kalmadığım, aynı zamanda çok net bir şekilde hissedebildiğim bir kıskançlık mevcuttu.

Az çok neden bana tepkili olduğunu anlamıştım. Ne onun tepkisi ne de tavırları umurumdaydı. Benden önce birisi işe alınmış ve aniden çıkarılmış, sonra da ben getirilmiştim. Normal bir senaryo içerisinde bu kişi işi yapamamış ve kovulmuş, ardından da başvurulanlardan birisi olduğum için ben işe alınmış olabilirdim. Fakat normal bir senaryoda olmadığımız bu kadının geldiğinden beri tepkisinden ancak o söylediğinde fark ettiğim Ekin Bey’in çevremden ayrılmayışından aşıkârdı.

İşimi yapmayı biliyordum, daha önce de bu alanda çalışmıştım. Sadece bu şirketin sistemini öğrenmem gerekiyordu ve bunu da en fazla iki günde halletmiştim. Buna rağmen ofis şefimiz Ekin Bey, ben işe başladığımdan beri sürekli masamın çevresindeydi. Başlarda işi öğretmeye çalışırken şimdi amaçsızca yanı başımda dolanıyordu.

Genellikle yaptığım işe odaklandığımdan çevremde gezinen insanlar pek dikkatimi çekmezdi. Az önce dile getirildikten sonra bir farkındalık kazanmıştım.

“Ayağını denk al,” deyip beni kafamda soru işaretleriyle beraber bırakarak gittiğinde gözlerimi devirmeden edemedim.

“Bir sen eksiktin geri zekâlı.”

O gittikten sonra bir süre daha camın önünde durup dışarıyı izlemiş ve düşünüp durmuştum. Daha sonra Aktan’dan bir arama gelmişti. Çok trafik olduğunu, bu yüzden bir türlü arabayı hareket ettiremediğini söyleyince ona otobüsle gideceğimi, en yakın çevre yolundan geri dönmesini söylemiştim. Montumu giyip çantamı aldıktan sonra ofisten çıktığımda asansörde Ekin Bey ile karşılaştım. Tam da bu konuşmanın üzerine denk gelmesi beni hiç şaşırtmamıştı.

Asansöre bindiğimde, “Çıkmamışsın henüz,” dedi.

Kısa bir cevapla yetindim. “Evet.”

“Ben de tam şimdi çıkıyordum, ne tesadüf.”

“Aynen, tesadüf,” diye mırıldandım. Gözüm hangi katta olduğumuzu yazan kısımdan ayrılmıyordu. Şu an üçüncü kattaydık ve sıfıra inmek için can atıyordum.

“Bugün işe birinin seni bıraktığını gördüm. Araban yanında değil sanırım,” dediğinde engel olmasam kaşlarım çatılacaktı. Bakışlarımı sorarcasına Ekin Bey’in yüzüne çevirdim.

Gülerek devam etti. “Bir ofis şefi çalışanlarını izlemediği zamanlarda camdan dışarıyı izler.”

Ufak bir tebessümle -kaldı ki sahte olduğu her halinden belliydi- tepki vermek dışında hiçbir şey yapamadım. Gözlerim yeniden katların yazılı olduğu dijital ekrana döndüğünde birinci katta olduğumuzu görünce rahat bir nefes aldım.

Yekta’dan sonra benimle ilgilendiğini hissettiğim her erkeğin yanında huzursuz hissediyor ve o kişiden hemen uzaklaşmak istiyordum. Bunu isteyerek değil, tamamen istemsizce yapıyordum. Kalbimin tekrar

kırılmasından mı korkuyordum, yoksa erkeklere olan güvenimi mi yitirmiştim bilmiyordum.

“Çok yağmur yağıyor. Seni alacak kimse yoksa evine bırakabilirim.”

“Var,” diye yükseldim aniden. Sonra bu yükselmenin fazla kaçtığını anlayınca daha dinginleşmiş bir sesle devam ettim. “Yani alacak birisi var. Teşekkür ederim.”

Nihayet asansör durup kapısı açıldığında kendimi nasıl dışarı attığımı bilmiyordum. Dışarı çıktığımda yeniden rahat bir nefes alıp, seri adımlarla boydan boya camdan yapılmış döner kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ekin Bey de hemen bir adım arkamdan geliyordu. Kapıdan geçip dışarı çıkarken de hâlâ arkamdaydı ve bunun nereye kadar ilerleyeceğini merak ediyordum.

Dışarıda yağmur yağmasına rağmen hava abartı sayılacak derecede soğuk değildi. Otobüs durağına kadar ıslanmamak adına çantamdan şemsiyemi çıkarmak için fermuarını açıyordum ki şirket binasının hemen önünde durduğunu fark ettiğim siyah tanıdık araba ile yutkundum. Yine her yerdeydi. Yine gittiğim her yerdeydi. Yine, yine ve yine.

Siyah arabanın şoför kapısı açıldı ve içinden Yekta indi. Artık beni takip ettiğiyle ilgili şüphelerim yoktu, bundan kesinlikle emindim. Hiçbir işi gücü yokmuşçasına olduğum her yerdeydi.

“Beliz,” diye seslenen Ekin Bey’i duyduğumda bakışlarımı Yekta’dan ayırmak zorunda kaldım. En son gördüğüm, Yekta’nın buraya doğru geldiği idi. “Seni almaya gelecek birisi olduğundan emin misin? Zahmet vermek için öyle dediysen seni eve bırakmanın benim için hiç zahmet olmayacağı bilmeni isterim.”

“İstemiyorum, teşekkürler.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Israrcı tavırlarından vazgeçmeye niyeti yokmuş gibiydi. “Pek emin olduğunu düşünmüyorum.”

Birkaç saniye sonra Yekta oldukça sinirli bir sesle aramızdaki konuşmaya dahil oldu. “İstemiyorum diyor işte. Laftan anlamıyor musun sen kıt beyinli herif?” Gözlerim kısa bir anlığına kapanıp açıldı.

Kaba tavrına rağmen Ekin Bey samimi olduğunu düşünmediğim bir şekilde gülümseyerek, “Yektacığım,” dedi. “Sana da merhaba. Pek hoş olmuyor bu tarz konuşmalar.”

Tam o an yukarıdayken kafamda beliren sorular bir anlam kazanmış oldu. O an ikisinin birbirini tanıdığını anladım. Benim bu işe başvurma sürecim kendiliğinden gelişmişti ama bahsedilen *torpil* meselesinde Yekta'nın bir parmağı olduğunu o an anladım. Nasıl oldu, nasıl gelişti, buraya başvurduğumu nereden bildi bilmiyordum ancak onun etkisiyle bir şeylerin gerçekleştiği apaçık belliydi.

“Başlatma merhabana. Sana istemiyorum dediyse anlamasını bileceksin.”

İki salak erkeğin gövde gösterisine hoş geldiniz.

Bu gösteriyi izlemek istemediğimin bilincinde bir şekilde ikisini orada bırakarak hızlı adımlarla uzaklaşmayı tercih ettim. Sinirli bir yanımdı olduğu kadar sakin bir yanımda vardı. Sakin yanımdın kaynağı artık insanlarla uğraşmaktan sıkıldığım ve yorulduğum içindi. Bu insanlara en çok da Yekta dahildi.

Yekta'nın arabasının yanından geçip gitmek üzereyken, Yekta tarafından kolumdan tutulmak suretiyle durduruldu. Oysa o kadar öfkeli bir şekilde karşısındaki adama odaklanmıştı ki gittiğimi fark etmez diye düşünmüştüm. Arkamı dönüp Yekta'ya baktığımda kolumu tutan elini gevşetti ve kolumu bıraktı. “Yağmurda kalırsın diye gelmişim,” dedi açıklama gereği duyuyormuş gibi. “Dün Aktan arabayı almıştı ya.”

Az önce öfkeli bir şekilde duran adam o değilmiş gibiydi. Ben ona kızmıyayım diye hızlıca konuşup bana bir açıklama yapmak istemişti sanki.

“İyi,” dedim. Ardından arabaya doğru yöneldim. “Gidelim.” Konuşacaklarım vardı çünkü.

Yekta'nın şaşkınlıkla bedeni kasılırken arabanın ön yolcu koltuğunun olduğu tarafa ilerledim. Kapıyı açıp içine yerleştiğimde bile Yekta şaşkınlığından bulunduğu yerden bir adım öteye gidememişti. Şaşkınlığını üzerinden attığında arkasına döndü ve arabanın içinde oturmakta olan bana baktı. Kollarımı göğsümden birbirine bağlamış, arabaya gelmesini bekliyordum.

Beni görünce hızla arabanın ön kısmından dolanıp kapıya ulaştı. Kapıyı açtı ve içine binerek bedenini yanımdaki koltuğa yerleştirdi. Arabanın içi buram buram onun kokusuyla sarmalanmış bir haldeydi. Yekta arabaya bindiğinde ise bu kokunun yoğunluğu arttı. Onun kokusunu solumaktan kaçınırmışçasına yarım yamalak nefesler alıp veriyordum.

Yekta arabaya yerleşmesine rağmen hâlâ harekete geçmeyişi, bakışlarımı sol tarafıma çevirmeme sebep oldu. Gözleri zaten üstümden olan Yekta, ben ona bakar bakmaz, “Kemerin,” dedi.

Kollarımı çözüp emniyet kemerini taktım. Yeniden önüme döndüğümde Yekta kendi kemerini takmamış olmasına rağmen arabayı çalıştırdı. Kendimi gözücuyla takılı olmayan kemere bakıp durmaktan alıkoyamadım.

Birkaç dakika ikimiz de sessiz kaldık. O birkaç dakikada sadece yolu izledim. Yine yolu izlemeye devam ederken sessizliği, "Direkt soracağım," diyerek bozdum. "Bu şirkette işe girmemde bir parmağın var mı?"

Gözlerinin yüzüme çevrildiğini hissettim. "Ne gibi bir parmağım olabilir?"

"Bilmiyorum. Bana torpilli diyorlar, Ekin Bey benimle özel olarak ilgileniyor ve ne hikmetse sen de adamın tanıdığı çıktın. Nasıl bir parmağın var, nasıl oldu bu iş bilmiyorum ama bir şekilde alakan olduğuna çok eminim."

Anlattıklarımın arasından sadece bir tanesini çekip çıkarırken hiddetle, "O orospu çocuğu seninle özel olarak mı ilgileniyor bir de?" dedi.

"Ya sence şu an konumuz bu mu?"

"Bence konumuz tam olarak bu. Geberteceğim o şerefsizi!" Önümüzdeki yoldan sola sapması gerekiyordu ve bunu o kadar fevri bir şekilde yapmıştı ki kemerim takılı olmasına doğru koltukta bedenim birazcık savrulmuştu. "Yavaş ol! İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?"

Tükürür gibi konuştu. "Ekin haysiyetsizini öldürmeyi tercih ederim."

"Sana bir soru sordum. Cevap verecek misin artık?" dedim sabırsızca.

"Ortak iş yapıyoruz," dedi.

"Kiminle?"

"Sizin şirketle."

Sinirle dudaklarımı ıslattım. "Gemi üreticisi değil misiniz siz? Nasıl ortak bir yolda buluştunuz acaba?"

"Yurtdışına transferlerde deniz yoluyla yaptığınız taşımaları hangi gemilerle yapıyorsunuz? O gemileri kimden satın aldınız?" Soru soruyormuş gibi görünse de yeterince açıklayıcı bir konuşmaydı.

"Sizden mi alınmış?"

"Daha bu yıl alındılar. Ortak iş yaptığımız için tanıyorum herifi. Geçenlerde yine iş için görüşürken elindeki dosyalardan birinde senin fotoğrafını gördüm. Pozisyon için başvuran herkesin özgeçmişi vardı. Seni görünce *bu işte iyidir* dedim sadece. Hepsi bu. Öğrenirsen bana kızacağını bildiğim için seni işe alsınlar diye ekstra bir çaba göstermedim."

“Benden önce pozisyona birisini almışlar. Ekin Bey iki günlük çalışanı kovup beni getirmiş.”

“Bak mesela bana pozisyonun dolduğunu söylememiştin.” Direksiyonu tutan elleri sıkılaştı. “Orospu çocuğu. Sana takmış bir de kafayı. Özel olarak ilgileniyormuş.” Sinirle sesli bir şekilde güldü. “O ilgisini alır bir yerlerine sokarım onun.”

Bu defa gerçekten öfkeli olduğunu hissettiğim için ona ters gitmek yerine, sessizce yolun bitmesini beklemeye karar verdim. Arabanın havasında bile bir gerginlik vardı ve Yekta yol boyunca durup durup bu konu için söylenmişti. Sinirinin bir kısmını da onu sollayan, kötü araba kullanan insanlardan çıkarmıştı.

Araba evin önünde durduğunda bakışlarımı ileriden çekmeden beklemeye başladım. Bu sürede Yekta bakışlarını benden bir an olsun ayırmadı. “Umarım dediğin gibidir,” dedim. “Umarım gerçekten o işe beni özel olarak aldirmaya kalkışmamışsındır.”

“Yapmadım.”

“Tamam.”

Kemerimi çözerken bakışlarım da daldığı o noktadan ayrıldı. Gözlerim bu defa evimizin önünde görmeyi beklemediğim birisine takıldı. Mahallede ara sıra karşılaştığım ve gördüğümde yüzüne bakarken tiksinti hissettiğim adamlardan bir tanesiydi. Asya ile parktayken Asya’yı sevmeye bahanesiyle yanımıza yaklaşmış bana bel altı imalarda bulunan adam, kaşında ve dudaklarının kenarında var olan kabuk tutmuş yaralarıyla bahçe kapısının orada duruyordu.

“Bunun ne işi var burada?” Daha çok kendi kendime sorduğum bir soru olmasına rağmen Yekta’dan beni şaşırtacak bir cevap geldi.

“Belirli bir isim vermediğin için kim olduklarını yavaş yavaş bulabiliyorum. Bu ilki. Kendisi biraz hırpalandı ve özür dilemek için sabahtan beri burada bekliyor. Daha doğrusu beklemek zorunda. Üç gün eve gelmesen, seni görüp özür dileyene kadar üç gün boyunca beklemek zorunda.”

“Nasıl buldun?”

“Mahallenin dedikoducu kadınları arada sırada işe yarıyorlar.”

“Ben kimseden özür istemiyorum. Sana söylemiştim, özür hiçbir şeyi düzeltmez.”

“Bir daha hiçbir kadına sana davrandığı gibi davranamayacağı bir ders aldı. Sana ise bir daha yaklaşmaya cesaret bile edemez.”

Elimi kapının kulpundan uzaklaştırıp, “Gönder şu adamı,” dedim. “Ben özrünü falan istemiyorum. Bir daha bize yaklaşmasın yeter.” Kendi içinden gelerek bir özür dilemediği sürece benim için hiçbir anlamı yoktu.

Yekta söylediğimi ikiletmeden kapıyı açtı ve arabadan indi. Adamın Yekta’yı görür görmez -ki arabada gördüğü andan itibaren de olabilir- olduğu yerde titremeye başladığını görünce bunun biraz da olsa beni eğlendirdiğini fark ettim. *Pislik herif*. Dilerim ki hiçbir kadın ömrü boyunca yüzüne bakmazdı da pis düşünceleriyle tek başına geberip giderdi.

Yekta önce birkaç kelimelik bir şeyler söylediğinde adam bir adım geriledi. Yekta açılan mesafeyi saniyesi dolmadan geri kapattığı gibi adamın suratına sert bir yumruk attı. Adam yumruğun etkisiyle yere yığılırken yüzüm buruşur gibi oldu ancak hemen toparladım. Vicdan yapmamı gerektirecek birisi değildi.

Yekta bir şeyler daha söyledi ve sonra adam düştüğü yerden kalkıp arkasına dahi bakmadan koşmaya başladı. O kadar hızlı koştu ki saniyeler içerisinde başka sokağa sapıp görüş açımızdan çıktı.

Yekta arabaya geri döndüğünde bu defa ben inmek için hazırlanıyordum. Kapıyı açıp bir ayağımı dışarıya attığım anda Yekta’nın beklenti dolu sesini duydum. “Parla’yı görebilir miyim?”

Omzumun üstünden geriye doğru baktım. “Şimdi mi?”

“Evet.”

“Daha dün görmüştün.”

“Yeterli değil.”

Açık olan kapıdan dışarıya baktım. Yağmur epey azalmıştı, ara ara serpiştiriyordu. “Şu an görmen zor, herkes evdedir.”

“Cama tırmanırım,” dedi. Hevesli yanını büyük bir çabayla görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Gündüz vaktindeyiz, olmaz.”

“Lütfen.” Gözlerinin içine bir kez daha baktım. Öyle istekliydi ki sanki tam şu an onu görmezse yapamazmış gibiydi. Birbirlerine çok hızlı bir şekilde bağlanıyorlardı ve bu beni korkutuyordu. Kötü bir sebepten dolayı değildi. Sadece Asya, Yekta’ya ne kadar bağlanırsa bir şeyleri algılamaya başladığında onu o kadar çok görmek isteyecekti ve bir çocuğa istediğinin o an olamayacağını kabullendirmekten daha zor bir şey yoktu.

Aynı şekilde Yekta da sürekli onunla olmak isteyecekti. Biliyordum ki artık ondan babalık hakkını alamazdım. Asya’nın o an yanında olmak

istiyorsa olacaktı. Beni korkutan belirsizlikti, bunun nasıl işleyeceğinin belirsizliği.

“Bazen sana fazla tolerans gösteriyor gibi hissediyorum. Neyse, bekle burada.” Arabadan inip bahçeyi geçerek doğrudan evin kapısına yöneldim. Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açtığımda daha adımımı atar atmaz evde bir kargaşanın olduğu hissedilmeye başladı. Annemin ve ablamın telaşlı seslerini duyunca doğrudan adımlarımı salona yönlendirdim.

“Ne oluyor?” Yerde büyükçe bir valiz açık bir şekilde duruyordu. Annem de katladıklarını, oradan buradan bulduğu birbirinden bağımsız şeyleri içine atıyordu. Asya da valizin yanında oturmuş, valizin içine atılanları eline alıp biraz inceledikten sonra halının üstüne bırakıyordu. Kızım ağzında emziğiyle beraber oldukça telaşlı bir şekilde ortada gezinen ablamla annemin arasında kalmıştı. İkisi de valize konulanların yeniden çıkarıldığının farkında değildi.

“Bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Hoş geldin kızım,” dedi annem o telaşının arasında. “Babanın halası vefat etmiş. Memlekete gideceğiz.”

“Allah rahmet eylesin.” Akrabalarımı çok tanıdığım söylenemezdi. Bahsettikleri kadını da yirmi beş yıllık hayatımda birkaç kez ancak görmüştüm. “Nasıl vefat etmiş?”

Sesimi duyan Asya ilgilendiği valizi bırakıp direkt bana doğru emeklemeye başladı. “Beyin kanaması geçirmiş,” dedi ablam.

“Birazdan baban gelecek, yola çıkacağız. Bugün gitsek yarın oradayız. Çok durmayız zaten, yarın ya da sonraki akşam tekrar yola çıkar geliriz.”

“Kim kim gidiyorsunuz?”

“Ben, baban, Aktan. Baban arabayı kullanamaz o kadar saat, yaşlı başlı adam. Aktan sürsün.” Uçakla da gidemezlerdi çünkü annemin uçak korkusu vardı. Ömrü boyunca hiç binmemişti.

Eğildim ve ayaklarımın ucuna kadar gelip dikkatimi çekmek için bacağıma vuran Asya’yı kucakladım. Boynuna ardı ardına öpücükler kondurup kızımı kıkırtılar eşliğinde güldürdükten sonra anneme, “Ben de geleyim mi?” diye sordum.

“Yok yok.” Valizden çıkarılmış olan birkaç parça kıyafeti yeni fark eden annem hemen onları da alıp gelişigüzel valize bıraktı. “O kadar yol arabada ne yapacaksın bebekle? Orası kalabalık olur. Asya da hiç rahat vermez sana. Ablan da gelmiyor zaten.”

“Aynen ben de gitmiyorum. Sen işe gidince ben de Asya’ya bakarım.”

“Tamam o zaman.” Tekli koltuğun üzerinde durmakta olan Asya’nın kalın, pembe battaniyesini elime aldım. Asya’nın üstüne örterken, “Ben iki dakika dışarı çıkıp geliyorum,” dedim ve bir şey demelerine fırsat tanımadan salondan kaçarcasına çıktım.

Arkamdan Asya’yla dışarıda ne yaptığımı falan sorgulasalar da ayakkabılarımı giyip kendimi hızlı bir şekilde dışarı attım. Asya fazla soğuk kapmasın diye battaniyeyi sıkıca etrafına sararak seri adımlarla arabaya ilerledim. Arabaya ulaştığımda kapı benden önce içeriden Yekta tarafından açıldı. Bedenini ileriye uzatıp kapıyı açtıktan sonra geri çekildi. Arabaya binerek ardımdan kapıyı kapattığımda battaniyesine sarılı olan Asya’yı direkt olarak Yekta’nın kucağına bıraktım.

Yekta, Asya’yı hemen ona vermemi beklemediğinden bir an kalakaldı. Elleri emaneten bir şekilde Asya’nın iki yanında öylece duruyordu. Bakışları bir benim, bir de Asya’nın arasında gidip geldi ve en sonunda yüzüne yerleşen gülümsemeyle Asya’da son buldu. Asya’da da aynı şaşkınlık mevcuttu ancak onunki daha kısa sürdü ve bir anda kucağına bırakıldığı kişinin Yekta olduğunu fark edince hemen güldü. Fazla güleç bir kızım vardı.

“Çok vaktimiz yok,” dedim. “Babam her an eve gelebilir.”

“Ben kızımı hep böyle birilerinden gizlemek zorunda kalarak mı göreceğim?” Asya ellerini Yekta’nın yanaklarına götürdü. Yekta, Asya’nın avuç içini öptüğünde kızım içimin gideceği tatlılıkta bir gülüşle arabanın içini şenlendirdi.

“Şu anlık öyle. Anlatacağım ama onlara. Bir şekilde halledeceğim işte. İstedğin zaman gelip görürsün.” Bu kadarını da yapmam gerekiyordu artık.

“Ne zaman?”

“Birkaç güne kadar. Şimdi şehir dışına gidiyorlar. Döndüklerinde konuşurum.”

“Ben konuşsam?” dedi. Asya hâlâ minik elleriyle Yekta’nın yüzünü işgal etmiş durumdaydı. “Her şeyi ben anlatsam?”

“Seni dinleyeceklerine ve inanacaklarına olan inancın komik,” dedim alayla. Değil Yekta’yı dinlemek, onu gördükleri an evden kovup üstüne yüzüne tükürürlerdi.

“Dinleyene kadar denerim. Ne torunlarının ne de kızlarının hayatından çıkacağımı kabullenmiş olurlar çünkü seninle ben evleneceğiz.” O kadar

inançlı bir şekilde söylüyordu ki gülmeden edemedim. Güldüğümü duyan Yekta'nın bakışları anında yüzüme çevrildi.

“En son bunu dediğinde birkaç haftaya kalmadan ayrılmıştık. Bence sen geleceğe dair konuşmamalısın.”

“Aptaldım,” dedi net bir dille. Ciddi ifadesi yüzümdeki gülüşün solmasına neden oldu. İkimizin ciddiyetinin aksine Asya, Yekta'nın ufak tefek sakallarının üzerinde ellerini gezdirerek biraz olsun bu havayı dağıtıyordu. “Seni üzmemek için yapmam gereken tek şey, bizi ayırmayı kafasına sokmuş herkese resti çekip seninle evlenmekti. O tartışmaların hiçbirine seni katmamaktı. Aile diyerek her şeye göz yummamaktı. Şimdi kendime yeni bir aile kurmak istiyorum.”

Bana uzun uzun baktı. Sonra da aynı bakışları Asya'ya kaydı. “Senin, benim ve Asya'nın olduğu. Sen ne kadar inanmak istemersen de benim bu saatten sonra bu aile için gözden çıkaramayacağım kimse yok. Kim yolumuza taş koyuyorsa bizzat o taşla onları teker teker yolumuzdan düşürürüm. Bizim için her şeyi yapmaya hazırım.”

Bakışlarımı yüzünden ayırıp Asya'ya indirirken fısıltıyla konuştum. “Çok geç artık.” Bu esnada Yekta, Asya'nın yanağından öpüyordu. Bir kez öptü, yetmedi ikinciye öptü. O da yetmemiş olacak ki art arda Asya'yı öpmeye başladı.

Asya ellerini Yekta'nın yüzüne koyup onu itmeye çalışırken huysuzca mırıldandı. Yekta gözlerini merakla önce Asya'ya, sonra da bana değdirdi. “Sakalların,” dedim işaretparmağımla göstererek. “Huylandırdı.”

Evde de ne Aktan ne de babam sakallı gezebiliyorlardı. Sakallı birisi öpünce çok huylanıp huysuzlanıyordu hanımefendi.

“Ha,” dedi. “Keseriz o zaman kızım.”

Sakallarını da kestiğinde tamamıyla iki yıl önceki Yekta'ya dönecekti ve ben buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Asya öpülen elini Yekta'nın yüzünden ayırıp dikkatlice avuç içine baktı. Parmaklarını birkaç kez açıp kapattığında o parmakları ısıra ısıra sevmek istedim. Sonra bir anda çığlık atarcasına, “Anne!” dedi. Keyif dolu bir çığlıktı tabii bu.

“Efendim anneciğim?”

Kendisine yaklaşmam için elini bana doğru uzattı. Dirseğimi iki koltuğun arasındaki kolluğa yaslayıp onlara doğru yaklaştım. Tombul elini kavrayıp avucuna bir öpücük de ben kondurdum. İyice mutlu olup ellerini birbirine çarptı. İki elini birleştirip yumruk yaparak çenesinin altına götürdü

ve Yekta'ya baktı. Sonra kafasını omzuna doğru yatırıp Yekta'ya utangaç bir gülümseme gönderdi.

Yekta keyifli keyifli, "Cilveli bir kızımız var sanırım?" dedi.

"Biraz öyle."

Neredeyse on dakika boyunca ikisini izledim. Yekta, Asya'yı sevdi. Asya sevilikçe şımarı. Yekta Asya'yı gıdıkladı, Asya kıkır kıkır güldü. Asya arabanın araç gereçlerini kurcaladı, Yekta ona rehberlik etti. Asya'ya arabanın kornasını gösterdiğinde Asya ilk çıkan sestten biraz irkildi ama sonra kendisi kornaya basmaya başladı. Asya'nın keyif aldığı her şeyden Yekta iki kat daha fazla keyif alıyordu. Arada bir bakışları bana kaymıştı. Hep ifadesiz suratıyla onu karşılasam da bana bakmadıkları zamanlarda kendimi tutamayıp tebessüm ettiğim anlar olmuştu.

Artık gitme vakti yaklaşırken Asya, Yekta'nın üstüne tırmanmaya çalışıyordu. Omuzlarından tutunup Yekta'nın kucağında ayaklarının üzerine kalkmış, Yekta'nın üstüne tırmanmak için elinden geleni yapıyordu. Yekta da bundan zerre şikâyetçi değil gibi görünüyordu.

"Artık gitsek mi?" dedim ama bunu derken bir yanımda ikisini bölmeyi de hiç istemiyordu aslında.

"Biraz daha kalsanız?"

Cevap vermek üzereyken Asya, Yekta'nın boynunda takılı olan zinciri tutup çekiştirdi. Benim duraksamama sebep olan ise o çekiştirdiği zincirin kazağının içinden çıkan kısmıydı. Gümüş renkteki zincirin ucunda üç tane yüzük takılıydı; ikisi alyans, biri tektaş. Alyanslardan biri diğerinden daha büyüktü.

Asya aniden tutup çekiştirince gizlemek için bir girişimde bulundu fakat çok geçti, görmüştüm.

Asya kendisi için fazla ilgi çekici gelen yüzükleri ellerinin arasına alıp ilgilenmeye başladı. Bakışlarımı yüzüklerden ayıramadım, Yekta ise ben-den. Birkaç saniye içerisinde zihnimde sayısız teori üretildi. Bu yüzüklerin kimler için olabileceği, neden boynunda olabileceği gibi ancak hiçbirinde o yüzüklerin bize ait olma ihtimali aklımdan geçmedi. Gözümde o kadar imkânsızlaşmıştık ki Yekta tam aksini söyleyene kadar o ihtimali düşünmediğimi fark edemedim. "Bizim içindi," dedi. "Sen başka ihtimaller düşünmeden söyleyeyim."

Düşünmüştüm bile. Bu ona olan güvensizliğimden mi kaynaklıydı, yoksa ikimizin imkânsızlığından mı bilmiyordum.

“Nasıl?” diye sordum.

“Doğum gününün ertesinde almıştım. Aramızda evlilik lafının geçtiği son günün ertesinde. Evleneceğimizden emindim. Sadece yüzükler sahibini bulmayı bekliyordu ama...”

Devamını ben getirdim. “Ama biz ayrıldık.”

Aldığı günden ayrıldığımız güne kadar arada on günden fazla vardı. Hiçbirinde verememesinin nedeni bizim o günleri güzel geçirememiş olmamızdı. İlişkinin kesin olarak biteceğinin belli olduğu o günlerdi. Ayrıca Asya’nın o gece karnıma düştüğünü düşünüyordum. Doğum gününden sonra aramızda başka bir şey geçmemişti.

“Geç de olsa sahibini bulacak,” dedi. “Bu yüzükleri parmaklarımızda göreceğiz.”

Kafamı iki yana salladım. “İş işten geçti artık.”

“Benim için her şey daha yeni başlıyor. Şu yüzüklere her Allah’ın günü bakıyordum. Her Allah’ın günü bu tektaşı senin parmağına taktığım günün hayalini kuruyordum. Sen bunu ancak hayalinde görürsün diye kendime kızıyordum. Şu an yanımda oturman bile ben Amerika’dayken imkânsızdı. Sen şu an yanımdaysan hâlâ bizim için bir umut var demektir.”

“Umut falan deme buna. Şu an yanımdaysam tek sebebi Asya.”

“Asya bizim umudumuz.” Sözleşmiş gibi ikimizin de bakışları aynı anda yüzüklerle oynayan Asya’ya kaydı. Büzdüğü dudaklarıyla бүтүн ilgisi yüzüklerdeyken o kadar tatlı görünüyordu ki tebessüm etmeden duramadım. Asya’ya baktıktan hemen sonra Yekta’nın bakışlarında bir parlama belirdi. “Asya bizim ikinci şansımız.”

Tek eliyle boynundaki zinciri tek hamlede çıkardı ve yüzüklerin takılı olduğu zinciri bana doğru uzattı. “Bunları tek bir gün bile yanımdan ayırmadım. Şimdi sahibine emanet ediyorum. Bir gün o yüzüklerin ikisini de senden alıp parmağına takacağım. O güne kadar sende dursun. İstersen sakla istemezsen...” Bu noktada duraksadı. Yutkundu ve kelimeler dudaklarından istemeye istemeye döküldü. “Gerçekten bir daha benimle olmamayı kafana koyduysan bu yüzükleri çöpe at ama içten içe bir umut kırıntısı bile varsa parmağına takılacakları güne kadar sakla. Ben o kırıntıdan kendime dağ oluştururum.”

Yekta’nın tuttuğu zincire takılı bir şekilde havada salınan yüzüklere benden daha çok Asya meraklıydı. Bir eliyle Yekta’dan destek alarak yüzüklere doğru uzanmaya çalışıyordu. Elimi havaya kaldırıp yüzükleri Yekta’nın

elinden aldım. Avucumu sıkıca kapatarak içine hapsederken uzanıp Asya'yı da kucakladım.

Yekta gideceğimizi anladığı için Asya'nın battaniyesini uzatıp üstüne güzelce örttü. Ben uğraşmadan üzerime doğru uzanıp kapıyı da açtı. Geri çekilmeden, yüz yüze bilerek oyalandı. Yüzlerimiz arasında neredeyse bir karışlık mesafe varken gözleri saniyelik bir an dudaklarıma düştü. Yeniden gözlerime baktığında yutkunuşunu duydum. Bu, uzun zaman sonra ona en yakın olduğum andı ve bunun kalbimde ters etki yarattığını düşünüyordum.

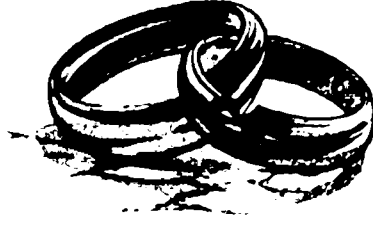
Zira ritmindeki bozukluk anlamsızdı.

Gözlerini zar zor gözlerimden ayırıp geri çekildiğinde yüzümü diğer yöne çevirdim ve nefesimi verdim. Sadece birkaç saniyelik bir anın ardından kalp atışlarımın ritminden şaşması ve nefes alış verişimdeki düzenin bozulması hiç adil değildi. Hâlâ elimde sıkı sıkıya tuttuğum yüzüklerin varlığını hatırladığımda Yekta'ya baktım.

“Tek bir şansın var, iyi değerlendir.” Elimi havaya kaldırarak zincire takılı yüzüklerin boşlukta sallanmasını sağladığımda devam ettim. “Bu yüzükler bir kez çöpe girerse geri çıkarmak imkânsızdan da öte olur.”

Sonra arabadan indim. Odaya ulaşana kadar o yüzükleri elimde sıkıca tuttuğumun farkına avucumu açıp içindeki kızarıklığı görünce varmıştım.

Bölüm ON DOKUZ

“Ben size söyleyeyim, bu kız beni hiç özlemeyecek. Bu kız dayısını artık hiç sevmiyor.”

Asya'nın uykusu geldiği için Aktan'a pas vermek yerine göğsüme sığınıp uyumaya çalışmasını, Aktan başka yönler çekip kendi kendine dramaya bağlarken ablam, Aktan'a *sen iflah olmazsın* bakışları atıyor, annem her an elinin tersiyle bir tane geçirecekmiş gibi ters bakışlarla oğlunu yokluyordu.

Pek de haksız sayılmazdı. Annem ve ablam yarım saate kadar geleceğini söyleyen babam gelmeden önce yol için bir şeyler hazırlama telaşındayken, Aktan Efendi'nin tek derdi yeğeniyle uğraşmaktı.

Elini hiçbir şeye atmadığı gibi bir de sürekli ayak altında dolaşarak ikisinin işlerini aksatıyordu.

Tamam ben de elimi hiçbir şeye atmıyordum ama benim bebeğim vardı. Şu an kucağımdan inmek istemeyen bir bebeğim... Bence gayet yeterli bir sebepti.

Babam hariç maaile mutfakta toplanmıştık. Aktan'ın, benim ve Asya'nın hiçbir katkısı olmadığı halde neden burada olduğumuzu ben de bilmiyordum. Mutfak masasına ait olan sandalyelerden birine, kucağımda kafasını göğsüme yaslayarak esneyip duran kızımınla birlikte kurulmuştum. Aktan eve gelir gelmez her zamanki gibi soluğu Asya'nın yanında aldığı için çarpazımızdaki sandalyeye oturmuş, Asya'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Aldığı yeni oyuncak Asya'ya gösteriyordu. Bu aralar çok sık yeni oyuncaklar alıp gelir olmuştu. Kendince Asya'nın bu aralar favorisi olan *Hello Kitty* oyuncaklarını ona unutturmaya çalışıyordu ama çok başarısızdı. Aldığı hiçbir oyuncak Asya'nın nezdinde Yekta'nın aldığıнын yerini tutamıyordu.

“Abartma, Aktan. Şunun şurasında iki günlüğüne gidip geleceksiniz. Çocuk ne ara yokluğunu fark edip seni özlesin?” diye çıkıştı ablam oldukça

gergin bir şekilde. Az önce elinde tuttuğu saklama kabını Aktan yüzünden yere devirdiğinden beri kardeşimize karşı pek iyi hisler beslemez olmuştu. Önümüzdeki birkaç saat Aktan, hamile ve tüm duyguları birbirine karışmış bu kadına bulaşmasa iyi olurdu.

“Ben yokluğu fark edilmeyecek bir insan mıyım abla? Bir tanecik dayısının yokluğunu fark etmiyorsa yazıklar olsun bu bebeğe.” Asya kafasını Aktan’ın olmadığı tarafa doğru çevirmiş olmasına rağmen ısrarla oyuncak tavşanı onun görüş açısına sokmaya çalışıyordu.

“Sana yazıklar olsun, rahat bırak kızımı.”

“Bırakmayacağım.” İnatla kızımın gözüne gözüne sokmaya çalıştığı oyuncığa karşı artık sabrı kalmayan Asya, mutfağın içini inletecek bir çığlık attığında Aktan’a sert bir bakış attım.

Aktan suçlu bir çocuk gibi geri çekilirken annem sinirle, “Al işte,” dedi. “Küçücük bebeği bile delirtiyorsun. Oğlum senin bu aileye yaptığın yararlı bir şey var mı?”

“Ayıp oluyor yalnız. Ben iyi bir evlat, iyi bir kardeş ve iyi bir dayıyım ama şu an yeğenim beni hiç sevmiyor.”

“Bebeğe rahat vermezsen tabii sevmez seni.”

Asya’nın attığı çığlık, pek sevmediği oyuncayı ve Aktan’ı kendisinden uzaklaştırmaya yetince yeniden kafasını göğsüme yasladı. Dudaklarından genelde beni emerken uyumaya yaklaştığı zamanlarda çıkan mırıldanmalar dökülürken hâlâ etrafına sarılı olan battaniyesiyle kafasını örttüm.

“Gitmeden önce prensesimle oynamak istiyorum. Çok mu şey istiyorum ben?”

Sorusuna üçümüzden de bir ağızdan cevap geldi. “Evet.”

Aktan önce şaşırdı, ardından arkasına yaslanıp üçümüze de sırasıyla ters bakışlarla baktı. “Ben bu eve fazla olduğumu, kimsenin benim değerimi anlamadığını düşünüyorum bazen.”

Börekleri doldurduğu saklama kabının kapağını kapatan annem, “Fazlasın zaten oğlum,” dedi. “Fazlasın oğlum benim. Kur artık kendi yuvanı, kuş ol uç yuvadan. Elimde kalacaksın diye korkuyorum.”

Ablam, Aktan’a ne kadar gıcık olduğunu bir kez daha belli etti. “Allah, Selinay’a sabır versin.”

“Ne Selinay’ı?” dedi annem içi yanar gibi. “Ortada Selinay mı kaldı? Kıza buluşacağız deyip ekmiş bugün. Zavallı kızcağız o yağmurun altında

iki saat bizim hıyarı beklemiş. Annesi aradı neler neler dedi de cevap vermeye yüzüm olmadı. Nerede bizimkinde akıl? Gül gibi kızı kaçırdı.”

Bugün Aktan'ın neden bu evdeki kimse tarafından sevilmediği belli olmuştu.

Kaşlarım çatılırken, “Salak mısın sen?” dedim Aktan'a. “Kızı ekeceksen niye buluşmak istiyorsun?”

“Abla yemin ederim unuttum,” dedi kendini açıklama çabasıyla. “Seni işten alıp eve bıraktıktan sonra buluşacaktık. Trafikti, annemin arayıp eve gel memlekete gidiyoruz demesiydi derken arayıp gelemeyeceğimi söylemeyi unutmuşum. Bilerek ekmek gibi bir durum yok valla.” Sözlerini bitirdikten sonra kendisine inanılması için duyduğu bir istekle annemle ablama baktı.

Annem hayıflandı. “Nerede akıl, nerede?”

“Yok ki. Yok.”

“Tamam ya, çok gitmeyin üstüne,” dedim yine ve yine bu evde Aktan'ı savunan tek kişi olarak. “Belli ki dalgınlığına gelmiş. Bilerek yapmaz o, ben biliyorum.”

“Bilerek de yapmış olabilir,” dedi ablam omuz silkerek. “Sevmiyordu zaten Selinay'ı.”

“Ya kızı ekecek olsam neden en başından görüşmeyi kabul edeyim? Valla siz benim hep günahımı alıyorsunuz ya.”

“Bilerek de olsa bilmeyerek de olsa kızı kaçırdın mı? Kaçırdın. Ben buna bakarım anneciğim.” Annem, Selinay'ı o kadar çok seviyordu ki bizim aileye gelecek gelin Selinay olmadığı müddetçe kimseyi kabul etmezmiş gibi geliyordu. Tabii öyle bir durumda en çok tepkiyi benden yerdı zira ben birlikte olduğun adamın ailesinden onay görmemenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Kimse bunu yaşamamalıydı.

Aile içinde huzur olmadığı sürece ikili ilişkilerde de bir türlü huzur yakalanamıyordu. *Ben onunla evleniyorum ailesiyle değil* deyip yaşanan sorunları görmezden gelen insanlara rastladıkça son iki yılda çok fazla üzülyordum. Ne olursa olsun bir şekilde o insanlar araya giriyordu.

“Kaçmadı annem, kaçmadı. Sen merak etme. Bir Antalya'ya gidip döneelim, ben halledeceğim.”

“İnşallah,” dedi annem pek inanmadığı her halinden belli olurken.

Konuşmaları bittiğinde Asya'nın bir süredir devam eden sessizliği dikkatimi çekti. Battaniyesini kaldırıp yüzüne baktığımda uyumadığını, aksine

fal taşı gibi açık gözlerle sessizce ileriye baktığını gördüm. Ki bu hiç Asyalık bir durum değildi. Uykusu olmadığı zamanlar dışında göğsüme sinip sessiz sessiz beklemesi birkaç dakikadan fazla sürmezdi. Yarım saatten fazladır bu halde olması garibime gitmişti.

Kaşlarım usulca çatılırken dudaklarımı saçlarının arasına değdirdim. Ardı ardına birkaç kez bıraktığım öpücüklere bile tepki vermeden aynı pozisyonda durmaya devam etti.

“Asya fazla mı durgun?” dedi ablam. Zaten gözü çoğunlukla Asya’da olduğu için benden sonra fark eden ilk kişi doğal olarak o olmuştu.

“Ben de şimdi fark ettim,” diye cevapladım. “Pek yapacağı şey değil aslında.”

Annem hazırladığı her şeyi büyük karton bir poşete yerleştirirken, “Bugün de sabahtan beri genel olarak huysuzdu,” dedi. “Keyifsizdi öğlene kadar. Sonra bir ara düzeldi ama şimdi yine aynı şekilde.”

Yekta’nın yanındayken de gayet iyiydi. Bakışlarımı kucağımdaki kızıma çevirdim. Yüzünde göze çarpan herhangi bir değişiklik yoktu. “Allah Allah,” diye mırıldanırken dudaklarımı alnına dokundurdum. Ateşi olup olmadığını anlamak için dudaklarımı bir süre teninde bekletmiştim ki vücudunda anormal düzeyde bir sıcaklık yoktu.

Aktan hepimize kınayan bakışlar göndererek, “Hepiniz bir olup yeğeni mi depresyona sokmuşsunuz,” dedi. “Tıpkı dayısına yaptığınız gibi.”

“Kocaman adam olmuş demem ayağımın altına alırım seni, Aktan.” Annemin çıkışmasıyla Aktan çocuk gibi suratını asarak arkasına yaslandı. Kollarını da birbirine bağladığında tam olarak beş yaşındaki haline dönmüştü.

Bir süre sonra babam eve geldiğinde tüm telaş iyice katlanmıştı. Bu evde ne zaman bir yolculuğa çıkılacak olsa annem fazla paniğe kapılırdı zaten. En nihayetinde annem, babam ve Aktan yola çıktıklarında saat geçtiği için ablamı da evine göndermiştim. Bu gece bizimle kalmak için çok ısrar etmişti ama kabul etmemiştim.

Sabah ben işe gitmeden, gün boyunca Asya’ya bakmak için bize gelecekti. Gerçi işe gidip gitmeyeceğim şu an belli bile değildi. Asya’nın bu durgunluğu beni huzursuz etmeye devam ederse işe gitmek aklımdan dahi geçmezdi. Gitsem de bütün gün aklım onda olacağı için hiçbir şeye odaklanamazdım.

Şimdi biraz sonra uyutacağım için ona yiyecek bir şeyler hazırlarken, Asya mama sandalyesinde başını omzuna yatırmış bir halde sessizce duruyordu. Sık sık bakışlarımla onu kontrol ediyordum. Normalde o mama sandalyesine oturamaz, içinden çıkmak için kendini sağa sola savururdu. Şu an o kadar sakindi ki diğer halini arar olmuştum.

Hazırladığım püreyi küçük bir kâseye doldurup kaşık ve mama önlüğü alarak Asya'nın karşısındaki sandalyeye oturdum. Yemeğini yedirdikten hemen sonra onu uyutmayı planlıyordum ki obur kızım bugün mamasını bile yemek istemeyecek kadar keyifsizdi. Ağzına doğru uzattığım kaşıktan geriye yaslanarak kaçınıp üstüne bir de yüzünü buruşturduğunda, artık iyiden iyiye benim de keyfim kaçtı.

Ağlasa, sızlansa bir sorunu varsa çözecektim ama hiçbir şey yapmıyordu.

“Ne oldu anneciğim?” dedim cevap alamayacağımı bile bile. “Neden bu kadar keyifsizsin bugün?”

Bazen keşke artık derdini anlatabileceği yaşlarına gelsek diyordum.

Kaşığı bir kez daha ağzına doğru uzattım. Aynı şekilde geriye yaslanıp kafasını sağa sola doğru salladığında yemeyeceğinden emin olmuştum. Kaldı ki yemeği reddetmek Asya için nadir durumlardan birisiydi.

İyice endişelenmeye başlarken mama dolu tabağı masanın üstüne bıraktım. Geriye sadece emzirip-uyutmak kalmıştı. Ayaklanıp Asya'yı kucağıma aldım ve mutfaktan çıkarak üst kata giden merdivenlere doğru yöneldim. İlk kez bu evin içerisinde Asya ile tek başıma kalıyordum. İlk kez bir geceyi sadece ikimiz geçirecektik ve Asya'nın bu hallerinin bugüne denk gelmesi beni inanılmaz germişti.

Birlikte odama geçtiğimizde önce Asya'yı yatağa yatırdım. Üstündekileri çıkarıp uyku tulumunu giydirirken bana bu kez hiç olmadığı kadar zorluk çıkardı. Hoşnutsuz mırıldanmalarla başlayan mızıldanmalarımız, ben tam tulumun fermuarını çekerken ağlamaya dönüştü.

Üstünü değiştirir değiştirmez minik bedenini kucağıma aldım. Çoğu zaman kucağıma gelince sakinleşirdi fakat bu kez öyle olmadı. Son çare olarak -ki sorunun açlık olmadığını aşağıda anlamış olmama rağmen- emzirmeyi denemeye karar verdim. Sırtım yatak başlığına yaslanacak şekilde yatağa kurulup üstümdeki kazağı çekiştirdim. Asya'yı açılan göğsüme doğru yaklaştırdığım an, bir elini göğsüme bastırarak itti ve her geçen saniye şiddeti artan ağlayışına devam etti.

Kazağımı indirip Asya'yı kucağımda oturur pozisyona getirdim. Kollarım sıkıca çevresine sarılmışken yapabileceğim her şeyi bir bir aklımdan geçiriyordum. Bazı anlarda gerçekten insanın aklının durduğu oluyordu.

İkimizi de rahatlatacağını düşündüğüm bir öpücük bahşetmek üzere dudaklarımı Asya'nın alına bastırdım. İki saniye bile teninde durmayan dudaklarımın vücudunun ısısındaki anormalliği fark etmesi zor olmadı. "Bebeğim, sen yanıyorsun," dedim panikle. "Ben de kat kat giydiriyorum seni." Üstünü değiştirirken bunu nasıl fark etmediğimi bilmiyordum.

Üstündeki tulumun fermuarını indirdim. Kalın tulumun altında kollarını ve bacaklarını açıkta bırakacak beyaz bir zıbın vardı. Ateşi olduğu için tulumu üzerinden çıkarınca Asya daha çok üşümüş, bu da dinmek bilmeyen ağlamasını hararetlendirmişti.

"Biliyorum çok üşüyorsun ama bunu üstünden çıkarmak zorundayım," derken sesimde bir panik ve gerginlik hâkimdi. Bu, Asya'nın ilk hastalanışı değildi ancak sadece Asya ve ben varken ilk hastalanışıydı. Annem her daim yanı başımda olup bana yardım ederken Asya ile ilgilenmek kolaydı. Yalnız kalınca tüm bedenimi istemsiz bir *becerebilecek miyim* korkusu kaplamıştı.

Tam bu esnada odanın penceresinden bir ses geldi. Ardından cam tıklatıldı. Asya'yı kucağıma aldığım sırada bir kere daha camın tıklatıldığını duydum. Asya'yla beraber banyoya gitmek üzere bir adım atmama kalmadan cam bu defa epey sabırsız bir tavırla tıklatıldı. Pes edercesine nefesimi üfleyip iki adımda cama ulaştım, pencereyi açtım ve arkamı dönüp kucağımda Asya ile kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Yekta'nın arkamızdan, "Ne oldu?" dediğini duydum. "Asya neden bu kadar çok ağlıyor?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan odadan çıktım. Telaşla odamın çaprazında kalan banyoya girdim. Öyle ki ışığı açmayı bile unutmuştum ve bunu ancak banyonun ortasına kadar geldiğimde fark edebildim. Karanlıktan korkan Asya, bir bebek en fazla ne kadar ağlayabilirse o kadar çok ağlıyordu. Elim ayağıma dolaşmış bir halde, birkaç saniye sürmüş olsa bile banyonun orta yerinde ne yapacağımı bilemeyerek kalakalmıştım.

O birkaç saniye o kadar uzun geçmişti ki. Kapkaranlık banyonun içinde Asya'nın çığlıklarının yankı yaptığı fayansların arasında kalmak beni boğmuştu adeta.

Benim hareket etmeme kalmadan bir anda banyonun karanlığı aydınlandı. Aniden yüzüme vuran beyaz ışık gözlerimin kısılmasına neden

olurken Yekta bizim ardımızdan banyoya girdi. “Sorun ne?” dedi gözlerini Asya’dan ayırmadan.

“Hastalanıyor,” dedim. “Ateşi çıkmış.” Ağlamaktan beyaz teni kıpkırmızı kesilmişti. Yanağına akan gözyaşlarına bakarken içim gitti. Boğazımdan sert bir yutkunuş geçti.

“Su. Suya sokmam lazım. Ilık olmalı. Ne çok sıcak ne de çok soğuk. Sıcak olursa ateşi düşmez, soğuk olursa şoka girer.” Ezberlemişim gibi cümleleri ardı ardına sıralıyordum. Zira gerçekten de ezberimde olan bir şeydi bu sanırım.

Asya’nın daha önceki hastalıklarında -ki çok sık hastalanmazdı- kriz anını yöneten annemden öğrenmiştim. Ben daha çok telaştan ne yapacağını bilemez bir halde kenarda bekler, öğrenmeye çalışırdım. O zamanlarda bir köşede izlemenin bedelini şimdi ne yapacağını bilemeyen bir anne olarak ödüyordum.

Telaşımı anlamış gibi, “Tamam,” dedi. “Sakin ol öncelikle. Şimdi suyun altına sokarız. İyi gelmezse hastaneye gideriz.”

Söylediklerini duysam da anlamak için çabalayamadım o an. Duşakabinin içine girerken Asya’yı tek kolumla tutmaya çalıştım. Ne ara titremeye başladığını bilmediğim elimi musluğa götürdüm. Çeşmeyi en sağa çevirip sonuna kadar açtığımda tam tepeye asılı olan duş başlığından bir anda su fışkırdı. Buz gibi su bir anda kafamdan aşağıya doğru akmaya başladı.

Tek düşündüğüm, Asya’yı o buz gibi suyun altından uzak tutmak olduğu için hemen duşakabinin içerisinden kaçtım. Kriz yönetiminde çok kötüydüm. Asya’ya duş aldırıp ateşini düşürmem gerekirken ben onu daha kötü hale getiriyordum. Benim yüzümden ağlaması bir türlü dinmek bilmiyordu.

Dudaklarımdan ağlamaklı bir inilti dökülürken Yekta’nın ellerini kolumda hissettim. “Sakinleş,” dedi yumuşak bir tonda. Kollarımdaki ellerini kaydırarak indirdi ve Asya’yı kollarının altından kavrayıp kucağımdan aldı. “Panik yapma. Sadece ateşi çıkmış. Her bebekte olabilecek bir şey. Suyu ayarla, ben Asya’yı tutuyorum.”

Bakışlarım yüzüne doğru çıktı. Beni yatıştırmaya çalışırken bile benden daha panik içinde olmasına rağmen bunu gizlemeye uğraşıyordu. Bana yanıltmamaya çalışarak kaşlarıyla duşakabini işaret etti. Derin bir nefes aldım ve duşakabine doğru eğilip içine girmeden suyun sıcaklığını ayarlamaya çalıştım. O an sağ tarafın soğuk, sol tarafın sıcak olduğunu unutup çeşmeyi

sağa doğru çevirmiştim. Şimdiyse orta ayara getirdim. Diğer elimi akan suyun altında bekletip ısını kontrol ederken bakışlarım sürekli Asya'daydı.

Hâlâ ağlamaya devam ediyordu ve Yekta bu süreçte onun sırtını sıvazlıyordu. Yüzü Yekta'nın boynuna gömülmüş, elleri üstündeki ceketin kenarını kavramıştı. Ağlarken aynı anda vücudu titriyordu. "Üstündeki zıbını çıkarır mısın?"

Her şey aklıma sonradan geliyordu.

Yekta, Asya'nın zıbınının çıtçıtlarını söküp ardından beyaz zıbını karnına doğru sıyırmaya başladı. Odada üstünü giydirirken değiştirdiğim temiz bezi ve zıbını benim tek elimle ettiğim yardımla çıkardık. Bezi çöpe atıp Asya'ya doğru döndüğümde çırlıçıplak kalan kızımın iyice üşüdüğü için daha çok titremeye başladığını gördüm. Bu görüntü karşısında içim gidiyordu. İnsanın elinde olsa o an bütün hastalığı çocuğundan alır kendisine ktarırdı.

Neredeyse bir dakikaya yakın bir süre sonra, "Su hazır," dedim.

Yekta bir an bile düşünmeden Asya'yla beraber duşakabinin içine girdi. Kollarına yüzüstü bir şekilde yatırdığı Asya'yı suyun altına soktu. Duş başlığını Asya'nın kafasının hizasına getirdim. Suyu önce kafasına oradan da vücuduna doğru yönlendirirken banyodaki sesler suyun fayansa dökülmesi ve Asya'nın hâlâ devam eden ağlayışından ibaretti.

"Neden bu kadar paniksin?" diye sordu Yekta. Bakışları benim ve Asya'nın arasında gidip geldi.

"Çünkü ilk kez Asya'nın hastalığında yalnızım." Hızlıca cevaplamıştım. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerinin yüzüme kilitlenip kaldığını hissettim. Kafamı kaldırıp bakışlarına karşılık vermedim fakat onun gözleri yüzümde epey oyalandı. "Yalnız değilsin," dedi kısa bir duraksamanın ardından. "Ben varım."

"Benden bile deneyimsizsin."

Hafiften asabileşen bir ses tonuyla, "Sen de annenin karnından anne olarak doğmadın," dedi. "En azından öğrenmeme izin ver."

Gözlerimi devirdim. Su, Asya'nın omuzlarından bacaklarına doğru akarak inerken bütün vücudu sırlıslam olmuştu bile. Öğrenme isteği merakla sesine yansıdı. "Suyun altında ne kadar durması gerek?"

"Vücut ısısı düşene kadar," dedim emin olamayarak. Annemden öyle öğrenmiştim.

Bilgisiz bir anne değildim. Aksine annelik hakkında çok araştırır, çok okurdum. Bebeğim için en iyisini bulana kadar her şeyi didik didik ederdim. Hamilelik dönemimde de -ki Asya çok beklenmedik bir anda karnıma düştüğü için o zamanlarda kendimi hazırlıksız ve bilgisiz hissediyordum- bütün aylarım anneler ve bebekler hakkında sayısız kitap, makale, yazı okumakla geçmişti.

Tüm bunlara rağmen kendimi yetersiz hissedebiliyordum çünkü en iyisini yapmaya çalışırken, en iyisine ulaşana kadar yapılan her eylem gözüme yetersiz geliyordu.

Kafasını kaldırıp bana doğru baktı. “Hâlâ düşmedi.” Duşakabinin içinde olduğu için akan sudan o da biraz nasibini almıştı. Abartılacak düzeyde ıslanmasa da üstündeki ceket nemlenmişti. “Birkaç saat önce arabada gayet iyiydi. Bir anda mı oldu?”

“Gün boyu keyifsizmiş ama ateşi bir anda çıktı. Ben de anlamadım. Soğuk kaptı sanırım.” Su gözlerine geldiği için bir türlü gözlerini açamayan Asya, yumruk yaptığı ellerinden birini ağzına götürdü. Ağlaması eskisi kadar şiddetli değildi. Daha çok suyun altında olmasının sebep olduğu bir huzursuzluk hâkimdi. Normal şartlar altında Asya suyu seven bir bebektir.

Suyun altında kaç dakika daha durduğumuzu bilmiyordum. Bir süre sonra Yekta, “Eskisi kadar sıcak değil vücudu,” diyene kadar Asya’yı suyun altında tuttuk. Yekta öyle dedikten sonra bir kez de ben tenine dokunarak sıcaklığını kontrol ettim. Cayır cayır yanan teninden sonra bu sıcaklık epey normal geliyordu.

Suyu kapatıp duş başlığını yerine yerleştirdim ve kabinin önünden çekilerek Yekta’nın çıkması için yol açtım. Kabinden dışarıya adımını attığında bana bakıp, “Havlu?” diye sordu.

Hemen yan tarafımızda bulunan beyaz renkteki, ince, uzun banyo dolabının kapağını açtım. En üstte katlı bir şekilde duran Asya’ya ait havlulardan birini elime aldım. Bebek pembesi tonlarındaki yumuşak havluyu açtığımda Yekta, Asya’yı bana doğru uzattı. Bedenini havluya sararak onu kucağıma aldım.

Tekrar ateşi çıkmasın diye havluyu her yerine örtmek yerine sadece ıslaklığını alsın diye vücuduna özensizce sarmıştım. Banyodan çıkıp kendi odama doğru yöneldiğimde Yekta peşime takılırken, “Hastaneye gitmeli miyiz?” diye sordu.

Bakışlarım kucagımda duran Asya'ya kaydı. Ağlaması dinmişti. Mayışmış bir şekilde kafasını koluma yaslamış etrafa bakıyordu. "Gerek yok sanırım. Evde ilaçları var, onları içiririz."

Asya'yı yatağın ortasına yatırdım. Üstünü değiştirmek üzere doğrulduğum sırada Yekta benden önce davranarak, "Sen dur," dedi. "Ben getiririm. Nerede kıyafetleri?"

"Dolabın sol tarafı ona ait," dedim garip bakışlar eşliğinde. Yekta dolabın sol kısmından Asya için kıyafet çıkardı. İnce kıyafetler olsun diye bir detay geçmemiş olmama rağmen katlı duran tulumların arasından en incisini seçti. Onları Asya'nın yanına bırakıp bir saniyelik bir duraksamanın ardından bana baktı ve sordu. "Bezleri nerede?"

Beşiğin yanında kalan komodini işaret ettim. Komodinin çekmecelelerini karıştırıp bez ve ıslak mendil bularak onları da bana getirdi. Bu basit eylemler bana çok tuhaf gelmişti çünkü ne alışkın olduğum ne de daha önce hayal ettiğim bir anın içerisindeydik. Yekta hiçbir zaman babası olarak Asya'nın bakımında bana yardım ettiği bir hayalime konuk olmamıştı.

Tabii ki yapması gereken şey tam olarak buydu ama bizim de halimiz ortadaydı. Böyle bir durumun tam ortasındaiken üç kişilik bir hayal kurmak bu zamana kadar imkânsızdı.

Asya'dan çıkan mırıldanmayla kendime gelmek istercesine kafamı iki yana salladım ve bakışlarımı Yekta'dan ayırdım. Bedenine sarılı olan havlusunu açıp hızlı bir şekilde bezini bağladım. Sıra kıyafetine geldiğinde Yekta beni durdurdu. "Ben giydireyim mi?"

Elimdeki tulumu baktım önce, ardından da Yekta'ya. En sonunda ise Asya'ya. Sanırım buna hayır demeye hakkım yoktu. Yekta'nın da dediği gibi öğrenmesine izin vermek zorundaydım. Kıyafeti Yekta'nın eline bırakarak kenara çekildim. "Giydir."

Bedenimi yorgunca Asya'nın yanındaki boşluğa bıraktım. Asya'nın hastalandığını fark edeli toptasak on beş dakika bile olmamıştı ama ben kendimi kasmaktan ve strese sokmaktan dolayı bu on beş dakikada saatlerce koşmuşum gibi yorulmuştum.

Yekta, Asya'yı giydirme teklifini eden kendisi değilmiş gibi elindeki tulumu birkaç saniye boyunca tuhaf tuhaf baktı. Bir elimi yatağa bastırıp vücudumun ağırlığını o tarafa doğru verirken pürdikkat ikisini izliyordum. Asya hâlâ mayışmış bir haldeydi. Yekta ise tam şu an tereddüt dolu yüz ifadesini silip Asya'nın sağ bacağına nazikçe kavradı. Tulumun ayak kısmına

sırasıyla Asya'nın bacaklarını geçirdi ama bunu bile o kadar yavaş yapmıştı ki tek bir tulumu giydirmek dakikalarımızı mı alacak acaba diye sorgulamadan edemedim.

Gerçi Yekta şu an hiç zorlanmıyor bile denilebilirdi. Asya hasta olmasa kollarını bacaklarını bir o yana bir bu yana sallar, sürekli kaçmaya çalışarak bunu bir oyuna dönüştürürdü. O zamanlarda kıyafetini değiştirmek dakikalar sürüyordu.

Asya'nın kollarını da tulumun içine soktu. Ellerini özenle kıyafetin kol kısmından çıkarıp üstlerine birer öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Kıyafeti tamamen giydirdiğini düşündüğünde başını kaldırıp bakışlarını yüzüme değdirdi. Elimi yataktan ayırıp Asya'ya doğru uzandım. Bedenini hafifçe yana çevirip ensesinde kalan düğmeyi iliklediğimde asıl şimdi bitmişti. Geriye çekilip Yekta'ya baktığımda kafasını yavaşça sallayarak karşılık verdi.

“Öğreniyorum.”

Geçştirircesine cevap verdim. “Aynen.” Sonrasında ayaklandım. “Ben ilaçlarını alıp geliyorum.”

“Tamam.”

Odamdan çıktıktan sonra merdivenleri hızlıca indim. Sanki Asya odada tekmiş de hızlı hareket edip bir an önce yanına ulaşmalıymışım gibi hissediyordum. Yekta'nın varlığına alışmak beni zorluyordu. Ya da varlığının gerçek olduğuna inanmak zorluyordu. Hangisi olduğunu bilemiyordum.

Buzdolabındaki şuruplar arasından lazım olanı alarak mutfaktan ayrıldım. Şurupla beraber odaya geri döndüğümde Yekta'yı bıraktığım yerde bulmuştum. Gözleri pürdikkat Asya'nın üzerindeydi. Ben yanlarına ulaşana kadar gözlerini kırptığından bile emin değildim.

Adım seslerimi duyunca omzunun üzerinden geriye doğru baktı ve göz göze geldik. Geldiğinden beri onu daha yeni inceleyebilme fırsatı bulabildim. Üzerinde kalın bir ceket, koyu renk bir pantolon vardı. Arabada Asya ile oynarken dağılan saçları şu an düzenliydi. Yeni tarandığı her halinden belliydi ve beni en çok şaşırtan ve bunu nasıl yeni fark ederim diye sorguladığım kısım sakallarıydı. Zaten az olan sakallarını buraya gelmeden önce tıraş etmişti.

Daha birkaç saat önce arabadayken Asya huylanıyor demiştim. Bu kadar çabuk keseceğini düşünmemiştim.

“Sen niye gelmiştin?” diye sordum. Yatakta, Asya'nın hemen yanına oturdum. Şurubun kapağını açarken burnuma çilekli bir koku dolmaya

başladı. En azından Asya'nın içmemek için direndiği değişik kokulu ve aromalı şuruplardan birisi değildi.

Soruma hâlâ bir cevap gelmemesi üzerine bakışlarımı Yekta'ya çevirdim. Kendisi de bu soruya cevap arıyor gibiydi. Gözlerimi kıstığım esnada aniden elini ceketinin cebine götürdü. Bir şeyi sonradan hatırlamış gibi bir ifadeyle, "Emzik," dedi. Cebinden çıkardığı Asya'nın emziği idi. "Asya emziğini arabada düşürmüş. Lazım olur diye getireyim dedim."

"Başka emzikleri vardı." Biz düştüğünü dahi fark etmemiştik. Elimdeki tatlı kaşığına tamamı dolacak kadar şurup koydum.

"Gelmek için bahanem oldu," dedi umursamazca.

Asya'ya şurubu içirmek sandığımdan daha kolay oldu. Reddetmeden içti. Sadece başta dudaklarını aralamasını sağlamak biraz zorlamıştı. Şurubu yuttuğundan emin olduğumda gözlerimi ondan ayırdım. "Yani buraya gelmek için bir bahanen mi olması gerekiyor?" dedim onu iyice köşeye sıkıştırmak için. "Ben kızımı görmek istiyorum deyip gelemezsin. Bunu mu çıkarmam gerekiyor?"

Tongaya düşmedi. "Bahanelere ihtiyacım yok. Senden başka kimseye ne bahane üretirim ne de hesap veririm. Başkası olsa kızımı ve sevdiğim kadını görmek istiyorum der geçerim ama karşımdaki insan sen olunca, buraya gelmek için illa bir sebebim olmalıymış gibi hissediyorum çünkü hâlâ bana alışmadın."

"Kusura bakma. Yokluğuna alıştığım bir insanın varlığına alışmak o kadar da kolay olmuyor."

"Ben senin yokluğuna da alışamamıştım oysaki," dediğinde alayla gülme isteğimi zorla bastırdım.

"Daha erken gelseydin o zaman." Gittikten birkaç ay sonra dayanamayıp gelse ve şimdiki gibi o mesajları onun atmadığını bilsem tam da onun istediği gibi bir aile olurduk. Benim aşamadığım ve nasıl aşacağımı bilemediğim şey de tam olarak buydu. "Kendine ben bu kadını bu kadar seviyorsa iki yıl onu görmeden nasıl yaşadım diye sor. Ben aşkımdan ölseydim bir yolunu bulur yanına gelirdim."

"Dönseydim gururundan yanıma bir adım atmayacağını biliyordum. Sana yakinken uzak olmak daha zor olurdu." Geçştirir gibi bir ifadeyle kafamı salladım. "Bahane, bahane, bahane."

"Daha birkaç saat önce bir şans veren sen değil miydin?" İleriye doğru uzanarak elimdekileri komodinin üzerine bıraktım. Bakışlarımı yatağın

karşısında kalan koltuğa yönelip oturan Yekta'yı buldu. "Şans verip sonra kendi içinde bana duvarlar örmeye devam edersen sana nasıl ulaşacağım, Beliz?" İsyankâr gibi görünse de bu çok çaresizce sorulmuş bir soruydu. Sesi öyleydi en azından.

"Benim evimde, benim odamdasın, Yekta. Sence sana fırsat tanımıyor olsam burada olabilir miydin?"

"Hayır, sadece Asya'nın babası olarak burada olmama izin veriyorsun."

"Eskiden onu da yapmıyordum." Bu noktada elim Asya'nın eline uzandı. Parmakları varlığını hisseder hissetmez başparmağıma sarıldı. Gülümserken elinin üstünü ağır ağır okşamaya başladım. Ateşi epey düşmüştü. İlacını içirmiştim ve ağlamamasına bakılırsa iyi durumdaydık. Tabii gecenin devamının nasıl olacağını bilmiyordum.

Alaycı bir tavırla güldüğünü hissettim. Kafasını geriye atıp koltuğun sırt kısmına yasladı. Bedeni bir süre daha gitmeyeceğini belirtircesine koltuğa yayılmıştı. Bu beni gererken, "Sen gidebilirsin artık," dedim. "Asya iyi şu an."

"Kızım hastayken evime gidip uyuyacağımı düşünmüyorsun herhalde."

"Burada da kalacak değilsin."

"Niye?" Tek kaşı havalandı. "Gördüğüm kadarıyla evde teksiniz."

"Yekta git."

"Gitmeyeceğim, Beliz. Asya'nın babası olarak hastalığında yanında olmama izin vermek zorundasın." Onunla inatlaşmanın bir sonuca varmayacağını anladığımda sessiz kalmaya karar verdim. Gitmesini söylerken tam olarak ciddi değildim çünkü içten içe burada kalmasını istiyordum.

Bu odaya girdikten sonra geceyi Asya ile yalnız geçirirdik. Ağladığında, uyanıp uyumak yerine oyun oynamak istediğinde, acıktığında gece boyunca ilgilenen sadece ben olurdum. Özellikle huysuz olduğu gecelerde yanımda olacak birisine çok ihtiyaç duyardım. Bir gecelik de olsa babası olarak Yekta'nın yanımda olmasını istiyordum.

Tabii bu düşüncelerimi Yekta'ya yansıtmak istemiyordum. En azından şimdilik. Ne kadar çabalayacağını, en fazla ne yapabileceğini görmek istiyordum.

Düşüncelerimin arasında gözlerim Asya'ya indi. Boştaki eli yumruk halinde ağzının içindeydi. Damağını yumruğuyla kaşıyordu. Altıncı dişimizi çıkarma yolundaydık. Ateşlenmesinin sebebi soğuk algınlığı yerine bu olmalıydı. Birkaç güne kalmadan çıkardı dişi.

Yekta'nın olduğu tarafta bir hareketlilik hissedince o yöne doğru baktım. Ayağa kalkarak üstündeki ceketini omzundan sıyırdı. Ceketin altında siyah, balıkçı yaka, çok da kalın olmayan bir kazak vardı. Üstüne tam oturan kazak üst vücudunu gözler önüne seriyordu. Ceketini düzgün bir şekilde koltuğun kenarına bıraktı. Tekrar yerine oturmadan odanın içinde gezinmeye başladı.

Ağır adımlarla önce Asya'nın beşiğinin olduğu tarafa yöneldi. Çok büyük ve yer kaplayan bir beşik değildi. Taşınması kolay bir tane tercih etmiştim. Doğduğu ilk zamanlar bu beşik aşağıdaydı. Eli beşiğin kenarına yerleşti, tüllü kısmında gezintiye çıktı.

"Bu beşiği tek başına aldın, değil mi?" dedi. Cevabını bildiği bir soruydu ve bunun o da farkındaydı.

"Evet."

"Asya'ya ait olan diğer her şey gibi." Eli beşiğin içine uzandı ve kendisinin aldığı *Hello Kitty* oyuncaklarını eline aldı. Fısıltılı bir tonlamayla devam etti. "Biz bunların hep hayalini kurmuştuk."

Ve ben birçoğunu tek başıma gerçekleştirmiştim.

Bana doğru dönüp elindeki oyuncakları işaret ederken, "Bununla oynuyor mu hâlâ?" dedi.

Başta reddedecek gibi olsam da kendime düşünmek için tanıdığım birkaç saniyede bunu çok anlamsız buldum. "Oynuyor."

Dudaklarında hafif bir kıvrılma meydana geldi. Gözlerine bakana kadar dışarıdan bakınca samimiyetsiz gibi görünen bir gülümsemeydi. Dudaklarındaki burukluğun aksine gözlerini coşkulu bir gülümseme hâkimiyeti altına almıştı bile.

"Parla'nın kalbini kazanmak inatçı annesininkinden daha kolaymış."

Kaşlarımla havalandı. "Sensin inatçı."

"Tamam güzelim, benim inatçı olan."

Tabii eski biz olsak sabaha kadar karşılıklı inatlaşırız.

Yekta peluşu aldığı yere geri bırakırken ben de Asya'nın yanında yarı yatar pozisyona geçtim. Dirseğimi yatağa, kafamı yumruk yaptığım elime yaslarken diğer elim hâlâ Asya'nın elindeydi. Asya'nın sessizliğini bozmak istemediğim için rahatsız etmemeye çalışıyordum. Bakışları ara ara bana, ara ara da babasına kayıyordu. İkimizi gördükten sonra kısa süreliğine gözlerini kapatıyor, ardından yine açıyordu. Biraz geçtikten sonra kendi

kendine uyumazsa ben uyutacaktım. Şimdi hanımefendinin rahatını bozarsak ağlamaya başlardı.

Yekta'nın beşikten sonraki durağı makyaj masamın olduğu taraf oldu. Orada çerçeveli bir fotoğraf vardı. Eli ilk olarak o çerçeveye uzandı. Fotoğrafta ben ve Asya vardık. Kızım orada yaklaşık altı aylıktı. Göğsümde uyuyordu ve ben de koltukta oturur pozisyonda muhtemelen uyuyakalmıştım. Aktan çekmiş, çıkarttırmış, üstüne çerçeveletip odama bırakmıştı.

“Burada kaç aylık?”

“Altı olması lazım.”

Güldüğünü duydum. “Çok küçükmüş.”

“İlk doğduğunda görseydin bir de.” Gayriihtiyarı olarak ben de güldüm. “Ellerimin arasından kayıp düşecek diye ödüm kopuyordu.”

“Keşke,” dedi. “Keşke görseydim.” Bunu tüm kalbiyle dilediğini garip bir şekilde hissedebildim sanki o an. “Bunun fotoğrafını çekebilir miyim? Çok güzelsiniz.”

Gülüşüm yüzümden silinirken iç geçirircesine bir nefes aldım. “Çek.”

Yekta bu anı bekliyormuş gibi cebinden telefonunu çıkardı. Elinde tuttuğu çerçevenin birkaç kez ardı ardına fotoğrafını çekti. Çıkan her seste Asya merakla sesin geldiği yöne baktı. Gülüp saçlarından öptüm. Daha şimdiden sık sık kıkırdayan, kendi kendine anlamsızca konuşan kızımı özlemiştim. Şu hastalığı bir an önce atlatması için dua ediyordum.

Yekta çerçeveyi yerine bırakırken özenliydi. Daha sonra dikkatini hemen başka bir şey çekmeyi başarmıştı. “Bu albüm?” dedi sorarcasına. Makyaj masamın üstünde sert kapaklı, koyu yeşil, epeyce kalın bir albüm duruyordu.

“Asya'nın,” dedim zaten tahmin ettiği bir cevabı vererek. En son dün işten gelirken çıkarttığım fotoğraflarını albüme yerleştirdiğim için uluorta yere bırakmış olmalıydım.

Elinin albüme doğru uzandığını gördüm. En ufak bir hareketinden bile tereddüt akıyordu resmen. Bebeğinin ilk bir yılında yanında olamayan bir anne olsaydım elim o albüme hiç gidemezdi. Kaçırdığım her anını görmenin bana ne hissettireceğini bilemez, kendimi buna hazırlamadan o albüme bakamazdım. İçinde güzel fotoğraflar olsa da her bir fotoğraf kalbimin içinde ayrı bir yıkıma sebep olurdu.

“Doğduğu ilk günden bu yana neredeyse her haftaya ait fotoğraf var albümün içinde. Yerinde olsam o albüme kendimi hazırlamadan bakmazdım.”

“Ve o fotoğrafların hiçbirinde babası yok.” Bunu dile getirerek en çok kendini üzüyor ve suçluyordu.

“Bundan sonrakilerde olur,” dedim omuz silkerek. Bu gerçeğe aylarca ağlamamışım gibi dışarıya umursamayan bir görüntü yansıtıyordum.

“İlk sayfalarında olmadıktan sonra bir anlamı yok.” Parmaklarını albümün üstünde gezdirdi ancak o kapağı açacak cesareti gösteremedi. Âdemelması sert bir yutkunuşla aşağı yukarı hareketlendi. “Büyüdüğünde bu albüme bakmayacak mı? Bakacak ve *neden ben küçükken babamın fotoğrafı yok* demeyecek mi? Biz ne diyeceğiz? Bunun için kimi suçlayabilirim? Hande’yi mi?”

Kendi kendine sinirle güldü. “Yaptığı başlı başına büyük bir hata ama onun da haklı olduğu bir yer var.” Elini albümden çekti, arkasını döndü ve bakışlarımızı buluşturdu. “İki yıldır gelmeyen bendim. Daha önce gelmiş olsaydım senin de kızımın da en zor anlarında yanınızda olurdum. Hatalı olan tek kişi Hande değil. Onun kadar ben de suçluyum.”

En başından beri ona anlatmaya çalıştığım buydu. Anlamış olması da bir gelişmeydi benim için.

“Bu, Hande’yi temize çıkaracağımız anlamına gelmiyor.”

Bakışları sertleşti. “Hande’yi temize çıkarmıyorum, asla çıkarmam da. Yaptığının benim tarafımdan kabul görecektir, affedilecek hiçbir yanı yok.” Koyu renk gözlerine bir kor düştü. Öfkeyle harlandı, nefretle beslendi. Kardeşti ya, Hande kardeşti. Aynı kanı paylaşan insanlardı. Bir insanın gözü başka bir adam için nasıl bu kadar nefrete bürünürdü?

Hande bunu benim en ağır yarayı almam için yapmıştı. Oysa en büyük yarayı kendi abisi almıştı ama bu onun umurunda mıydı, hiç emin değildim.

“Hande nerede? Ne yapıyor?”

“Babamdan Amerika’ya döndüğünü duydum. Çok konuşmuyorum kimseyle, pek bilgim yok.”

“Ailenle de mi?”

“Ailemle de.”

“Ailen sonuçta. Atsan atamazsın, satsan satamazsın.” İki yıl önce bana kurduğu cümleydi bu. Ne zaman kavga edecek olsak hep bunu söylerdi. Ailenin önemli olduğunu, istediğinde hemen silinmeyeceğini ben de biliyordum. Ben ondan ailesini silmesini istememiştim. Sadece bize karışmasınlar istemiştim. Annesinin beni sevmesinde de gözüm yoktu. Bunların hiçbirisi olmamıştı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Ailem var benim," dedi. "Hatırlarsan o ailem için elimden geleni yapacağımı söylemiştim."

"Aile olacağımıza inanıyorsun yani."

"İnanıyorum ve tek inanan ben değilim." Masanın üstünde duran yüzükleri aldı eline. Kolyeye asılı olan üç yüzüğü zincirinden tutarak havada sallandırırken, "İçten içe buna sen de inanıyorsun," diye ekledi.

"Küçük bir şans verdim sadece. Değerlendirip değerlendirememek senin elinde."

"Bana bir şans verdiğinde ne zaman seni yüzüstü bıraktım?" Yüzükleri aldığı yere koydu. Makyaj masasının önünden ayrılıp, aylak adımlarla ilerleyerek az önce kalktığı koltuğa geri oturdu. "Senin o şans vermen yetti bana. Bundan sonra bu yüzükleri göreceğin tek yer parmağın olacak."

Umarım öyle olur Yekta, umarım.

Sessiz kalıp gözlerimizi birbirinden ayırıp bakışlarımı bana doğru dönen Asya'ya indirdim. Son bir dakikadır yatağın içinde bana doğru dönmüş bir şekilde duruyordu. Yüzü hafifçe boynuma sokulmuştu. Kolumu karnının üzerine sardım. Gözleri açıktı, beni izliyordu.

"Yarın işe gidecek misin?" diye sordu sessizliğimin ardından.

"Asya bu haldeyken gitmem. İzin alırım."

"En doğrusu." Sesindeki imayı sezdiğim an gözlerimi devirdim.

"Eminim bu seni çok mutlu etmiştir."

"Eder tabii." Oturduğu yerde doğruldu hiddetle. Ne ara öfkelendiğine anlam veremezken şaşkınlıkla izliyordum. "O herifi sevmiyorum."

"Yarın gitmesem bir sonraki gün gideceğim, Yekta. Ne fark eder?"

Yüzü kasıldıkça kasıldı. Söylediğim hoşuna gitmemiş gibi kaşları çatıldı. Bakışları odadaki bir yere odaklandı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama ne olduğunu anlamadım. "Bence başka bir şirkette çalışman daha doğru olur. Oranın pek iyi bir şirket olmadığını bir yerde okumuştum."

Kendimi tutmasam gülecektim. Onun yanındayken kendimi gülmemek için kasmam gerekiyordu. Rahat rahat güleliyordum. Ona karşı yumuşadığımı düşünmesin istiyordum ancak onun yanımda olmasına izin vererek Yekta'ya karşı eskisi kadar katı olmadığımı zaten belli ediyordum. Anlamsız çelişkiler içindeydim.

"Öyle mi? Nerede okumuştun? Söyle, ben de bakayım."

"Şu an hatırlayamadım."

Alayla devam ettim. “Hatırladığında mutlaka söyle ama.”

Onunla dalga geçmem daha çok canını sıkmışa benziyordu. “Söylerim,” dedi homurdanırcasına. Biraz sessiz kaldı ve ardından yükseldi. “Beliz ben ciddiym. Günün yedi, sekiz saati seninle ilgilendiğini bildiğim bir adamla yan yana kalman ne demek, biliyor musun? Bütün gün aklım sende kalacak, her saat başı o şirkete gelip o herife haddini bildirmek isteyeceğim demek. Ki yaparım da biliyorsun.” Gözlerindeki ciddiyet görülmeyecek gibi değildi.

“Ya senin işin gücün yok mu? Biraz işine git, kafanı başka şeylere ver. Günün her saati her yerden çıkacak vakti nasıl buluyorsun?” Artık gittiğim herhangi bir yerde Yekta’yı göremeyince garipseyecek hale gelecektim en sonunda. Her yerdeydi, kelimenin tam anlamıyla gittiğimiz her yerdeydi.

Serseri bir sırtışıla konuştu. “Benim işim de gücüm de sizsiniz çünkü.”

Ciddiyetle kaşlarımı kaldırdım. Ciddiyetimi kavraması uzun sürmedi. Yüzündeki serseri sırtışı sildi ve cevapladı. “Ben mühendisim. Bana şu projeyi hazırla diyorlar, oturduğum yerde yapıyorum. Gerek kalmadıkça şirkete gitmeme gerek yok.”

“Proje falan yap o zaman be adam. Gittiğim her yerde karşıma çıkamazsın ya!” diye konuştum hayretle.

“O işleri bir süreliğine askıya aldım. Aşk işini yoluna sokunca sıra diğer işime gelir.”

Sabır dilenircesine bakışlarımı tavana diktim. Tam o anda odada Yekta’nın telefonunun zil sesi duyuldu. Kimin aradığını görmek için cebinden çıkardığı telefona baktı. Yandan bakışlarla, dikkat çekmemeye çalışarak Yekta’yı izliyordum. Kimin aradığını hiç istemesem de merak ediyordum. Kendime kızmak için bir sebepti bu da. *Etme işte merak, etme. Neden ediyorsun ki?*

Arayanın yakın arkadaşı Hakan olduğunu, Yekta telefonu açıp ismiyle hitap edene kadar öğrenememiştim. Garip bir rahatlama hissinin ardından bakışlarımı Asya’ya çevirip Yekta telefonla konuşurken kızım ile ilgilendim. Havadan sudan muhabbet ettiler, birbirlerinin halini hatırlarını sordular. Yekta, Asya’nın durumundan bahsetti. Ben ise Asya’nın saçlarının arasında işaretparmağımı gezdiriyor, iyice mayışmasını sağlıyordum. Bütün bu konuşma boyunca Yekta’nın bakışları ikimizin üzerindeydi.

Telefon kapandığında, “Hakan’ın selamı var,” dedi.

“Aleykümselam,” diye mırıldandım. Açıkçası Hakan’ı severdim. Üç yıl boyunca ilişkimizin üçüncü tekeri olduğu için çoğu zaman kumam olduğunu iddia ederdim ve çok kez atışırdık. Son zamanlarda sevgili yapınca ikimizin arasından çekildiğinden Hakan’la daha iyi bir arkadaşlık ilişkimiz olmuştu. Atışmasız, tartışmasız.

Aktan da o zamanlar Yekta ve Hakan ile çok takılırdı. Üçünün de araları epey iyiydi.

Merakla, “Onun hayatı nasıl gidiyor?” diye sordum. Yekta’yla iletişimim kopunca Hakan’la da kopmuştu. Hakan biz ayrılmadan kısa bir süre önce tayini çıktığı için başka şehre gitmişti, polisti.

Sorduğum sorunun ardından yüzü bariz bir şekilde sıkıntılı bir ifadeye büründü. “Fena değil.”

“O aşkından öldüğü kızla evlendi mi?” Çok detay bir şekilde hatırlamıyordum ama sevgilisini ölümüne sevdiğini anımsıyordum. Kalbi güzel bir adamdı, karşısındaki kadına da bu hayatta cenneti yaşattığından emindim.

“Nişanlanmışlardı.” Yekta’nın sanki bu konudan çok da bahsetmek istemiyor gibi bir tavrı vardı.

“Niye geçmiş zaman? Ayrıldılar mı?”

“Keşke ayrılсалardı. Kaybetti sevdiği kadını.” Yekta ile Hakan’ın yıllara dayanan çok iyi bir dostlukları vardı. Bahsederken bile bana sanki Hakan yerine kendisi yaşamış gibi hissettirmişti. Dostluk da zaten dostunun acısını derininde hissetmekti.

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla soludum. “Nasıl oldu?”

“İkisi arabayla giderken iki aile arasında çıkan silahlı, bıçaklı bir kavgaya şahit oluyorlar.” Daha anlatmaya başlar başlamaz yüzüm acıyla buruştu. Az çok sonunu tahmin etmek Hakan’a karşı büyük bir üzüntü duymama neden oldu daha şimdiden. “Bizimki polis ya, kendini müdahale etmek zorunda hissediyor. Asu’ya arabada kalmasını, inmemesini söyleyip kendisi iniyor. Taraflar öfkeli, ayırmaya çalışan herkese silah doğrultuyorlarmış. Bir tanesi Hakan’a silahını doğrultunca Asu panik yapıp arabadan inmiş. O arada kavga hararetlenince sağa sola sıkılan kurşunlardan biri göğsüne isabet etmiş. Orada hayatını kaybetmiş Asu. İki ay önce yaşandı bu olay.”

Özetlenerek kısa bir şekilde anlatılan bu cümlelerin arkasında ne acılar gizliydi oysaki. Hakan’ın yerine kendimi koymak dahi istemiyordum zira daha empati yapmadan yaşadığı suçluluğu hissedebiliyordum. Kendisi suçlu olmasa bile öyle hissediyordu eminim ki.

“Başı sağ olsun, çok üzüldüm,” diyebilirdim yalnızca, o da ancak mırıltıydı.

“Benim buraya yeniden dönmeme sebep olan olay da buydu.” Merakla yüzüne baktım. “Ölümün ne zaman geleceği belli olmuyor. Sen ya da ben fark etmez, ikimizden birisi bu hayattan kayıp gitmeden yeniden beraber olalım istedim. Bu olay bana iki yıldır ertelediğim şeyin çok anlamsız olduğunu gösterdi. Birlikte geçireceğimiz sadece bir gün bile varsa, onun için çabalayıp yanında olmak için geldim.”

Bu söyledikleri bende sert bir yutkunuşa sebep oldu. Hatta yutkunmak bile çok zor olmuştu benim için. Ölümü hep göz ardı ediyorduk, oysaki bir yerlerde kollarını açmış bir şekilde bizi bekliyordu. .

İçim daralırken bakışlarım Asya’ya kaydı. “Bunları konuşmasak olur mu?” dedim. “Hakan’a çok üzüldüm. Şimdi ölümden konuşup daha kötü olmak istemiyorum.” Evet, ölüm bir gün gelecekti fakat ben o zamana kadar kızıma doymak istiyordum.

Bir de Yekta elinden gelen her şeyi yaparsa, belki ufak bir ihtimal de olsa aile olmayı...

Yekta anlayışla karşılık verdi. “Sen nasıl istersen.”

Geçen saatlerle birlikte akşam vakti yerini geceye bıraktı. Yekta gerçekten de gitmemek konusunda kararlı olduğunu bütün gece yanımda kalarak göstermişti. Banyodan çıkardıktan sonra sessiz sakin kalan Asya’nın bu halinin fırtına öncesi sessizlik olduğunu anlamıştık. İlerleyen saatlerde onu emzirip uyutmak için kucağıma almamla başlamıştı huzursuz geçecek saatler.

Önce emmişti, sonra uykuya dalmıştı ancak bu çok kısa sürmüştü. Beş dakikalık bir uykunun ardından uyanmıştı. Bütün gece bu şekilde sürmüştü. Uyuyor, birkaç dakika sonra uyanıyordu. Uykudan uyanınca ağlıyordu, ben ya da Yekta susturuyorduk. Bir şekilde yeniden uykuya dalıyor ve ardından ağlayarak uyanıyordu. İlk kez zor bir geceyi yalnız başıma geçirmiştim. Benim yorgun düştüğüm kısımlarda Yekta, Asya ile ilgilenmişti.

Neredeyse Asya ile birlikte ağlamak üzere olduğum anlarda Yekta yardıma koşarak Asya’yı kucaklayıp kendisi ilgilenmeye başlamıştı. Kucağında Asya ile odanın içinde gezinip onunla konuşarak bir şekilde onu yatıştırıyordu. Bu döngü sürekli tekrarlamıştı.

Sabah hava yavaş yavaş aydınlanırken bütün geceyi uykusuz geçirmiş bir haldeydik. Az önce emzirdiğim Asya, Yekta’nın kucağındayken siyah kazığına kusup emdiği bütün sütü çıkarmıştı. “Sana çok sallama demiştim.”

Kucağında uyusun diye sallayan Yekta, Asya'nın üstüne kusmasıyla hazin sona ulaşmıştı.

"Bir şey olmaz," dedi Yekta iğrenmek yerine eğlenirken. "Asya ile ilk deneyimlerimizden birisine yenisi eklendi. Kızım üstüme kustu."

Elimde ıslak mendille beraber ikisinin yanına ulaştığımda önce Asya'nın ağzının kenarına bulaşan sütleri temizledim. "Bundan zevk alamazsın ya."

"Alırım."

Asya yüzünü diğer tarafa çevirerek mendilden kaçındı. Zaten ağzını temizlemiş olduğum için çok umursamadan başka bir mendil ile Yekta'nın kazağını temizlemeye başladım. Uykusuzluktan kızaran gözleri -ki Yekta genel olarak uyumadığı için hep kızarıktı gözleri- sık sık kapanıyordu. Gece boyunca birkaç kez esnediğine şahit olduğumda gidebilirsin demiştim ama net bir dille burada kalacağını söylemişti. Kalması hoşuma gitmişti. Defalarca kez git diyen ben olmama rağmen gitse yine sinirlenen ben olurdum. Yine çelişkiler içerisindeydim.

Mendili kazaktan uzaklaştırırken, "Leke kaldı," dedim. "Siyah ya."

"Önemli değil."

Kafamı kaldırıp yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. Başını eğdiği için gözlerine baktığım an, yüz yüze geldik. Kazağını temizlerken bedenine gereğinden fazla yaklaşmıştım. Boğazımı temizleyip gözlerimi boynuna indirdim ve geri çekilmek üzere hareketlendim. Geri çekilemeden boştaki kolu ansızın belime dolandı, bedenim put kesildi. Hareket etmeme engel olmasıyla rahatsızca yerimde kıpırdandım.

Elim kolunun üstüne giderken, "Yekta," dedim mırıl mırıl bir sesle. "Yapma şunu."

"Dur," dedi tıpkı benim gibi. "Kokunu biraz daha alayım, sonra uzaklaş." Belimden tutmaktan başka bir şey yapmadı. Ekstra yakınlaşmadı, bedenini bana yaslamadı. Yalnızca gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Göğsü aldığı nefesle şişerken ben de ciğerlerimi gayriihtiyarı derin bir nefesle doldurdum.

Kokusu ciğerlerime nüfuz ettiğinde gözkapaklarım refleksle aşağıya kayıp gözlerimi örttü. Fakat bu çok uzun sürmedi. Kendime gelip gözlerimi aralamam birkaç saniyemi aldı. "Yeter bu kadar."

Bu kez karşı çıkmadan kolunu bedenimden ayırdı. Belimdeki baskısı kaybolduğunda yutkunarak geriye adımladım. Sersemlemiştim ve bunun sebebini bilmek beni ikinci bir paniğe sürüklüyordu. *Nerede senin sınırların Beliz, nerede?*

“İçtiği tüm sütü kustu. Ben, Asya için mama hazırlayıp geliyorum.”

Odadan adeta kaçarcasına çıktım. Merdivenleri ikişerli, üçerli birkaç seferde inip mutfağa ulaştığımda kendimi sandalyelerden birine bıraktım. Çöktüm de denebilirdi. Boşalan bacaklarım o sandalyeye çökmeme sebep olmuştu. Gözlerimin sızlamaya başladığını hissediyordum. Görüş açım bulanıklaşıyordu ve ben neden tam şu an içli içli ağlamak istediğime anlam veremiyordum.

Yekta bütün duygularımı altüst ediyordu.

Kokusunu almak beni her defasında onunla geçirdiğimiz güzel günlere götürüyordu. Hayallerimi süsleyen, bütün geleceğime onu yazdığım adamla arama mesafe koymaya çalışmak artık sırtıma binmiş bir yükten ibaretti.

Epey süre o sandalyenin üzerinde oturdum. Ağlamadım ama ağlamanın kıyısından döndüm her seferinde. Yumruklarımı sıktım, dişlerimi birbirine bastırdım, kendime yaptığım baskı başımı ağrıttı ama neredeyse on dakikanın sonunda o sandalyeden ağlamadan kalkmayı başardım.

Asya'ya mama hazırlayarak odaya geri döndüğümde hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım ve bu defa ağlamak isteyen yanımı bastırmak aşağıdaki kadar kolay olmadı. Bu defa sağ gözümünden bir damla yaşın düşmesine engel olamadım. Yekta ve Asya yatakta uyuyorlardı. Asya sırtüstü yatıyordu ve Yekta da onun yanında, kolunu Asya'nın karnına sarmış bir pozisyondaydı. İkisinin yüzündeki huzurlu ifade gözlerimden kaçmadı.

Yanağıma damlayan yaşı elimin tersiyle silip mama kabını makyaj masasının üstüne bıraktım. Ağır adımlarla yatağa doğru yaklaşıp diğer ucunda duran Yekta'nın telefonunu elime aldım ve kilit ekranından sola kaydırıp kamerayı açtım. Asya'nın babasıyla hiç fotoğrafı yoktu. Bir gün o albümü açtığında *neden hiç fotoğrafımız yok* demesin diye bu anı ölümsüzleştirmek istiyordum. O albüm zamanla babasıyla da dolardı.

Yekta'nın telefonundan çektiğim fotoğrafın ardından içimde bir his beni ele geçirdi ve bu defa kendi telefonumu açarken buldum kendimi. Sanki her an yakalanacakmışım gibi bir hızla anı olarak kalsın diye telefonumdan ikisinin fotoğrafını çektim. Mantiğımı devreye sokmamaya çalışıyordum çünkü bana kızacaktı biliyordum.

Telefonlarla işim bittiğinde ikisini yatağa bırakıp yatağın karşısında kalan koltuğa oturdum.

Gözlerimden ardı arkası kesilmeyen yaşlar akarken hava tamamen aydınlanana kadar sessiz olmaya çalışarak orada oturmuş, bir zamanlar hayalini kurduğum bu görüntüyü izlemiştim.

Bölüm YİRMİ

Hava aydınlanıp güneş ışıkları pencereden içeriye sızana kadar süren nöbetim, kafamın omzuma düşüp koltuğa yaslanması ve gözlerimin kapanması ile son bulmuş, yorgun geçen bir gecenin ardından gelen derin bir uykunun kollarına kendimi bırakmıştım. Bu oldukça rahatsız pozisyona rağmen teslim olduğum uyku öylesine tatlıydı ki.

Uykunun derinliklerinde gezinirken belime ve bacaklarımın altına sarılan kolları hayal meyal hatırlıyordum. Asya'dan sonra çıt sesine gözlerim fal taşı gibi açılırken şimdi o kadar yorgundum ki bedenim oturduğum koltuktan kolaylıkla kaldırıldığında ufak bir kırpıştırmadan ötesine gitmemişti. O sert koltuktan sonra daha rahat bir pozisyona geçiş yapınca bedenim gevşedi sanki. Kafamı hareket ettirerek onun için de rahat bir yer ayarladım. Her hareketimde yüzüm yumuşak dokulu kazağa sürtünüyor, aynı anda burnuma aşına olduğum ferah koku doluyordu. Dudaklarımdan benim de anlam veremediğim bir mırıldanma döküldü.

“Efendim?” dedi boğuk sesi.

Cevap vermedim. Uykum iyice açılsın, mantığım kontrolü ele geçirsin istemedim.

Kaslı kollarının arasındaki rahatlığım çok kısa sürdü. Sadece birkaç saniye ve attığı birkaç adımdan ibaretti. Bedenim yumuşak yatağa bırakıldığında sağa doğru döndüm. Bu yatağın çok daha rahatsız olduğuna yemin dahi edebilirdim.

Saniyeler sonra üzerime örtülen örtü bütün üşüme hissimi alıp götürdü. Bedenimi kuşatan sıcaklıkla mayıştıkça mayıştım. Tanıdık parmaklar yüzüme, omuzlarıma, yattığım her yere dağılan saçlarımdan arasına karıştı. Tanıdık dokunuşlardı. Boğuk bir ses, “Şu saçların...” diye fısıldadı. “Şu saçlarının benim yatağıma dağılmasını, varlığını belli etmesini o kadar özledim ki.” Parmakları saçlarımdan arasında gezindikçe uyku daha da bastırmaya

başladı. Yeniden uykuya dalmak üzereydim ve kendimi de şaşırtacak şekilde söyleyeceği diğer şeyleri duymadan bilincimin kapanmasını istemiyordum. “Kokusuna aşınayım, ezbere biliyorum. Seni saçlarının kokusundan bile tanırım ama onları öpüp kokusunu derince içime çekmedikçe onlara yabancıyım.”

Sözleri biter bitmez yatağın diğer tarafı hafifçe çöktü. Beraberinde yüzünün yastığa dağılmış saçlarımın arasına gömüldüğünü hissettim. Derin bir nefes aldı. Aynı nefesi ben de alma ihtiyacı duydum. Sonra dudakları saçlarıma dokundu. O kadar hafif dokundular ki uykuyla uyanıklık arasındaki o zihin karışıklığında gerçek miydi, değil miydi ayırt edemedim.

Zaten sonrası benim için kapkaranlıktı. Uykuya dalmış, gerçekliğe dair her şeyi ardımda bırakmıştım.

Tekrar uykudan uyanmama hemen yanı başımda dikilen minik bir beden çıkardığı cıvı cıvı sesler neden olmuştu. Elleriyle yüzüme dokunan -daha çok vuran- Asya ile kendime gelirken gözlerimi kırpıştırarak araldım. Sabaha kadar bizi ayakta tutan, yüzündeki en ufak bir buruşmada ödümü koparan kızım bunlara sebep olan kendisi değilmiş gibi bir neşeyle beni uyandırmak için elinden geleni yapıyordu.

Gözlerimin açıldığını görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Dizlerinin üzerinde doğrulmuştu ve bir eli göğsüme yaslıyken, diğeri yanağımdaydı. Gözlerim uyku ihtiyacıyla sızlasa da Asya’nın ufak bir gülüşü yüzümde güller açmasına neden oldu.

“Küçük hanıma bakın siz.” Asya’yı kollarımın arasına aldım. “Ne çabuk iyileşmiş bu kız?” Kollarımı doladığım bedenini göğsüme doğru çektiğimde bütün ağırlığıyla artık tamamen üstümdeydi. Çok ağır bir bebek olmadığı için bu yük beni rahatsız etmiyordu. “Ne çabuk iyileşmiş de annesini döverecek uyandırır olmuş?”

Her sabah beraber yatağın içinde oyun oynamak rutinimizdi. Oyun oynamaktan kastım da Asya’yı eğlendirmekti. Gıdıklanmak, hoplatıp zıplatılmak en sevdiği şeylerdendi. Bunları yapınca kıkır kıkır sesiyle kahkahalara boğuluyordu.

“Anneye şiddete hayır dememiş miydik biz seninle?”

Yanağımdaki elini ağzımın üstüne doğru kaydırdı. Avuç içine minik bir öpücük bıraktım. Evet, bunu da çok seviyordu.

Poposunu sağa sola kıvıra kıvıra bedenini kaydırarak kollarımın arasından çıkmaya çalıştığında ona izin verip kollarımı bedeninden ayırdım. Kucağımdan inerek yatağın içinde, boş olan tarafa doğru emeklemeye başladı.

Emeklerken bir yandan da, “Baba,” dediğini duydum ve bu bakışlarımın odada gezinmesine sebep oldu.

Odada ikimizden başka kimsenin olmadığını görünce iç geçirdim. “Baba gitmiş kızım.”

Beni yatağa taşıdığını hatırlıyordum. Parmaklarının saçlarımın arasında dolaştığını, sonra saçlarıma öpücükler bıraktığını... Bir rüya gibi hissettirse de aklımda canlanıyordu o anlar. Onun üstünden kaç saat uyuduğumu bilmiyordum ama gitmişti işte.

Bir kez daha, “Baba,” diye sayıkladı.

Yatağın boş kısmında durup kalçasının üstüne oturdu ve etrafa bakınmaya başladı. Küçüktü ama Yekta’nın burada olmadığını o da anlıyordu. Yatağın üstündeki *Hello Kitty* oyuncağını Asya’ya doğru uzattım. “Al bebeğim.” Bu, Yekta’yı biraz olsun unuttururdu belki. Düşüncemde yanıldığımı bir kez daha, “Baba,” demesinden anladım.

Gitmesini istiyordum ama gitmiş olmasına da sinirliydim. Sanırım ben ne kadar kovarsam kovayım o gitmesin, dirensin istiyordum. Çabalarımnda başarılı olup o gittiğinde de sinirleniyordum. Bir yanımda burukluk oluyordu. Bir kez gitmişti ve uzun süre dönmemişti. O bir gidişini bana unutturmuş diye yanımdan hiç ayrılmasın istiyordum ama günün sonunda o yine gidiyordu. Hep gidecekti.

Günü Asya’nın neşeli sesiyle başlatmıştık. Biraz onunla yatağın içinde oynadım. Daha çok gıdıkladım da denilebilirdi. Bundan zevk aldığı için kıkır kıkır gülüyordu. En sonunda ikimiz de yorgun düştüğümüzde kollarımı bedenine dolayarak kucağıma çektim. Sağıma doğru dönerek bir süre Asya’yla öyle sarmaş dolaş durduk. Tabii enerjisi yeniden yüklenince kollarımın arasından çıkmak istedi.

“Bu kadar uyuşukluk yeter,” dedim elimi yatağa bastırıp doğrulurken. “Şimdi sana mama hazırlama vakti. O karnını doyurmamız gerek.”

“Ben o işi hallettim bile.”

Hiç beklemediğim bir anda duyduğum kalın ses, olduğum yerde sıçrayarak irkilmeme neden oldu. Aynı anda odanın yarısına kadar aralık olan kapısı dışarıdan gelen bir dokunuşla sonuna kadar açıldı ve görüş açıma Yekta girdi. Elinde annemin kahverengi, ahşap bir tepsisini tutuyordu. Bakışlarım tepsinin üstündeki kahvaltılıklara inene kadar çoktan şaşkına dönmüşrüm bile.

“Sen gitmemiş miydin?”

Tepsiyle beraber yatağa doğru yaklaşırken, “Yani,” dedi. “Oradan bakınca gitmiş gibi mi duruyorum?” Bütün gece benimle beraber hiç uykusuz kalmamış gibi bir enerjisi vardı. Gece boyunca dağılan saçları düzeltilmiş, üstüne başına çekidüzen verilmişti. Gözleri hiç uykusuz kalmış gibi görünmüyordu.

“Asya’nın mamasını hazırladım. Paketin arkasında ne yazıyorsa hepsini yaptım. Sanırım oldu ama sen yine de bana güvenme. Kontrol et.” Getirdiği tepside bir tane de sütle karıştırılmış mamayla dolu bir biberon vardı. *Baba* diye sayıklayan Asya, Yekta’yı görünce sevinç dolu bir çığlık attı. Yekta, Asya’ya gülerken ona bakıp göz kırptı. Ardından da bakışlarını bana çevirdi. “Dik otur, tepsiyi kucağına koyacağım.”

Ondan emir alan bir robotmuşum gibi vücudum saniyesinde dediğini yapmak için hareketlendi. Daha düzgün bir pozisyona geçip sırtımı yatak başlığına yasladım. Yataktaki boşluğa oturmadan önce tepsiyi bacaklarımın üstüne bıraktı. Anında kucağına tırmanmaya çalışan Asya’yı kollarının arasına çekerken bakışlarım kahvaltılıklerle dolu tepside takılıp kaldı.

Basit bir şeymiş gibi görünen bu kahvaltı tepsi, zihnimdeki başka bir anının kilidini açıp onu serbest bırakmıştı. Şimdi o anı zihnimde özgürce dolaşıyordu.

“Güzelim,” diyen bir ses işitiyordum derinden. “Uyanmazsan kendi mezu-niyetini kaçıran ilk öğrenci olarak tarihe geçeceksin.” Gözkapaklarımın üstün-de görünmez bir ağırlık baskı yaparken hafif bir mırıldanmayla onaylamak haricinde bir şey yapamadım. İstesem de gözlerimi açamıyordum çünkü zaten iki ya da üç saat önce uyumuştuk.

“Ama hâlâ uyanmıyorsun.”

“Uyanacağım söz.”

“Uyanmazsan seni kendi yöntemlerimle uyandırmak zorunda kalacağım.” Tüm uykulu halime rağmen dudaklarımda belli belirsiz bir tebessümün belir-mesine engel olamadım.

“Senin yöntemlerini seviyorum.”

“İnan bana, en az senin kadar ben de çok seviyorum,” dedi arsız bir tonda. “Ama bunun için vaktimiz yok.”

“Hıhı,” diyerek onayladım onu. Beş dakika daha uyur kalkardım canım, ne vardı bunda?

Kesilen sesiyle beni rahat bırakacağını düşünüp sevinerek kollarımı kafa-mın altındaki yumuşak yastığa sardım. Biraz erken sevindiğimi iç çamaşırım

haricinde üstümdeki tek kıyafet olan tişörtün sıyrılmasıyla anladım. Kalçalarımın altına kadar uzanan -bu kadar uzun olmasının sebebi tişörtün Yekta'ya ait olmasıydı- tişörtü aşağıdan yukarıya doğru yavaşça çekiştirdi. Bel boşluğuma kadar sıyrılan tişörtün açıkta bıraktığı tenimde sıcak bir soluk hissettim. Hemen sonra dudakları o soluğu tamamlamak ister gibi tenime dokundu.

Bel boşluğuma değen dudakları sadece dokunmakla kalmayıp ardı ardına farklı noktalara birkaç öpücük bıraktı. İç çamaşırımın sınırlarında gezinen dudaklar nefesimi keserken parmaklarımı tutunduğum yastığa sardım. "Hâlâ kendi yöntemlerimle uyandırmamı istediğinden emin misin?" Konuştukça tenimi okşayan dudakları içimde bir kıpırtının canlanmasına neden oluyordu.

Evet, uykuya dair tek bir kırıntı kalmamıştı.

Yine de bunu bilmesine gerek olmadığını düşünerek uykulu çıkarmaya çalıştığım bir sesle, "Hıhı," diye mırıldandım.

Ellerinden biri kalçama yerleşti. Parmağı iç çamaşırımın lastiğinde gezinirken belimde dilinin ıslaklığını hissettim. Dudağını ısırdım, öpücüklerinin izlediği yolu daha aşağılara indirmeye başladı. Buna eşlik eden eli de kalçamdan üst baldırıma, oradan da ön taraflara doğru ilerleyerek kasığıma kadar ulaştı. Hızlı ilerliyordu, buna rağmen bütün vücudum uyarılmış gibiydi. Tüylerim diken diken olmuşken avuç içini kasıklarımaya yasladı. Avucunun baskısı varlığını oraya kazır gibi kendini belli ederken parmakları önce iç çamaşırımın üstünden oraya dokundu.

"Yekta," diye sızlandım. Vücudumu ateş basmıştı adeta.

"Evet bebeğim, ben de bu uyandırma yöntemini çok seviyorum." Vücudunu bedenime yasladı. Göğsü sırtıma, kasıkları kalçama yaslandığında neredeyse inleyecektim. "Tek uyanan taraf sen olmuyorsun çünkü."

Bedenim yatağın içine gömülmüşken, parmakları iç çamaşırı engelini atlatarak kadınlığıma dokunduğunda nefes almayı unuttuğuma yemin edebilirdim. Sıkı sıkıya yumduğum gözlerimi açtım. Biraz zorlanarak da olsa bedeninin altında, sırtım yatağa yaslanacak şekilde döndüm. Yüz yüze geldiğimizde ellerim omuzlarına yerleşti. "Günaydın güzelim," dedi gülümseyerek.

Sonrasında dudaklarımız ve Yekta vaktimizin olmadığını iddia etse de dudaklarımız gibi vücutlarımız da birleşti.

Neredeyse bir saatin sonunda Yekta'nın odasındaki banyodan elimde havluyla çıktım. Saçlarımı kurularken bedenimi Yekta'nın kaşla göz arasında çarşaflarını değiştirdiği yatağın üstüne bıraktım. Uykulu bir şekilde esnedim. Sabaha karşı uyumuş olmamıza rağmen şu an epey dinçtim. Güne güzel başlamış olmanın yararlarından biriydi sanırım.

Kendi kendime sırtıırken odanın kapısı açıldı ve Yekta elinde bir kahvaltı tepsiyle beraber içeri girdi. "Artık kahvaltım da mı yatağıma geliyor? Kendimi prenses gibi hissetmeye başlıyorum."

"Gibiği çıkar oradan."

Gülüşüm iyice genişledi. Yatakta bağdaş kurup otururken tepsiyi tam önüme bıraktı. Islak saçları ben duştayken onun da evin diğer banyosunda duş aldığını belli ediyordu. Üstünde geniş, beyaz bir tişört ve siyah şort vardı. "Ben buna alışsam her gün isterim yalnız."

"O zaman her gün senden önce uyanıp kahvaltıyı yatağına getirmek boynumuzun borcudur."

"Şov yapma," dedim bütün romantikliği bozduğumun bilincinde olarak. "Bir haftaya kalmadan sıkılırsın."

Tepsideki çatala uzanıp güzelce dilimlenmiş salatalıklardan bir tanesine sapladım. Yekta tepsinin diğer tarafına oturmuştu. Tek çatal ve bıçağı bakılırsa o yemeyecekti. "Bir ömür yapayım sıkılırsam namerdim."

İddialı konuşması karşısında kaşlarım havalandı. Gayet ciddi bir ifadeyle yüzümü seyrediyordu. "Burada tek bir çatal var, sen yemeyecek misin?"

"Seni uyandırmaya çalışana kadar ben bir şeyler atıştırdım."

Çataldaki salatalığı kendim yemeden önce onun dudaklarına doğru uzattım. "Sen yemezsen yemem." Dudaklarını aralayarak salatalığı dişlerinin arasına aldı ve çiğnemeye başladı. Onun ardından bir tane daha salatalık alıp kendi ağzıma attım.

Mutlu mesut bir şekilde anın keyfini sürüp salatalığını çiğnerken aniden gelen bir aydınlanmayla gözlerim büyüdü. "Yekta! Ben bugün mezun oluyorum! Bugün benim mezuniyetim var!" Hem de öğlen bir gibi çok erken bir saatteydi.

"Günaydın hayatım, sabahtan beri seni neden uyandırmaya çalışıyordum acaba?" Benimle dalga geçer gibi konuşmasıyla boşdaki elimi koluna vurdum yavaşça.

"Beni oyuna getirdin. Uykulu halimden faydalanıp beni kötü emellerine alet ettiğin için geç kalacağım."

"Ben mi seni oyuna getirdim? Uyandırma yöntemlerini seviyorum diyen kimdi, ben mi?"

"Ben o sırada kendimde değildim. Saçmalamış olabilirim, beni neden ciddiye alıyorsun?"

"Ben de kendimde değildim," diye bir savunmaya geçti. Koyu renk gözleri yüzümde gezindi. "Senin görüş açımında olduğun anlarda kendimde olmam genelde. İnsana bilincini kaybettiriyorsun."

Tam ona vurmak için kalkan elim öylece havada kalakaldı. Yine kıl pa-yıyla öyle güzel toparlamıştı ki ne diyeceğimi bilemeyerek kalmıştım. Havadaki elimi bileğimden tutarak dudaklarına yaklaştırdı. Avuç içime bir öpücük bıraktıktan sonra, "Hadi kahvaltını yap da iyice aç kalma," dedi.

Avuç içim aldığı sıcacık öpücükle karıncalanırken mutlu bir şekilde kah-valtıma devam ettim. Kendimden çok Yekta'yı doyurmaya çalıştığım bir kah-valtı olacakken buna müsaade etmemişti. Ekmeğe bal ve tereyağı sürüp sürüp elime tutuşturuyordu. Balın yerini reçel, bazen de peynir alıyordu. En sonunda çatalı ve bıçağı tepsiye bırakarak sohbetin arasında onun beni yedirmesine izin vermiştim. Zaman zaman konuşmanın orta yerinde alakasız bir şekilde bur-numun ucunu öpüyordu. Alışmıştım artık buna, o yüzden garipsemiyordum.

"Olmuş mu mama?"

Yekta'nın sesiyle yine onunla dolu bir anıdan sıyrılıp gerçekliğe döndüğümde, kendime gelmek için gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Aklım dağınık olduğu için neyden bahsettiğini kavramam biraz uzun sürdü. Nihayetinde mamadan bahsettiğini hatırlayıp biberonu elime aldım. İçindeki mamayı ve sıcaklığını kontrol ettikten sonra, "Olmuş," diye cevap verdim.

"O zaman sen kahvaltını yap. Asya'nın karnını ben doyururum."

Kucağındaki Asya'yı yatış pozisyonuna getirdi ve elimden biberonu aldı. Mamayı gören Asya direkt ona saldırdı. Elleri hemen biberonun etrafına sarılırken Yekta ufak bir dokunuşla biberona destek çıkıyordu. Asya, Yekta'nın kucağında ilk kez mama içerken bu görüntüyü sonuna kadar izlemek istesem de bakışlarımı kaçırmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Yekta'ya uzun süre bakamıyordum.

"Fotoğrafı gördüm," dedi Yekta. "Sabah çektiğini yani."

Umursamaz bir tavırla yüzüne bakmadan tepsideki çatalı aldım. Küp küp dilimlenmiş peynirlerden birisini çatala alırken, "Teşekkür ederim," dediğini duydum.

"Teşekkürlük bir durum yok. Senin için değildi, Asya içindi o fotoğraf."

"Ne fark eder? Benim için de kıymetli. Ne de olsa ilk fotoğrafımız."

Peyniri ağzıma götürdüm. Tepsinin içinde her şey vardı ve bunları görünce ne kadar acıktığımın ancak farkına varabildim. "Uyanıp seni göremeyince gitmişsindir diye düşündüm."

"Niye gideyim?"

Suratına tip tip baktım. "Niye gitmeyesin?"

“O bir kerelikti. Bir daha asla sizi ardımda bırakıp gitmem.” Söylediklerine bir yanıma coşarken, bir yanımda ölüm sessizliği hâkimdi. Ona inanan ve inanmayan olarak iki yana ayrılmıştı; düşüncelerim, hislerim, mantığım. Şüphesiz bedenim ikiye ayrılrsa; bir yanıma koşarak Yekta’dan uzaklaşır, diğer yanıma onun yanında durup ne kadar çabalayacağını görmek isterdi.

Yüzümü kaldırdım, yeşil renkteki gözlerim onun kopkoyu olan kahverengi gözlerine tutundu. İkimizin gözleri birleştğinde bir ağacı andırıyordu. Ben ağacın yapraklarıydım, o da ağacı yerinde tutan kovuğu. Ben bir rüzgâr estiğinde vazgeçip kendimi yere bırakıyordum, o ise fırtınalara karşı direniyordu. Ben bin kez vazgeçsem de titremeyen ağaç, o bir kez direnmeyi bıraktığında yıkılmıştı. Aramıza kimsenin sokamayacağı kadar büyük bir mesafe sokmuştu.

Şimdi Yekta o mesafeyi aşmaya çalışıyordu. Bu kez yalnızdı çünkü ben yolun sonunda durmuş, onu izliyordum. Ona yardım etmiyordum. Bana ulaşmasını bekliyordum.

Belki tek tarafın çabasıyla olmazdı, bilmiyordum. İçimden ona doğru adım atmak gelmiyordu ama orada öylece durmak da beni rahatsız ediyordu.

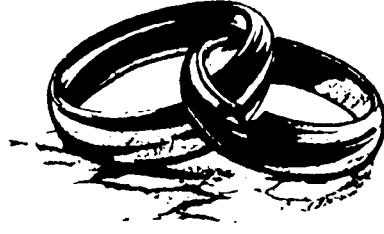
Gözlerim gözlerinden ayrılmamakta ısrarcıyken zorla bakışlarımı çatala batırdığım salatalığa indirdim. Sonra bir şey oldu ve elimdeki çatalı Yekta’ya doğru uzattım. Bunu tamamen istem dışı yapmıştım. Yapmayı istememiştim ya da belki de istemediğim şey kendime engel olmaktı.

Yekta beklemediği için olsa gerek yüzümü şaşkınlıkla izledi. Yine de uzandı ve dudaklarına doğru uzattığım salatalığı dişleriyle aldı. O salatalığı alıp çiğnerken minik bir el elimdeki çatala doğru uzanmaya çalıştı. Asya’nın çatalı almaya çalışması ikimizde de bir tebessüme neden olurken bir yerlerini yaralamasın diye çatalı Asya’dan uzaklaştırdım. Bunun üzerine seyrek kaşlarını çatarak baktı.

Bakışlarım yeniden Yekta’ya dokundu, sonra yine Asya’ya. Yıllar önce yine aynı konumdaydık. O karşımda oturuyordu, önümde kahvaltılıklarla dolu bir tepsi vardı. O gün sadece iki kişiydik. Hayatımız da bundan çok farklıydı. Beraberdik, birbirimizi seviyorduk. Bugün şartlar çok daha farklıydı ama o şartların içinde tüm dünyaya bedel bir tanesi vardı; babasının kucağında mamasını içen ve annesine çatık kaşlarıyla bakan kızımız.

Kızımız.

Sanırım ilk kez Asya’nın ikimizin kızı olduğunu kabul ediyor ve kendi içimde dillendiriyordum.

Bölüm YİRMİ BİR

Neredeyse bir yıldır evdeki herkesin babamın üzerinde kullandığı bir yöntem vardı. Kim babama onun canını sıkacak bir şeyler diyecek olsa, öncesinde Asya'yı kucağına verip sinirlerini yatıştırarak olay anında fazla tepki vermemesi için önlem alıyordu.

Asya'ya en tatlı kıyafetlerini giydirmiş, onu en ısırmalık derecede tatlı yapan saç modelini yapmıştım. İkiye ayırdığım saçlarına taktığım lastik tokalar, saçlarının palmiye gibi iki yanına açılmasına neden olmuştu. Biraz sonra o tokaları çıkarmak için kendince bir çabaya girişmeyecekmiş gibi... Normal zamanda da tatlılığından bayıldığım kızım -kendim doğurduğum için gözüme böyle geliyor olsa gerek- gözümde yemelik bir bala dönüşmüştü.

Umarım babamın da yiyesi gelirdi de erteleyip durduğum bu konuşma, evde soğuk rüzgârlar esmeden bitip giderdi.

Hiç sanmıyordum ama neyse.

"Anneciğim," dedim Asya'yı kucağıma alırken. "Lütfen sana olan güvenimi boşa çıkarma ve dedeni pamuk gibi yap." Hafiften pembeleşmiş olan dolgun yanağına dudağımı değdirdim. "Dedeni sakinleştirebilecek yeryüzündeki tek canlı sensin."

Huysuzluğu tutup kendini babamın kucağından yere atmadığı sürece hiçbir sorunumuz yoktu.

"Huysuzluk yapmazsan sana yarın sabah kahvaltısında yumurta yedirmeyeceğim." Yumurtayı hiç sevmeyen kızımın o an beni anlayabilmesini çok dilemiştim. Anlasaydı dediğimi kesinlikle onaylardı. "Anlaştık mı?"

Yüzüme boş boş bakmaya devam etti. Birkaç saniye sonra sırtımaya başladığında gülümsedim. "Bunu anlaştık olarak algılıyorum o zaman?"

Elbette ki bir cevap gelmedi. “Lütfen daha çabuk büyüyüp anne kız ittifakı yapacağımız yaşlara gelebilir misin, Asya kuş? Böyle anlaşıyoruz.”

Bir kez daha yanağından öptükten sonra artık odadan çıktım. Annemler Antalya’dan bu sabah dönmüşlerdi. Uzun yolun ardından bütün gün odalarına kapanıp dinlenmişlerdi. Yeterince dinlendiklerini akşamüstü soluğu odamda alıp Asya’yla oynayan ve Antalya’dan onun için aldığı oyuncakları, elbiseleri gösteren Aktan’la anlamıştım. Akşam yemeğini yiyeli bir saatten fazla oluyordu ve artık Yekta meselesini konuşmanın zamanı gelmişti. Daha fazla erteleyemezdim.

Yekta’nın Asya’yı görmesi konusunda başta çok tepki göstereceklerini biliyordum ama ben nasıl kabullendiysem artık onlar da bir şekilde kabullenecekti.

Kucağımda Asya ile birlikte salona girdiğimde maaile salonda olduklarını gördüm. Maaile dediğim de annem, babam ve Aktan’dı işte. Aktan yemek masasında oturmuş bilgisayarıyla uğraşıyordu. İşle alakalı bir şeyleri halledeceğini yemek esnasında söylemişti. Babam elinde kumandayla kanalları geziyor, annem de babamın oturduğu ikili koltuğun diğer tarafında meyve dilimleyip babama ve Aktan’a uzatıyordu.

Küçüklüğümünden beri bizim evde akşamlar böyle geçerdi. Afili bir olayı yoktu ama huzur doluydu. O huzura sahip olmak lüksten, gösterişten çok daha kıymetliydi.

Tabii birazdan o huzur biraz bozulacaktı...

“İyi akşamlar ahali,” dedim neşeyle. “Size tatlı niyetine bal getirdim.” Kucağımdaki kızım benim neşeli sesimi duyar duymaz sessizce kıkırdadı.

“Dayısının prensesi hâlâ uyumamış mı? Uyku vakti geçiyor.” Uyku saatinde bugünlük bir esneklik yapmak zorunda kalmıştık. Asya’yı emellerime alet etmek zorundaydım.

“Şu gözlere bakar mısın?” Konuşurken babama doğru ilerliyordum. “Şu gözlerde uyuyacak bir hal var mı sence? Biraz yorulursa belki uyur diye aşağı indireyim dedim. Babacığım biraz sen ilgilenebilir misin? Yukarıda dede dede deyip duruyordu.” Evet, bu emellerin içinde yalan da vardı.

Tüm tuşlara basmak zorundaydım ne yazık ki.

Babam normal vakitte kendisine yapışık olan kumandasını bir kenara bırakırken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ona doğru uzattığım Asya’yı kollarının arasına alarak kucağına oturttu. “Oy, oy, oy,” diyordu bir yandan da. “Torunum dedesini mi özlemiş?”

“Zaten bu kız bir tek beni özlemiyor.” Aktan bakışlarını bilgisayarına çevirirken homurdandı. “Her kelimeyi söyleyip bir tek dayı demiyor.”

Umarım Asya dayı demeden önce Aktan kızımın baba dediğini duymazdı. Kahrından gidip Yekta’ya saldıracabilirdi.

“Dur oğlum, daha bu çocuk bir yaşına girmedir. Yaşına göre çok bile konuşuyor. Kâfi bu kadarı.” Tabii annem, Asya’nın anneanne demesinin ne kadar zor olacağını şimdiden kabullendiği için evin diğer üyelerinin aksine bir beklentide değildi.

“Ben her gün ona dayı desin diye egzersiz yaptırıyorum. O kadar çabama acır insan ya. Zavallı adama dayı diyeyim de biraz sevin sin der.”

“Bazen Asya’nın hâlâ bir şeyleri kavrayacak kadar büyümediğini unuttuğunu düşünüyorum, Aktan.”

“Eşek kadar kız oldu, ne büyümemesi?”

“Höst,” diye çıkıştı babam. “Sensin eşek. Kullanma öyle kelimeleri benim torunuma.” Bacaklarını kaldırıp indirerek Asya’yı kucağında hoplatıyordu. Şimdilik keyifler yerinde olsa da konuya nasıl giriş yapacağını bilmiyordum. Aniden Yekta artık Asya’yı istediği zaman görebilecek desem acaba tepkileri ne olurdu?

“Asya’nın dokunulmazlığından istiyorum.”

“Onun için ağzınla kuş tutsan yine yaranamazsın,” dedi annem sinirli sinirli. “Sen, Selinay’la konuştun mu?” Konunun bir şekilde yine Selinay’a bağlanmış olması gülmeme neden oldu.

Aktan’ın bariz bir şekilde suratı asılırken sıkıntıyla cevapladı. “Aradım açmadı.”

“Açmaz tabii, açar mı hiç? Kızı ekmişsin. Üstüne kaç gün arayıp sormamış, yanına gitmemişsin. Açsaydı ben kendim bu kız enayi mi derdim,” dedi annem hırsla elindeki elmayı dilimlerken. Ne kadar ona karşı sinirli olsa da elma dilimini Aktan’a uzatmaktan geri durmadı. Aktan elmayı alıp dilimi tek seferde ağzına atarken konuştu.

“Şehir dışındayken nasıl kızın yanına gidebilirim annem?”

“Annem bunu kız biliyor mu? Kız senin başka şehirde olduğunu nereden bilsin? Telefon denen bir şey icat edilmiş. Arasaydın ya kızı.”

“Olayın sıcaklığına hiç açmazdı.”

Sessizliğimi bozdum. “Sanki şimdi açmış gibi.”

“Ya ben halledeceğim diyorum size. Bana biraz güvenmeyi dener misiniz? Vallahi alacağım gönlünü. Baktık olmuyor en kötü kaçırırız kızı, değil

mi baba?" Evet, bunları söyleyen her yerde Selinay'dan hazzetmediğini dile getiren Aktan'dı.

Babam, Asya varken gözü hiçbir şey görmediği için kendisine seslenilene kadar bizimle pek ilgilenmiyordu. "Höst! Benim başımı belaya sokma."

"Sakın ha!" diye bir tepki aldı annemden de. "Sakın kızı kaçırayım deme. Kapı komşumla beni papaz ettin zaten. İyice açma aramızı."

"Şaka yapıyorum, şaka," diye homurdandı. "Kızı kaçırıp evimize mi hapsedeceğim, Allah aşkına? Niye bu aile her dediğimi ciddiye alıyor hiç anlamıyorum."

"Çünkü sende dediğini yapacak delilik var," dedim omuz silkerek. Aktan delilik anına denk gelene kadar efendi bir çocuktü. Bazen bir cesaretle çok garip şeyler yapabiliyordu.

Aktan abartılı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "O kadar da değil abla."

"Umarım Aktancığım."

"La havle..."

"Neyse," dedim derince nefeslenerek. "Ben sizinle bir şey konuşmak için geldim aslında."

"Belliydi zaten." Aktan terslenerek verdi cevabını. "Allah bilir ne söyleyecekse ters tepki almamak için işin içine prensesimi de alet etmiş. Cicili bicili giydirmiş, babamın kucığına veriyor. Neymiş dede dede diye sayıklıyormuş. Sanki anlamayacağız."

Sinirlerim gerilirken gözlerim kısıldı. Aktan bazen çok saf görünüyordu, bazen de ailenin en zeki insanı oluveriyordu. Gerçekten anlaması güç biriydi ve şu an bu tavrı sinirimi bozmaktan başka bir şeye neden olmuyordu. "Ne alakası var?"

"Çok alakası var."

"Doğru mu, dede diye sayıklamadı mı?" Babamın hayal kırıklığı içinde konuşmasıyla kısa bir anlığına vicdanım sızım sızım sızladı.

"Sayıkladı baba. Niye yalan söyleyeyim?" Ardından sert bakışlarımın hedefi Aktan oldu. "Ortalığı karıştırmasana."

Çok masummuş gibi ellerini havaya kaldırıp omuzlarını silktili. "Ben doğruları söylüyorum."

"Baba sen bakma şuna. Gıcık kaptı bize, zıttımıza gidiyor işte." Aktan yine ve yine gözlerini devirerek bilgisayarının ekranına odaklandı. Elindeki kalemi bir tur çevirdi. "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar diye boşuna dememişler."

Dağılan konuyu toparlamak için el atan kişi annemden başkası değildi. “Aman, neyse ne! Sen de ne söyleyeceksen söyle kızım.” Annem, babamın canını sıkacak bir şey diyeceğimi anlamış olmalıydı. Hatta ilk dakikadan bile anlamış olabilirdi. Ben bir şey konuşmak istiyorum dediğim an asılan suratından anlamıştım.

Neredeyse fısıltıyla çıkan bir sesle, “Konu Yekta,” dedim. Biraz daha zorlasam sesimi ben bile duyamayacakken Yekta’nın adını duyan babamın keskin bakışları anında yüzüme çevrildi, Aktan oturduğu sandalyede doğrulurken annem de bu akşamki huzurun kaçacağını anladığından olsa gerek, daha şimdiden dertlenmişti.

“O adamın adı bu evin içinde geçmeyecek demedim mi ben sana?” Babamın itiraz kabul etmeyen sert sesi kulaklarıma dolduğunda istemsizce yutkundum. Kucağında babamın gömleğinin düğmeleriyle oynayan Asya bile daha ilk saniyeden gerginliği fark etmişti.

“Baba dinler misin? Lütfen.” Babam şiddetle karşı çıkarak kafasını iki yana salladı. Yekta’ya karşı nefreti o kadar büyüktü ki adını duymak suratının kıpkırmızı kesilmesine yetiyordu. Annem elini sakinleştirmek istercesine babamın koluna yasladı. “Bir dinle, bakalım ne diyecek?”

“Yok!”

“Baba dinlemek zorundasın, hatta kabullenmek zorundasın.” Mevzu bahis olan kişi sadece babam değildi ancak bu evde ikna edilmesi en zor kişi oydu.

Söylediklerimle kaşları çatıldı. “Neyi kabullenecekmişim tam olarak?”

Tüm ciğerlerimi dolduracak kadar derin bir nefes aldım. Gerginlikten nefesimi geri vermek birkaç saniyeden fazla sürdü. “Yekta, Asya’yı istediği zaman görebilecek. Biz böyle konuştuk.”

Salonun orta yerine öyle bir sessizlik çöktü ki bakışlarım yerdeki halıdan kalkamadı. Normal şartlar altında ne ben bu konuşmayı yaparken bu kadar gerilirdim ne de kimse Yekta’nın kızını görme isteğine aykırı bir tepki verirdi. Durumumuz ortadayken böyle bir konuyla karşılarına çıkmam, aile fertlerimin sınırlarını hoplatmıştı. Haklılardı da çünkü artık benim bildiğim detayları bilmiyorlardı. Yekta onların gözünde hâlâ bebeğini kabul etmeyen, beni hamile bir şekilde bırakıp giden o adamdı.

“Allah’ım sen benim aklıma mukayyet ol,” dediğini duydum babamın. “Kızım senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Duyuyor,” diye mırıldandım.

“O zaman?” Aniden bağırınca oturduğum yerde sıçramamak için kendimi zor tuttum. Ben kendimi durdurabilsem de Asya, babamın kucağında korkuyla zıpladı. Yüzü anında dümdüz bir ifade alırken ağlayacağını anlamıştım ki babam benden önce davranarak yumuşak bakışlarla kızımın sırtını sıvazladı. “Yok bir şey dedeciğim, şaka yaptım ben.”

Asya’nın suratında hiçbir mimik değişmezken babamdan ayrılan bakışları bana döndü. Bana bakabilmek için kafasını epey çevirmesi gerekmişti. Yüzümdeki gerginliği silerek Asya’ya gülümsediğimde ancak bir sorun olmadığını kavrayabildi ve aynı şekilde gülerek önüne döndü.

Babam, Asya’nın durulduğunu görünce dişlerinin arasından ters bir ifadeyle devam etti. “Kucağımda çocuk varken bağırma beni. Aklını başına al. Saçma sapan konuşma benim karşımda.”

“Aklım yeterince başında zaten baba. Biz konuştuk, anlaştık. İsteddiği zaman Asya’yı görebilecek. Ben nasıl kabullendiysem bu durumu siz de kabullenmek zorundasınız.” Bakışlarım üçünde de sırasıyla gezindi. Gözlerim babamın öfkesi, annemin endişesi, Aktan’ın ifadesizliği arasında kaybolup gitti.

“Sorun senin kabullenmiş olman değil mi zaten?” diyerek araya girdi Aktan. “Nasıl kabullenebilirsin bunu?”

“Öyle gerekti.”

“Öyle gereken ne? Bize adamakıllı bir sebep sun o zaman, Beliz.” Babamın her kelimesinde öfkesi daha da katlanıyordu sanki. “Bunun nasıl bir sebebi olacaksa artık! Ne dedi de seni kandırdı?”

“Ya kandırmak gibi bir durum yok ortada. Gerçekleri öğrendim sadece, hepsi bu kadar.” Babam sinirle karışık bir alayla güldü. Gülüşünün sesi odanın her köşesine dağılırken ilk kez babam güldüğünde ona eşlik edemedim.

“Benim kızım çok saf. Adam seni hamile halinle bırakıp gitsin. Neredeyse iki yıl boyunca ne halt yediğini bilme. Orada kimlerle neler yaptı haberin olmasın. Bebeğine sahip çıkmasın, iki yıl sonra aniden gelip babalık yapmaya kalkışsın. Benim salak kızım da ona izin versin. Ne kadar güzel bir hayat!” Babam yerinde duramıyormuş gibi bir hal ile Asya’yı annemin kucağına doğru uzattı. “Alın şu çocuğu bana hafakanlar bastı.” Annem meyve dolu tabağı ve bıçağı yanındaki sehpa üzerine bıraktı hızlıca. Asya’yı annem alınca, babam oturduğu koltuktan kalkıp pencereye doğru yöneldi. Pencereyi açarak içeriye serin havanın girmesini sağladı.

“Bilmiyormuş.” Bu kelime o kadar gülünç bir kelimeydi ki. *Bilmiyormuş...* Nasıl bilmeyebilirdi ki? Duyan birisi buna ancak gülebilirdi ki öyle de oldu. Babam da Aktan da aynı anda onlarla dalga geçiyormuşum gibi güldüler.

“Bilmiyor muymuş? Bilmiyormuş öyle mi? Sen de buna inandın mı benim saf kızım? Ulan kendin karşımıza geçip bebeği kabul etmedi dememiş miydin!”

“Salih sakın ol, Asya’yı korkutuyorsun.” Bakışlarım Asya’ya kaydı. Korku dolu gözlerle her konuşmasında sesinin şiddetini ayarlayamayan babama bakıyordu. Yüzündeki ifade ağlamaya çok yakındı.

“Sakin olabilecek bir durum mu var hanım! Ne dediğini duymuyor musun?”

“Ben mesaj atmıştım,” dedim aceleyle. “Hamile olduğumu öğrendiğimde yani. Tepkisini ölçmek için. Sonra arayacaktım. Mesajda kabul etmiyorum gibi şeyler yazılıydı ama ben yine de birkaç saat sonra onu aradım. Sarhoştı, konuşma esnasında bir yanlış anlaşılma olmuş. Ben istemediğini düşünüyordum, oysa mesajları atan o değilmiş. Bilmiyormuş.” Bundan birkaç hafta önce birisi karşıma geçip aileme karşı Yekta’yı haklı çıkarmak için ecel terleri dökeceksin dese yüzüne karşı kahkahayı patlatır, yanından geçip giderdim. O kadar imkânsız bir durumdu ki benim için.

Ama şimdi burada oturmuş aileme karşı Yekta’yı savunuyordum.

Babam durdu, durdu, durdu. Ciddiyetimi ölçer gibi yüzüme bakmaya devam etti. Baktı, baktı ve baktı. Bu nereye kadar devam edecek diye merakla beklerken sıkıca gözlerini yumdu. Baş ve işaretparmağı burun kemesine giderken ilk konuşan kişi Aktan oldu.

“Sen de buna inandın yani?” Yüzündeki küçümseyici, alaycı gülümseme sinirime dokunmayı başardı.

“Bizzat Yekta’dan duysaydım inanmazdım, mesajları atan kişiden duyunca işler değişti.”

“Kimmiş o?” diye sordu annem.

O ismi söylemeden önce soluklanmam gerekti. “Hande.”

Öyle bir insandı ki ismi dudaklarımdan döküldüğünde ağzımın kirlendiğini hissediyordum.

Annemin yüzüne *ben demiştim* ifadesinin oturması çok sürmedi. Yıllar sonra bile haklı çıkmış olmak egosunu okşamıyor, aksine onu üzüyordu zira haklı çıkmış olduğu konudaki en büyük yarayı ben almıştım. “Bir gün

şaşırt beni, ya Rabbi'm," dedi yana yakıla. "Bir gün benim dediğim çıkmasın. Eh be kızım, eh be kızım! Ben demiştim sana bu insanlardan olmaz diye. Ben demiştim sana bu kızla arkadaşlık kurma diye."

"Ne biliyorsun abi kardeş ittifak kurmadıklarını da bu kadar çabuk inanıyorsun? Yekta, Hande'ye mesajları kendinin attığını söyle demiş olamaz mı? Bunlar güvenilecek insanlar değil, Beliz," dedi babam son derece şüpheli bir tınıyla.

Doğrusu hiç bu açıdan düşünmemiştim ama sanırım düşünsem bile çok ihtimal vermezdim. İçimdeki bir his, Yekta'nın gerçekten bilmediğine sonuna kadar inanıyordu. Başlarda en çok çelişkiye düşüp kendimce kavga ettiğim o histi.

"Hande'nin benimle olan problemini bilmiyorsunuz. Sevgilisi benim yüzümden hapiste, bebeğini düşürdüğü için beni suçluyor. Gözünü intikam hırsı bürümüştü. Baba sen bilmiyorsun ama Hande'nin bana yaptığı her şeyi annem biliyor, ona anlatmıştım. O kız her şeyi yapabilir ki yapmış da." Şimdi Amerika'ya dönmüş olması bile beni rahatlatmıyordu. Yapacağı hiçbir şey şu saatten sonra bana koymazdı ama artık bu hayatta kendimden önce düşünmem gereken birisi vardı. Hande'nin manyaklığı beni asıl Asya konusunda endişelendiriyordu.

"Ayrıca," diye devam ettim. "Her şey yalan söyler ama gözler söyleyemez. Şimdi bunu duyunca bana çok kızacaksınız fakat Yekta, Asya ile görüştü. Birkaç seferden de fazla. Bilmiyorum, ikisini görünce Yekta'nın baba olmayı içten bir şekilde istediğini anladım. Görseniz siz de bana hak verirdiniz."

Allah'ım ben neler diyordum böyle? Kendi kendime bile söylemeyeceğim, kabullenmekte zorluk yaşayacağım şeylerdi. Sırf ailemin gözünde biraz temize çıksın diye yaptığım şeye inanamıyordum.

"Ohoo," dedi babam. "Zaten gizli saklı Asya'yı görüştürmüşsün o he-rifle. Atı alan Üsküdar'ı geçmiş. Daha bize neyin haberini veriyorsun? Sen yine gizli saklı bir şekilde onları görüştürmeye devam et."

Omuzlarım üzüntüyle çöktü. "Baba gizli saklı iş yapmak istemiyorum. Ayrıca sizden izin almıyorum. Sadece artık haberinizin olması için bilgi veriyorum. Yekta bundan sonra Asya'yı istediği zaman görecektir. Annesi olarak ben kabullendiysem kimseye bu konuda söz hakkı düşmez." Biraz katı bir dille ifade etmiştim ancak anlayış göstermelerini beklemek imkânsız dilemek gibiydi. Anlayış göstermeyeceklerdi, sadece kabulleneceklerdi.

“Yani sen siz susun, ne derseniz deyin umurumda değil zaten diyorsun bize.” Bunu diyen Aktan’dan başkası değildi. Kaşları havalanmış, yüzünde anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Öyle bir şey demedim ablacığım, olacak olanı anlattım sadece. Siz de isterseniz anlayış gösterin, isterseniz yalnızca kabullenin.”

“İyi her kötülük yapanı bu şekilde temize çıkarıp affedelim o zaman. Bilmiyormuş, aynen!”

Sakinleşmek için derince soluklandım. İnanmamakta o kadar haklıydılar ki benim de diyecek başka bir şeyim yoktu. “Ben bu durumu onaylamıyorum,” dedi babam. “O herif gelecek, bir de gözümün içine baka baka kızını görecektir öyle mi? Kabul etmiyorum.”

“Baba lütfen,” dedim bir umutla. “Her şey yeterince zorken sen de iyice işi yokuşa sürme.”

“Ben bugün buna onay verirsem sen yarın karşıma geçer *baba ben Yekta’yı affettim, biz evleneceğiz de* dersin.” Bu söylediğiyle bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissettim. Yukarıda çekmecenin içinde bir zincire takılmış alyans ve tektaş olduğunu bilse herhalde delirirdi.

Gerginlikle altdudağımı dişlerimin arasına alıp ısırardım. “Sadece Yekta, Asya’nın babası olarak yanında bulunabilecek. Başka hiçbir durum söz konusu değil.”

“Benim için bu durum da söz konusu değil,” derken asla itiraz kabul etmediğini açıkça belli etti.

“Baba sözünü ezip geçmiş gibi olmak istemiyorum ama sen de bana başka çare bırakmıyorsun.” Ayrıca şu durum başlı başına saçmalıktı. Yirmi beş yaşında bir birey olarak burada durmuş birilerinin onayını bekliyordum.

Babamın yüzüne hafif bir şaşkınlık dalgası yayıldı. “Yani sen bu adamı bizim sözümüzü ezeceğin kadar affettin mi?”

“Kimseyi affettiğim falan yok!” diye yükseldim en sonunda. Yüzde yüz haklı olduğumu da düşünmüyordum ama bu konuşma gereğinden fazla uzamıştı. “Beni anlamıyorsunuz. Sizin bir kere düşündüğünüzü ben bin kere düşünüyorum, tamam mı? Emin olun şu an bu konuşmayı yapmak benim için de kolay olmadı. Her istediğinde Asya’yı onun yanına götürmek benim için de zordu. Kendi içimde çok savaş verdim. En sonunda da pes edip kabullendim. Evet inanmıyorsunuz ve sizi anlıyorum, inanmamakta çok haklısınız fakat ben inandım. İster salak deyin, ister aptal deyin bana. İnandım ve Yekta artık Asya’nın yanında olup ona babalık yapacak. Ben

bu hakkı onun elinden alırsam inanın o bir yolunu bulur, yine Asya'nın yanında olur.”

Son günlerde aklımdan tamamen çıkardığım bir mevzu vardı. Bundan kısa bir süre önce Yekta onu Asya'nın yanına yaklaştırmazsam bana velayet davası açar mı diye çok düşünmüştüm. Yekta'ya inanmak isteyen yanımda onun aile olmak için çabalarken böyle bir şey yapmayacağını bas bas bağıırıyordu ve günlerdir ben o yanıma yenilmiştim. O yüzden velayet davası artık gündemimde bile değildi.

Konuşmamın ardından salona kısa bir sessizlik çöktü. Herkes birbirine bakarken babamın yoğun bakışları benden ayrılmıyordu. Öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. Hiç hareket etmese bile pencerenin önündeki duruşundan anlıyordum ama elimden hiçbir şey gelmezdi çünkü onu sinirlendiren benim söylediklerimdi.

Derken ortam yeterince buz kesmemiş gibi havayı eksilere kadar çeken kişi Asya oldu. “Baba.” Herkesin bakışları -ben hariç herkes şok içerisindeydi- Asya'ya çevrildi. Asya herkesin kendisine baktığını görünce kıkırdarak yüzünü yanında oturduğu annemin bacaklarına gömdü.

Cilveli ve utangaç birisi.

Ben tüm gerginliğime rağmen gülmek üzereyken Aktan aniden sandalyeden fırladı. “İnanmıyorum!” diye bağırdı. “Bana dayı demeden gidip o herife baba mı dedi? Yok öldüreceğim ben bu adamı!”

“Aniden oldu.”

“Başlarım anidenine şimdi.” Sandalyesini kenara iterek koltuğun etrafından dolaşıp Asya'ya ulaştı. “Dayıcığım neden böyle yapıyorsun sen? Affedersin ama ben burada bir yerlerimi yırtmadım mı sen bana dayı diye. Niye hiç çaba sarf etmeyen birine baba deyip bana dayı demiyorsun?” Dünyanın en dertli insanıymış gibi tavırlarıyla Asya'nın önünde diz çökecek ellerini ellerinin arasına aldı. “Ha prensesim, cevap ver bana.”

“Kızımın üstünde baskı kurma, Aktan.”

“Kuracağım.”

Asya yerinde kıpırdanıp dudaklarını araladı ve Aktan'ın dünyasını başına yıkacak bir şey söyledi. “Akton!”

Gözlerim keyifle karışık bir şaşkınlıkla irileşirken gülüşümü bastırmamın imkânsız olduğunun bilincinde bir şekilde, elimi ağzıma götürüp parmak uçlarımla dudaklarımı gizlemeye çalıştım. Yalnızca profilini gördüğüm

Aktan büyük bir yıkım yaşayarak omuzlarını indirirken, Asya çok keyifli bir şekilde ayaklarını kendine çekip sonra tekrar iterek oynamaya başladı.

Aktan hüznüyle ayağa kalkarken, “Sağ ol prensesim ya,” dedi. “En azından adımı düzgün söyleseydin de kendi kendime avunsaydım.”

“Adını söylemesi dayı demesinden daha zor. Buna şükret en azından,” diyen annemdi.

Biz Asya’ya odaklanmışken babam sessiz sedasız bir şekilde salondan ayrıldı. Kabullenmediğini biliyordum. Zaten kolay olmayacağını bilincinde bir şekilde konuşmayı başlatmıştım. İç geçirdim. Bugünlük daha fazla sabrını sınamayacaktım. Zamanla öfkesi dindiğinde o da kabullenmek zorunda kalacaktı.

Aktan biraz Asya ile oynadı. Kendisine dayı demediği için bir nevi onu cezalandırma temalı oyunlar oynamışlardı. Yine kızımı kılıktan kılığa sokup onu yormuştu. Saat geç olduğunda Asya’yı da alarak odaya çıkmış ve kızımı uyutup beşiğine yatırmıştım. Benim henüz uykum olmadığı için kendime mutfakta sıcak bir içecek hazırlayıp üst kattaki odalardan birinden açılan balkona çıkmıştım. Hırkama sarılarak balkondaki sandalyeye otururken tek başıma ne kadar süre geçirdiğimi bilmiyordum.

Balkonun kapısının açıldığını duyana kadar öylece bomboş sokağı izlemiş ve düşünmüştüm. Bu aralar yaptığım tek şey düşünmekti zaten. Yekta dışında hiçbir şey düşünemez olmuştum.

Geriye doğru dönerek gelene baktım. Aktan’dı.

Sessizce, ağır adımlarla yanıma kadar ulaştı. Balkon demirlerinin hemen önünde durdu. Bedenini öne doğru kavislendirerek dirseklerini balkonun demirine yasladı. Soğuk havanın ürperttiği içimle beraber hırkama daha çok sarıldım. Aktan’ın bakışları yolun karşısında kalan iki katlı binanın ikinci katında bir pencereye kilitlendi. Selinay’ın odasının penceresiydi.

İki katlı, kendilerine ait bir aile binasında yaşıyorlardı. Alt katta annesi ile dedesi, üst katta da Selinay ve ailesi kalıyordu. Odası caddeye bakan cephedeydi. Işığı açık, güneşliği çekilmemişti. Aktan’ın bakışları sadece ince tül bir perdenin örttüğü camdan ayrılmazken, “Ben biliyordum,” diyerek gecenin sessizliğini bozdu.

Kaşlarını usulca çatıldı. “Neyi biliyordun?”

“Onunla görüştüğünü.” Omzunun üstünden bakışlarını biraz gerisinde kalan bana değdirdi. “Başından beri.”

“Nasıl?”

“Abla bu mahallede kendini bilmez çok insan olduğunun hâlâ farkında değilsin sanırım. Onun arabasından indiğini, Asya ile beraber yeniden arabaya döndüğünü, geceleri Yekta’nın odanın camına tırmandığını, parkta buluştuğunuzu... Bunları gelip yetiştiren çok insan var. Onlara söz hakkı düşüyormuş gibi.” Son cümlesi dudaklarından tükürür gibi çıkmıştı.

Rahatsız bir tavırla sırtımı sandalyeye yasladım. Bu mahallenin insanından nefret ediyordum. “Sana niye yetiştiriyorlar?”

“Ablan bunları bunları yapıyor, göz kulak ol manasında. Ben hepsinin ağzının payını verdim, merak etme. İşleri güçleri yok genç bir kadının peşine düşmüşler. Attığın her adımı birilerine şikâyet etmenin derdindeler.” Burada söz konusu yalnızca genç bir kadın değildi. Bekâr, çocuk sahibi bir kadındı. Kendileri çok doğru insanlarmış gibi söz konusu ben olduğumda ahlak bekçisi kesiliyorlardı. Yaptığım her şeyi ailemdeki erkeklere yetiştirmek zorundalmış gibi davranıyorlardı.

Kısık sesle, “Allah’ın cezaları,” diye homurdandım.

“Ayrıca ben salak değilim abla. O gece arabanın anahtarını almak için odana geldiğimde Yekta’nın odada olduğunun farkındaydım. Asya’nın inatla neden yatağın altına gitmek istediğini biliyordum. Salak ayağına yatabilirim ama öyle değilim.”

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim duyduklarım la. Benim tanıdığım Aktan bütün bunları biriktirmez, o an tepkisini gösterirdi. Göğsüm aldığı bir solukla şişti. Şoku hâlâ üzerimden atabilmiş değildim. “Biliyorsan neden odada kalmasına izin verdin?”

“Çünkü sana ve senin kararlarına saygı duyuyorum. Senin kendin için de Asya için de en iyisini yapacağını biliyorum. Bilmeme rağmen susup bilmemezlikten gelmek istedim. Eninde sonunda gelip bize anlatacağını biliyordum. Sen yetişkin bir kadınsın ve ne kadar öyle görünmese de aslında bu evde verdiği kararlar sorgulanıyor. Bir karar verebilmek için birilerinin onayından geçmesi gerekiyor. Tıpkı bu gece olduğu gibi. Bu da seni birilerine bağımlı yapıyor. Bize belli etmesen de bu durumun canını sıktağını biliyorum. Bildiğimi belli edip üzerinde baskı kuruyormuşum gibi görünmek istemedim o yüzden.”

Aktan hep ince düşünceli birisi olmuştu ama bu kadar detaylara ineceğini hiç tahmin etmiyordum. Yutkunma ihtiyacıyla bakışlarımı kaçırdım. Söylediklerinde haklılık payı olduğunu inkâr edemezdim, biraz canımı sık-mıştı.

“Sorarsan bu durumdan memnun muyum? Asla. Yekta’yı gördüğüm her yerde öldürmek istiyor muyum? Evet. Sizi bir arada görmek ister miyim? Hayır. Ama bir gün babamın da dediği gibi *Yekta’yı affettim biz evleneceğiz* desen de onun aksine karşı çıkmam. İnanması güç ama anlayışla karşılayabilirim.” Son dediğine kendisi de inanamıyor olacak ki alayla güldü.

Dudaklarım belli belirsiz kıvrıldı. “Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın?” diye sordum.

“Bilmem,” diye cevapladı. “Bana en doğru gelen hangisiyse onu sanırım. Kimseyi dinlemezdim ama abla şunu unutma.” Bakışlarım yeniden yüzüne odaklandı. Karşı evi izleyen kahverengi gözleri gözlerime çevrildi. “Bir yanılgıya bir defa düşmek hata, ikinci defa düşmek aptallıktır.”

Yutkunamadım bile. Aktan bakışlarını gözlerimden ayırdı, önüne döndü ve kaldığı yerden o pencereye bakmaya devam etti. Ben ise boşluğa dalan bakışlarımla kalakaldım. “Sen en doğrusunu bilecek kadar akıllı bir kadınsın.”

Öyle miydin? Hiç sanmıyordum.

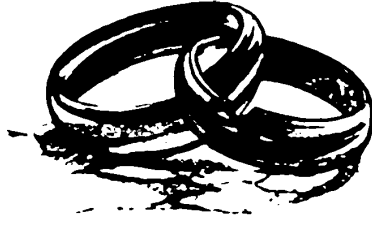
“Babama da aldırış etme. Esip gürler, kızar ama en sonunda o da kabullenir.”

Hiçbir şey demedim. İçimden *umarım* demekten başka bir şey yapamadım. Aktan benimle bir süre daha balkonda durdu. İçeri girerken omzumu sıvazlayıp sessizce desteğini bir kez daha belli etti. Onun arkasından hafif bir tebessümle yetindim. Aktan’dan kısa bir süre sonra ben de ayağa kalkıp içeri girmek için yeltenmişim ki bizim dış kapının açılıp hemen ardından kapanma sesini duyunca aşağı doğru eğilerek baktım.

Aktan üstünde sadece siyah bir kapüşonluyla evden çıkıp hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Bahçeden çıkıp boş olan yoldan karşıya geçti ve Selinayların evinin bahçesine adımını attı. Pantolonun ceplerinde olan ellerinden birini çıkardıktan sonra yere doğru eğildi. Biraz oyalandıktan sonra bir taş alıp doğruldu ve doğrudan Selinay’ın odasının camına bakmaya başladı.

Amacını anlayınca gülümseyerek arkamı döndüm. İkisini gizlice izlememek için kapıyı açıp kendimi içeri attım.

Umarım Aktan aşk konusunda benden daha şanslı olabilirdi.

Bölüm YİRMİ İKİ

AKTAN ATILGAN

Yere eğilerek toprak zemin üzerinden seçerek aldığım birkaç küçük çakıltıyla beraber yeniden doğrulduğumda gözlerimin hedefi ince tül bir perdeyle örtülmüş, camı kapalı olan pencere oldu. Selinay'ın ışıkları açık olan odasına aitti bu pencere. Her gün, gece geç saatlere kadar KPSS için masa başında ders çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Şimdi de muhtemelen ders çalışıyordu.

Elimdeki taşlardan en küçüğünü seçtim ve camı nişan alarak yukarıya doğru bütün gücümle fırlattım. Fazla güç kullandığımı taş iki katlı binanın çatısına doğru yol almaya başladığında fark ettim. Yüzümü buruşturarak taşlardan bir başkasını seçtim.

Bu kez hedefi tam vurma niyetindeyken taş, binanın duvarına çarpıp yere düştü. “Hay anasını ya...” diye mırıldandım sinirle. “Elinin ayarı mı yok oğlum senin?”

Üçüncü taşı fırlatıp nihayetinde hedefi tutturmaya başardığımda kendi kendime sırtıp birkaç adım geriledim. “Bunu da atamasaydım şerefimle gider kapısını çalardım. İnsanın hiç mi elinin ayarı olmaz?”

Attığım taş, Selinay'ı camın önüne getirmeye yetmeyince suratım asılırken yerden bir taş daha aldım. Diğerlerinden daha büyük olan taş, cama çarptığında az öncekinden daha yüksek bir ses çıkardı. Bu kez ilgisini çekeceğinden emindim. Biraz sonra tül perdenin arkasında beliren gölge, az önce geriye doğru attığım adımları geri kapatmama neden oldu. Yüzümde belirmek için kendini zorlayan sırtışı son anda kontrol altına almayı başarabildim.

Selinay benden nefret edecek düzeyde öfkeliyken, sırtarak iyice sinirlerini bozmak istemiyordum.

Selinay'ın tül perdenin ardında belirmesiyle sesin kaynağının ben olduğumu fark etmesinin üzerinden saniyeler geçmezken, aramızdaki mesafeye rağmen gözlerinde yer edinen öfkeyi görmek bana sert bir yutkunuş olarak geri döndü. Selinay'la hiç anlaşılmamasak, sürekli didişsek bile çoğu zaman gözlerindeki sinir yapmacık olur, bunu her halinden belli ederdi. Kahverengi gözleri hâkimiyeti altına almış saf ve gerçek öfke beni şaşırtmamış olsa da ürkütmüştü.

Selinay'ın beni gördüğü gibi güneşliği çekip odasına geri döneceğini düşünsem de beni yanıltarak son derece öfkeli bir şekilde pencereyi aralayıp bedenini camdan aşağı sarkıttı ancak öfkesinden olsa gerek bunu biraz fazla yapmıştı. “Çok sarkma,” dedim bariz bir telaşla.

Selinay dediğime aldırış etmeden sinirle konuştu. “Hayırdır gecenin bir köründe? Sahibin tasmanı mı takmayı unuttu?”

Tam da Selinay'dan beklediğim tepkileri alıyordum.

Yine de kuyruğumu dik tutmak için anlamsız bir çabayla, “Köpek muamelesi çekme kızım bana,” dedim. “İnsanca konuşmak için geldim buraya.”

“İnsanca mı?” Selinay'ın buram buram alay kokan kahkahası kulaklarıma ulaştığında, bunun benimle dalga geçmesinden kaynaklı olan bir gülüş olduğunu bile umursamayan zihnim ve kalbim, sesin güzelliğine takılı kalmıştı. “Sen insanca konuşmaktan ne anlarsın hayvanat? Sevimsiz! Yemin ederim tüm mahalleye beni taciz ediyor diye seni reklam ederim. Çık git evimin önünden!”

Sabırsızca nefeslendim. Bu tepkiyi hak ettiğimi biliyordum. “Bağırmasana kızım! Özür dilemeye geldim.”

“Çok affedersin Aktancığım ama o özrünü alıp bir taraflarına sokabilirsin çünkü zerre ilgilenmiyorum.” Selinay'ın yapmacık bir sevimlilikle gülümseyerek kurduğu cümle, bir anlığına kalakalmamı sağladı. *Şu gülüş* diye geçirdim içinden. Devamı gelmese bile hızlanan kalp atışlarım kendi yöntemiyle cümleyi devam ettirmişti.

Donakaldığım anın içinden sıyrılmam yine onun tiz sesiyle mümkün oldu. “Bakma bana aval aval!”

“Selinay gerçekten çok özür dilerim. O gün seni bilerek ekmedim. Gelemeyeceğimi haber vermeyi unutmuşum günün yoğunluğundan.” Çaresizce

kendimi açıklamaya çalışmam Selinay tarafından doğrusunu bildiği yalanları dinlermişçesine başını durmadan sallamasıyla kabul gördü.

“İnanmıyorum sana, Aktan,” diye konuştu mimiklerine kadar yansıyan bir hayretle. “Yalan söyleme kabiliyetinin bu kadar düşük olduğunu bilmiyordum. Üç günde daha ikna edici bir senaryo üretirsin diye düşünmüştüm ama tabii senin her konuda olduğu gibi bunda da beceriksiz olduğunu unutmuşum.”

Selinay hep sivri dilli, lafını esirgemeyen birisi olmuştu ama bugün üzerinde ekstra bir gerginlik vardı. Her an anama bacıma sövülecekmiş gibi hissediyordum.

“Yemin ederim yalan değil. Şehir dışına gittik, cenazemiz vardı. O yüzden geledim.” Konuşmayı bitirir bitirmez bizzat kendi söylediklerim yüzümün buruşmasına neden oldu. Bunlara ben bile inanmazdım ki Selinay’ın inanmasını nasıl bekleyebilirdim?

“Ya bırak bu yalanları, bırak! Ayrıca bana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin, Aktan. Ben senin ne halt olduğunu biliyordum zaten. Hata bendeydi. Ben o buluşma yerine hiç gitmeyecektim.”

“Yok ben açıklama yapacağım, senin her dediğinin tersini yapmak istiyorum.” Selinay’ın gözlerinin öfkeyle kısıldığını görünce kendime küfür etmemek için dilimi ısırđım. *Gitme işte kızın tersine, gitme geri zekâlı.*

“Aptal! Aktan beni şu an çok sinirlendiriyorsun! Hem suçlusun hem de güçlü! Ben salağım ya, ben salağım. Bir anlığına sana olan bütün önyargımı bir kenara bırakıp oraya gittiğim için ben salağım. Özür dileyecekken bile üste çıkmaya çalışıyor, geri zekâlıya bak ya!”

“Diledim ya özür! Hatta tekrar dileyeyim, özür dilerim. O yoğunlukta sana haber vermek aklımdan çıkmış. Bilerek görüşmeyi kabul edeyim de Selinay’ı ekeyim gibi bir düşüncem yoktu. Hiç de olmadı.”

Duyduklarıyla beraber Selinay’ın gözlerindeki öfkenin bir kısmı bakışlarını terk edip gitti ama sonra öfke yerini ondan daha kötü hissettiren bir hisse bıraktı; hayal kırıklığı. Sanırım bu daha kötüydü. “Sorun da bu, Aktan. Bana inat olarak bile yapmış olsan görüşmeyi kabul etmekte bu kadar ısrarcı olunca, kısa süreliğine de olsa senin hakkında acaba ben mi yanılıyorum diye düşünmüştüm. Komik gelecek ama gerçekten benimle görüşmek istediğini dahi düşünmüştüm. Ben o gün seni yeniden bambaşka bir bakış açısıyla tanımaya hazır bir şekilde gelmiştim oraya. Sen tabii ki beni şaşırtmadın, hem de hiç! Senin yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Hissettiğim şaşkınlık dilime kilit vurdu, konuşma yetimi alıp götürdü. Selinay'ın hakkımda böyle düşünebileceğini aklımın ucundan dahi geçirmezdim. Bana olan bakış açısının hiç değişmeyeceğine kendimi o kadar inandırmıştım ki diğer seçenekler imkânsız geliyordu.

Aramızdaki sessizlik Selinay'ın hapşırmasıyla bozuldu. Toprak zeminde gezinen bakışlarım yeniden yüzünü bulurken Selinay'ın az önce bedenini terk eden öfkenin yeniden hücrelerini ele geçirmesi çok kısa sürdü. Bakışları tekrar öfkeyle parlamaya başladı. "Senin yüzünden hastalandım bir de! Kaç gündür adamakıllı ders bile çalışmıyorum. Sen zarar ziyandan başka bir şey değilsin, Aktan ya."

"Hay ben kafama sokayım ya! İyi misin?"

"Çok iyiyim! Hâlâ iyi misin diye soruyor ya. Aktan, Allah'ını seversen evimin önünden defol git." Selinay'ı iyiden iyiye çıldırttığının farkındaydım ancak ne yapmam gerektiğini bildiğim de söylenemezdi. Karşımda bana inanmamak için yemin etmiş birisi vardı ve kesinlikle özürlerimi kabul etmiyordu. Üstelik yine benim yüzümden hastalanmış, ders çalışamamıştı. Adamakıllı bir ilişkimiz olmasa da çalıştığı sınavın Selinay için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Hakkında bildiğim diğer her şey gibi.

"Aşağı insene," dedim aniden. "Olmuyor böyle, karşılıklı konuşmamız lazım. Ya da ben odana tırmanayım?"

Ciddi olup olmadığımı ölçmek istercesine büyük bir hayretle baktı. "Ya da boş ver ya," dedi en sonunda. "Senin gibi salak birisiyle görüşmemem iyi olmuş. İyi ki gelmemişsin Aktan, ben kabul ediyorum özrünü."

İma dolu laflar iyiden iyiye canımı sıkıyordu. "Beş lafından üçünde bana hakaret etmeye devam mı edeceksin sen?"

"Edeceğim tabii ki hıyar! Hakareti hak etmeyen birisi gibi mi duruyorsun?" Selinay normal zamanda da bana hakaret ederdi. Bu yüzden bir bakıma kendimi idmanlı sayıyordum. Sadece bu gece Selinay'ın sinirini nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Eğer karşıma geçip hiç durmadan hakaretler sıraladığında öfkesinin dineceğini bilsem sabaha kadar sessizce Selinay'ın karşısında durabilirdim.

"Ediyorum haklısın. Vallahi çok haklısın ama bunu yüz yüze konuşsak?"

"Hâlâ yüz yüze diyor ya, hâlâ yüz yüze diyor ya!" Bedenini camdan uzaklaştırarak yönünü odasına doğru döndü ve görebildiğim kadarıyla

bakışları ile odanın içerisini taradı. “Bir şey yok mu şuna fırlatıp kalın kafasını kırayım?”

Homurdandım. “Bir tek kafamı kırmadığın kalmıştı zaten. Onu da yap, eksik kalma.” Ne kadar tahammülsüz görünsem de aslında bu atışmalardan büyük zevk alıyordum. Selinay’ın bir gün beni sevmeyeceğini bilsem de yanımda olup bana laf yetiştirmeye çalışması bütün bir ömür yetecek zevki bir anda bünyeme yüklüyordu.

Omuzlarının hizasına gelen uzadıkça kestirdiği siyah saçlarını savurmasını, beyaz tenini süsleyen ve mahallede genel olarak garip bakışlarla karşılanan rengarenk göz makyajlarının altında bana dik dik bakan kahverengi gözlerini, hep dikine giden minik burnunu, beni gördüğü her an sinirinden kızaran yanaklarını izlemeyi seviyordum. Bütün hayatım boyunca onu seyredebilirdim sanki.

“Kıracağım senin o kafanı, Aktan!” Selinay’ın çılgılığıyla beraber kendime geldiğimde direkt olarak bana doğru bir cismin uçtuğunu gördüm. Düşüncelerimden sıyrılıp kafamı hafifçe eğerek kalın uçlu bir kalemin yüzüme çarpmasından son anda kurtuldum. İrileşen gözlerim yere düşüp tozlanan açık mor renkli kaleme kayarken, “Ruh hastası,” demeden duramadım. “Gözümü mü oymayı planlıyorsun?”

“Keşke Aktan, keşke!”

Yere düşen kalemi eğilerek elime aldım. İki elimle kalemi kurcalarken, “Ben çözdüm seni, sen bana âşıksın,” dedim. “O yüzden buluşmaya gelmediğim için o kadar sinirlisin.” Serseri bir sırıtışla kafamı kaldırıp Selinay’a baktım.

Abartılı bir ifadeyle, “Tüh ya!” deyip bir elinin tersini diğer elinin avuç içine vurdu. “Bütün sırrı iki saniyede nasıl çözdün ama?” Hemen ardından çatılan kaşları sırıtışımın ışık hızında yüzümden silinmesini sağladı. “Maksimum erkek zekâsı işte, ne beklersin ki? Mantıklı bir düşünce çıkabilir mi hiç?”

İstemsizce yüzüm düştü. Yalandan da olsa Selinay’ın kabul etme ihtimalinin kulağa bu kadar güzel geleceğini hiç düşünmemiştim.

“Kalemimi geri gönder bana.”

Bakışlarım elimdeki kaleme düştü. Selinay’ın huyuna gitmem gerekirken hâlâ içimden onunla zıtlaşmak, söylediklerinin tam tersini yapmak geliyordu. Bizim anlaşma stilimiz buydu ve o çizgiden çıkmak istemiyordum. “Sen hiç verilen mal geri alınmaz diye bir laf duymadın mı?”

Selinay'ın gözleri endişeli bir şekilde sürekli elimde uğraşıp durduğum kaleme inip duruyordu. Bunu garip karşılasam da şimdilik sesini çıkarmamıştım ki zaten Selinay aynı asabilikle bana çıkışmaya devam ettiğinde bütün dikkatim elimdeki kalemde uzaklaştı. “Ben onu sana vermedim geri zekâlı. Ben onu senin kafana fırlattım! İkisinin arasında büyük fark var.”

“Benim için yok. Artık bu kalem benim.”

“Sen benim sınavım mısın ya?” Sinirinden ağlamak üzere olmalıydı ki ses tonu da bundan nasibini almıştı. “O benim uğurlu kalemim. Yarın sabah denemeye gireceğim. Onsuz girdiğim bütün sınavlarda düşük net getiriyorum. Lütfen kalemimi geri verir misin?”

Selinay ne olursa olsun bana lütfen demez, rica etmezdi. Bu kalemin Selinay için bir totem olduğunu anlayınca yüzüme en sinir bozucusundan bir gülümseme yerleşti. “İyi ya, senin için bu kadar değerliyse sabah sınava gitmeden bize uğrar alırsın. Tabii annem seni görünce kahvaltuya oturmadan gitmene izin verirse.”

Annemin Selinay konusunda ısrarcı olması son zamanlarda hoşuma giden en güzel şeydi.

“Allah cezayı versin senin! Sevimsiz!” Selinay'ın ani bir atakla pencereden uzaklaşıp yere doğru eğilerek ne yapmaya çalıştığını anlamazken birkaç saniye sonra camdan üzerime doğru uçan pandufu görünce hiç istifimi bozmadan beklemeye koyuldum. Bana doğru gelen köpek figürlü pandufun tekini havada hiç zorlanmadan yakaladım. Ellerini camın pervazına yaslamış bir şekilde beni izleyen Selinay'a döndüğümde, bunun da isabet etmediğini gördüğü için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm.

“Sabah gelersen bunu da alırsın. Gelmezsen ikisi de sonsuza dek benim olur.” Selinay'ın elleri yumruk vaziyeti alırken halimden gayet memnun bir şekilde elimdeki açık mavi tonlarında, önünde sevimli bir köpeğin kulaklarının sarktığı pandufu inceliyordum. “Ayrıca yaşın kaç senin? Yedi mi?”

“Yirmi üç aptal ama en azından tek çocukluk belirtim giydiğim panduflar! Senin gibi üç yaşındaki bir çocuğun beyniyle hareket etmiyorum.”

“Bir şey diyeyim mi?” dedim. “Sabah gelsen bile bunları alamayacaksın benden.” Hafifçe çattığım kaşlarım Selinay'ın alaycı bir kahkaha atmasına neden oldu.

“Zoruna mı gitti paşam? Önemsenmemek işte benim de aynen böyle zoruma gitmişti. Cenazenizin olduğunu biliyordum, tamam mı? Ben yoğunluğuna anlayış gösterebilecek bir insanım. Orada iki saat beklemem

değildi sorun. Sorun, senin arayıp haber vermek için en ufak bir önem vermemiş olman. Ne görüşmeyi ne beni umursamış olman. Unutmuş olman! Unutman da zerre önem vermediğinin göstergesi ve ben o zerre önemi istemiştim çünkü bu kadar görüşmek istemenin altında benimle zıtlasmaya çalışan bir adam değil de bunun ardına sığınıp benimle içten içe görüşmek isteyen bir adam olduğuna inanmıştım.”

Selinay’ın günlerdir içinde tuttukları, düşünceleri bir bir dudaklarından dökülürken bunları duymayı beklemediğim için bedenim irkildi. O ana kadar Selinay’ın gerçekten kırılmış olabileceği aklıma gelmemişti çünkü bana göre Selinay zorla benimle buluşmaya gelecekti. Aksine böyle bir olayın yaşandığına sevineceğini düşünmüştüm. Oysa Selinay kızgınlığının yanında büyük bir dargınlık da barındırıyordu içinde.

Duyduklarımın ilk şokunu atlattıktan sonra Selinay’ın beni sandığım kadar önemsiz görmediğinin farkındalığını yaşadım. İçimi bir coşku kapladı, ortalık bayram havasına büründü.

“Selinay-”

“Konuşma daha fazla.” En az benim kadar söyledikleri için onun da şaşkın olduğu ses tonundan ve kaçmaya çalışan tavrından anlaşılıyordu. “Git buradan artık. Annen de bundan sonra sana yeni gelin adayları bulsun.”

“Başka gelin adayı isteyen kim?”

Selinay cevap veremedi binanın alt katındaki eve ait olan çelik kapı büyük bir hızla ve gürültüyle açıldı. Ne olup bittiğine anlam veremezken saçlarına aklar düşmüş, oldukça yaşlı görünen bir adam elinde tüfeğiyle koşar adımlarla kapıdan çıktı. “Kimdir bu ırz düşmanı?” diye bağırırken bakışlarının ve namlunun ucunun hedefi benden başkası değildi.

“Kimdir bu, benim torunumu rahatsız eden?”

Arkasından telaşla gelen yaşlı bir kadın, “Bey!” diye bağırıyordu. “Sen yine aklını mı kaçırdın?”

Aniden kendimi bir namlunun hedefinde bulduğumda ne olduğunu anlayamadığım için kalp atışlarımın hızlanmasına engel olamadım. Birkaç saniye sonra tüfeğin diğer ucunda Selinay’ın alzheimer hastası dedesinin olduğunu görünce rahat bir nefes verdim. Yine de her an ateşlenebilecek bir silahın hedefinde durmak oldukça gericiydi. Yavaş yavaş aklını kaybeden bu yaşlı adam her şeyi yapabiliirdi.

Bir şey yapsın diye bakışlarımı Selinay’a doğru kaldırdığımda onun bedenini iyice sarkıtmış bir vaziyette, yüzünde ısılsı keyifli bir sırıtma

eşliğinde bizi izlediğini gördüm. “Vur dedeciğim, vur! Ben senin arkandayım. Kıcına kıcına vur da biraz akıllansın.”

“Selinay!”

Eşinin peşinden telaşla gelen yaşlı kadının ve benim dudaklarımdan aynı uyarı dolu sözcük döküldüğünde, Selinay sırtıtışını yüzünden bir an olsun silmeden omuz silkmekle yetindi.

Yaşlı adam hemen karşıma dikildiğinde, “De bakayım bana şimdi,” dedi. “Kimsin sen? Gecenin bir vakti torunumu rahatsız etmeye utanmıyor musun?”

“Efendim ben hemen şu evde oturuyorum. Tanıyorsunuz siz aslında beni. Çocukluğumu da bilirsiniz.” Benim efendi efendi konuşmama Selinay tepki vermeden durabilir miydi hiç?

“Gören de saygılı birisi sanacak.”

“Kızım sussana!” diye çıktım. “Götümüzü kurtarmaya çalışıyoruz şurada!” Argo dolu konuşmam yaşlı adamı daha çok sinirlendirdiği yetmiyormuş gibi bir adım geride duran yaşlı kadının da kaşlarını çatmasına neden oldu. Bunu fark eder etmez yutkundum. Kendi kendime sıçıp sıvamakta üstüme olmadığını bir kez daha hatırlamış bulundum. Boğazımı temizledim ve toparlamak istercesine devam ettim. “Kusura bakmayın efendim. Namlunun ucunda olunca biraz gerildim.”

Bunun üzerine yaşlı kadının telaşlı bakışları yeniden eşini buldu. “Bırak şu tüfeği bey!”

“Sus hanım! Bu ırz düşmanı, torunumun namusuna göz dikmiş. Bana da onu ortadan kaldırmak düşer.”

“Siz gerçekten yanlış anlıyorsunuz. Ben, Selinay’la konuşmak için geldim sadece. Öyle değil mi, Selinay?” Selinay’a bakarak ondan bir destek beklerken o sadece omuz silkmekle yetindi. “Hiç işim olmaz dede. Kendisi dadanmış kapımıza, tanımam etmem ben.”

“Hah!” dedi yaşlı adam. “Herkes olanı biteni duyduğuna göre benden günah gitti.”

Selinay’ın beni kurtarmak yerine yangına körükle gittiğini görünce, “Hay anasını!” diye mırıldanarak geriye doğru adımladım. “Erkekliğin yüzde doksanı kaçmaktır,” diye sadece benim duyabileceğim bir tonda konuştum. “Alnının çatına mermiyi yemekten daha iyidir be, Aktan.”

Bir anda arkamı dönerek hızlı adımlarla bahçeden çıktığımda sokak; Selinay’ın kahkahaları, dedesinin bağırışları, anneannesinin yaşlı adamı

yatıştırmak için söyledikleriyle yankılandı. Bahçeden çıkıp yolun karşısına geçerken, Selinay'ın dedesi muhtemelen koşmaya gücü yetmediği için peşimden gelemiyordu.

Kaldırıma adımımı attığım anda durup arkamı dönmemi sağlayan Selinay'ın bana seslenmesi oldu. "Tüfeğin içinde mermi yoktu," dedi eğlenir bir şekilde. "Harbi aval bir insansın."

Tongaya düştüğümü anladığımda sinirle soluklandım. Bu kızın benimle olan eğlencesi hiç bitmiyordu. Hâlâ elimde tuttuğum kalemi ve pandufu havaya kaldırdım. "Görüşeceğiz sizinle, Selinay Hanım," diye seslendim.

Selinay'ın neşeli ifadesi dağılırken yüzünü memnuniyetsiz bir ifade kapladı. Geri çekilip bedenini pencereden içeriye sokarken, "Sevimsiz," demeyi ihmal etmemişti.

Bölüm YİRMİ ÜÇ

Bir hafta.

Asya'nın hastalanmasının üzerinden bir haftadan çok, belki de bir buçuk hafta geçmişti. Ertesi gününde bile iyileşme belirtileri gösteren Asya, o günü takip eden birkaç günde eski haline dönmüştü. O gün epey ödümü koparmıştı ama iyisiyle kötüsüyle o geceyi atlatmıştık.

Geçen günlerde babamla aramızda bariz bir soğukluk söz konusuydu. O inatçıydı, ben ondan daha inatçıydım. İkimiz de mümkün olan en az iletişimle günü kapatıyorduk. Böyle davranmasını anlıyordum. Ona hak da veriyordum. Bir baba olarak benim iyiliğimi düşünüyordu ancak o benim onu anladığım gibi beni anlamıyordu. Ben de bir anne olarak kızımın iyiliğini düşünüyordum. Babam bunu anlamamakta ısrarcıydı.

Aramızın böyle kalmayacağını bildiğimden içim rahattı.

Bu bir buçuk haftada Yekta'yı görmediğim tek bir gün yoktu. Gün içinde kendisini göstermese gecesinde camın tıklatılmasıyla kendimi olduğum yerde irkilirken buluyordum. Bundan en çok mutluluk duyan kişi hiç şüphesiz Asya'ydı. Yekta elinde her gün farklı bir şeyle geliyordu. Geçen gün Asya için babası tarafından alınmış ilk kıyafetle gelmişti. Dün gece, işi olduğu için gittiği bir alışveriş merkezinin oyuncak mağazasından aldığı bir bebek *scooterı* ile gelmişti.

Onu kendisiyle beraber pencereye kadar çıkarması bir yana, Asya daha yürümeyi bile öğrenememişti. *Scootera* binebilmesi için ayları, hatta belki yılları vardı. Bunu ona söylediğimde Yekta, *olsun geleceğe yatırım* diyerek beni geçiştirmişti.

Akülü araba, bisiklet gibi şeyler almayı kafaya koyduğunu duyunca uzun uğraşlar sonucunda onu bu fıkirden vazgeçirmiştim. Tabii yalnızca

şimdilik o düşünceleri rafa kaldırmıştı. Biraz zaman geçtikten sonra dediği her şeyi satın alıp soluğu bizim yanımızda alacağından neredeyse emindim.

Son günlerdeki gözlemlerim baba olmanın, babalığa alışmanın Yekta'yı çocuklaştırmaya başladığı yönündeydi. Bildiğim kadarıyla baba olan bir adam olgunlaşırdı. Yekta'da tam tersi olmuştu sanki. Yanımıza geldiğinde, o pencereye tırmanıp odaya her girdiğinde hareketleri çocuksu bir heyecanla harmanlanmış oluyordu. Aldığı hediyeleri Asya'ya verirken Yekta'nın heyecanı Asya'nın heyecanını ve kıkırtısını bastırıyordu. Hevesle ikimizin gözlerinin içine bakıyordu resmen.

Sanırım bir zamanlar yokluğuna alıştığım insanın varlığına yeniden alışıyordum. Bu beni korkutuyordu. Ona olan güvensizliğim her seferinde kendini belli ediyor, acaba Yekta bir gün yeniden arkasına bakmadan çekip gider mi diye düşünmeden edemiyordum.

Asya her gün görmeye alıştığı adamı göremez olunca birkaç gün belki boşluğa düşerdi ama bebekti en nihayetinde, unutturdu Yekta'yı. Kendimin yine alışıp alışmayacağımı bilmiyordum. Dilinden düşürmediği umudu gelip kalbimin ortaya yerine yerleştirdikten sonra yeniden elleriyle parçalarsa bu kez daha çok yıkılırdım herhalde.

Hayatımın daha ne kadarının bu tereddüt dolu düşüncelerle geçeceğini kestirmek güçtü.

Bugün yine Yekta'yı gün içinde görmediğimiz günlerden birindeydik. Asya ile odaya geçtiğimizde hemen uyumasın diye onunla biraz oynamıştım. Normalde çoktan uyku saati geçmişti ama Yekta gelirse diye uyanık tutmak istemiştım. Asya ile ilgilenip ara ara bakışlarımın pencereye kaydığı anlardan birinde telefonuma Yekta tarafından bir arama düşmüştü.

Nedenini anlamadığım bir şekilde bugün cama tırmanmamıştı ve Asya'yla beraber dışarı çıkıp çıkamayacağımızı sormuştu. Başta mırın kırın etsem de ısrarına karşılık kabul etmişim. Şimdiyse üzerini epey kalınca giydirip, ne olur ne olmaz diye bedenine sardığım battaniyesiyle kucığımda keyfi epey rahat olan kızımınla beraber sessizce merdivenleri iniyordum.

Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Evdeki herkes odasına kapanmış, belki çoktan uyumuştı. Kimseye yakalanmadan dışarı çıkmaya çalışıyordum. Birisi görse yine de dışarı çıkabilirdim ama ona dakikalarca laf anlatmak istemiyordum.

Battaniyesinin içinde adeta kaybolmuş olan Asya aniden ellerini birbirine çarptığında onu, “Şşt,” diyerek uyardım. “Ses çıkarıp bir de beni birilerine açıklama yapmakla uğraştırma kızım.”

Sanki bana inatmış gibi -aslında sesimi duyunca heyecanlanmasından kaynaklıydı- ellerini daha çok çırpıma ve anlamsızca bir şeyler mırıldanmaya başladı. “Aynen bebeğim, aynen. Böyle devam et, olur mu?”

Ellerinden biri battaniyenin içinden çıktı. İleriye doğru uzattığı elini havada garip şekillerle hareket ettirdiğinde gülmeden edemedim. “Yesem keşke o eli. Tek lokmalık bir şey zaten.”

Dış kapıya ulaştığımda evin anahtarını montumun cebine attım ve sessiz olmaya özen göstererek kapıyı araladım. Yarısına kadar açtığım kapıdan dışarıya çıkar çıkmaz hemen ardından kapattığımda çok ses çıkarmadığım için kendimi tebrik ettim. Ta ki dışarıya çıktığını anlayan Asya sevinç çığlığı atana kadar...

“Ama ne anlaşıştık biz seninle? Hani ses yapmak yoktu?”

Yekta telefodayken arka bahçemizde beklediğini söylemişti. Bu yüzden adımlarım doğrudan arka bahçeye doğru ilerlerken Aktan’ın geçen gün balkonda söyledikleri aklıma geldiğinde, kendimi istemsizce sokakta birilerinin olup olmadığına bakınırken buldum. Kimseden bir çekincem yoktu. Herkes hakkımda her şeyi söyleyebilirdi ancak sanki ben ayıp bir şey yapıyormuşum gibi attığım her adımın ailemdeki bir erkeğe şikâyet ederek anlatılması çok rahatsız ediciydi.

Şu lanet mahallenin bir kez diline düşmeye gör.

Arka bahçeye adımladıkça sanki babasını göreceğini hissetmiş gibi Asya’nın kucağımdaki kıpırdanışları da arttı. Her hareket ettiğinde boyundan zincirle salınan emziği karnını saran koluma çarpıp duruyordu. Saçlarının arasına bir öpücük bıraktım. Bu esnada köşeyi geçtik ve bize arkası dönük bir şekilde ayakta dikilen Yekta görüş açıma girdi.

Bahçedeki kamelyanın hemen oradaydı. Ona doğru yürürken kafamı kaldırıp evin camlarını kontrol etme ihtiyacı duydum. Annemle babamın odası bu cepheye bakmıyordu ancak Aktan’ınki tam da bu taraftaydı. Neyse ki koyu renkteki güneşliğine kadar çekiliydi. Işıktaydı uyuyamadığı için sabahları gözüne güneş girmesin diye uyumadan önce perdeleri pencerenin en ufak köşesine kadar çekmişti.

Gerek adım sesleri, gerekse Asya'nın mırıldanma sesleri Yekta'nın geldiğimizi anlayarak bize doğru dönmesini sağladı. Arkasını dönerek kamelyanın masa kısmından bedenini uzaklaştırdığında masanın üstünün dolu olduğunu gördüm. Üstündekilerin ne olduğunu henüz çözemesem de bu neden odaya tırmanmadığını açıklıyordu.

"Gelin," dedi sesine kadar ulaşan bir hevesle. Yanına yaklaştıkça masada diğer her şeyin arasında kendini belli eden bir yaş pastanın bulunduğunu gördüm. Tam ortasında sadece bir tane mum dikiliydi.

"Ne için bunlar tam olarak?" Hem de gecenin bir yarısında.

Yanına ulaştığımızda bir adım önünde durdum. Bu esnada bakışlarım masadan ayrılmıyordu. Pastayı kesmek için bıçaktan tut tabağa kadar, hatta içecek bile vardı. Masanın en ucunda kırmızı kurdeleyle özenle bağlanmış bir hediye paketi bulunuyordu. İki adet bardak, bardağın yanında bir biberon vardı. Biberon meyve suyu olduğunu düşündüğüm bir içecekle doluydu.

"Asya'nın doğum günü için." Bakışlarımı masadan ayırıp Yekta'ya çevirdiğimde bileğine taktığı saati kontrol ediyordu. "Tam da şu anda Asya'nın ilk doğum gününe giriş yapmış bulunuyoruz."

1 Mart.

Bunu dediğine göre saat gece yarısını geçmişti ve biz 1 Mart'a giriş yapmıştık. Mart ayı baharın gelişini müjdelendi. Geçen sene bugün bana her anlamda baharı getirmişti. Hem mevsimsel olarak hem de doğumuyla yüreğimde çiçekler açan kızımın dünyaya gelişiyle.

Bakışlarım bu defa parlayan gözlerle çevreyi izleyen kızıma kaydı. Yumruk yaptığı elleriyle kucağımda epey hareketliydi. Yüzü Yekta'ya doğru dönük olduğundan onu görür görmez heyecanı katlanmış, ayaklarını boşlukta sallamaya başlamıştı. Tabii masada ilgisini çeken, onları dağıtmak için can attığı şeylerin olduğunu da göz ardı edemezdik.

"Her şeyi ayarladım," dedi Yekta hemen sonra. "Bu pasta." Çikolata kaplamalı, üstü meyvelerle süslenmiş, biraz şekilsiz bir pastaydı. "Her şeyin en organikini kullandım yaparken. İçinde Asya'nın yiyemeyeceği hiçbir şey yok. Biberondaki meyve suyunu bizzat meyveyi sıkarak yaptım. Sağlığına zarar verecek en ufak bir şey katmadım hiçbirine."

Bütün gün neden ortalarda görünmediğini şimdi anlamıştım. Anlaşılan gün içinde bunları hazırlamakla uğraşıp gecenin on ikiyi geçmesini beklemişti.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse beni şaşırtmıştı. Asya'nın doğum günü elbette ki kutlanacaktı ancak bu bizim evde, sadece benim ailemin olduğu bir kutlamadan ibaret olacaktı. Hâlâ onlar tarafından kabul görmeyen Yekta katılamayacaktı. Son birkaç gündür bunu sık sık dile getirip kutlamaya gelip gelemeyeceğini sormuştu. Evet, ben aileme Yekta'nın Asya ile görüşebileceğini söylemiştim ancak onların bunu anlayışla karşıladığını söyleyemezdim. Her şey henüz yeniyken Yekta kutlamaya gelse de babamın öfkesi Asya'nın doğum günü demeden kendini belli edecek, geceyi kavga gürültüyle bitirecektik.

O yüzden kutlamaya gelemeyeceğini anlayan Yekta, *ben bir şekilde kızımın yanında olacağım* demişti. Bunun yolunu nasıl bulacağını düşünürken aklımdan bir anda kapıyı çalacak ve tüm kavga ihtimallerini göze alarak evimize gelecek gibi senaryolar geçmişti.

Kendi kendine Asya için doğum günü kutlaması ayarlayacağını düşünmemiştim. Üç kişiydik sadece ama bu da bir kutlama sayılırdı neticede, değil mi?

İlk şaşkınlığı üzerimden attığımda boğazımı temizleyip, “Her şeyi kendi ellerinle mi hazırladın?” diye sordum şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak.

“Hepsini. Benden başka kimsenin eli değmedi.” Yana doğru adımlayarak bedenini masayla aramızdan tamamen çıkardı. “Geçsenize.”

Dediğini yaparak orada dikili kalmış olan bedenimi kamelyaya doğru ilerlettim. “Üşür müsünüz?” diye sordu otururken. Kucağıma rahat bir pozisyonda oturttuğum Asya'ya sarılı olan kalın battaniye onun üşümesine engel oluyordu. Hatta fazla sıcaklattığını bile söyleyebilirdim. Bulduğu her fırsatta battaniyeden sıyrılmaya çalışıyordu.

“Asya üşümez,” diye cevapladım.

Bakışları gözlerime değdi. “Sen?”

“Üşümem. Hava o kadar soğuk değil,” dememe rağmen bakışları uzun süre üzerimdeki montta dolandı. Ta ki tiz sesli bir kedi miyavlamasını duyup dikkatimiz dağılana kadar. Bakışlarını benden ayırırken dudakları kıvrıldı. “Bir de Asya'nın arkadaşı var tabii.”

Başta neyden bahsettiğini anlamasam da önümdeki masa yüzünden göremediğim, karşımda kalan oturma bölümünde bulunan kediye Yekta avuçlarının arasına alarak görüş açımı soktu. Asya'nın kedisiydi bu. Daha doğrusu Yekta'nın bakımını üstlendiği ama Asya'nın olduğunu dile getirdiği kedi.

Gri renkteki rüyleri artık çok daha canlı ve bakımlı görünüyordu. En son gördüğüm halinden daha kilolu ve büyüktü. Ya Yekta bu kediye çok iyi bakıyordu ya da kedi yavruları çok hızlı büyüyen canlılardı.

Asya, kediye görür görmez ileriye doğru atıldığında son anda karnına sarılı kolumla baskı uygulayarak ona engel oldum. Bir bu hareketi, bir de yemek dolu tabağa elini daldırışı ışık hızından bile daha hızlıydı.

“Dur kızım,” dedi Yekta. Elindeki kediyle beraber bize doğru yaklaştı. Hemen yanımda ayakta durup, hafifçe eğilerek kediye Asya’nın ulaşabileceği bir konumda havada tutmaya başladı. “Kendini öyle sağa sola atma.”

“O da seni anlayıp dediğini yapacaktı çünkü.” Asya parmak uçlarıyla heyecanlı heyecanlı kedinin tüylerine dokundu. Hemen sonra ellerini geriye kaçırıp kucağımda hareketlenerek kıkırdadı.

Yekta, Asya’yı gülen gözlerle izlerken bana, “Tersleşme benimle,” dedi yalandan bir kızgınlıkla. “Seni de anlamıyor ama sen sürekli onunla konuşuyorsun. Ben konuşunca mı sorun oluyor?”

Yalandan da olsa inkâr edemeyeceğim şekilde bir haklılık payı vardı. Bu da onunla zıtlaşmak istercesine aralanan dudaklarımı yeniden birbirine bastırıp sessiz kalmama neden oldu. Benim sessizliğime karşılık epey eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla, “Şöyle yola gel,” dedi.

Kafamı hiddetle kaldırıp çattığım kaşlarımla suratına ters ters baktım. Bakışlarıma karşılık vermemesine rağmen sanki kaşlarımı çattığımı hissetmişçesine, “Çatma o kaşlarını,” dedi. İlgisi ve gözleri Asya’da olsa bile dik-katinin bende olduğu apaçık belliydi. “Sinirliyken seni ısırmak isteyeceğim kadar sevimli görünüyorsun ve ben seni ısıramıyorum. Seni ısıramadığım müddet boyunca sevimli görünecek şeyler yapmanı yasaklıyorum.”

Bu kez çatılan kaşlarım usulca gevşedi. Kaşlarım havalanırken, “Allah Allah,” diye cevap verdim. “Bana yasaklar koyabilme hakkını sana kim veriyor?”

Alaycı ses tonum yüzündeki keyfi eksiltir, hatta yok eder diye düşünsem de öyle olmadı. “Kendim veriyorum, müstakbel eşin olarak.”

Alaycı ifadem dudaklarıma dağıldı. Onu kale almadığımı belli edercesine kafamı salladım. “Sen kendini hayal âlemine çok fazla kaptırıyorsun. Bunun sonu şizofreni haberin olsun.”

Çenesinin bir saniyeliğine de olsa kasılır gibi olduğunu gördüm. Hayalmiş gibi gelen bu an çok kısa olsa da bakışlarındaki neşeyi alıp götürdü.

“Şu an konuşulacak şeyler mi bunlar? Kızımızın doğum gününü kutlamak için buradayız Beliz, bilmem farkında mısın?”

Gözlerimi devirerek bakışlarımı yüzünden ayırdım. İstesem bile söyleyeceklerime engel olamıyordum. Sivri dilim ona sürekli ters cevaplar vermek istiyordu. Bu nasıl düzelecekti ya da düzelecek miydi en ufak bir fikrim yoktu.

“İyi,” dedim nefesimi vererek. “Kutlayalım bakalım.”

Bunu dememle beraber Yekta kediyle birlikte bizden birkaç adım uzaklaştı. Asya’nın gözleri kedide takılı kaldıysa da sandığımın aksine yaygarayı koparmadı. Ya hevesini almıştı ya da bir şekilde kedinin ondan uzaklaşmayacağını anlamıştı. Yekta kediye eski yerine bıraktı. Görebildiğim kadarıyla orada yumuşak, küçük bir kedi yatağı vardı. Onu bile getirmiş olması gülme isteği uyandırır da dudaklarımı birbirine bastırarak bunu engelledim.

Kediye bıraktıktan sonra cebinden kaşla göz arasında çıkardığı çakmağı yaktı ve pastanın üstünde bulunan tek muma yaklaştırdı. Birkaç saniye içerisinde mum alev alırken Yekta bu esnada telefonunu çıkardı. “Videoya çekeceğim.” Bilgilendirir gibi söylemiş olsa da yüzümde gezinen bakışlarında bunun bir soru olduğunu belli eden soru işaretleri hâkimdi.

“Çek,” demekle yetindim. Daha sonrasında Asya’yı koltuk altlarından tutarak bacaklarımın üstüne ayaklarını basmasını sağladım. “Bak anneciğim, pasta.” Hemen karşımızda duran Yekta telefonundan videoyu çoktan başlatmıştı. Telefonla video çekerken koyu renk gözleri ekranda değil, bizdeydi. Göz göze gelince derin bir nefes aldım. Yekta’nın telefonunda bulunacak olan bu video sadece onun için değil, gelecekteki Asya için de büyük bir anıydı.

Bunun bilincinde olarak konuşmaya devam ettim. “Bir gün bu videoyu izlersen diye bilgilendiriyorum, bu senin ilk doğum günün. Bu da ilk doğum günü pastan. Tabii biraz şekilsiz.” Bu defa kendime engel olmadım, minik bir tebessümün dudaklarımda belirmesine izin verdim. “Babanın eseri olduğu için olsa gerek. Kendi elleriyle yapmış. İddialarına göre içinde senin sağlığına zararlı hiçbir şey yokmuş.”

“Yok zaten.”

“Yersen...” Bu noktada şaka yaptığım apaçık bir şekilde belli olduğundan Yekta gözlerini kısmakla yetindi. Ben de gülererek devam ettim. “Neden mart ayında, gecenin bir vaktinde dışarıda olduğumuzu sorgulama. Bizim durumumuz sandığından çok daha karışık. Şimdi yemek gördüğün

için kucagımda sürekli ileri atılıp duruyorsun.” Konuşurken aynı zamanda Asya’yı zapt etmeye çalışmak biraz zorlayıcıydı doğrusu.

“Umarım ileride de bu kadar yemek düşkünü değilsindir. Oburluğunla dayına çok benzediğin için dayın tarafından onun tıpatıp aynısı olduğun konusunda sürekli zorbalanıyorum.” Durup bir an nefeslendim. “Ya da ol, hiç sorun değil. Sen sağlıklı ve mutlu olduğun sürece diğer hiçbir şeyin önemi yok.”

Belinin iki yanından sıkıca tuttuğum kızım artık iyice sabırsızlanmıştı. Pastaya doğru atılıp duruyordu. “Biraz sakinleşsen keşke kızım, kaçmıyor ya pastan. Tamam, en çok sen yiyeceksin.” Bu dediğim Yekta’nın kısık sesle gülmesini sağladığında, Asya’nın da benim de aynı anda bakışlarımız ona çevrildi. “Bu videoyu ne zaman izlersin veya izler misin bilmiyorum,” diye devam ederken Yekta’yla kesişen bakışlarımız birbirinden henüz ayrılmış sayılmazdı.

“Kaç yaşında olursan ol, hayatının hangi çağında olursan ol, nasıl bir insan olursan ol seni çok seven bir annen olacağını bilmeni istiyorum. Seni çok seviyorum anneciğim. Sana hamile olduğumu öğrendiğim günden beri hiçbir gün azalmadan, aksine daha da katlanarak sevmeye devam ediyorum seni. Doğum günün kutlu olsun.”

Bu noktada Yekta’nın gözlerine ve dudagında saniyelerdir yer edinmiş olan gülüşüne bir durgunluk yansıdı. Canının sıkıldığını anladığım anda, “Asya’yı alır mısın?” diye sordum.

Anında boştaki koluyla bana doğru uzandı. Ben de masanın üstünden Asya’yı kucagina verip elindeki telefonu kendi elime geçirdim. Videonun kadrajı değişip artık Yekta ile kucagındaki Asya’yı çekmeye başlarken, Yekta bunu beklemiyor olacak ki bir süre şaşkınlıkla ve ne yaptığımı anlamadığını belli edercesine bana baktı.

“Hadi,” dedim. “Gelecekteki Asya’ya bırakacak bir mesajın yok mu?”

“Olmaz olur mu?” dedi iç geçirerek. Bakışları Asya’ya düştü. Tek koluyla kavradığı Asya’yı kucagında daha rahat bir pozisyona getirdi. Kolu Asya’nın poposunun altından destek verirken, boştaki eliyle Asya’nın elini kavradı. Aslında Asya parmaklarını Yekta’nın başparmağına sarmıştı. “Benim için garip bir gün. İlk doğum gününe yetişebildiğim için kendimi hem şanslı hem de şanssız hissediyorum.”

Dikkatle ikisini izlerken yutkunmadan edemedim. Aynı anda Yekta da sertçe yutkundu. “Şanslıyım çünkü baban olarak ilk doğum gününde

yanındayım ama aynı zamanda çok şanssızım. Ne doğumunda ne de diğer pek çok ilkinde yanında olabildim. İlk hangi kelimeyi söyledin bilmiyorum, ilk ne zaman güldün bilmiyorum. İlk dişin ne zaman çıktı, ilk kez ne zaman emekledin? Hakkında bilmediğim çok şey var ama öğrenmeye çalışıyorum. Bu videoyu izlediğinde sakın beni kötü bir baba sanma, olur mu?”

İçten içe ona kötü bir baba olmayacağını söylesem de bunlar sesli bir şekilde dudaklarımdan dökülmedi. İçimdeki Yekta'ya anlattım, onu teselli ettim. Karşımdakine ise... hiçbir şey yapamadım.

“İyi bir baba değilim belki ama kötü bir baba da olmamaya çalışıyorum. Sana ve annene layık olmaya çalışıyorum sadece çünkü hayattaki tek gayem sizsiniz.” Bakışlarımı kaçırıp üçümüzün arasında bir engel görevi gören masaya indirdim. “Seni geç buldum, annene geç kavuştum ama bundan sonra sizi kaybetmemek için söz konusu canım olsa hiç düşünmeden feda ederim.”

Telefonu tutan elimin hafifçe titremeye başladığını hissettim. Diğer elimle telefonu tutan elime destek verirken derince soluklandım. “Seni karların arasında emekleyerek bana doğru geldiğini gördüğüm ilk an, daha o saniyeden sana sonsuz bir sevgiyle bağlanacağımı anlamıştım. Karların arasında kaybolan minik bir beden bu etkiyi nasıl yaratır diye sorgulamıştım. İçten içe cevabını biliyordum. Sen, annenin hayatıma girdiğinde usulca içine yerleştiği kalbimin anahtarıydın. Ondan başkası içini açıp giremezken sen hiçbir şey yapmana gerek kalmadan gelip annenin yanına yerleştin.”

Düşünmeden edemedim. Asya bir gün bu videoyu izlediğinde yanında biz olur muyduk acaba? Yanındaysak da evli mi olurduk, yoksa bugünkü gibi ayrı mı? Belki ikimiz bir arada, Asya'nın yanında bulunabilecek bir halde bile olamayabilirdik.

“Doğum günün kutlu olsun gözbebeğim. Seni çok seviyorum, hep seveceğim.” Son sözlerinin ardından yeniden göz göze geldiğimizde aynı anda iç çektik. Bununla söyleyeceklerinin bittiğini anladım. Yutkunarak gözucuyla yarısına kadar yanmış olan mumu gösterdim. “Söndürün.”

Yekta, Asya'nın belinden destek vermeye devam ederek onu masaya doğru yaklaştırdı. Bunu yaparken kendisi de hafifçe eğilmek zorunda kaldı. Mumun alevi ile Asya'nın yüzü arasında hatırı sayılır bir mesafe bıraktı. “Asya,” diyerek bakışlarını pastadan ayırmayan kızımın dikkatini çekmeye çalıştım. “Üf yap anneciğim,” dedikten sonra beni taklit etsin diye üflemiş

gibi yaptım. Tabii bu çok umurunda olmadan bir anda elini muma doğru uzattı.

Panikle yerimde doğrulurken Yekta son anda Asya'yı mumdan uzaklaştırdı. Etrafındaki her şeye dokunmak için deliren kızımın yaptığını taklit etmesini beklemek biraz da benim hatamdı. "Neyse." Muma doğru hafifçe üfleyp alevini söndürdüm. Asya sanki kendisi söndürmüş gibi bir sevinçle ellerini çırpıp kıkır kıkır güldü.

Bunun üzerine Yekta da gülüp Asya'yı yanağından öptü. Yetmemiş olacak ki diğer yanağını da öptü. Yanaklarından başlayan öpücükler boynuna indiğinde yüzü bir süre orada duraksadı ve ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Bu ne güzel koku kızım?" dedi. "Bir bebek bu kadar güzel kokar mı?"

Bebek kokusu gibi bir gerçek vardı ki bence bu dünyadaki en huzur veren kokular arasındaydı.

Asya huylanmış olacak ki omzunu havalandırıp kafasını Yekta'nın yüzünü gömdüğü tarafa doğru yatırdı. Yine de yüzündeki neşeli gülüş bu durumdan memnun olduğunu belli ediyordu.

Telefonun ekranına dönen bakışlarım videonun beş dakikaya yaklaştığını gördü. Artık videoyu kapatma vakti gelmişti. Videoyu sonlandırarak kameradan çıktım. Telefonunu ona geri uzatacakken ana ekrandaki duvar kâğıdı dikkatimi çekti. Kaldı ki dikkat çekmeyecek gibi de değildi. Duvar kâğıdındaki Asya ile benim bir fotoğrafımdı. Odamda çerçeveli bir halde duran, ikimiz de uyurken çekilmiş olan o fotoğraftı. Asya'nın hastalandığı gün fotoğrafını çektiğini hatırlıyordum.

Fazla oyalanmadan ekranı kapatıp telefonu masaya bıraktım. Yekta ve Asya kendi hallerinde oyun oynarlarken, ben de Yekta'nın getirdiklerinin arasından bir bıçak buldum ve pastayı dilimlemek üzere önüme çektim. Bir gözüm ikisinin üstündeydi ve Asya'nın işaretparmağıyla Yekta'nın yüzündeki bazı noktalara dokunmasını izliyordum. Yekta da Asya'ya dokunduğu yerin ne olduğunu söylüyordu. Burnuna dokunduğunda burun diyordu. Bunları öğrenmesi için çok erkendi ama çabasının hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

Parmağı dudağına gittiğinde ise Yekta kaşla göz arasında minik parmak ucuna bir öpücük bırakıyordu. Tabii küçük hanım bundan keyif aldığı için parmağı sık sık Yekta'nın dudaklarına gidiyordu.

Engelleyemediğim bir tebessümle pastayı altı eşit parçaya böldüm. Pasta dilimlerini tabaklara yerleştirirken Asya için bir dilimi yarıya bölerek daha

küçük bir parça ayarladım. Yekta'nın önüne onun için bir tabak bıraktım. Çatalı ve içeceği ayarlarken Yekta, Asya'nın diliminin olduğu tabağı da kendi önüne çekti.

“Ben yediririm,” dedim.

“Sen kendi tabağınla ilgilenip rahat rahat ye, ben yediririm,” dedi. Asya için bebeklere özel üretilmiş çatal kaşık seti getirmişti. Bu kadar detayları düşünmüş olması her bir ayrıntıda beni iyice şaşkına çeviriyordu. Böyle şeyler beklemiyordum.

“Asya yemek yerken ortalığı dağıtmayı sever. Emin misin?”

Hiç tereddüt etmedi. “Eminim,” dedi sakın bir gülümsemeyle. “Dağıtsın, ne olacak?”

Tam o an kızım beni haksız çıkarmayarak Yekta'nın önündeki pastaya elini daldırdı. Bıçakla dilimlenerek alınması gereken dilimi Asya eliyle bölüp aldı. Sıkıca yumruk yaptığı elindeki pastayı ağzına götürürken Yekta'nın bir anlık hayretle Asya'yı izlediğini gördüm. “Tam olarak bundan bahsediyordum.”

Elindeki pastanın kreması biraz çenesine, biraz kıyafetine bulaşırken Asya ağzına aldığı küçük dilimi iştahla çiğnemeye başladı. Bu esnada elinden düşen kek parçaları Yekta'nın siyah pantolonuna dökülüyordu. “Sadece bir saniye gözlerimi ayırmıştım,” dedi.

“Daha bu ne ki? Bazen o kadar batıyor ki üstü, o mu yemeği yiyor yemek mi onu yiyor hiç anlamıyorum. Ama çok müdahale etmek istemiyorum. İnce motor becerilerinin gelişmesi için kendisinin yemesi daha doğru.”

“Üstü başı temizlenir ne de olsa.” Kafamı onaylarcasına salladım. Yekta'nın önüne pasta dolu başka bir tabak bıraktım. Çatalını ve getirdiği içeceklerle doldurduğum bardağı da bıraktıktan sonra çatalımı alarak kendi önümdeki tabaktan çatalıma biraz pasta aldım. Tadını merak etmiyorum desem yalan olurdu. İştahlı iştahlı yemeye devam eden Asya'ya bakınca güzel olduğunu düşünüyordum ama benim kızım yumurta hariç her şeyi aynı iştahla yiyordu zaten.

Ağzıma attığım lokmayı çiğnerken Yekta'nın bakışları merakla üzerimde toplandı. Ağzıma yayılan tat beklentimin çok daha üstündeydi. Pek şekillendirilememiş o görüntüye rağmen tadı çok güzeldi. Çikolata ve meyve karışımı dilime dağılırken lokmamı yuttum. Gözlerini benden saliselğine dahi ayırmayan Yekta'ya, “Güzel olmuş,” demekle yetindim. *Çok güzel olmuştu.* Ama fazla övmek de istemiyordum.

“Sen güzel dediysen o çok güzel falandır,” dedi içimi okur gibi bir edayla. “Kendine yedirip dile getirmezsın.” Hâlâ beni çok iyi tanıyordu ve bu çok can sıkıcıydı.

“Hiç de bile. Sadece güzel, çok kısmı yok. Sadece güzel buldum.” Bunu söylerken çatalıma tabaktaki pastadan az öncekine kıyasla daha büyük bir parça aldım. Yekta’nın bakışları anlık olarak çatalıma düştüğünde dudağı kıvrıldı, alayla baktı. “Ben öyle düşünmüyorum. Bence çok beğendin.”

Dudak bükerek kafamı iki yana salladım. “Çok daha güzellerini yemişimdir.”

“Bu işin ustasından bile güzel yapmışımdır,” dedi buram buram bir egoyla. Çenesiyle hunharca pastaya dadanmış olan Asya’yı işaret etti. “Bunun en büyük kanıtı avuçlaya avuçlaya yiyen kızımız.”

“O her şeyi böyle hunharca yer.” Biz bunları konuşurken Asya ellerine bulaşmış olan pastayı yalamak suretiyle yiyordu. Ah be anneciğim, ne olurdu pastayı bu kadar iştahlı yemeseydin? Şimdi fırsat buldukça pastasını överdi bu adam.

“İnanmam,” dedi cıklayarak. “Ya sen Asya’yı saatlerdir aç bırakıyorsun da kızımız kıtlıktan çıkmış gibi ilk bulduğu yiyeceğe atlıyor ya da ben pastayı güzel yaptım.”

“Daha gelmeden önce emdi. Ben kızımı aç bırakmam, Yekta.”

Bunun tuzak olduğunu ancak birkaç saniye sonra fark edebildim. Dolaylı yoldan ikinci seçeneğini onaylamış gibi olmuştum. Bu, Yekta’ya tarifi imkânsız bir zevk verirken oflayarak gözlerimi devirdim. Çatalımdaki pastayı ağzıma götürürken, “Tamam, cidden güzel olmuş ama bu kadar. Daha fazla zorlama sen de şansını,” dedim.

“Tamam,” dedi mutlu mutlu. Gülmekten gözleri kısılmıştı ki genelde çok güldüğünde olurdu bu. Bakışlarım dudağındaki gülüşe düşecek gibi olduğunu anladığım an hemen buna engel oldum ve Asya’ya baktım.

Elleri iyice batmıştı. Onu temizlemek için bir şey ararken gözüm masanın diğer ucundaki ıslak mendil paketine kaydı. Ayaklanıp ona uzanırken bir süredir sessizce yatan kediden tiz bir miyavlama sesi duyuldu. Asya solunda kalan kedinin sesini duyar duymaz o tarafa döndü. Pasta ve kremaya bulaşmış elini kediye doğru uzattı ancak Yekta’nın kucağında olduğu için hem yüksekte kalmış hem de kolu ulaşmamıştı. Buna rağmen kediye bakıp gülmekten geri durmadı.

“Bu kedinin hâlâ bir ismi yok,” dedi Yekta.

Paketten iki tane ıslak mendil çıkardım. “Koysaydın bir tane.”

“Beraber koyarız diye düşündüm.”

“Niye?”

“Bizim değil mi?”

Ağzımın içinde, “Senin aslında,” diye geveledim. Elimdeki ıslak mendillerle beraber masanın etrafından dolaşarak Yekta’nın yanına ulaştım. Asya’nın sağ elini yakalayıp temizlemeye başladım.

“Bizim,” diye düzeltti beni yüzünde ciddi bir ifadeyle beraber. “Senin, benim ve Asya’nın.”

Elini kaçırmaya çalışarak bana zorluk çıkaran Asya’nın kolunu Yekta nazik bir şekilde tuttu. “Aklımda bir isim yok,” dedim bu kez.

“Benim de yok.”

Asya’nın bir elini temizlerken o diğer elini kediye doğru uzatıp işaret ve başparmağını birbirine sürterek, “Pisi pisi,” dedi. Sondaki harfi biraz yuvarlayarak söylediği için sesi daha çok *pis pis* demiş gibi çıkmıştı. Bu da söylediği yeni kelimelerden birisi sayılırdı.

“Evet kızım,” diye onayladı Yekta. “Pisi pisi diye çağırıyoruz kediyi.” Ben pastayı dilimlerken bunu Yekta’nın ona öğrettiğini duymuştum. İlk kez onun öğrettiği bir şeyi tekrarladığından dolayı siyaha yakın koyu kah-verengi gözlerinde bir parıldama belirmiş, mutluluğu gözlerine yansımıştı. Bunun sevincinden olsa gerek, Asya’nın yanağına sert bir öpücük bıraktı. Sonra bunun canını acıtacağını düşünerek, “Özür dilerim,” dese de bu acının Asya’nın pek umurunda olduğu söylenemezdi.

Bir kez daha, “Pisi pisi,” diyerek kediyi çağırdı.

“Asya buldu bile adını. Pisi olsun adı.” Bir kediye verilebilecek en klişe isimlerden birisi olsa da sonuçta Asya’nın ağzından dökülmüştü.

Gülümsemeye devam ederken bakışları bana çevrildi. “Olsun,” derken öyle saf bir mutluluk hâkimdi ki onda, neredeyse gözlerine bakmaya devam ederken ben de gülümseyecektim.

Asya’nın iki elini de güzelce temizledikten sonra ikisinin yanından uzaklaştım. Yeni hatırlamış gibi bir edayla, “Şuradaki kutuda Asya’nın hediyesi var,” dedi. “Açsana.”

O diyene kadar ben de hediye kutusunun varlığını unutmuştum. Kutuyu önüme çekerek kurdelesinden sarkan ipi tuttum ve kurdeleyi çözerken hediye Asya’ya olmasına rağmen vücuduma heyecan kırıntılarının yayıldığını hissedebiliyordum. Kurdeleden kurtardığım kutunun kapağını tek

seferde kaldırdım. İlk başta iki tane prenses tacıyla karşılaştım. Biri epey büyük, biri ona kıyasla çok daha küçüktü. Lila tonlarında, parlak, mücevheri andıran taşlarla bezenmiş taçların altında özenle katlanmış bir elbise duruyordu. Sıradan bir bebek elbisesi değildi. Taçtaki taşların rengiyle uyumlu, tüllü ve taş işlemeli bir elbiseydi.

Önce taçları elime alarak havaya kaldırdım. Yekta ayaklanarak ikisini de elimden aldı. “Bu prenses kızımın, prenses tacı.” Küçük tacı Asya’nın kafasının üstüne yerleştirdi. Seyrek saçlarının arasına takılan taçla beraber Asya elini o taca götürmeden edemedi.

“Kızıma prenses tacı almışken annesinin kraliçe tacı eksik mi olsun?” derken elindeki diğer tacı da benim saçlarımın arasına yerleştirdi. Bu taç diğerinden daha gösterişli görünüyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp yanaklarımın içini ısırırken, “Bu durumda senin de kral tacın olması gerekiyor. Nerede?” diye sordum.

“Yok.” Geri çekilip parmak uçlarıyla nazikçe dokunarak saçlarımın arasındaki tacın duruşunu düzeltti. Çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi kaşları hafifçe çatılıp olabildiğince odaklanmıştı. “Henüz kral olmaya layık olmadım. Kraliçem beni ne zaman kral olmaya layık görürse o zaman tacımı takarım.”

Elimle saçlarımın arasına yerleşen tacı yokladım. “Bu elbise kızımın ilk prenses elbisesi.” Bu noktada bakışları tereddütle beni yokladı. “Umarım öyledir.” Öyle olmasa da gözlerimi kapatıp açarak onu onayladım. “Annesi kendi elbisesini biraz beklemek zorunda çünkü beni kral olmaya layık görüp o yüzükleri taktığında nikâh masasına oturduğumuz gün giyecek. Tabii kızım da bu elbiseyi o gün giymeli.”

Asya hevesle kafasından çekip aldığı tacıyla uğraşıyordu. Elim taçtan uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Sessizliğime karşılık Yekta, “Bir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi.

“Söyleyecek bir şeyim yok zaten şu an.”

Geleceğe dair kendi kendine pek çok hayal kuruyordu da onlar bir gün gerçekleşebilecek miydi acaba? Bir gün Yekta’ya karşı içim soğuyacak mıydı?

“Gel güzelim,” dedi Asya’ya. “Biz pastamızı yemeye devam edelim.” Tekrardan yerlerine oturdular. Ben de kafamdaki tacı kutusuna özenle yerleştirip bir süre Asya’ya aldığı o tatlı elbiseyi inceledim. Asya’nın üzerindeki duruşunu hayal ettikten sonra güzelce katlayarak yerine bıraktım.

Artık refleks konusunda tecrübelenmiş olan Yekta, Asya'nın iki elini de sıkıca tutarak pastayı ona kendisi yedirmeye başladı. Bu kez hiçbir yer batmazken elleri tutulduğu için başta mızızlanan Asya da on saniyede bir ağzına pasta geldiğini görünce, babasının kucağında usluca durmaya karar vermiş olmalıydı.

Yeniden yerime otururken, “Nesrin bugün beni görünce yolunu çevirdi. Bununla bir alakan olabilir mi?” diye sordum Yekta'ya. Olayın yaşandığı an bunu Yekta'ya sormayı aklıma kazımıştım.

Öylesine rahat bir şekilde, “Evet,” diye cevap verdi. Gayet olağan bir şeymiş gibi, Nesrin'in koca çenesini kapatmak kolay bir şeymiş gibi...

Oturduğum yerde bacaklarımı kendime çekip dizlerimi masanın kenarına yasladım. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip parmaklarımla uğraşmaya başlarken engel olamadığım bir şaşkınlıkla, “Nasıl?” diye sordum. “Nasıl yapabildin? Bu mahallede kimse o kadının çenesini kapatmayı beceremedi.” Kocasını bile yapamıyordu bunu.

Yekta, Asya'nın çatalına ufak bir parça pasta aldı ancak bakışları bana dönüp sorduğum soruya cevap vermekle meşgulken, o dilim bir türlü Asya'nın ağzına ulaşamadı. “Benim de kendime göre yöntemlerim var. Bu saatten sonra sıkıyorsa yanına gelip tek bir kelime etsin. Bakalım ne oluyor sonrasında?” Nesrin'in tek kelime edemeyeceğinden o kadar emindi ki bu beni daha da meraklandırıyordu. Nesrin'in çenesini bu kadar sıkı bir şekilde kapatacak ne olabilirdi?

“Ya söylesene! Çatlayayım mı meraktan?” Bu esnada bir türlü kendisine ulaşamayan pastaya ulaşmak Asya'ya düştü. Kocaman açtığı ağzıyla kafasını çatala doğru uzatıyordu. Mesafe çok olduğu için çabası boşa çıkıyordu. Yekta'nın gözleri benim üzerimde olduğu için Asya'nın bu komik çabasının farkında değildi.

“Senin canını sıkarsa oğlunun haftanın belli günlerinde düzenli olarak eskorta gittiğini tüm mahalleye yayacağımı söyledim. O korku ona ömür boyu yeter.” Şaşkınlıkla ağzım aralanırken dudaklarımın arasından histerik bir gülüş çıktı.

“Gerçekten eskorta mı gidiyormuş?”

Kafasını salladı. “Bazen haftada dört gün, bazen de üç gün. Uçkuru ne zaman düşerse artık.”

Sorun şuydu ki Nesrin'in oğlu evliydi. Üstelik evli olmasına rağmen bana bel altı laflar atanlardan bir tanesi de oydu. Bunu denk geldiğim yerde

karısına söylediğimde beni ayıplayıp suçlamıştı. Gelininden tutun kaynasına kadar çok tuhaf bir aileydi.

Buruşturduğum yüzümle, "Iyy," diye mırıldandım. "Kusacağım şimdi. Karın var senin hayvan herif."

Bu esnada hâlâ bir umutla pastaya uzanmaya çalışan Asya beni güldürdü. "Pastayı versene Asya'ya. Perişan oldu çocuğum pastaya ulaşacak diye."

Yekta ancak benim uyarımla bunu fark edince hızla çatalı Asya'nın dudaklarına götürdü. "Pardon kızım," dediğinde bu komik suçlu ifadesi beni daha çok güldürdü.

"Peki sen bunu nasıl öğrendin?"

"Dışarıda arkadaşına ballandıra ballandıra anlatırken duydum. Sabahın köründe eskorttan döndüğünü, akşamın nasıl geçtiğini anlatıyordu pezevenk." Yüzüm iyice buruşurken cidden kusacağımı düşündüm. Bir de bunun için para mı veriyorlardı?

"Bana her fırsatta ahlak dersi veren kadının biricik oğluna bak sen," diye mırıldandım. Daha kendisi vatana millete hayırlı bir çocuk yetiştirememişken gelip benim bekâr anne olmama, çocuğumu büyütme şeklime laf ediyordu.

"İnsanda ne eksikse oradan vurur diğer insanları."

Yekta'yı onaylarcasına kafamı salladım. Kendimi bir anda, "Hayatında hiç eskorta gittin mi?" diye sorarken buldum. Saçma bir soruydu belki ama bence bir erkeği tanımanın en iyi yolu onun bu tarz şeylere olan tutumunu bilmekten geçiyordu. Mesela iki yıl önceki Yekta'yı tanıyordum ama şimdiki Yekta'yı çok da tanıdığım söylenemezdi. İki yılda Amerika'da kim bilir neler yapmıştı? Nereden bilebilirdim ki?

Yekta yüzüme tuhaf bir bakış attı. Bu soruyu en az benim kadar onun da saçma bulduğunu bu bakıştan anlamış oldum. "Ne diyorsun, Beliz?" dedi aynı garipseyişle. "Ne işim olacak eskortla?"

"Diğer erkeklerin ne işi varsa senin de o olacak," dedim omuz silkerek. "Sen hep libidosu yüksek bir adamdın. İki yıl boyunca Amerika'da hiç mi bir beraberlik yaşamak istemedin?"

Benim rahatça sorduğum bu sorular sanki onu şoka uğratıyordu. Şaşkınlıkla beraber öfke de vücuduna yayılıyordu. Kasılan bedeni ve bana hiç çekinmeden attığı ters bakışlar bunun habercisiydi. "Aynı soruyu ben sana sormuş olsaydım şu an burayı yakıp yıkardın, Beliz. Söylediğin şeyleri senin kulağın duyuyor mu?"

Bakışlarımı kaçıırken bir kez daha omuz silktim. “Cevap vermek bu kadar zor olmasa gerek.”

“Ulan cevap vermeye değer bir soru mu sence bu? Asla öyle bir şeye kalkışmayacağımı biliyorsun ama sırf beni delirtmek için soruyorsun! Ben bilmiyor muyum seni, Beliz?” Belki de biraz haklıydı. Bilmiyordum... Bilmiyordum ve bu bilinmezlikten çok sıkılmıştım.

“Merak ettiğim için sordum, olamaz mı?”

“Olamaz!” diye çıkıştı. “Anlıyorum bana olan öfkeni, anlıyorum her şeyi ama haddini aşmaya başlıyorsun. Sana oradayken aklımdan çıkmadın diyorum, bana hiç mi başkasıyla beraber olmak istemedin diyorsun. Sen içten içe bana inanıyorsun da bunu kendine yediremiyorsun. Kendine yediremediğin için saçma sapan sorularla bana yükleniyorsun. Kendine olan hıncını her defasında benden çıkarıyorsun.”

“Sana güvenmiyorum, Yekta.”

“Sen biz beraberken de bana güvenmiyordun, Beliz.” Bu sözleri söylediği esnada az önce bana çıkışan ses tonu durulmuştu aniden.

“Sen o güveni kendi ellerinle yok etmiştin.”

“Bunu yapan ben değildim ama neyse,” dedi yatıştırıcı bir tonda. “Neyse, Beliz. Evet bendim, kusura bakma. Gördüğün üzere şimdi de hatalarımı düzeltmeye çalışıyorum.”

Göğsü derin nefeslerle kalkıp inerken, bakışları benden uzaklaşıp etrafı izlemeye başladı. Dişlerini sıkıyordu ve bu, çene hatlarının keskince belirginleşmesine neden olmuştu. Altdudağımla ısırırken belli belirsiz bir sesle, “Kusura bakma,” dedim. Ne için dediğimi bile bilmiyordum. Belki de demeliydim. Belki de demeliydim. Hiçbir şeyden emin değildim.

Öfkesi az da olsa sönerken bakışlarının yumuşadığına anbean şahit oldum. Soluğunu sertçe bıraktı. Gözleri yüzüme çevrilmeden önce diliyle dudağını ıslattı. “Yapma böyle,” dedi yumuşak bir tonda sakince. “Ben sana ulaşmaya çalıştıkça duvar örme. Kendini bana bırak. Söz veriyorum seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Şerefim üzerine yemin ediyorum.”

Ellerimle uğraşmaya devam ederken kendimi boşlukta savruluyordum gibi hissediyordum. “En fazla bu kadar oluyor, Yekta. Sen sanıyorsun ki ben sana hiç tolerans göstermiyorum. Sanıyorsun ki bana ulaşacağın tüm yolları ellerimle bozuyorum. Ben sana fazlasıyla fırsat bile tanıyorum. En basitinden şu an buradayız. Sana şans tanımasam burada kızınla tek başına oturuyor olurdun. Sana ilk başta söylediğim gibi yanınızda bulunmazdım.

O lafımı dahi yuttum bak, her anda üçümüzüz. Bunlar benim için kendimden verdiğim birer ödün ve inan bana, kendimi her seferinde çok kötü hissediyorum. Beynimin içinde bir ses beni azarlayıp duruyor.”

Bir anda her şeyi ardımda bırakıp ona koşamazdım, koşamıyordum da. Olmuyordu.

Yeni bir umut ışığını yakalamışçasına hevesle, “Ama kalbin tam aksini istiyor, değil mi? O yüzden şu an buradasın,” dedi.

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. İçten içe onaylamış olsam da bunu görmesini istemedim fakat beni hâlâ çok iyi tanıyan Yekta saniyesinde anladı. Bundan kaçmak istercesine, “Her neyse,” dedim. “Saat geç oluyor.”

“Ne kadar kaçsan da en sonunda yakalanacağın kişi yine ben olacağım. Ne kadar kaçsan da en sonunda yine benim kollarımın arasında olacaksın.”

Onu duymazdan gelerek ayaklandım. Yekta da duymazdan gelmeme rağmen sesinin ve söylediklerinin zihnimde gezindiğini biliyormuşçasına bir rahatlıkla ayağa kalktı. Kucağındaki Asya ayağa kalkmanın etkisiyle kafasını eğip aşağıda kalan kediye baktı. “Pisi pisi!”

Her şeyi hazırlayan Yekta, yine her şeyi kendisinin toplayacağını söyleyerek Asya’yı bana devretti ve masadakileri toplamaya başladı. Kamelyanın diğer tarafından çıkarıp görüş açımı soktuğu piknik sepeti bende gülme isteği uyandırmıştı ki bunu fark ederek, “Gülme,” deyip beni uyardı.

Onun gülme demesi benim daha çok gülmek istememe sebep oldu. Kısık sesle gülerken, “Ya da gül,” dedi. “Böyle güzel güleceksen hep gül.”

Gülüşüm yavaşça sessiz bir iç çekişe döndü. Yekta ortalığı toparladıktan sonra beraber ön bahçeye doğru yürümeye başladık. Saatin kaç olduğundan bihaberdim ama birlikte bir saatten fazlayı devirdiğimizden neredeyse emindim. Yekta hemen yanımda hediye kutusunu ve piknik sepetini taşıyordu. Kediye montunun iç kısmındaki geniş cebe yerleştirmişti. Ön bahçeye ulaştığımızda cebimden çıkardığım anahtarla evin dış kapısına ulaşım anahtarı yuvasına yerleştirdim. Kapıyı açtığımda Yekta içeriye doğru bir adım atarak, elindeki hediye kutusunu ve Asya için hazırladığı pastayı koyduğu kabı portmantoya bırakıp tekrar evden çıktı.

Kapının önündeyken arkamı dönüp bir adım kadar uzaklıktaki Yekta’ya baktım. Ne diyeceğimi bilemezken o gayet mutlu bir şekilde ikimize bakıyordu. Mutlu olurdu tabii. Asya’nın ilk doğum gününü bir şekilde kutlamıştı ve ben yanındaydım. “İyi geceler o zaman?” dedim sorarcasına.

“İyi geceler,” dedi. Bize doğru yarım adım atarak yaklaşıp Asya’nın elini tuttu. Asya bir elinde hâlâ tacını tutuyordu. “İyi geceler, Parla’m. Hemen uyu, annene zorluk çıkarma.” Sözlerini bitirdikten hemen sonra Asya’nın yanağına bir öpücük bıraktı.

Asya sevinçle kıkırdayıp kafasını göğsüme yasladı. Gür kirpiklerinin altından babasına bakarken yumruk yaptığı elini ağzına götürdü.

Yekta sevgi dolu bir bakışla onu izledi birkaç saniye boyunca. Ardından bakışları yüzüme çevrildiğinde tek nefeste, “Bir şey yapacağım, muhtemelen çok kızacaksın. O yüzden hemen kaçıp gideceğim,” dedi. Ne olduğunu anlamlandırmak istercesine kaşlarım hafifçe çatılırken Yekta hiç beklemediğim bir anda, dudaklarını yanağıma bastırdı. Hiç beklemediğim için aniden donakalırken sıcak dudaklarının tenimde bıraktığı iz, yanağımın uyuşup karıncalanmasına neden oldu.

Dudakları yanağımda ne uzun süre kaldı ne de hemen uzaklaşıp gitti diyebileceğim kadar kısa. Öpücüğü bırakıp uzaklaşması birkaç saniyeden fazla sürdü. Hâlâ dudağının hissiyatı yanağımdan kaybolmamışken, Yekta arkasını dönüp adeta kaçarcasına uzaklaşmaya başladı. “İyi geceler güzelim,” diye seslendi kaçıp giderken.

Kendime geldiğim ilk an arkasından, “Pislik!” diye bağırdım.

Bu onun sokakta yankılanacak bir kahkaha atmasına sebebiyet verdi. Hızlı adımlarla uzaklaşırken kafamı onaylamazcasına iki yana salladım. Lisesi âşıklar gibi ufak bir öpücüğe hızlanan kalbime sakin olması için telkinlerde bulunurken, Asya’nın kıkırtısı bir melodiyi andırırcasına kulaklarıma doldu.

Bakışlarım bana gülerek bakan kızıma kaydı. Gayriihtiyarı ben de gülerken, “Çok mu hoşunuza gitti küçük hanım?” dedim.

Onaylarcasına daha çok gülüp göğsüme sindi. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümsemeyle beraber arkamı dönüp eve girerken, bu gece uyuyacağım uykunun huzurla beni kolları arasına alacağını biliyordum.

Bölüm YİRMİ DÖRT

1 Mart.

Bugünün önemi benim için kelimelerle anlatılamayacak seviyedeydi. Anne olmayı gönülden isteyen, dört gözle bebeğini bekleyen her anne için onu kucağına aldığı ilk gün kıymetliydi.

Aslında Asya için planlanan sezaryen doğum tarihi 7 Mart'tı. Onu ne 7 Mart'tan önce ne de sonrasında bekliyorduk. Doğumdan önce son kontrole gittiğim esnada sancılar beni hastanede yakalamıştı. O gün uyan-
dığımda can yakıcı kasık ağrısı hissetsem de bunu doğumun yaklaşmasına yormuştum. Hastanede doktorumu beklerken bedenimi iki büklüm edecek sancıların başlamasını asla beklemiyordum.

Şans mıdır bilinmez o gün kontrole tek başıma gitmiştim ki bu çok nadir olurdu. Kontrole giderken gelmemeleri için ısrar etsem de mutlaka birisi bana eşlik ederdi. O gün kimse yanımda değildi. Aslında kontrole gideceğimi bilmemelerinden kaynaklı olabilirdi çünkü herkesin önemli sayılabilecek işleri varken onlara engel olmak istememiştim.

Hamilelik sürecim boyunca kendimi yeterince yük oluyormuş gibi hissetmiştim zaten. Herkesin önceliği bendim ve bu onlar için önemli olan şeyleri bile göz ardı edip benimle ilgilenmelerine neden oluyordu. İster istemez kendimi suçlu psikolojisine sokuyordum. Onlar ailem bile olsa bu süreçte yanımda olması gereken ve bebeğimizle ilgili her şeyle ilgilenmek zorunda olan tek bir kişi vardı; ailem değil, Yekta.

Yekta yoktu ve ben bekâr bir anne adayı olarak hamilelik sürecim boyunca aileme karşı kendimi hep mahcup hissetmiştim.

O gün hastanenin koridorunda beni iki büklüm eden sancıların Asya'nın gelişinin habercisi olduğunu doktorumun yanına girdiğimde öğrenmiştim.

Acil bir doğuma alınmıştım ve çıktığımda herkes başımdaydı. Böyle bir durumda yanımda olacak herkes bir odanın içerisindeydi, tek bir kişi hariç.

Zor bir süreçti. Başından sonuna kadar zor bir süreçti ama en yıkıcı anın, uyandığımda hastane odasında onu görememek olacağını yaşayana kadar tahmin edememiştim. Ondan nefret eden Beliz, o gün kızı kucağına verildiği ilk an Yekta için hüngür hüngür ağlamıştı. Dökülen gözyaşları Yekta'nın yaptığı hiçbir şeye değil de orada olmayışınaydı.

O yüzden her şeyi bir kalemde silip geleceğe odaklanmak kolay değildi.

Şimdi doğduğu günü dün gibi hatırladığım kızım bir yaşına girmişti. Kucağıma verildiği ilk anki ağlayış sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Sıcak bedeninin göğsümdeki hissi hâlâ orayı ısıtıyordu. Koskoca on iki ay geçmişti. Dile kolaydı belki. Bu süreçte sadece bir bebek büyütmemiştim. Kendim de büyüyüp olgunlaşmıştım.

Çünkü artık bu hayatta büyük bir sorumluluğum vardı. Bireysel olarak hareket etmiyordum. Bir adım atacaksam tek kişi olarak değil, iki kişi olarak düşünmeliydim. Kendimden önce onun iyiliğine odaklanmalıydım. Dünyaya bir birey getirmektense onu büyütme daha zordu. Herkes doğururdu ancak herkes anne olmayı hak edebilir miydi, orası muammaydı.

Ve ben ne olursa olsun geriye dönüp baktığımda iyi bir anne olabildiğimi düşünüyordum. Kimine göre o kadar iyi değildim belki ama bana göre iyiydim ve bu yeterliydi. Önemli olan, her gün daha da iyisi olabilmek adına çabalamaktı.

Bugün, dün geceki kutlamanın ardından neredeyse işe geç kalacak bir saatte uyanmıştım. Hızlı bir şekilde hazırlanmış -ki bu sırada Asya huzurlu uykusuna devam ettiği için onu öpüp koklayamamıştım- işe gitmiş ve bir saat önce eve gelmişim. Eve gelir gelmez ilk karşılaştığım şey, Aktan'ın elinde tabakla ortalıkta gezindiği idi. Tahmin edilmesi hiç güç olmayacak bir şekilde tabağında Yekta'nın Asya için hazırlayıp fazlasını ben ve Asya yiyelim diye burada bıraktığı pastadan kalan dilimler vardı.

Hunharca pastaya saldıran kardeşime çıktığımda, "Ne var ya?" diye yükselmişti. "Annem yaptığı pastaya elini sürdürmüyor. Ben de dolapta bunu buldum. Yiyorum," diyerek kendini temize çıkarmaya çalışmıştı bir de.

Böylelikle kızımın babasının ona yaptığı ilk pastası dayısının midesine inmişti. Neyse ki anlayacak yaşta değildi de evde kıyamet kopmamıştı.

Ben eve gelene kadar annemle ablam her şeyi halletmişti. Yaş pasta başta olmak üzere tuzlu ve tatlı birçok çeşit yiyecek hazırlamışlardı. Ablamın eşinin ailesi, biz, Simay ve annemin gerginlikler geçsin diye davet ettiği

Selinaylar olacaktık sadece. Annem ilk torununun, ilk doğum günü için o kadar heyecanlıydı ki aklına gelen herkesi çağırmak istemişti.

Fazla insanın gelmesini ben istememiştim. Zaten çoğu dedikodu uğruna gelen insanlardı. Üstelik durmadan kızımı kucaklayıp onu öpüp duracaklardı. Asya ilgiyi sevse de aynı zamanda çok sabırsız ve sıkılgan bir bebektir. İlginin de fazlasından sıkılıyordu. Bir keresinde o kadar çok kişinin içine bebeğimle beraber girmek gibi bir hata yapmışım ve günlerce yüzü, vücudu kızarıp gezmişti.

Çok öpülmek hassas teninde birkaç gün kalan izler bırakıyordu. O günden beri Asya'yı çok yakın olmadığımız insanlara daha az yaklaştırır olmuştum.

Saat henüz erken olduğu için evde biz bizeydik. Ne Asya ne de ben kutlama ruhuna girmiştik zaten. İkimiz de pijamalarımızla oturuyorduk. Asya yeni uyandığı için uykulu bir halde kucağımda oturmuş etrafı izliyordu. Canavarlaşmadan önce sakın geçen birkaç dakikanın içerisindeydik.

Salonda annem, ablam, ben ve Asya vardık. Annemle ablam gündüz kuşağından bir programı pürdikkat izleyip üzerinde tartışıyorlardı. Ablamın ayva göbeğini andırırcasına görünen göbeği, vücudunu ikinci bir deri gibi saran elbisesinden bir hayli belli oluyordu. O tatlı göbeği kendi hamileliğim sırasında da çok seviyordum.

"Aman," dedi annem isyan eder gibi. "İyice suyu çıkmış bu ülkenin. O onun karısıyla kaçıyor, o onun kocasıyla kaçıyor. İnsanlığa olan inancımı kaybediyorum valla."

Ablam onu onayladı. "Bir halt yiyeceksen boşan da ye."

"Yok, yok. Azmış bunlar, azmış."

Gözucuyla pek ilgilenmediğim programa baktığım esnada, yemek masasının üstünde duran telefonumun ekranı gelen bildirimle beraber aydınlandı. Sandalyelerden birine oturmuş Asya'nın uykusunun açılmasını ve ona mama hazırlamayı bekliyordum. Yemek yemeyi reddettiği tek an, uykulu olduğu andı. Uykudan yeni uyandığı dakikalarda genelde çok sinirli oluyordu.

Gelen mesajın Yekta'dan olduğunu görünce kilidin açılması için kame-rayaya yüzümü okutup mesajlara girdim.

Yekta: Ne yapıyorsunuz?

Bazen gün içinde böyle yazıp bizi sorduğu oluyordu. Bazen de arıyordu. Eğer o gün benden o yüzü bulabilmişse ikimizin fotoğrafını istediği de oluyordu. Tabii yalnızca Asya'ninkini yolluyordum.

Mesaj yazmak yerine doğrudan kamerayı açtım, telefonu havaya kaldırdım ve Asya'yla sadece bacaklarımızın görüldüğü bir fotoğraf çekip Yekta'ya gönderdim.

Uzun bir süre Yekta'dan herhangi bir mesaj gelmedi. O kadar uzundu ki bu esnada Asya'nın uykusunun açıldığından emin olmuş, ona mama hazırlamıştım. Asya mamasını iştahla içerken hemen yanı başında oturmuş onu izliyordum. Minik elleriyle zar zor tuttuğu biberona bazen destek olmak için tutmaya çalışıyordum ancak elime vurarak bana engel oluyordu.

Elinden alacağımı falan sanıyordu ya da emerken ona dokunulmasını istememesi gibi bir şeydi bu da. Yemek yerken bile rahatına düşkün bir hanım büyüyordu.

Elimdeki telefon titrediğinde bakışlarımı Asya'dan ayırarak telefonun ekranına çevirdim. Tahmin ettiğim gibi gelen mesaj Yekta'dandı.

Yekta: Şu an yanınıza gelemeyeceğimi sandığın için böyle yapıyorsun, değil mi?

Beliz: Ne alakası var?

Sadece sanmıyordum, direkt buraya gelemeyeceğini de düşünüyordum. Bu kez cevap çok beklemeden geldi.

Yekta: Çok alakası var. Deli gibi yanınızda olmak istiyorum şu an.

Beliz: Ama olamazsın. Biliyorsun.

Anında okuduğu mesajımın ardından yazıp yazıp silmeye başladı. Onu beklerken gözlerim arada Asya'yı yokluyordu. Mamasını içerken ara sıra çıkardığı mırıldanmalar haricinde, gözlerini fal taşı gibi açık bir halde etrafta gezdiriyordu. Bazen de nefeslenmek için olsa gerek biberonu ağzından saniyelik bir zaman dilimi kadar çıkarıyor, sonra kaldığı yerden devam ediyordu.

Yekta: Beliz bunlar son zamanlar.

Yekta yazdığı bu mesajın ardından sürekli silmek yerine yazdıklarını göndermeye devam etti.

Yekta: Sen beni bir kez kabul ettikten sonra hiçbir güç, gün içinde bir dakika bile beni senden ve Parla'dan uzak tutamaz. Şu an sizi göremediğim her dakikanın acısını ileride sizi evden çıkarmayarak çıkaracağım.

Okuduklarımın ardından derince nefeslendim ve parmaklarım klavye-
de gezinmeye başladı.

Beliz: Hadi oradan. Sen kimsin de evden
çıkamamıza izin vermiyorsun?

Ekranın karşısında sinirle iç çektiğini yanımda olmasa bile hissedebi-
liyordum. Hatta bundan çok emindim. Birkaç saniye sonra cevabı geldi.

Yekta: Mübalağa Beliz, mübalağa.

Yekta: Her lafımı didik didik edip içinden
tersleyecek bir şeyler bulup çıkarıyorsun.

Beliz: Terslemeyeceğim şeyler
söyle o zaman.

Yekta: Neyse.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi.

Yekta: Bir fotoğraf daha istiyorum.

Bu kez ikinizin de yüzü görünsün.

İçimden *oldu paşam başka isteğin* diye geçirirken gözlerim Asya'ya çev-
rildi. "Asya, buraya bak anneciğim." Adını duyan Asya biberonu ağzından
ayırmadan kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdi. Kamerayı açarak
bana baktığı anı kaçırmadan bir fotoğrafını çektim ve Yekta'ya gönderdim.

İkimizi istiyordu ama alabileceği tek fotoğraf biberonundan mamasını
içen Asya olabilirdi.

Bir süre yine mesaj gelmedi. Bu kez sohbette beklediğim için mesaj at-
madığı süre zarfında uygulamadan çıkmadığını, hâlâ çevrimiçi olduğunu
görebilmişim. Birkaç dakikadan fazladır fotoğrafa bakıyor olmalıydı ya da
ben duruma fazla iyimser bakıyordum. Başkasıyla mesajlaşıyor da olabilirdi.

Beklemeye devam ederken Yekta'dan nihayet bir mesaj geldi.

Yekta: Beliz ben çok özledim.

Beliz: Daha gece Asya ile beraberdin zaten.

Bir saat kızından ayrı kalınca onu deli gibi özleyen ben değilmişim gibi
gönderdiğim mesaj böyleydi. Gerçekten özleniyordu. Basit bir özlem de
değildi bu, bir saat bile günlere bedeldi sanki. Gün içinde ayrı kalmak böyle

hissettiriyorsa günlerce ayrı kalmayı hiç ama hiç istemezdim. Çalışmaya başlamanın en zor yanı da buydu. O yüzden bu kararımı sıkça sorguladığım oluyordu.

Yani aslında Yekta'nın özlemini anlıyordum ama ona karşı katı olan tarafım hep ona zıt gitmek için çaba sarf ediyordu.

Bakışlarım Asya'ya, aklım düşüncelere dalmışken elimdeki telefon bir kez daha titredi.

Yekta: Hâlâ şunu anlamıyorsun, yarım saat önce görsem yine özlerim. Beni de şaşırtıyor bu durum. Bu kadar kısa süre içinde ona böylesine bağlanacağım aklımın ucundan geçmezdi.

Devamı da geldi kısa süre sonra.

Yekta: Annesine olan sevdamız, özlemimiz yetmiyormuş gibi bir de kızına sevdalanıp özlemeye başladık.

Kendimi yeniden lise yıllarına dönmüş gibi hissediyordum. Belki de üniversite... Bundan hiç emin değildim. Yekta'ya kadar kimseyle konuşmadığım için lise flörtü nedir, o heyecan nasıldır bilmiyordum. Böyle heyecanları üniversitedeyken bana yazdığı ve sabaha kadar konuştuğumuz o ilk gece tadıp öğrenmiştim.

Şimdiyse o zamanların üzerinden beş yıl geçmemişçesine, o günlerdeki Beliz şu an anne değilmişçesine kendimi tutamasam birkaç mesaja sırtıta-
caktım. Hatta heyecanlanacaktım. Belki çoktan bedenim heyecanımı dışarıya yansıtmaya başlamıştı da.

Ne ara bu raddeye geldiğime inanamıyordum. Kendimi zorlamadıkça ona karşı eskisi kadar katı olamıyordum. Bunun için kendimi kastığım an o kadar fazlaydı ki.

Kafamı iki yana sallarken, "Kendine gel, Beliz," dedim. "Liseli gençler gibi bir mesaja heyecanlanıp sırtıtamazsın." Bakışlarım ben konuştuğum için gözlerini merakla yüzüme diken Asya'ya kaydı. "Annesin sen," diye ekledim bu sanki bir bahaneymiş gibi. Bahane olmalıydı.

Mesajını okusam da benden bir cevap gelmemesi üzerine Yekta bir mesaj daha attı.

Yekta: Akşam görüşürüz.

Muhtemelen bu mesajına görüldü atmak dışında bir şey yapamayacağımın da bilincindeydi. Yazdığından anladığım üzere akşam yine pencereye tırmanacaktı. Çocuğunu görmek uğruna yakında Örumcek Adam'a dönüşecekti.

Kendi düşünceme gülerken cevap yazmadan sohbetten çıktım. Uygulamadan çıkmamsa uzun sürdü çünkü gözlerim Yekta'nın isminde gezindi. Türkiye'ye döndükten sonra yeni bir numara edinmişti. Şu an konuştuğumuz bu numara yeniydi. Eski numarasına ait sohbet, rehberimden adını silmiş olmama rağmen hâlâ arşivde duruyordu.

O yokken ne zaman duygusal bir boşluğa düşüp onu anacak, yanımda olmasını isteyecek olsam Yekta'ya olan nefretimi hatırlamak amacıyla attığı son mesajları okumak için sohbeti asla silmemiştim. Neredeyse iki yıl boyunca arşivde tutmaya devam etmiştim. Yekta döndüğünden beri sadece bir kez arşive girip o mesajları okumuştum, mesajların asıl sahibinin Hande olduğunu öğrendiğimden beri ise hiç.

O sohbette üç yılda binlerce mesaj birikmişti. Yarısından çok daha fazlası güzel anılarımıza ait olan mesajlardı fakat geriye dönüp bakınca sadece son birkaç mesajı zihnimde tutabilmiştim. Güzel anılardansa kötü anılar zihinde sonsuza dek hüküm sürmeye yemin ediyordu sanki.

Arşivdeki tek sohbet olan, adıyla bile kayıtlı olmayan numaraya girdim. Son mesajların hiçbirine bakmamaya gayret göstererek direkt sohbetin içinde ara kısmına geçtim. Bu kısımda birkaç saniye duraksayıp bana zamanında en çok kullandığı hitap şekillerinden birini düşünmem gerekti. En sonunda kararımı vererek arama kısmına *bebeğim* yazdım.

İçinde bebeğim kelimesi yazan tüm mesajlar açılırken onların arasında gezinmek daha ilk saniyeden gözlerimi doldurmaya başladı. Üç yıla, otuz yıla sığacak kadar çok anı sığdırmıştık. Belki de her şeyi bu kadar hızlı yaşadığımız için olmuştu bütün bunlar.

Mesajları okuyup geçerken dakikalarımı harcadım. Bunca zaman eski mesajlara girmemek bana onu unutturmuştu ama şimdi mesajları okumak, bana güzel zamanlarımızın da olduğunu hatırlatmıştı. Güzeldik ve hepsi geride kalmıştı.

Ağlamak istedim ama ağlamamak için direndim. En sonunda o mesajlardan geri çıktım. Sohbeti silmeyi, yok etmeyi istedim ama bunu da yapamadım.

Son zamanlarda istediğim hiçbir şeyi yapamıyordum zaten.

Bölüm YİRMİ BEŞ

Akşam vakti geldiğinde Asya'yı tam bir doğum günü kızı gibi giydirmiştim.

Aslında ilk başta dün gece Yekta'nın Asya'ya aldığı tüllü prenses elbisesini giydirmek aklımdan geçmişti. Tam olarak bugüne uyacak bir elbiseydi ama sonrasında Yekta'nın aldığı hediyeyi Asya'nın üzerinde ondan hariç herkesin görmesi Yekta'ya haksızlık olur gibi gelmişti. İlk görmesi gerekenlerden birisi oyken üstelik.

O yüzden bu fikirden vazgeçip yine Yekta'nın aldığı gibi tüllü, bu kez rengi açık kırmızı olan başka bir elbise giydirmiştim. Kafasına elbiseyle aynı renkte bir bandana takmıştım ama onun kafasında durma süresi en fazla yarım saat falandı. Dizlerine kadar gelen elbisenin altına giydirdiğim beyaz külotlu çorap, tombul bacaklarını gözler önüne sermişti ve o bacakları ısır-mamak için kendimi zor tutuyordum.

Elinde tüm kombinini tamamlayan, ucunda yıldız olan bir asa vardı. Asa olduğunu Aktan iddia ediyordu. Bana kalırsa ucuna yıldız yerleştirilmiş plastik bir çubuktu.

Kucağımda Asya ile salona girdiğimde küçük hanımın doğum gününe davet edilmiş herkesin burada olduğunu gördüm. "Biz geldik," dedim uzata uzata neşeli bir şekilde. "Doğum günü kızı tüm ilgiyi üzerine çekmek üzere alana girmiş bulunmakta."

Kucağımda esasını sağa sola sallayan Asya, salona adımımızı atar atmaz herkesin yüzündeki gülümsemenin nedeni oldu. "Prensesim," diyerek ayağa kalktı Aktan. "Sen ne güzel olmuşsun böyle?" Asya'yı almak için doğrudan bana yöneldi.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Başka günlerde güzel değil miyiz dayısı?"

“Hep güzel,” diyerek Asya’yı kucığımdan aldı. “Hep güzel, çok güzel. Maşallah dayısının genlerini almış.” Aktan’a kalırsak anne ve babasından çok onun genleri geçmişti. İşin kötü yanı cidden buna inanmaya başlamıştım. Asya büyüdükçe Aktanlaşıyordu.

Bir köşede oturan -ki konuşana kadar burada olduğunu bile anlamamıştım- Selinay, “Hah!” diyerek dahil oldu. “Senin genlerini alsaydı Allah affetsin maymuna benzerdi.” Hemen ardından bakışlarını anneme çevirerek ekledi. “Kusura bakma, Gülin teyze. Oğlunun genlerine laf ederken sana laf atmadım.”

Oğlunu satıp kızı olarak Selinay’ı almaya pek bir meraklı olan annem hemen, “Yok kızım, yok. Ne yanlış anlayacağım? Hakkındır istediğini söylemek,” dedi.

Aktan’ın Selinay’ı ekmesi üzerine iki ailenin arası gergin olsa da şu an Selinay, annesi ve babası buradaydılar. Mahalledeki en yakın ve yıllara dayanan komşuluk ilişkimizin getirisiydi bu. Bir de annemin tatlı diliyle çözemeyeceği sorunun olmamasının da etkisi vardı.

“Dayıcığım ne diyor bunlar?” dedi Aktan. “Dayına maymun diyorlar. Ağzını açıp tek kelime beni savunmuyorsun.”

Selinay’ın yanında oturan annesinin uyarı maksadında onun kolunu cimciklediğini, Selinay’ın da umursamazca omuz silktiğini gördüğümde bakışlarımı o taraftan ayırdım. Aktan’la balkonda konuştuğumuz, sonrasında onun Selinay’ın camına gittiğini gördüğüm günün ertesinde Aktan’ın erkenden kalkıp kapının oralarda gezindiğine şahit olmuştum. Kapının önünde bir o yana bir bu yana sanki bir şeyi bekliyormuş gibi gezinip duruyordu.

Biraz sorgu sual yapınca zor da olsa ağzındaki baklayı çıkarttırmıştım. Kız sırf sabahın köründe kapımıza gelsin diye uğurlu kalemine ve pandufunun tekine el koymuştu bizim ruh hastası. Saatlerce çaktırmadan beklemesine rağmen sandığımdan daha gururlu çıkan Selinay kapıya gelmemişti. O günden bugüne kadar da eşyalarını almaya gelmemişti.

Bugün burada olmasının nedeni de Asya ve bendik sanırım. Soğuk yapılı bir kız gibi görünse de aslında çok cana yakın, ince düşünceli bir insandı ve Asya’yı çok fazla seviyordu.

“Torunumun doğum gününde rol çalmaya çalışma, Aktan,” dedi babam azarlar gibi. “Getir bakayım Asya’yı bana.”

“Ama ben daha yeni aldım.”

“Bütün gün yanındasın.”

“Bütün gün yanında olmam, şu an yanında olamayacağım anlamına mı geliyor?”

“Oğlum sen iyi misin? Delirtme beni, getir torunumu bana.”

Annem sabırsızlıkla nefesini verip ayaklandı ve Asya’yı Aktan’ın kucağından aldı. “İkinizde de durmayacak. Baba oğul küçücük çocuk için kavga edeceksiniz neredeyse.”

“Böyleler dünürüm, böyleler,” dedi Taner abinin annesi Tülay teyze. “Bizimki de daha doğmayan çocuk için benimle kavga ediyor.”

Doğmayan çocuk da tabii ki ablamın karnındaki bebektir. Bu konuşma ablamı gülümsetirken elini hafiften belirginleşen karnına götürmesini sağladı. “Torun sevgisi başka,” dedi babam.

Taner abinin babası Fuat amca da ona arka çıktı. “Çocuk cansa torun canan demişler.”

Taner abi gülerek, “Beyler alınıyoruz yalnız,” dedi. “Daha doğmadan pabucumuz dama atıldı sanki.”

“Cidden ya. O kadar karnında taşıyacak olan, doğuracak olan benim. Dertleri biz çekiyoruz, siz torun sevgisi başkadır diyorsunuz. Ağlayacağım şimdi ya, bu kadar kolay mı çocuklarınızı yok saymak?” Ablamın bu çıkışı herkesi şaşırtırken, Taner abi bu duygu değişikliklerine şimdiden alışmış olacak ki hemen onu teselli etmeye başladı. Babam hafifçe aralanmış dudaklarıyla bakakalmaktan başka bir şey yapamadı.

“Biz ne dedik şimdi yahu?” diyen Fuat amcaydı.

Fuat amcanın sözü üzerine ne ara yanıma geldiğini fark etmediğim Simay kulağıma fısıldadı. “Her şeyi mahvettikten sonra erkekler.”

Gülmemek için kendimi sıkımdan gerekirken benim aksime Simay kısıp sesle kıkırdadığında susması için kolunu dürttüm. “Ne be?” dedi gülerek. “Kızın hormonları inişli çıkışlı zaten. Dikkat etselerdi sözlerine.”

Ablam neredeyse ağlamak üzereydi, Taner abi kulağına bir şeyler diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Onlar böyleyken, “Güzel gelinim,” dedi Fuat amca. “Kötü bir şey demedik ki. Niye doldurdun o gözlerini?”

Ablam bükrüğü dudaklarıyla birlikte omuz silkti. Bu esnada ortama neşe getiren tabii ki yerinde duramayan Asya oldu. Dayısına, “Akton!” diye seslendi. Elindeki asasını dayısına doğrultmuş, onun ilgisini çekmeye çalışıyordu.

Bunu duyup da kahkahayı basan Selinay'dan başkası değildi. Hiçbir içneleyici laf söylemeden sadece gülmesi bile Aktan'ın ona sinirle bakmasına sebep oldu. "Aferin dayıcığım, aferin. Böyle herkesin eline koz ver."

Hamilelik krizinin çözüldüğünü, ablamın daha iyi olduğunu ve herkesin yavaş yavaş kendi aralarında sohbete dalmaya başladığını görünce yanımdaki Simay'ın koluna girerek kendimle beraber onu salondan çıkardım. Mutfığa geçerken, "Şu tabakları falan ayarlayalım," dedim.

Oturma odasındaki yemek masasının üstünde her şey hazırды. Dolaptaki yaş pasta hariç, masada annemle ablamın hazırladığı her şey vardı. Bize de en basiti olan tabak, bardak ayarlamak gibi şeyler düşmüştü.

"Asya kuşum bir yaşına giriyor, şaka gibi." Ben annemin özel tabak setini çıkarırken Simay da dolaptan bardakları indiriyordu. "Daha dün doğmadı mı bu çocuk? Ne ara büyüdü ya?" dedi duygu yüklü bir sesle.

"Bir de bana sor sen onu. Zaman su gibi akıp geçti."

"Bir bakmışsın büyümüş okula gidiyor. O zaman da bugünü hatırlayıp duygulanırsın. Allah'ım, çocuk büyütmek cidden çok özel bir şey." Sözlerinin ardından burnunu çektiğini duydum. Bunu yalandan mı, yoksa gerçekten mi yaptı diye ona baktığımda cidden gözlerinin dolduğunu gördüm. Kahverengi gözleri kızarmıştı bile.

Şaşkınlıkla konuştum. "Simay ağlayacak mısın?"

"Buraya geldiğimden beri kendimi ağlamamak için zor tutuyorum," dedi kısık sesiyle.

"Aşkım ağlayacak ne var bunda? Ne güzel büyüyor kızım."

"Sorun da bu. Büyüyor, keşke hep kucağımıza alacağımız kadar küçük kalsa."

"Öyle deme," dedi mutfığa giren farklı bir ses. "Dilekte bulunurken sözlerimizi iyi seçmek gerekir." Selinay'ın annesi Gülsüm teyzeydi gelen. Güler yüzlü, hoşgörülü, bu mahallede sevdiğim nadir insanlardan birisiydi. "Hep küçük kalsa derken, Allah korusun duan başka bir şeye vesile olur."

Başta ne demek istediğini anlayamadım. Anladığımda ise tüylerim diken diken olurken bedenim buz kesti. "Dua ederken dikkatli olmak gerekir," diye devam etti sözlerine. Bunları söylerken sözlerini suçlar gibi değil, yol gösterir gibi tebessümle sarf ediyordu.

"Kötü bir anlamda söylememiştim," dedi Simay. Kendini bir anlığına suçlu hissetmiş olacak ki utançla bakışlarını bende ve Gülsüm teyzede gezdirdi.

“Biliyorum güzel kızım, ben uyarmak istedim sadece.” Ardından neden olduğu gerginliği dağıtmak istercesine bana doğru dönerek, “Ben bir bardak su almak için gelmişim,” dedi.

“Hemen vereyim.” Zaten tezgâha indirdiğimiz bardaklardan birine su doldurup Gülsüm teyzeye uzattım. Bardağı alıp teşekkür ettikten sonra yanımızdan ayrıldı. O gidince Simay bütün gerginliğiyle, iyice dolu dolu olmuş gözleriyle bana doğru döndü.

“Vallahi kötü anlamda söylemedim ben.”

Onu yatıştırmak istercesine gülümsedim. “Biliyorum. Ben farklı bir anlamda olabileceğini bile düşünmemiştim zaten. Sıkma canını.”

“Kendimi çok kötü hissettim.” Tezgâha indirdiği bardakları yerleştirip içeriye taşıması daha kolay olsun diye, yerini kendi evindeymişçesine ezbere bildiği tepsilerden bir tanesini aldı.

“Kötü hissedecek bir şey yok ortada.” Kendini daha da kötü hissetmemesi adına yetişkin bir Simay’a her şeyi unutturup onu mutlu edecek yollardan birine başvurmaya karar verdim. “Boş ver sen şimdi bu konuları. Ben sana bir şey göstereceğim.” Elim beyaz, örgü kazağımın boyun kısmından içeriye sızdı. Boynumdaki varlığına alıştıkça hissiyatının farkına varmaz olduğum zinciri çekiştirerek kazağımın içinden çıkardım.

Yüzümü eğerek tuttuğum zincirden sarkan yüzüklerle birkaç saniyeliğine göz göze geldim. Bunun bir kolyeymiş gibi boynumda durması garipti. Gördüğümde ne hissedeceğimi şaşıırıyordum.

Simay’ın bakışları zincirin ucundaki yüzüklere düştüğünde en başta hiçbir şey anlamadığından olsa gerek kaşları hafifçe çatıldı. Sonra sorar gibi kafasını iki yana sallamıştı ki o andan itibaren gözleri kocaman açıldı. “Ne, ne, ne?” diye bağırdı. Sesinin mutfakta yankılanmış olması acaba içeriye de ses gitmiş midir diye düşündürdü.

“Kimden evlenme teklifi aldın? Ne zaman aldın? İnanmıyorum Beliz, bunu nasıl şu an öğrenebilirim?” Tüm her şeyi boş verip kollarıma yapışmış, heyecanlı heyecanlı konuşurken bir yandan da bedenimi durmadan sarsıyordu. “Yoksa işyerindeki Ekin denilen heriften mi? Anlatsana, çıldıracağım!”

Onunkini asla kabul etmeyeceğimi düşündüğünden Yekta’nın aklına bile gelmemesi beni şaşırtmamıştı.

Ekin ismini duyunca istemsizce suratım buruştu. Son zamanlarda o adamdan hiç hazzetmez olmuştum. “Saçmalama be! O adamın herhangi

bir teklifini kabul eder miyim sence?” İş saatleri içerisinde sürekli çevremde dolaşması, yardım ediyorum ayağına beni etkilemeye çalışması çok canımı sıkarak olmuştu. Üstelik bu aynı alanda çalıştığımız insanların da dikkatini fazlasıyla çekiyordu. Torpille işe girdiğimi düşünenler bana daha da gıcık olmaya başlamışlardı.

Bir keresinde Ekin’e karşı alttan alta rahatsız olduğumu dile getirmiştim. Adının yanına bey kelimesini ekleyerek ona herhangi bir saygı göstermeye çalışmıyordum da artık zira kendisi bana saygı duymuyordu. Yaptığım uyarının ardından bir, iki gün benden uzak durmuş sonra yine aynı rutinine devam etmeye başlamıştı.

O zamandan beri ben de çekinmeden lafımı sokuyor, gerektiği yerde onu tersliyordum. Bu tavırlarım karşımdaki adamı epey sinirlendiriyordu. Benden üst bir konumda olması isterse beni işten atabilecek olması zerre umurumda değildi. Sırf işten atılmamak için artık tacize ulaşan tavırlarına göz yummak zorunda değildim.

Simay’ın gözleri irice açıldı. “Ne yani Yekta mı? Nasıl kabul ettin?” Şok olmuş bir şekilde ellerini kollarımdan ayırarak yanaklarına yasladı. “Aklımı kaybetmek üzereyim! Ekin olasılığı Yekta’dan daha yüksekti.”

“Herhangi bir evlilik teklifi yok. Yüzükler bende sadece.”

Tuhaf bir bakış attı yüzüme. “Anlamıyorum.”

Benim de çoğu zaman kendimi anladığım söylenemezdi.

“Bu yüzükleri biz ayrılmadan kısa bir süre önce almış. Evlilik teklifi etmeyi planlıyormuş ama işler istediği gibi gitmemiş. Yüzükler bu zincirle beraber boynunda asılıydı, Asya kucağındayken yanlışlıkla tişörtünün içinden alıp çıkardı. O günden beri bendeler.”

Yüzükleri incelerken gözleri kısıldı. “Yüzüklerin sende durmasını kabul etmen için de bir nedene gerek var.”

Tezgâha doğru dönerek üst üste dizilmiş tabakların hepsini elime aldım. “Bende duruyor çünkü yüzüklerin bende durup durmayacağını o belirleyecek. Hak ederse bir gün o yüzükler parmağıma takılacak ama etmezse...” Kısa bir es vererek dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yüzükler bir daha çıkmamak üzere çöpü boylayacak.”

“Sanırım sen birinci seçeneği istersin,” dedi gözlerinde haylaz bir bakışla.

“Önemli olan benim ne istediğim değil, onun ne yaptığı.”

“Neden boynunda taşıyorsun ki? Koysaydın çekmeceye, bir yere.”

O bunu sorana kadar yüzükleri bir kolyeymiş gibi neden boynuma taktığımı hiç sorgulamadığımı fark edemedim. Tabakları karnıma yaslayıp destek vererek tek elimle tutmaya başlarken, parmak uçlarım yüzüklere ulaştı. Yüzüklere dokunurken düşünmeden edemedim. Neden boynuma takmıştım ki? Dün banyodan çıktıktan sonra makyaj masamın üstünde duran zinciri ani bir kararla boynuma geçirmiştim.

Halbuki bu yüzükler düne kadar komodinin çekmecesinde duruyordu ama fazla meraklı kızım, orayı burayı karıştırmayı sevdiği için komodinleri karıştırırken bulup eline almıştı. Hevesi geçene kadar yüzüklerle oynayıp sonra onları halının üzerine bırakmış, diğer oyuncaklarına yönelmişti. Oradan alıp masamın üzerine bırakmıştım ve en sonunda boynuma asılmışlardı.

Sessizliğime karşılık Simay sırtımaya başladı. “Anlaşılan sen de bilmiyorsun.”

“Bilmem,” diyerek yüzükleri kimse görmesin diye yeniden kazağımın içine sarkıttım. “Hadi götürelim şunları.”

Simay’ın bir şey demesine fırsat kalmadan elimde tabaklarla birlikte mutfaktan çıktığımda o da peşime takıldı. Üstelik görmesem de sırtımaya devam ettiğinden emindim. Oturma odasına girerek elimdeki tabakları yemek masasına bıraktığım sırada evin zili çaldı. Zaten kapıya yakın olduğum için, “Ben bakarım,” dedim.

Ben yeniden salondan çıkarken Simay da imalı sırıtışlarla gözlerime baka baka salona girdi. Ona gözlerimi devirerek dar koridoru birkaç adımda bitirdim ve çelik kapıya ulaştım. Asya’nın doğum gününe davet edilen insanlardan birisi -ki geleceğini bildiğim herkes buradaydı- olduğunu düşünerek kapıyı açtım.

Ancak kapıda üzerindeki kıyafetten anladığım kadanyla tamirci olan bir adam duruyordu.

Akşamın bu saatinde.

Mavi ve siyah renklerde tamirci tulumu giymiş olan bu adam, elinde bir alet edavat çantası tutuyordu. Yüzü yere doğru eğikti. Kafasındaki şapkanın uç kısmı bu sebeple yüzünü örtüyordu. “Buyurun?”

“Su tesisatınızda sorun varmış,” dedi boğuk ve anlaması güç bir sesle.

Adamın hâlâ kafasını kaldırmaması tuhafıma giderken boş boş baktım. “Biz tamirci çağırmadık. Bir yanlışınız var sanırım.”

“Emin misiniz?” dedi yine aynı tonda.

Bu seste bana oldukça tanıdık gelen bir şeyler vardı. Daha öncesinde duyduğumdan neredeyse emindim ki bu imkânsızdı. Adamı tanıımıyordum bile ki daha çok yakınımıdaki birini andırıyordu. Son zamanlarda sürekli onu düşünmek en sonunda aklımı kaçırtacaktı. Herkeste ondan bir şeyler buluyordum. Şimdi de sesini duyar gibi olmuştum.

Kendimi toparlayarak, “Eminiz, yanlış adres olmalı,” deyip kapıyı kapatmak için hareketlendim.

“Bana pek emin gibi gelmediniz.” Eşzamanlı olarak yere doğu eğdiği kafasını kaldırarak şapkasının gizlediği yüzünü görüş açıma soktu. Aklımı kaçırmamıştım veya sandığımın aksine herkeste onu bulmuyordum. Karşımdaki bizzat oydu.

Ani bir telaşla arkamda kalan koridoru, onu benden başka kimsenin görmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Hemen ardından kapının aralığını yarıya düşürdüm. Şaşkınlıkla solurken, “Yekta?” diye konuştum. “Bu kılıkla ne işin var senin burada?”

Oyununu bozmadı. Gerçek bir tamirciymişçesine, “Su tesisatınızda sorun olduğunu duydum. İzin verirsen içeri girip tamir edeceğim,” dedi. Bir yandan da elindeki siyah tamir çantasını havaya kaldırdı.

Kafamı omzuma doğru yatırırken, “Yekta...” dedim *sadede gel* dermiş gibi.

“Yalan borcum mu var kızım? Tamirata geldim işte.”

“İyi öyleyse,” diyerek kapının ağzından uzaklaştım. “Bizim tamiratlık işimiz yok. Sana iyi günler.”

Kapıyı kapatma girişiminde bulunmuşum ki -blöften ibaretti bu hareketim- Yekta diğer elini kapıya bastırarak buna engel oldu. “Tamam tamam.” Bıkkınlıkla nefesini üfledi. Bu bıkkınlığı bana değil de içinde bulunduğu duruma olsa iyi olurdu, aksi halde onu şuracıkta haşlayabilirdim. “Duramadım evde, gelmek istedim.”

“Yekta,” dedim aynı bıkkın tavırla. “Seninle bunu konuşmuştuk.”

Hızla kafasını salladı. “Konuşmuştuk, evet biliyorum ama olmuyor, Beliz. Kabul edemiyorum. Ya benim kendi kızımın doğum gününe katılmak hakkım değil mi?” Son kelimeler sesinden isyanla döküldü. Aynı isyankârlık koyu renk gözlerine de bulaşmıştı.

“Hakkın. Hakkın ama şartlar ortada.”

“İşte o yüzden kendi şartımı kendim yarattım. Evinize tamirci gibi gireceğim. Söz veriyorum kimse anlamayacak. Seni zor duruma düşürmeyeceğim. Köşede bir yerden bakarım Asya’ya, sonra sen bile fark etmeden giderim.”

Gözlerime öyle bir beklentiyle baktı ki bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. “Lütfen içeri girmeme izin ver, Beliz.” Neredeyse yalvarmak üzereydi ve bu gözlerimin sızlamasına sebep oldu. “Duramıyorum evde, basıyorlar bana. Siz buradayken ben o eve sığamıyorum. Her saniye yanınızda olmak istiyorum.”

Arkasına bakarak evimizin bahçesini gösterdi. “İzin versen şuraya çadır kurar, burada yatıp kalkarım. Belki pencereye çıkarsınız, eve giriş çıkışlarınıza şahit olurum da sizi daha fazla görürüm diye.”

O konuştukça kendimi daha kötü hissediyordum. Göğsümün sol yanına, kalbime bıçak saplamışlar gibi bir sızı yayılıyordu. Gerçekten bütün bunları yaşamak zorunda mıydık ya?

Yutkunarak kapıyı birazcık araladım. “Kimseye kendini belli etme ama.”

Eve girmesine izin verme ihtimalimin çok düşük olduğuna inanarak gelmiş olmalıydı. Çökük omuzlarının yükselmesini, yüzünde heves dolu bir gülümsemenin oluşmasını buna yorabilirdim. Bana bir cevap vermek üzereyken arkamdan annemin sesi duyuldu ve Yekta kafasını az önceki gibi yere eğerek kendisini görmesine engel oldu.

“Kimmiş kızım?”

Çok yakınımdan gelen sesin sahibine panik içerisinde olduğumu yansıtmamaya çalışarak arkama döndüm. “Tamirci çağırmıştım anne, o gelmiş.”

“Tamirci mi? Hayırdır inşallah? Yine nereyi bozdunuz benden habersiz?” Şimdiden azarlama moduna girmişti bile.

“Yukarıdaki lavaboda arıza var. Klozetin gideri kapanmış, su taşmak üzereydi. O yüzden çağırdım.” Ardından Yekta’ya doğru döndüm. Daha fazla burada durmamalıydı. Annem her an her şeyi anlayabilirdi. “Siz merdivenlerden çıkın. Sol duvarda kalan ikinci kapı, ben hemen geliyorum.”

Yekta kafasını yerden kaldırmadan ve yüzünü ikimizin de görüş açısına sokmadan eve girdi. Adımlarını hızlandırıp annemle ikimizin yanından geçerek uzaklaşması iki saniye bile sürmedi. Annem Yekta’nın arkasından bakarken, “Şimdi sırası mıydı kızım?” dedi. “İçeride o kadar misafir var.”

“İşte o misafirlerden birisi klozeti kullanmak isterse diye çağırdım anne-ciğim. Hemen hallolurmuş zaten, telefonda öyle demişti adam.”

Bir yalana çok kolay uyum sağlayıp onu sürdürebiliyordum.

“Ben bir gidip bakayım bari.”

“Yok, yok, yok! Sen gitme şimdi. Görünce miden bulanır, benimki bile zor dayandı. Ben yukarı çıkarım.” Kapıyı öyle bir hızla kapattım ki kapı aniden çarparak gürültülü bir ses çıkardı. Bu duruma anlam veremeyen annem, sanki bir şeyler sezmiş gibi şüpheyle yüzüme bakıyordu.

“Kızım senin bebeğinin doğum günü var. Git onunla ilgilen, ben bakarım.”

“Yok, yok! Ben bakarım. Klozeti gösterip geleceğim zaten aşağıya.” Annemi omuzlarından tutup salona doğru sürüklemeye başladım. “Hadi sen içeri geç.”

Annemi salonun kapısından içeriye soktuktan hemen sonra kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek bakışlarımı misafirlerde gezdirdim. Ortamdaki sohbet havası işime yararken arkamı dönüp hızlı adımlarla merdivenden çıkmaya başladım. Basamakları birkaç saniye içerisinde bitirerek üst kata ulaştığımda Yekta’yı koridordaki duvara yaslanmış beklerken buldum.

Onun yanından geçerek ilk önce banyoya yöneldim. Yekta, “Ne yapıyorsun?” diye sorarken ben kapının arkasından aldığım anahtarı dış taraftaki kilide takmakla meşguldüm. Kapıyı kapatıp kilitledim.

“Aniden birisi banyoya girmeye kalkışıp orada bir tamirci göremediğinde ne diyeceğiz?”

Yekta’nın kolundan tutarak -bir yandan da birisi geliyor mu diye merdivenleri kontrol ettim- onu odamın açık olan kapısından içeri soktum. Yekta odaya girdikten sonra kapıyı üzerine kapatmadan önce, “Çıkma buradan,” diye bir uyarıda bulundum. “Ben müsait bir anda Asya’yı buraya getireceğim.”

Kafasını sallayarak onayladı. Son bir kez gözlerine bakıp nefesimi üfledim. Kapıyı kapatarak odadan çıktığımda kimsenin hiçbir şey anlamaması için dua ede ede merdivenleri indim ve salona ulaştım. İçeriye girince annem ve ablam aynı anda ayaklandılar.

“Biz de artık pastayı keselim diyoruz,” dedi ablam.

“Keselim,” diyerek onayladım. “Dolaptaydı, değil mi? Siz oturun ben getiririm.”

Annemle ablam beni onaylayıp masanın önüne geçtiler ve gelen pastayı yerleştirmemiz için yer açmaya başladılar. Benim salona girişimle çıkışım

bir olurken kendimi mutfakta buzdolabının önünde buldum. Özenle hazırlanmış meyveli pastayı dolaptan dikkatli bir şekilde çıkardım. Çok güzel görünüyordu. Çikolatalı kremayla kaplanmıştı üstü. Kremanın üstünde de çeşit çeşit meyveler vardı.

Görüntüsü bana Yekta'nın yaptığı pastayı hatırlatmıştı. Bu düşünceyi aklımdan atabilmek için kafamı iki yana sallamam gerekti.

Her şeyde onu düşünmeyi bırakmak zorundasın, Beliz.

Pastayı tezgâha yerleştirip daha önceden hazırlanmış olan, üzerinde bir rakamı bulunan mumu iki katlı pastanın tam ortasına diktim. Çakmakla mumu tutuşturup pastayı yeniden alarak salona doğru yol almaya başladım. Attığım her adımda mumun ucundaki alev dalgalanıyordu. Salona girene kadar söneceğini sansam da öyle olmadı.

Salona girdiğimde, "Nerede benim bebeğim?" diye sordum. Çoğu kişi masanın başında toplanmıştı ama Asya ortalıkta yoktu çünkü Aktan'la birlikte bir köşede asası ile oynuyorlardı. Aktan'ın kucağında asasını bir sağa bir sola savuruyor, Aktan da ağzıyla yalandan sihir sesleri yapıyordu. Bunun üstüne kıkır kıkır gülüyordu kızım.

Bu görüntüye gülümserken sesimi duyan Aktan arkasını dönerek bana baktı. "Prensesim," dedi coşkuyla. "Hedefimiz doğum günü pastası. Asya Potter, sihriyle pastadaki mumu söndürecek şimdi."

Asya daha çok eğlensin diye kucağında hoplata hoplata onu yemek masasına doğru yaklaşıtıyordu. Bu esnada ben de pastayı masanın tam ortasına yerleştirdim.

"Ee, birisi fotoğraf çeksin," dedi ablam.

Taner abi bu fikre çabucak atıldı. "Ben çekerim hayatım."

"Durun durun," dedi Selinay. "Siz ailedensiniz, sizin fotoğrafla çıkmanız daha doğru. Ben çekerim." Aktan ağzının içinde bir şeyler mırıldanmışsa da dayısını dikkatle izleyen Asya haricinde kimse duymadı. O da ne yazık ki anlayamazdı.

Annem uyarırcasına konuştu. "Öyle laf mı olur kızım? Sen de ailemizden sayılırsın. Yoksa burada ne işin olacak?"

Gerçekten de Selinay'ın ailesi dışında buradaki herkes ailedendi. Onların burada olmalarının başlıca nedeni ailelerin yıllara dayanan dostlukları ve annemle Gülsüm teyzenin, Selinay ve Aktan'ı evlendirip aile olma hayaliydi.

"Olsun Gülin teyze, ben çekerim."

Selinay'ın bakışları bana doğru döndüğünde o daha söylemeden ne diyeceğini anlayarak cebimden çıkardığım telefonumu ona uzattım. Telefonu aldı ve bizden biraz uzaklaşarak yemek masasının tam karşısında durdu.

Babam, "Oğlum getir Asya'yı," deyince Aktan, masayla aralarında olan kısa mesafeyi de kapatarak yanımıza ulaştı. Masanın tam ortasında ben, Aktan ve Asya varken diğer herkes yanlara doğru dizildiler. Aktan, Asya'yı bana doğru uzattığında kızım hızlıca kucağıma atıldı. Kucakladığım bebeğimle beraber pastaya doğru döndüm.

Taner abi gülerek, "Ee, Asya'nın yerine dilek tutmak bize mi kalıyor?" dedi.

"Galiba," dedim ben de gülerek.

Asya yenilecek bir şey olduğunu anladığı pastaya parlayan gözleriyle bakıyordu. "Herkes Asya adına içinden geçen güzel bir dilek tutsun öyleyse." Simay heyecanlı heyecanlı dahil oldu. "Benim dileğim belli."

Kimse onun dileğini anlamasa da göz göze geldiğimiz an gözlerindeki o gülüşten, dudaklarındaki buruk tebessümden ben anlamıştım. Asya'nın mutlu bir şekilde büyüyeceği çekirdek bir aile diliyordu.

"Ben Asya olsaydım ne isterdim diye düşünüp dileğimi dileyeceğim," dedi Aktan.

Ben de kızım için bir dilek tuttum ve bu üzerinde düşünmeme gerek kalmadan, aklımdaki seslerin kendi kendine oluşturduğu bir dilekti. *Asya babasıyla ve benimle birlikte olacağı bir hayat yaşasın.* Ardından devamını ekledi sesler. *Ne olursa olsun yanında olduğumuz, mutlu bir hayat yaşasın. O bunu çok hak ediyor.*

"Tuttu mu herkes?" diye sordu ablam.

"Ben bir sürü oyuncak diledim. Ben bebek olsaydım bir sürü oyuncak isterdim."

Aktan konuşunca Selinay'ın ona laf atmaması imkânsızdı. Hoşnutsuz bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Vizyonsuz."

Aktan gözlerini kısarak Selinay'a bakarken Gülsüm teyze sert bakışlarıyla kızını uyardı. Babası Faruk amcanın olan bitenle pek ilgisi yoktu.

Selinay, "Kameraya bakın, çekiyorum," diye seslendiğinde hepimiz aynı anda ona baktık. Kameraya karşı gülümserken o tarafa bakmayan tek kişi elbette ki Asya idi. Çekilen birkaç fotoğrafın hepsinde farklı bir şekilde çıkmış olmalıydı çünkü biz poz verirken o pastaya ulaşmaya çalışmakla

meşguldü. Bu kez elini pastaya uzatmaya çalışmıyordu, büzdüğü dudaklarıyla muma ulaşmaya çalışıyordu.

Dün gece ben muma üflerken öğrenmiş olmalıydı.

“Benim akıllı torunum,” dedi babam coşkuyla. “Küçücük çocuk muma üflemesini biliyor. Akıl işte.”

O iş öyle değil diyemedim. *Beni taklit ediyor* diyemedim.

Asya dudaklarını büzerek muma yaklaştı ancak üfleme kısmını bilmediği için mumun alevi bir türlü sönmek bilmedi. Onun yerine ben üfleterek söndürdüm. Mumun alevi söndüğünde Asya bir elinde asasıyla ellerini birbirine vurmaya başladı. Birkaç çırpış ile herkesi kendine güldürdükten sonra ortamı neşelendirdiği gibi buz kesmesini sağlaması da aynı hızdaydı.

İşaretparmağını pastaya doğru uzatarak, “Baba!” diye cıvıladı.

Tüm gülüşlerin sekteye uğradığını hissettim. Kıkırtı sesleri yavaşça kesilirken en çok da babamın öfkeyle kasıldığını şahit oldum. Unutmamıştı işte. Bebekler sandığımızdan daha zekiydiler. Dün gece pasta ile beraber gördüğü babası aklına yerleşmiş, şimdi bu pasta ona Yekta’yı hatırlatmıştı.

Durumları tam olarak bilmeyenler üzüntüyle Asya’ya bakıyordu. Babasıyla görüştüğünü bilmedikleri için onun varlığını bilmediği bir insanı aradığını sanıyorlardı. Kendi ailemin üyelerinde ise bir hazmedememe durumu söz konusuydu.

Ablam, “Pastayı mı dilimlesek?” diyerek ortamdaki gerginliği dağıtmayı amaçladı. “Çok güzel görünüyor, çok canım çekti valla.” Hamileliğini bahane olarak kullanarak elini karnına götürdü.

“İnsanda iştah mı kaldı?” diye mırıldandı babam masanın çevresinden ayrılırken. “Çocuk pastaya bakıp baba diyor. Topluca, büyüğüyle küçüğüyle sabrım sınanıyor bu evde.”

Henüz Yekta krizi aşılamamıştı. Babamın bunu aşmaya hiç ama hiç niyeti yokmuş gibiydi.

Sanki ortamda yarattığı buz gibi havayı hissetmiş gibi Asya durgunlaşarak göğsüme sığındı. Dudaklarımı alnına bastırdım. Ablam, babamı duymazdan gelerek eline bıçağı alıp pastayı dilimlemeye başladı. Aktan’ın da çabalarıyla bu bir anlık gerilme unutulmaya yüz tutarken Selinay bana yaklaşarak telefonumu uzattı. Kulağıma doğru, “Fotoğrafi çektim ama bir sorun var,” diye fısıldadı.

Saf bir merakla gözlerine baktığımda bakışları telefonda açık duran fotoğrafi işaret etti. Asya’yı tek koluma geçirerek telefonumu aldım ve

bakışlarımı ekrana çevirdim. İlk başta gayet güzel bir fotoğraf olarak görünüyordu. Yemek masasının çevresine toplanmış herkes oldukça mutluydu. Ta ki yemek masasının yan tarafında kalan kapıya düşen gölgeyi görene dek. Yekta pervazın gerisinde durmuş, kimseye kendini göstermemeye çalışarak içeriyi izliyordu. Kimse o an onu fark etmemiş olsa da bedeninin yarısı Selinay'ın telefonu yan tutarak çektiği fotoğrafın kadrajına girmişti.

Bu, acıyla yutkunmama sebep oldu. Yüzündeki buruk tebessüm benzer bir buruklukla kalbimi yokluyordu. Ona ne kadar kızgın ve öfkeli olursam olayım bu halleri artık kalbimi acıtıyordu. Asya ile görüşmesine engel koymuyordum ama bir yerden mutlaka onu tökezletecek taşlar çıkıyordu. Şu an burada olmayı hak eden insanlardan birisi olduğunu artık kendime kabullendirmiştim. Zor olmuştu ama onu kabullenmiştim. Sanırım bu yüzden artık kalbimi acıtıyordu.

Bakışlarım kapıya doğru kaydı fakat onu göremedim. Yeniden yukarıya çıkmış olmalıydı veya göreceğini gördükten sonra çıkıp gitmişti.

Titrek bir nefes alarak bakışlarımı Selinay'ın beni izleyen gözleriyle buluşturdum. "Aramızda kalsa olur mu?"

Anlayışla tebessüm edip kafasını salladı. "Gördüğümü unuttum bile."

"Bakayım fotoğrafa," diyerek yanımıza gelen Aktan'la hızlıca ekranı kapattım.

"Ben birazdan gruba atarım."

Ardından ikisinin de yanından ayrıldım. Pastalar dilimlendikten sonra herkese börek, poğaç, pasta ve kurabiye dolu tabaklar dağıtılmıştı. Devam eden o yarım saat içinde yenilen yemekler, ortalıkta dönen sohbetler, bana bir şeyler sorarak benimle konuşmaya çalışan insanların hiçbirisi aklımdan Yekta'yı alıp götürmemişti. Olmuyordu. Aklımdan bir saniye bile çıkmıyordu. Asya'ya pastadan yedirirken bana anne diye seslenip kendisine bakmamı sağlayan bebeğim, ona baktığımda tabaktaki pasta dilimini gösterip *baba* diyerek bana hiç ama hiç yardımcı olmamış aksine daha da duygulanmama neden olmuştu.

Üstelik regl olmak üzereydim ve tüm duygularım had safhadaydı.

Bir anlığına kendimi yerine koymak bile ağlama isteğinin bünyeme doluşmasına yetiyordu. Yekta ve Asya'yı aile içinde kızımızın doğum gününü kutlarken, bir kapının köşesine sinip onları izlemek zorunda kalsaydım kahrımdan ölür ölür dirilirdim herhalde.

Bu düşünceler önümdeki sehpayı kenara itip kucağımdaki Asya'yla beraber aniden ayaklanmama neden oldu. Gözler üzerimize döndüğünde, "Ben Asya'nın altını değiştirip geleceğim," dedim. Meraklarını giderdiğim için bakışlar benden ayrıldı.

Tam bu sırada çalan kapı zili için de, "Ben bakarım," dedim. Kimse bu salondan çıksın istemiyordum.

Bir an önce yukarı çıkma isteğiyle seri adımlarla önce kapıya yöneldim. Kimin geldiğine dahi bakmadan kapıyı açmıştım ki tam o saniyede kapı deliğinin yapılış amacını bilmeyen ve kullanmayan kendime sövme isteğiyle dolup taşmış. Zira tam şu anda, karşımda gördüğüm insanı o delikten görseydim bu kapıyı açmam için ancak ölüm kalım meselesi olması gerekirdi.

Nil Hanım buradaydı.

Yekta'nın annesi.

Elinde koca bir hediye paketiyle beraber.

Derince çatılan kaşlarım ve anında sertleşen bakışlarım, yüzünde gülümsemeyle bana bakan kadına oldukça tezat kaçıyordu ama bu gülüşü tanıyan zihnim içten içe alayla gülüyordu. Samimi rolünü bile oynayamıyordu, o kadar yakışmıyordu ki ona. Bir gülüşten bile kendini ele veriyordu.

Gülüşünü yüzünden silmeden, "Merhaba," dedi. Bakışları gözlerimden ayrılarak kucağımdaki Asya'ya düştü. O bakış içimi öfkeyle kapladı. Buraya geliş amacı belliydi ve ben de kapıya Asya ile beraber çıkarak onu görmesine vesile olmuşum. "Tam vaktinde geldim sanırım."

İki eliyle tuttuğu esasının yıldız kısmıyla ilgilenen Asya henüz kafasını kaldırıp Nil Hanım'a bakmamıştı. Baksaydı onu bir süre inceler, huzursuzlukla göğsüme siner, onun gitmediğini görünce ağlamaya başlardı. Bu yüzden Asya'nın yeni insanlara alışması oldukça zordu. İçerideki herkesi tanıdığı için rahattım.

Ama babaannesi olacak bu kadın, daha ilk saniyeden bütün bedenimi germişti. Kaslarım gerim gerim gerilmişti. "Ne işiniz var burada?"

Tek başınaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse gözlerim yanında Hande'yi arıyordu. Hande Türkiye'ye dönmüş olsaydı sinirlerimin bozulduğunu görmeyi kaçırmayı hiç istemez, mutlaka burada olurdu. Ya da analı kızlı beni ilerleyen günlerde yeterince öfkeliendirecekleri için bugünlük insafı davranmayı seçerek sadece birisi gelmişti.

“Torunumun doğum günü olduğunu ve bundan haberimiz olmadığını duydum. Öğrenir öğrenmez hediyemi kapıp buraya geldim. Artık torunumla tanışmanın zamanı geldiğini düşünüyorum.”

Sen mümkünse hiçbir şey düşünmemelisin. O aklından mantıklı bir fikrin çıkması imkânsızla eşdeğerdi.

İçgüdüsel bir şekilde Asya’yı kucağıma bastırma ihtiyacı hissettim. Kollarım gayriihtiyarı bir şekilde Asya’nın bedenini sıkarken yüzünün tamamen bana doğru dönmesini sağladım. Bu kadını hiç görmese de olurdu.

“Yanlış düşünüyorsunuz,” dedim. “Sizin onunla değil tanışmak, aynı ortamda bir saniyeden fazla durmaya dahi hakkınız yok.”

O kadar gergindim ki bunun ses tonuma yansıması, Nil Hanım’a belli etme ihtimali daha çok sinirlendiriyordu beni. Halimden haz duymamalıydı. O kozu onun eline vermemeliydim.

“Buna kim karar veriyor canım?”

“Annesi olarak ben karar veriyorum. Kızımı yabancılarla görüştürmeyi tercih etmiyorum.”

Samimiyetten çok uzak sesiyle, “Yalnız hayatım,” dedi. “Ben yabancı değilim. Öncelikle istersen bunu bir netleştirelim. O kucağındaki bebeğin babaannesiyim. Onu görmek en büyük haklarımdan bir tanesi.”

“Hakkınız olup olmaması zerre umurumda değil, Nil Hanım. Ben kızımı babasından ayrı tutmakta en ufak parmağı olan kimseye kızımı göstermemekte kararlıyım. Kusura bakmayın.” Duraksadım bir saniyeliğine. “Ya da bakın hiç umurumda değil. Kendinizi buraya kadar boşuna yormuşsunuz. Hediyenizi de alıp gidebilirsiniz.”

Hediyeni de alıp bir yerlerine... Neyse.

“Kendi hatalarınızın bedelini kimseye yükleyemezsiniz. Ne sen ne de oğlum.” Yavaş yavaş sesi katılaşıyordu. Güzel, asıl yüzünü gösteriyordu.

“Zaten tamamen kimseye yüklemiyorum ama sebeplerden birisi olan herkese karşı aşırı kinliyim ve haklı olduğumu düşünüyorum çünkü sizin bana yaptığınız her şey ortada. İsterseniz böyle bir günde benim ağzımı açtırmayın.”

“Torunumu görmek ve doğum gününde yanında olmak istiyorum.”

Onun babası yanında olamazken sen kimsin de yanında olacaksın?

“İstemekle kalın öyleyse, iyi günler.”

Geri çekildim. Kapıyı örteceğim esnada topuklu ayakkabı giydiği ayağını kapının arasına yerleştirdi. Şeytan diyordu ki zorla kapıyı da ayağı sıkışsın

arada ama işte ben her şeye rağmen bu geceyi en az sorun ile bitirmeye çalışıyordum. Bıkın bir tavırla elimi kapının kulpundan çektim. “Ne var, ne?”

“Sana tatlı dille yaklaşılmaya çalışıyorum ama sen bana zıt gitmek için elinden geleni yapıyorsun.”

“Pardon, ne yapacaktım tam olarak? *Buyurun ya hoş geldiniz* diyerek sizi içeri mi davet edecektim? Yaptığınız onca şeyden sonra nasıl bir karşılık görmeyi bekliyordunuz?”

Bu insanlar elbirliğiyle benim bütün sabrımı tüketiyordu.

Koyu renk bir rujla renklendirdiği dudaklarını diliyle ıslattı. “Geçmiş, geçmişte kalmıştır.”

“Benim için kalmadı. Kalmayacak da.”

Taviz vermez bir tavırla, “O senin problemin,” dedi. “Geçmişe takılı kalman beni zerre ilgilendirmez. Ben bugün buradaysam, hediye alıp torunumun doğum gününe geldiysem onu görmek hakkımdır.”

“Siz torununuz için burada değilsiniz, Nil Hanım. Siz sırf benim huzurumu bozmak için buradasınız. Şunu söylemeliyim ki üç kuruş değeri olmayan insanlar benim huzurumu kaçırmak şöyle dursun, bir saniyeliğine canımı dahi sıkamazlar. O yüzden ne siz kendinizi yorun ne de ben size laf anlatmak için çabalayayım. Şöyle kapıdan çıkarak gidebilirsiniz,” diyerek açık olan bahçe kapısını gösterdim.

Dudaklarını sinirle birbirine bastırdı. Keyifli hali yüzünden silinip gitmişti. Kapıma dayanmak bende istediği etkiyi yaratmadığı için olsa gerekti. İçten içe kendimi yiyordum aslında ama bunu ona yansıtmamak için verdiğim çabada fazlasıyla başarılıydım.

“Belizciğim çok yanlış kişiye böyle üstten üstten laflar sokmaya çalışıyorsun, haberin olsun. Belki şu an canını sıkıyorumdur ancak zamanı gelir, canını şu an benimkini sıkığının on katı kadar sıkarım. Bozarım huzurunu. Beni bilirsin.” Tehdidini hiç kelimelerin altına gizlemeye çalışmamıştı bile. Açık açık yapmıştı.

“Bilirim.” Dudaklarımda yalandan bir tebessüm belirdi. “Ama sizi huzurumu kaçıracağınız kadar umursamıyorum. Şu yerdeki taş neyse siz de osunuz şu an gözümde. Yormayın kendinizi daha fazla.”

Söyleyeceğim son şeyleri de söylemiştim. Çaktırmamaya çalışsa da sınırlarını bozmuş olduğum her halinden belli olan kadının, üstüne tek kelime laf etmesine fırsat tanımadan kapıyı adeta suratına kapattım. Kapıya sırtımı dönerken, “Hediye de sen de yerin dibine bat,” diye mırıldandım.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak merdivenlere doğru yöneldim. Yekta tekrar yukarı çıkmış mıydı, yoksa bizi izledikten sonra çıkıp gitmiş miydi bilmeyerek çıktım merdivenleri. İçimden bir ses ben Asya'yı yanına götürmeden o bu evden gitmez diyordu. O yüzden hızlı adımlarla merdivenleri çıkarken kucağımda hoplayan Asya kendi kendine kıkırdadı.

Onun sesli gülüşü az önce kapının önünde tavan bulan sinirlerimin yatışmasında bir numaralı etkendi. "Hoşuna mı gitti?" diye sordum yüzüne bakarak. Merdivenleri hızlı bir şekilde çıktığım için minik bedeni istemsizce kucağımda zıplıyordu.

Merdivenler bittiğinde odamın kapalı olan kapısına yöneldim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Yekta pencerenin önündeydi. Onu sırtı kapıya dönük, elleri ceplerinde bir halde dışarıyı izlerken bulduğumda bedenimde anlamsız bir rahatlama kendini gösterdi. Gitmemişti.

Kapının sesini duyunca bedeni bu tarafa doğru döndü. Gözlerini yüzümde gezdirirken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Bakışlarını benden alıp Asya'ya çevirdiğinde gülüşü katlandı. Pencerenin önündeki bedenini oynatarak bize doğru ufak bir adım attı. Bu esnada ben de arkamdaki kapıyı kapattım.

Onun attığı ufak adıma kıyasla büyük adımlarla odanın ortasına kadar gelip Yekta'ya ulaştım. "Çok vaktimiz yok," derken Asya'yı kucağına uzattım. "Yanlarından altını değiştirme bahanesiyle ayrıldım."

Kucağımdaki Asya kollarını iki yana açarak babasına uzandı. Yekta da derin bir gülümseme eşliğinde onu kucakladığında derin bir nefes alıp verdim. Asya'nın bıcır bıcır sesi daha ilk dakikadan odayı hâkimiyeti altına alırken ona, "Kızım," diye karşılık verdi. "Peri kızı gibi olmuşsun. Bu güzellik ne böyle?"

Dudağımı dişleyerek bedenimi yatağın üzerine bıraktım. Gerilmekten midir bilinmez kendimi epey yorgun hissediyordum. Önce Yekta, sonra annesi derken bugün sandığımdan daha kötü geçmeye başlamıştı. Yekta kısmında beni üzen şeyler olduğu için kötüydü ancak annesi... Onun varlığı hayatımdaki en büyük kötülüklerden birisiydi.

Asya'nın yüzü, Yekta'nın içten bir sesle kendisiyle konuşmasına ve hatta gülmesine tepki olarak iyice aydınlandı. Minik elleri Yekta'nın son zamanlarda sürekli tıraş ettiği için pürüzsüz olan yanaklarına yaslandı.

"Baba..." dedi neşeli sesiyle. Son zamanlarda Yekta yokken baba diyerek sürekli onu arıyor olsa da o yanındayken ona baba demiyordu. Şimdi

günler sonra Asya'nın kendisine seslendiğini duyunca Yekta'nın sevindiğini buradan ben bile hissettim. Üstelik sevindiğini belli etmek için en ufak bir şey dahi yapmamıştı ama hissetmişim işte.

“Babam...” dedi aynı içtenlikle. Asya gülerek onun boynuna sığındı. Bu görüntünün gözlerimi doldurmaya başladığını hissettiğimde bakışlarımı ikisinden kaçırmıcasına ayırdım.

Bugün neden bu kadar duygusal olduğuma bir türlü anlam veremiyordum. Sık sık ağlama isteğiyle dolup taşıyordum.

Ama gözlerimi ikisinden ayrı tutabilmek yalnızca birkaç saniye mümkün oldu. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde biraz ötemde hâlâ ayakta duran Yekta'yı ve onun kucağına sığınan Asya'yı buldu. Koca bedeninin yanında Asya minicik kalıyordu ve bu içimi garip bir hoşlukla sarmalıyordu.

Asya'nın ellerinden bir tanesi Yekta'nın üstündeki tamirci kıyafetinin sert kumaşında gezinmeye başladığında duygusallığımdan sıyrılmak amacıyla, “Allah aşkına,” dedim. “Bu kıyafeti nereden buldun? Tamirci kılığına girmek nereden geldi aklına?”

Yekta yana doğru dönerek bana baktı. Yüzünde bir sırıtiş belirirken, “Buraya gelmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu,” diye cevapladı. “Saçma da olsa aklıma gelen ilk çözüm buydu. Ben de uyguladım.”

“Kıyafeti nereden buldun?” Kapının hemen yanında duran tamir çantasını işaret ettim. “Çantayı bile ayarlamışsın. İçinde gerçekten tamir malzemeleri mi var?”

Cıkladı. “İçi boş. İçine malzeme alacak kadar vaktim yoktu.”

“Üstündekini aldın mı?”

Kafasını aşağı yukarı salladığında *pes* dercesine kaşlarımı kaldırıp gözümü büyüttüm. “Buna para mı harcadın bir de? On dakika için!”

“Yani, Beliz.” Yanağında duran Asya'nın elini parmaklarının arasına alıp avuç içine bir öpücük bıraktı. “Övünmek gibi olsun istemem ama hayvan gibi param var. Bunu sizin için harcamayacaksam neden var?”

“Hayvan gibi paran olması onu boşa harcayabileceğin anlamına gelmemeli.”

“Senin boş dediğin şey sayesinde ben şu an senin ve kızımın yanındayım.” Gözlerinde meydan okur gibi bir ifade belirdi. “Ve para bunun yanında hiçbir şey olarak kalıyor. Asıl zenginlik buymuş.” Gözleriyle kucağındaki Asya'yı işaret etti. “Oymuş, senmişsin.”

Bakışlarımı kaçırma isteğiyle dolup taşım. Öyle bakıyordu ki tüm duygular gözlerinden benimkilere akıyordu sanki. Birbirimizden ayrı kaldığımız süre boyunca, zamanında gözlerinde gördüğüm her duyguyu sorgulamıştım. *Gözler yalan söylemez* lafı aklıma geldikçe kendi kendime *bana aşkla bakarken gözleri yalan mı söylüyordu* diye sorardım. Zamanında ona dair her şeyi sorgulayan Beliz, şimdi o bakışlara yeniden kanmaya razıydı.

“Gerçek zenginlik aileymiş,” diye fısıldadı kendi kendine.

Biz henüz bir aile olmasak da o kafasının içinde üçümüzün bir aile olduğuna kendini inandırmış olmalıydı.

“Aile demişken.” Sıkıntıyla havaya doğru nefesimi üfledim. “Annen buradaydı. Az önce kapıya geldi yani.”

Bedeninin donup kaldığını gördüm. Asya’nın sırtında gezinen eli de duraksamıştı. Siyah kaşları derin bir çizgi oluşturacak şekilde çatıldı. “Türkiye’ye geldiğinden haberin var mıydı?”

“Hayır,” dedi bariz bir şaşkınlıkla. Bu durum sanki onu sinirlendirmiş gibiydi. “O yüzden bu kadar şaşırdım. Buraya niye gelmiş?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Asya’nın doğum gününü duymuş, nasıl duyduysa artık. Elinde hediye paketiyle kapıya gelmiş. İçeri almadım. Girmesine izin vermedim.” Son dediğimi söylerken alınıp alınmaması çok umurumda olmamıştı. Kaldı ki Yekta buna alınmamıştı, alınamazdı da. Annesinin nasıl bir insan olduğunu benim kadar o da biliyordu.

“Ben söylemedim,” dedi hemen. “Nasıl haberi olduğunu bilmiyorum ama ben söylemedim, Beliz.” Beni inandırmaya çalışır gibi telaşlıydı sözcükleri.

“Sana gerek yok Hande’den duymuştur zaten.” Gerçi Hande nasıl biliyordu ona mantıklı bir açıklama bulamamıştım ama Yekta’nın söylemediğine emindim.

“Ona da söylemedim. Sen istemiyorsun diye Asya hakkında hiçbirine tek kelime etmedim.” Daha önce uzun süredir onlarla konuşmadığını dile getirmişti. Bu yüzden ona inanıyordum.

“Biliyorum Yekta, kendini açıklamana gerek yok. Benim gibi sürprize uğrama diye sadece haberin olsun istedim.” Çünkü kapıyı açtığım gibi bu durumda olmamızın başkahramanlarından birini bir anda karşımdan görmek, başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi bir etki yaratmıştı.

“İnanıyor musun bana?” diye sordu ve gözlerimin içine bakarak ekledi. “Gerçekten?”

Sesli bir cevap vermedim ama onaylarcasına gözlerimi kapatıp açtım. “Ne olursa olsun ne annenin ne de Hande’nin kızımın yanına yaklaşmasını istiyorum, Yekta,” dedim asla ödün vermez bir tavırla. “İster alın, ister gücen. İstersen onlar benim ailem, kızımı görmeye hakları var de. Yine de olmaz. Anlıyor musun? Onlar Asya’nın birkaç metre çapına dahi girmemeli.”

Bu konuda çok katı gibi görünebilirdim. Öyle olmak da zorundaydım.

Bir süredir kendisiyle ilgilenmediği için Yekta’nın kucğından inmeye çalışan Asya’yı, Yekta eğilerek yavaşça yere bıraktı. Tekrar doğrulurken bürün ilgisi ve dikkati bendeydi. “Sen ne sanıyorsun tam olarak? Kimin ona yaklaşmasına izin vereceğim? Aylarca bilmesine rağmen çocuğumu benden gizli tutan kardeşime mi, aramıza ayrılık tohumlarını ekip hiçbir şey yapmamış gibi geri çekilen anneme mi? Senden önce Parla’ya yaklaşımlarına engel olacak birisi varsa o da benim.”

Ters bir ifadeyle konuşuyordu ama bu tersliği bana değildi, mevzubahis olan annesine ve kardeşineydi.

“Ben uyarımı yapmak istedim sadece.” Her şeyi kurcalamayı seven kızım, kapının yanında duran tamir çantasını gözüne kestirip ona doğru emeklemeye başladı. Odadaki en yeni şey oydu. Bu yüzden ilgisini kolaylıkla çekmişti.

“Sen uyarımasaydın da Asya’yı ikisiyle aynı ortama sokmazdım, endişen olmasın.”

Yekta’nın bu konuda bana zıt gitmemiş olması içimi rahatlatmıştı. Bir de bu mevzu yüzünden aramızda gerginlik çıkmasını istemiyordum.

“Hande de gelmiş midir annenle birlikte? Ya da baban?”

Sıkıntıyla soludu. Gerilen omuzlarıyla birlikte düşünceli bir şekilde odayı inceliyordu. “Bilmiyorum. Ben de birazdan eve gidince göreceğim.”

Sinirle kısık sesli bir küfür savurdu. “Hay anasını satayım! Tam bir şeyler yavaş yavaş yoluna giriyor diyorum, sürpriz yumurtadan çıkar gibi ortaya çıkıyorlar.” Onu sinirlendiren habersiz gelmiş olmaları mıydı, yoksa problem onların gelmiş olması mıydı çözemedim o an. Beni sinirlendiren her ikisiydi de. En kısa zamanda geri gitmelerini temenni ediyordum.

“Bu bizi etkiler mi?” diye sordu gözlerime tereddütle bakarak. “Sizi görmemi yani?”

“Yekta etkileyecek olsaydı gelir bütün hıncımı senden çıkarırdım. Sadece Asya’yı görmelerini istemiyorum o kadar. Hiçbir şeyi etkilemez.”

“Her an bir şeyleri bahane edip ikinize ulaşmamı engelleyecek gibisin.”

Başta öyleydim de zaten. Son zamanlarda bu düşünce zihnimden silinip gitmişti. Çabaladığını görmek, negatiflerin yerini pozitiflerle dolduruyordu. “Fazla paranoyaksın bence.”

“Neden acaba?” Kaşlarını havalandırdı. “Ne için acaba?”

“Artık istesem de onu senden uzak tutamam sanırım,” dedim fısıltıyla. Kısık sesime rağmen söylediğimi kolaylıkla duyduğundan, yüzünde rahatlamış bir ifade yer edindi. Tamir çantasının önüne oturmuş olan Asya boş çantayla ilgilenirken bile ara sıra bize doğru dönüyor, sırasıyla ikimize de bakıp sonra yeniden çantayla ilgilenmeye başlıyordu. “Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama yokluğunda bile seni arıyor artık. Ben nasıl seni onun hayatından çıkarabilirim ki?”

“Onu da benim hayatımdan çıkaramazsın. Ne kendini ne de Asya’yı. Şu saatten sonra imkânsız.”

Bir şey demedim. Onun yerine uzun uzadıya gözlerine daldı gitti bakışlarım. Son zamanlarda kendi içimde sürekli bir çelişki halinde olsam da ona baktığımda her düşünceyi unutacak kıvama geliyordum. Kalbim, zihnimdeki sesleri susturup bana yardımcı olmaya dünden razıydı.

Koyu renk gözlerine dalıp gittiğimi fark ettiğimde kendime gelmek adına bakışlarımı kaçırdım. Onun hâlâ beni izlemeye devam ettiğinin farkında olsam da kendimi bu tuhaf atmosferi dağıtmak zorunda hissediyordum. Tam bu noktada ona sormayı düşündüğüm sorulardan biri zihnime düşerek kurtarıcı oldu.

Konunun öneminden olsa gerek omuzlarım dikleşirken, “Yekta bir şey soracağım,” dedim. Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde yeniden göz göze geldik. Merakla bakarken, “Sor,” dedi.

“Levent hapisten çıkmış olabilir mi?” Böyle bir günde konuşmayı en son istediğim, tat kaçırıcı konulardan birisi olabilirdi ama iyi kötü bir cevap almak da istiyordum. Soru işaretlerimin aklımdan silinmesi gerekiyordu.

Kaşları havalandı. O herifin ismini duymanın onu ne kadar gerdiğini görebiliyordum. Çenesi kasılırken, “Neden?” dedi.

“Geçen mahallede ona çok benzeyen birini gördüm. Çok uzağımda olduğu için o mu, değil mi anlayamadım. Öyle birkaç saniyelik bir andı.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Belki benim göz yanılsamamdır.”

Öyle olmasını diliyordum zira Levent gibi bir ruh hastasının dışarı salınması felaket demekti.

“Eğer salınsaydı muhakkak haberimiz olurdu,” dedi. Onun da gözlerine şüpheli bir bakışın düşmesine neden olmuşum. “On yıl ceza almıştı. Daha ne kadarını yattı ki salınsın?”

Çene kasları anbean daha da belirginleşiyordu. Bakışları da gitgide sertleşiyordu ve bu konuyu açtığım için pişman olmama neden oluyordu. Her şey Levent’in hapse girmesiyle başlamıştı ve şimdi onun dışarı salınmasıyla son bulamazdı. Hande, sevgilisini hapse attırdığımız için bize düşman olup ayrılmamıza neden olduysa en azından ayrılığımıza değmiş olmalıydı.

O pedofili orospu çocuğu güneşe hasret kalmalıydı.

Biz gergin bir halde birbirimize bakarken yan tarafımızda kalan Asya’nın olduğu yerde bir hareketlilik yaşandı. Önce benim bakışlarım, ardından da benden kopan Yekta’nın gözleri o yöne dönmüştü ki burada bizi şaşırtacak bir görüntü vardı. Asya elleriyle tamir çantasından destek alarak ayaklanmıştı. Şaşırilacak kısım burası değildi elbette ki çünkü Asya bir yerlerden destek alarak zaten ayağa kalkabiliyor ve yine bir yerlere tutunarak yürüyebiliyordu. Şaşırmamın sebebi, önce bir elini çantadan ayırması ve sonra destek aldığı diğer elini de havaya kaldırıp hiçbir şeyden destek almadan ayakta durabilmesiydi.

Bu ilk kez yaptığı bir şeydi.

Heyecanla oturduğum yerden adeta fırladım. Ürkütmemek için çok yakınına yaklaşmak istemedim. Birkaç adım ötesinde Yekta’nın hemen yanında dururken o da yavaşça tek dizinin üstüne çöktü. Kollarını Asya’ya doğru uzatarak, “Gel kızım,” dedi. Titreyen gözbebeklerim Asya’nın üzerine odaklandı. Olduğu yerde ayakta durmaya devam eden kızım bize gülerek bakıyordu.

Kendimi Yekta’nın yanında yere diz çökmüş bir şekilde buldum. Bunu ne ara yaptığımın bilincinde değildim. Sadece minik bebeğimin ilk adımını kaçırmamak için bütün ilgimi, aklımı ona odaklamıştım.

“Hadi güzelim,” diye teşvik etti Yekta. “Gel buraya.”

İçim kıpır kıpırdı. Çoğu ilklerini kaçıran Yekta, kim bilir belki de birkaç saniye sonra Asya’nın ilk adımına şahit olacaktı.

Asya’ya doğru, “Hadi bir adım at bebeğim,” dedim. İkimiz de ellerimizi uzatmış onun bir adım atmasını beklerken Asya dengesini kaybederek yere düştü. Yekta’nın endişeyle hareketlendiğini fark ettiğimde elimi koluna götürerek ona engel oldum. “Bekle.” Asya’nın suratındaki gülüş silinse de

yumuşak halıya düşen bedenini çok değil, birkaç saniye sonra avuçlarını bastırıldığı yerden destek alarak yeniden ayağa kaldırdı.

Bu kez bizim herhangi bir teşvikimize gerek kalmadan Asya bedenini bize doğru döndürdü. Bir ayağını kaldırıp ileriye doğru bir adım attığı an, bütün gün duygusallığın sınırlarını zorlayan ruh halim için bu son nokta oldu. Gözlerim dolmaya başladı, içleri sızladı. Buna rağmen dudaklarım içten bir gülüşle kıvrıldı.

Yekta coşkuyla ve gururla, “Aferin benim güzelime,” dedi. Heyecanını fark etmemek için kör olmak gerekiyordu herhalde. “Hadi bir adım daha at.”

Asya gülüşünün etkisiyle ağzını kocaman açmıştı. İki yana uzattığı elleri ile diğer ayağını da ileriye doğru götürdü. Bu iki adımda da fazlasıyla yalpalayıp, yere düşecek gibi oldu ama en sonunda dengesini sağladı. Bizimle arasında kalan birkaç adımlık mesafeyi aşmak için hevesliydi. Üçüncü adımında poposunun üstünde yeri boyladığında gözyaşları içinde seslice güldüm. Yekta’nın gülüşü de kulaklarıma doldu, hatta yere düşmüş olan Asya’nın kıkırtısı bile.

Her geçen gün büyüyen bebeğimin artık yürüyebildiğini görmek sandığımdan daha çok duygulandırmıştı beni. İlk anne dediğinde bundan ötesi gelmez, daha mutlu olamam sanmıştım. İlk adımını gördüğümde onun on mislini yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Asya yere düşse de pes etmedi. Minik bedenini yeniden ayağa dikti ve kalan iki adımlık mesafeyi sendeleyerek de olsa tamamladı. Bir şeyi başardığını anlamış gibi sevinç dolu gülüşleri ve ellerini birbirine vurduğu için çıkan sesler odayı doldururken, bedenini tam olarak ikimizin ortasına bıraktı. O ana kadar Yekta’yla bacaklarımızın birbirine değebileceği kadar yakın durduğumuzun farkında bile değildim. İkimiz de dizlerimizin üstüne çökmüş, tarifi imkânsız bir heyecanla kızımızın ilk adımını izliyorduk. En sonunda bize ulaşan Asya bir kolunu bana, diğerini de Yekta’ya doğru uzatarak ikimizin üzerine atılmıştı.

Ona aynı anda sarıldığımızda ellerimiz Asya’nın sırtında birbirine temas etti. Önce ben Asya’nın sırtına yaslamıştım elimi, sonra ona sarılmak için uzanan Yekta’nın eli elimin üstüne kapanmıştı. Derince soluklanırken elimi çekme girişiminde bulunmadım. Belki de yapmam gerekiyordu bilmiyordum ama yapmak istemedim.

“Ağlıyor musun?” diyen Yekta’yı duyduğumda biraz geri çekilerek Asya’nın onun kucağına tırmanmasına izin verdim. Ben her an onun yanındaydım zaten. Zamanı kısıtlıyken Asya’nın onun kucağında olması daha doğru geliyordu. Yekta kolunu Asya’nın beline sararken aynı zamanda diğer elini yüzüme yaklaştırdı. Sağ yanağıma yaslanan avuç içiyle gözlerimi kırptırdım. Kendimi geri çekme isteğiyle yanıp tutuşsam da ondan uzaklaşamadım. Yanağıma süzülen yaşı başparmağıyla temizledi Yekta.

“Sevinmen gerekmez mi?”

“Sevindiğim için ağlıyorum zaten,” dedim titreyen nefesimle. “Duyulandım.”

Babasının yanağımdaki yaşı temizlediğini gören Asya, tıpkı onu taklit ederek elini yüzüme doğru uzattı. Parmaklarını diğer yanağıma götürerek üstünde gezdirmeye başladığında dudaklarımı birbirine bastırıp güldüm.

“Taklitçi,” dedi Yekta. “Bu kız her şeyi çok çabuk öğreniyor. Aferin kızım, sil annenin gözyaşlarını.” Asya yaşları silmekten çok yanağımdaki her yere dağıtıyordu. Bu ağlarken aynı zamanda beni daha da çok güldürüyordu. “Ağlarken gördüğün her an kız ona. Annene de ki senin ağlaman benim babamın canını yakıyormuş. Mutluluktan bile olsa o yeşillerinden yaşların akmasına dayanamıyormuş. Sen babama neden bunu yapıyorsun?”

Söylediği her şeyi gözlerini gözlerimden ayırmadan dillendirmişti. Bakışları *sen bana bunu neden yapıyorsun* der gibiydi.

“Ben ilk adımımı attığımda ağlaman değil gülmen lazım de annene. Ben desem beni dinlemez ama seni dinler.”

“Deneseydin,” diye mırıldandım. “Belki dinlerdim.”

“Ağlama desem ağlamaz mısın?”

“Bilmem. Denemek gerek.”

“Ağlama,” derken parmakları yüzümden yavaşça aşağıya doğru kaymaya başladı. Çenemde durdu ve parmak uçlarıyla nazikçe çenemi kavrayıp yüzümü kaldırdı. “Ağlama, Beliz. Dünyanın en mutlu insanı olsan bile, o yaşlar mutluluktan dökülse bile ağlama. İsteklerimin senin için hiçbir kıymeti yok biliyorum ama ağlamanı değil, gülmeni istiyorum. Hep gül istiyorum. Sen gülünce yüreğimde çiçekler açıyor, ağlayarak onların boynunu büküp acı çektirme.”

Yutkundum acı acı. Mutluluktan olduğunu iddia etsem de şu an yalnızca Asya yürüdüğü için ağlamıyordum. Yekta’ya ağlıyordum, kendime ağlıyordum. Artık o yokken babasını aramaya başlayan Asya’ya ağlıyordum,

yaşanması mümkünken yaşanamayan her şeye ağlıyordum. Birikmişti her şey, tükenmiştim. Mutlu gibi görünsek de değildik. Değildim.

Şu an gözlerimden yaşlar akmayı kesse de içime içime akmaya devam ediyordu. Buna rağmen dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Öyle abartılı bir gülüş değildi, dudak kıvrılmasından ibaretti ama Yekta içindi. Bunu bilerek yapmamıştım. Onun gözlerinin içine bakarken tebessüm etmek aniden içimden gelmişti ve bu kez kendime engel olmak için çabalamamıştım.

Yekta'nın bakışları dudaklarıma düştü. İç çekti, soluklandı. Gözlerini kapatıp açtı. Ona karşı güldüğüme inanamıyormuş gibiydi hareketleri. Gözlerini kapatıp açarak gerçekliğinden emin olmak istedi sanki. Koyu kahverengi gözlerinin durağı en sonunda yine dudaklarımdaki gülüştü. Göğsü bir iç çekişle daha kabardı.

“Beliz-”

O an ikimizin de sesinin kesilmesini sağlayacak bir şey oldu. Kapıya doğru adım sesleri yaklaştı, beraberinde bize doğru seslenen bir ses doldu kulaklarımıza. “Kızım bir bez değiştirmek ne kadar uzun sürdü? Aşağıda torunuma hasret kaldım vallahi.”

Sözlerin bitimiyle eşzamanlı olarak kapı açıldığında, ikimiz de ne pozisyonumuzu toparlayacak vakti bulabilmiştik ne de benim Yekta'nın saklanması için onu yönlendirecek kadar aklım başıma gelmişti. Gelseydi de daha birbirimizden uzaklaşmaya zaman kalmamışken nasıl onu gizleyebilirdim ki?

Babamın açık kapıdan attığı adım daha kapının girişinde kesildi. Yekta'nın eli hâlâ çenemdeydi, adeta dip dibeydik ve yanlış anlaşılması oldukça müsait bir pozisyondaydık.

Hızla Yekta'dan uzaklaştım. Eli önce boşluğa düşüp sonra her şeyden habersiz bir şekilde mutlu mutlu etrafı izleyen Asya'nın sırtına ulaştı.

Korka korka bakışlarımı babama çevirdiğimde gözlerinde gördüklerimin beni fazlasıyla ürküttüğünü inkâr edemezdim...

Bölüm YİRMİ ALTI

“Bu ne kılık?”

Odanın ortasında volta atan babamın sert sesiyle sorduğu soru ile Yekta kafasını yerden kaldırıp ona baktı. “Tamirci kılığında evime mi sızdın sen benim?” Ses tonu o kadar ürkütücü seviyedeydi ki elinde olsa Yekta’yı şurada öldüreceğine ikna olmuş bir haldeydim.

Yekta en ufak bir korku belirtisi göstermeden, “Cevabını vermek istediğimden emin misiniz? Pek hoşunuza gideceğini düşünmüyorum çünkü,” dedi. Kaldı ki babamdan korkmadığını her halinden belli ediyordu. Ona kafa tutabilecek düzeydeydi.

Babam bizi gördükten sonra kapıyı o kadar sert bir şekilde kapatarak içeri girmişti ki Yekta’nın kucağındaki Asya irkilip yüzünü buruşturmuştu. Ağlayacağını anladığımız gibi Yekta onu sakinleştirmişti. Şimdi ikimiz de benim yatağında oturmuştuk. Asya bu kez benim kucağımdaydı ve babamın dakikalar süren sessizliği eşliğinde öfkeli öfkeli odada gezinmesini, pencereden dışarıyı izlemesini beklemiştik.

“Utanmadan kabul ediyorsun yani?”

“Kızımı ve annesini görmek istediğim için utanmalı mıydım?”

“Senin durumunda olan birisi elbette ki utanmalıydı,” dedi babam. Yekta’nın rahatlığına inanamıyormuş gibiydi. “Sen bebeğini annesinin karındanayken terk edip gitmiş bir adamsın.”

“Baba...” diyerek araya girdim. “Konuşmuştuk bunu.”

“Konuşmadık, Beliz. Sen bana bir şeyler anlattın ve ben de anlattığın hiçbir şeye inanmadım.” Alevler içinde yanan gözleri Yekta’ya baktı. “Benim kızımın da biraz akıllı olup inanmamasını isterdim.”

“Ona yüklenmenize gerek yok,” dedi Yekta beni kastederek. “Burada yükleneceğiniz tek kişi benim. Bana istediğinizi söyleyebilirsiniz ama şunu bilin ki edeceğiniz hiçbir laf beni yıldırmayacak. Siz bu durumu onaylayabilirsiniz fakat ben de bu yüzden ne çocuğumdan ne de sevdiğim kadından uzak duracağım. Bunu size daha önce de söylemiştim.”

Asya ortamdaki gerginliği hissediyordu. O yüzden kucağımda oldukça huzursuzdu, arada bir huysuzlanıyordu. “Engel olamayacağınızı da anlamış olmanız gerekiyor. Size rağmen bir şekilde yolunu bulup bugün buradaysam yarın da bulurum, bir sonraki gün de.”

“Sen bana meydan mı okuyorsun?”

“Size değil, şartlara meydan okuyorum.”

Babamın celalleneceğini anladım ve buna engel olmak istercesine, “Lütfen büyümesin bu tartışma,” diyerek ortalığı yatıştırmaya çalıştım. “Baba gel biz aşağı inelim. Yekta da gider zaten.”

“Onun bu kılıkla eve girmeye çalışacağından haberin vardı, değil mi?”

Benden önce Yekta cevap verdi. “Haber yoktu. Benim başımın altından çıktı.”

Soğukkanlılıkla konuştum. “Kapıda o olduğunu anladım. Bilerek içeri aldım.” Yekta’nın bakışları yüzüme çevrildi. Her şeyi üstlenmek gibi bir çabası vardı ve benim bu şekilde konuşmam hoşuna gitmiyordu. Babamın bana kızmasına engel olmaya çalışıyordu ama zaten her türlü babamın öfkesinden bir şekilde nasibimi alacaktım.

“Ben ne anlatıyorum ki?” dedi babam ellerini iki yana açarak. “Benim kızım kanmaya dünden razı zaten. Kızım sen akıllanmaz mısın hiç, ha? Yaşadıklarından hiç ders almaz mısın?” Soru değildi bu, direkt beni suçlar gibi konuşuyordu.

“Ne yapabilirim baba? Gerçekten başka ne yapabilirim bilmiyorum! Üstüme gelme artık ya! Ben de kendimi yeterince berbat hissediyorum! Attığım adımların doğru mu, yanlış mı olduğunu kendi içimde tartışıp dururken senden de böyle bir karşılık alınca kendimi suçlu psikolojisine sokuyorum. Yapma lütfen.”

“Ben kızımı korumaya çalışıyorum.” Söylediklerim gözlerindeki öfke-den ve kararlılıktan zerre eksiltmemişti. “Ben kızımın aynı hatayı yapmasına engel olmaya çalışıyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Yekta. “Hata falan değil. Ben onları bir daha asla yalnız bırakmayacağım. İlkini de bilerek yapmamıştım. İnanın veya inanmayın, ben giderken Beliz’in hamile olduğunu bilmiyordum.”

“Kes palavrayı!”

Babamın ani bağıırışı bizi korkutmasa da yeterince huzursuz olan kızımı irkiltip dudaklarının titremesine neden oldu. Bükülen dudakları gelen ağlamanın habercisiyken Asya’yı kucağımda kendime doğru çevirdim. “Bir şey yok anneciğim, bir şey yok,” diyerek sırtını sıvazlamaya başladım.

Buna rağmen Asya ağlamaya başladı ve bu Yekta’nın ayağa kalkarak babamın karşısında dikilmesine sebebiyet verdi. “Siz nasıl kızınızın iyiliğini düşünüyorsanız tam şu anda ben de kendi kızımın iyiliğini düşünüyorum ve kim olursanız olun, esip güreyleyerek onu ağlatamazsınız.”

Başından beri sakinliğini korumaya çalışan Yekta’nın bunları söylerken dudaklarından dökülen her bir kelime vurgulu, tehditkârdı. Babamın karşısına dikildiğinden sırtı bana doğru dönüktü ve yüzünü göremiyordum. Buna rağmen sert bakışlarını, kasılan yüz hatlarını görmüş kadar olmuş-tum. Yüzündeki mimikleri onun sesinden anlardım. Tanırdım.

Babam tuhaf bir sakinlikle, “Delikanlı,” dedi. “Şu zamana kadar bebeğinin yanında olmayan sendin. Herhalde sana bunu hatırlatmama gerek yoktur. Sen daha iyi bilirsin bunu. Sen Amerikalarda gününü gün ederken o bebeğinin yanında annesi vardı, biz vardık, yedi yabancı vardı ama sen yoktun. Ansızın çıkıp gelerek bana kafa tutmaya çalışman seni gözümde yüceltmiyor, aksine bu yalandan baba rolleriyle kendini komik duruma düşürüyorsun.”

Yalan değildi ki. İnanması güçtü ama babalığı rol değildi. Ama bunu söylersem ortam daha da gerilirdi.

Daha ne kadar gerilebilecekti ki?

“Rol değil,” dediğim noktada babamın ateş saçan bakışları beni buldu. İşaretparmağını bana doğrulttu ve asla dizginleyemediği sesiyle, “Sen konuşma! Bana bu adamı savunma!” diye bağırdı.

O bağıırış Asya’nın ağlayışını körükledi. “Siz de bağıırarak insanlara üstünlük kurmaya çalışmayın! Ne kendi kızınızı ne de benim kızımı korkutmaya hakkınız yok.”

“Torunumu senden daha çok düşündüğümünden emin olabilirsiniz.”

Yekta buna pek inanmıyormuş gibi, “Öyle mi?” dedi. “Hiç sanmıyorum.”

Babam, Yekta'nın üzerine doğru bir adım attı. Yekta geriye adımlamadı, babamdan uzaklaşmadı. Aksine olduğu yerde babamın kendisine yaklaşmasını bekledi. "Sen bana ahkâm kesecek konumda değilsin."

"Asıl siz bana ahkâm kesecek konumda değilsiniz. Sizi anlıyorum, bana olan nefretinizi de öyle. Daha şimdiden Asya'ya o kadar bağlandım ki ileride birisi onun canını yakacak olsa ona cehennemi yaşatırım. Tam da bu yüzden anlıyorum sizi. Ama siz beni her ne kadar çocuğunu terk eden bir baba olarak görseniz de ben onu terk etmedim. Ben, Beliz'e bunu asla yapmazdım. Onu karnında bebeğiyle arkamda bırakıp gitsem vicdanımın sesinden bırakın iki yılı, iki gün gözüme uyku girmezdi. Çünkü ben onu seviyordum, hâlâ seviyorum. Bizimki bitmiş bir ilişkiydi, yoluna sokulmuyordu. Belki de ben yeterince çabalamadığım içindi. Bu konuda kim ne söylese başım gözüm üstüne fakat Asya konusundaki hiçbir suçlamayı kabul etmiyorum çünkü ben çocuğunu kabul etmeyen bir baba değilim."

Uzun soluklu konuşmasını benim gibi babam da pürdikkat dinliyordu. Hatta Asya bile bir noktada sakinleşip Yekta'yı izlemeye başlamıştı. "Sorsanız buraya döndükten sonra öğrendiğimden beri yine rahat uyku uyuyamıyorum. Hiçbir şeyi bilerek yapmadım ama bilerek yapmışım gibi kendi cezamı kendim kesiyorum ben zaten. Düzeltmeye çalışıyorum, hatamı telafi etmek için uğraşıyorum. Bu bir tehdit ya da meydan okuma falan değil, sadece sizi bilgilendirmek için diyorum. Onların yanında olmak istediğim sürece sizin önüme koyduğunuz hiçbir engel beni tökezletmez. Ne istediğimi biliyorum ve ona göre yürüyorum o yolu."

Yekta sustuğunda bir süreliğine odaya sessizlik hâkim oldu. Babamın kaşları artık çatık değildi ama öfkesinin izleri her saniye kendini belli ediyordu. "Bu durumu onaylamadığımı Beliz seni bana karşı savunduğu ilk dakika söylemiştim," dedi babam. "Hâlâ dediğimin arkasındayım. Ben kızımın canını yakan bir adama tekrar güvenip ona kızımı emanet edemem."

Yüzümü yere doğru eğerken gözlerimi yumdum. Babama da hak vermemek elde değildi ki. "Onaylamıyorum, onaylamayacağım da. Seni hiçbir zaman torunumun babası olarak görüp saygı duymayacağım."

"Saygı beklemiyorum," dedi Yekta.

Babam sert bir şekilde karşılık verdi. "Beklemeye hakkın yok zaten." Hemen sonrasında bakışları bana çevrildi. Oturduğum yerde omuzlarımı dikleştirirken minicik bebeğimden güç almak istercesine elini avucumun içine hapsedtim. "Sana artık diyecek tek kelime lafım yok. Madem bu

kadar hatalarından ders almamaya heveslisin, aynı yolları yürü bakalım. Ama şunu sakın unutma.” İşaretparmağı yine havalandı. “Bir kez daha yarı yolda kaldığında, bir kez daha canın yandığında bu kez ben baban olarak sana destek çıkmayacağım çünkü bu sefer sonunun ne olacağını bile bile o yola çıkan bizzat sensin.” Söylediği ihtimalleri yaşayacakmışım gibi kendinden emindi. Bu bana sanki yine aynısını yaşayacakmışım gibi hissettirmişti. “Umarım yanılan ben olurum da senin canın yanmaz.” Devamında, “Kızım,” diye ekledi ama bunu öyle bir tonda söylemişti ki sanki ardında yüreğimin orta yerine bir ağırlık bırakmıştı.

“Sen de çık git evimden,” dedi Yekta’ya hitaben. “Çocuğunu göreceksen de bundan sonra ben yokken gel. Ben geri gelmeden gitmiş ol. Sakın benim gözüme görünme. Tek bir hatanı bekleyeceğim şu saniyeden sonra. Tek bir hatanda seni gebertirim, aklında bulunsun.”

“O hatayı asla yapmayacağım.”

Umarım Yekta, umarım.

Babamın haklı çıkmaması için daha şimdiden deli gibi dua ediyordum.

Aralarındaki konuşmanın bitmesiyle eşzamanlı olarak odamın kapısı tıklatılmadan açıldı. Aktan’ın bedeni görüş açıma girdi. Bakışları doğrudan babamı ve Yekta’yı bulduğunda Yekta’yı burada gördüğü için zerre şaşkın görünmüyordu. Sanki biliyor gibi bir havası vardı. Belki de az önce yükselen sesleri duymuştu.

“Sesiniz aşağıya kadar geliyor,” diyerek tahminimi bir nevi doğruladı. “Küçücük çocuğun doğum gününü bile batırmakta bir numarasınız. Siz kavga ederken bu bebeğin burada ne işi var?”

Dayısını gören Asya kollarını ona doğru uzatarak kendisini kucağına almasını istediğini belli etti. *Beni buradan al* der gibiydi, aksi halde Yekta buradayken gözü Aktan’ı görmezdi. O bile sıkılmıştı bu durumdan.

“Çıkar şunu bu evden, gözüm görmesin,” dedi babam ve Aktan’ın yanından geçerek açık kapıdan çıkıp gitti. O gitti ama arkasında bıraktığı gergin havanın etkisinden çıkamadık. O hava bizi boğdu adeta. En azından beni boğmuştu. Güçlü bir el boğazıma baskı uyguluyordu sanki.

Aktan yanıma yaklaşarak kendisine doğru uzanmaya devam eden Asya’yı kucağına aldı. Ters ters Yekta’ya bakarak, “Neyi bekliyorsun?” dedi. “Duymadın mı babamın dediğini?”

Yekta oralı olmadı bile. Arkasını dönerek gözlerini benimkilerle buluşturdu. “Babanın dediği hiçbir şey yaşanmayacak. Bana güven. Sana söz veriyorum, seni yüzüstü bırakmayacağım.”

Aktan alayla güldü. Araya girmedi, tek kelime etmedi ama bu gülüş Yekta’nın ters bir ifadeyle ona bakmasına yeterli oldu. Fakat o ters ifadesini silip götüren Aktan’ın kucagında duran Asya oldu. Asya az önceki gerginlikten sıyrılmanın mutluluğuyla bir dayısına, bir babasına, bir de bana bakıp duruyor ve gülüyordu. Benim güleç bebeğim...

“Gidecek misin artık yoksa seni ben yaka paça dışarı mı atmalıyım?” diyen Aktan’dı.

Yekta hoşnutsuzlukla cevapladı. “Ben giderim.”

Aynı hoşnutsuz ifade Aktan’da da belirdi. “İsabet olur.”

Dakikalardır yapışmışım gibi oturduğum yataktan kalkarak Aktan’a yöneldim. Hiçbir şey söylemeden Asya’yı onun kucagından aldım ve arkamı dönüp Yekta’ya başımla kapıyı göstererek işaret ettim. Gitmesi içindi bu. Mesajı anlayan Yekta sahte tamirat ekipmanlarını da alarak -ki bu tamir çantasından ibaretti- önüme geçti ve ağır adımlarla odadan çıktı.

Asya’yı kendisinden aldığım için arkamda kalan Aktan’ın homurdandığını duysam da ona aldırış etmeden Yekta’nın peşine takıldım. Arkalı önlü merdivenleri indik. Yekta kapıya ulaştı, açtı ve dışarı çıktı. Geriye dönüp baktığında bizi gördü ve gözleri ışıldadı resmen. Hemen kapının pervazında durdum.

Asya’yı ona doğru uzatmadım ama o neden dayısının kucagından alıp beraberimde getirdiğimi anlamış gibi Asya’ya uzanıp onu kucagina aldı. “Sana inanmak istiyorum, sana güvenmek istiyorum,” diye itiraf ettim Yekta’ya. “Şu an laf eden herkese zamanı gelince siz yanıldınız demek istiyorum. Bu kez sözünü tut lütfen.”

Neredeyse yalvaracaktım. Haksız çıkmak, aynı acıları bir kez daha çekmek istemiyordum. Üstelik bu kez kimseden destek bekleyemezdim zira babamın da dediği gibi bu kez ben seçmiştim. Sonucu ne olursa olsun bu kez yanılğı değil, düpedüz aptallık olurdu yaşayacaklarım.

Yekta, Asya’ya sımsıkı sarılırken, “Günü geldiğinde herkesin önüne birlikte el ele çıkacağız,” dedi. “Bana bir şans daha verdiğine asla pişman olmayacaksın.”

“Umarım,” diye mırıldandım. “Yirmi ay, Yekta...” Yüzüne gözlerimdeki sızlamayla baktım. “Koskoca yirmi ay bu acıyı yaşadım. Bu kez bir gün bile yaşamayı kaldıramam.”

Bakışlarıma karşılık verirken boğazından sert bir yutkunuş geçti. Koyu renk gözlerinde hüznün ve pişmanlık belirirken, “Bir gün bile yaşatırsam bana da yazıklar olsun,” dedi.

Bakışlarımı kaçırdım. Aynı yutkunuş benim de boğazımdan geçerken kollarımı birbirine bağladım. Birkaç saniye sonra Asya’ya, “Babanın artık gitme vakti geldi kızım,” dedi. “Yarın geleceğim ama. Bir sonraki gün de. Her gün geleceğim. Bir gün gelmek zorunda kalmayana kadar.” Umut dolu bakışları gözlerime çevrildi. “Bir gün aynı evde günü bitirip ertesi gün yeniden başlatana kadar.”

Asya sanki anlıyormuş gibi ilgiyle dinliyordu. Sonra gülüyordu. Bu öyle bir gülüştü ki sadece benim değil, Yekta’nın da içini ısıtıyordu. Bir gülüşüyle gecenin karanlığında güneş açtırıyordu.

Bu daha önce Yekta’nın bana ettiği iltifatlardan biriydi. *Gülüşün; karanlığa güneş doğmasını sağlar, çorak topraklarda çiçekler açtırır, dünyanın en ketum insanının gülüş nedeni olur.*

Asya ellerini Yekta’nın iki yanağına götürdü. Yekta’nın iki kolu da Asya’ya sarılmıştı. Elindeki tamir çantasını ne ara yere bıraktığını görmemiştim bile. Kollarının arasındaki Asya, küçük burnunu Yekta’nın burnuna sürtmeye başladığında ikisi de bundan büyük bir keyif duydu. Onları izlerken ben de aynı şekildeydim. Omzumu kapının pervazına yaslamış gülümseyerek ikisine dalıp gitmiştim.

En sonunda bu oyunları sona erdiğinde Yekta, Asya’nın burnunu öptü ve onu kucağıma verdi. Arkasını dönüp gitmeden önce söylediği son şey beni sevdiğiydi. Cevap vermedim ama onun söylemesi ona yeterli olmuş gibiydi, benden karşılık almasa da olurdu.

Yekta’nın ardından kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde merdivenlerin bitimindeki Aktan ile göz göze geldim. O da babam gibiydi, asla onaylamıyordu ama o gece balkonda bana söylediği gibi kararına saygı duymaya çalışıyordu. Bunu yaparken kendisine zıt düştüğü için zorlandığı belliydi. Şu anda da pek hoşnut olduğu söylenemezdi ancak hiçbir şey demedi.

Sadece bana uzun süre bakıp salona girmekle yetindi.

Sabah işe gitmek için erkenden uyanmıştım.

Hatta haddinden de fazla erken uyanmıştım. Saat sekizi yeni geçerken ben hazırdım bile. Normalde tamamen hazır olmam dokuza doğru olur, işe güçbela yetişirdim. Çoğunlukla uyanık olan Asya'dan kopmak da zorlardı tabii beni. Bugün uyanık olmadığı için rahat rahat hazırlanmıştım.

Bebek telsiziyle beraber salona indiğimde ablamı salonda otururken buldum. Taner abi bugün sabahtan işe gideceği için dün gece burada kalmışlardı. Taner abi mümkün olduğu sürece ablamı evde yalnız bırakmama-ya çalışıyordu. O yüzden burada kalmaları için ablamı o ikna etmişti.

Çocuk gelişimcisi olan ablam hamileliğini öğrenmeden birkaç hafta önce işinden ayrılmıştı. Hamileliğini öğrendiklerinde Taner abi en azından hamile olduğu süre boyunca çalışmasını istememişti. Bir eli yağda bir eli balda bebekler gibi bakıyordu ablama. İkisinin ilişkisini çok seviyordum.

Televizyon kanallarını karıştıran ablama, "Erkencisin bugün," dedim.

"Sabahın köründe gözümü bir bulantıyla açtım ki hiç sorma. Yatamadım daha sonra."

"Bu aylarda normal. Birkaç haftaya kadar azalır iyice."

"İnşallah," dedi umutsuz bir şekilde. "Beni bu bulantıların yorduğu kadar hiçbir şey yormuyor."

"Son ayları görmedin ki daha," dedim gülererek. "O sırt ağrısını çektikten sonra bugünleri mumla arayacaksın."

Ablamın gözleri korkuyla büyüdü. "Beliz! Korkutma beni ablacığım. Elimde olsa Taner'e al sen taşı diyeceğim zaten."

İstemsizce gür bir kahkaha attım. "Keşke erkekler taşısaydı gerçekten de. Bütün bunların kadınlara yüklenmesini doğru bulmuyorum."

"Her ay regl de bizde, çocuk taşıması da. Bu erkekler neden sperm dışında bir katkıda bulunmuyorlar?" dedi ablam ciddi anlamda düşünceli bir şekilde. Halbuki Taner abi daha şimdiden epey yardımcı oluyordu.

"Yine de her şeye rağmen her anından ayrı bir keyif duymak gerek. Ben karnımda bir canlıyı büyütmeyi çok sevmiştim." Bir daha öyle bir deneyim yaşamazdım herhalde. Asya yeterliydi.

Ablam gülümseyerek elini karnına götürdü. Tam bu esnada çalan kapı ayaklanmasını sağladı. "Fırından ekmek istemiştin o geldi herhalde. Şu ekmeği alayım da bir güzel kahvaltı hazırlayalım."

Çok vaktim yoktu ama yine de, "Tamam," diye onayladım.

Ablam salondan ayrıldığında hâlâ elimde tuttuğum bebek telsizini masanın üzerine bıraktım. Biraz ayakta dikildikten sonra ne yapacağımı

bilemeyerek koltuklardan birine yönelmiştim ki ablamın bana seslendiğini duydum. “Beliz kapıya gelebilir misin?”

Salondan çıkıp kapıya kadar ulaşmam birkaç saniye sürdü. Yana doğru kayarak bana yer açan ablam sayesinde kapımızda bir posta memurunun dikildiğini gördüm. “Beliz Atılğan adına bir evrak var,” dedi beni gören memur.

Ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu beni nedensizce germeye başladı. Kötü bir şey olacak değildi ama gerilmiştim işte. Anlamsız bir hissiyat dört bir yanıma ağır ağır kuşatıyordu.

“Şuraya bir imza.” Elime tutuşturulan siyah dolma kalemle gösterilen kutucuğa adımlı soyadımlı yazıp imzamlı attım. Daha sonra kalem elimden alındı ve yerini bir zarfa bıraktı. Dikdörtgen zarfın üzerinde yazan yazıyı gördüğüm o ilk anda ellerim zangır zangır titremeye başladı.

Posta memuru iyi günler dileyerek kapımızın önünden uzaklaştı ama ben daha kötü bir güne başlayamayacağımı biliyordum. Zarfı açmamıştım bile ama üzerinde yazan *aile mahkemesi* yazısı benim için yeterliydi.

Titreyen parmaklarım güçlkle o zarfı yırtıp açtı. Kâğıt gün yüzüne çıktığında içinden alıp zarfı bir köşeye fırlattım. Katlanmış kâğıdı açmak beni hiç olmadığı kadar zorluyordu.

Kâğıtta okuduğum her bir cümleyle beraber başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sanki. Bir sefer değil, iki sefer değil, her saniye başında tekrarladı. Ablamın merakla sorduğu soruların hiçbirisini kulaklarım işitmiyordu. Duyduklarım bir uğultudan ibaretti ve ben ne ara elimdeki kâğıdı avucumun içerisinde buruşturarak bir top haline getirip titreyen parmaklarımı etrafına sıkıca sardığımı bilmiyordum bile. Her şey saniyeler içerisinde geliyor, bir o kadar da dakikalar geçmiş gibi hissettiriyordu.

“Yekta,” dedim tek nefeste, ablamın merakını gidermek ve tam tekrardan onun iyi bir insan olduğuna inanmaya başladığım o ilk anda yaptığı bu şeyi kendi yüzüme vurmak için.

“Asya için velayet davası açmış.”

Bölüm YİRMİ YEDİ

A ile mahkemesi.
Velayet davası.

Nüfusa Asya Parla Atılğan olarak kayıt edilen bebeğin babası olan müvekkilim Yekta Akıncı, bebeğin annesi Beliz Atılğan'ın kendisini bebeğiyle görüş-türmediği, doğduğundan beri kendisinden sakladığı gibi sebeplerden ötürü hu-kuki yollara başvurarak anne Beliz Atılğan'dan davacı olmuştur. Davalı-anne müvekkilimle ayrıldıkları dönemde müvekkilime herhangi bir şekilde haber vermeden bir bebek dünyaya getirip sorumluluğu tek başına üstlenmiş, bebeğin yanında olmadığı için Yekta Akıncı'yı sorumlu tutmuştur. Babası olarak bebe-ğiyle görüşme, gerekli zamanlarda yanına alıp onunla vakit geçirme haklarına sahip müvekkilime bunlar için izin verilmemektedir. Ayrıca davalı-annenin bebekle yeterince ilgilenmediği, kişisel bakımını yerine getirmediği, bebeği duy-gusal ve fiziksel ilgiden mahrum bıraktığı müvekkilimce gözlemlenmiştir.

O kâğıtta daha birçok açıklama yazıyordu, bu sadece tek bir paragrafıydı. Özenle hazırlandığı belli olan bir savunma vardı ortada. Üstelik mağdur olarak gösterilen Yekta Akıncı'nın bu davanın sonucunda istedikleri bütün vücuduma milyonlarca iğne batırılması kadar acı veriyordu.

Yukarıda açıklanan nedenler karşısında, davanın kabulü ile müsterek olan Asya Parla Atılğan'ın velayetinin yeterli ilgi alakayı göstermemesi, bebeği baba-sından kaçırmaması gibi nedenlerden dolayı davalı-anneden alınıp bebeğe daha iyi bir bakım sağlayacak baba Yekta Akıncı'ya verilmesini, Beliz Atılğan'ın bebekle ilişkisinin şimdilik kısmen, Asya Parla Atılğan'ın sütten kesilmesi du-rumunda tamamen kesilmesini davacı vekili olarak saygılarımla arz ederim.

Bu nasıl bir istektir? Bu nasıl bir davaydı böyle? Asya ile ilişkimin tama-men kesilmesini istiyorlardı. Hangi güç beni bebeğimden ayırabilirdi?

Zihnimdeki hiçbir ses susmuyordu. Kafamın içinde öyle büyük bir gü-rültü vardı ki sesler kesilsin diye imkânım olsa tam şu anda kafamı kesip bir kenara atardım.

İnsanın en büyük düşmanı kendisiydi. Mantığı, iç sesi, susmak bilme-yen düşünceleri... hepsi bir olup üstüne geldiğinde çıldıracak gibi olur-dun. Çıldırmak üzereydim. Sabahın bir köründe elimde buruşturduğum mahkeme celbiyle beraber evden çıkarken ne düşündüğümü bilmiyordum. Ne için çıktığımı bilmediğim o evden dışarıya adımımı attığım ilk anda, ayaklarım gideceğim yeri biliyormuş gibi beni sokağın başındaki eve doğru yönlendirmeye başladı.

En fazla bir dakikadır sadece kendimleydim. O bile kafayı yeme radde-sine gelmeme yetmişti. *Biliyordun, içten içe yaşanacak her şeyi biliyordun. Bir gün o aileyle karşı karşıya geleceğini biliyordun. Aptalsın, Beliz. Öyle aptalsın ki birkaç güzel söze, birkaç hoş davranışa kendini kaptırdın gittin yine. Kork-tuğun başına geldi ve şimdi o aileye karşı tek başınasın. Senin gücün kızını onlardan korumaya yeter mi?*

Görüş açım dolan gözlerim yüzünden kapanmışken kafamı iki yana sal-ladım. Asya daha emiyordu. Günde birkaç kez beni emmek zorundaydı. Tamam, ek gıdayla da yaşayabilirdi ama o hâlâ beni emiyordu. Benim sü-tüm geliyordu, çok fazla geliyordu hem de. Mahkeme hâlâ annesini emen bir bebeği babasına verebilir miydi?

Babası yeterince güçlüyse bir aylık da olsa o bebek alınır ellerinden.

Doğruydı... Benim de en büyük korkum bu değil miydi zaten? Buna asla kalkışmayacağına nasıl inanmıştım? Bu kadar kısa süre içerisinde ken-dimi ona nasıl kaptırmıştım?

Nasıl aynı hataya tekrar düşmüştüm?

Babamın dün yaptığı konuşmanın üzerinden kaç saat geçmişti ki daha? Kaç saat geçmişti de ben kendimi o bahsettiği hatanın tam ortasında bu-luvermiştim?

Elim zonklamaya yüz tutmuş başıma uzandı. İleride onun evini gö-rüyordum. Ağlıyordum, bazen sendeleyerek adımlar atıyordum. O eve ulaşmak istiyordum. Ulaşıp, o mahkeme celbini suratına fırlatarak hesap sormak için yanıp tutuşuyordum. Nasıl yapabildin diyecektim. O da muh-temelen beni nasıl güzel kandırdığını düşünüp karşımda sırtıtaçaktı.

Düşünme Beliz, düşünme. Hiçbir şey düşünme ve sadece oraya ulaşmaya bak.

Ablamı arkamda bırakıp evden çıkarak yola düştüğümünden beri patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Hayal kırıklığı kalbimde büyük bir yükken aynı zamanda çok da öfkeliydim. Öfkem, hıncımı çıkaramadığım her saniye daha da katlanıyordu. Az önce yanımdan geçip giden arabaya sinirlenmiş, arkasından saydırmamak için kendimi zor tutmuştum.

Oysa öfkem arabanın içindekilere değildi. Aslına bakılırsa benim öfkem Yekta'ya da değildi; kendimeydi.

Bir kez olsun mantığımın sesine uymadığım, hep kalbimle hareket ettiğim için kendime kızgındım. Onun yaptığı her şeyin üstünü birkaç güzel şeyle örtmeye dünden razı olduğum için kendime kızgındım. Ona olan nefretimi içimde bu kadar çabuk bitirdiğim için kendime kızgındım. Bana ve Asya'ya yaklaşmasına izin verdiğim her an için kendime kızgındım. En çok da dün babam, öfkeden deliye dönmüş bir halde Yekta'ya kızarken ağzımı açtığım sayılı anlarda Yekta'yı savunmaya kalkıştığım için kızgındım.

Çok kızgındım ve bu duruma düşmemdeki sebep Yekta değil, onu çabucak kabullenen bendim.

Onların eviyle bizimki arasında kısa bir mesafe vardı. Yavaş adımlarla yüründüğünde birbirimize ulaşmamız birkaç dakika bile sürmezdi. Bugün o kısacık yol asla bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Yürüyordum, yürüyordum ama sanki adımlarımı boşluğa atıyordum da o yol bir türlü bitmek bilmiyordu.

En sonunda iki katlı evin bahçesinin önünde adımlarım durduğunda titrek bir nefesle soluklandım. Gözlerim deli gibi dolsa da ağlamıyordum. *Henüz.* Ama onu gördüğüm anda kendimi tutamayıp aptallığıma ağlayacağımı biliyordum. Ya da tüm gururumu hiçe sayıp ona yalvarırken de ağlayabilirdim. Onun karşısında en aciz halime de bürünsem Asya için bunu yapar, o davayı geri çeksin diye yalvarırdım çünkü biliyordum ki Asya bir kez ellerimden kayıp gider ve o ailenin eline geçerse onu bir daha asla göremeyebilirdim.

O bahçeden içeri girip, biraz ilerideki birkaç basamaklı merdiveni çıkıp kapının önüne ulaşmak öyle zor oldu ki. Adımlarım geri geri gitti adeta. *Burada ne işin var? Gidip kendine en iyi avukatı tutmaya adasana kendini dedi zihnindeki susmayan seslerden bir tanesi. Boşuna zaman kaybediyorsun.*

Tüm düşüncelerime rağmen elim havalandı ve kapı ziline ulaştı. Alacaklı gibi çaldım o zili. Keza alacaklıydım da alacak bir hesabım vardı. Sormam gereken bir hesap vardı. Zili çaldığım o noktada kendimi kapıyı açma

ihtimali olan herkese hazırlamıştım. O kapının ardında Yekta'yı da görebilirdim, Hande'yi de veya annesiyle babasını da.

Elbette ki hiçbir ihtimalin gerçekleşmeyeceğine hazırlamamıştım. Art arda zile basmama rağmen açılmayan kapı, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ev boş diyemezdim çünkü Yekta'nın arabası buradaydı.

Zili kaç kez daha çaldığımı bilmiyordum. Evde olduğundan emindim ve bir yerden sonra kapıyı bilerek açmadığını düşünmeye başlamıştım. O bilerek açmıyorsa bile ben bugün ona bu yaptığının hesabını sormadan buradan gitmeyecektim. Kapının sağ tarafında kalan elektrik panosunun üst kısmına uzandım. Boyumun yetişmesi için parmak uçlarımda yükselmem gerekti. Burada her zaman yedek bir anahtar olurdu. En azından iki yıl öncesine kadar bu böyleydi.

Tozlu panonun üst kısmında dolaşan elimin parmak uçlarında soğuk ve sert metali hissettiğimde içinde bulunduğum duruma rağmen sevinçle gülümsedim. Anahtarı alarak kapının kilidine yerleştirdim. Bu, anlattığım kadar basit olmamıştı. Durmadan titreyen ellerim bana zorluk çıkarmak için yeminliydi sanki.

Zar zor kilidini çevirip açtığım kapıyı avuç içimle iterek ardına kadar araladığımda, bomboş olan hol ile karşılaştım. İçeriye doğru bir adım attım. Bir adım daha ve bir adım daha. Kapıyı kapattıktan sonra yöneldiğim kısım üst kata çıkan merdivenler oldu. Garip bir şekilde evde benim attığım adım sesleri dışında tek bir çıt çıkmıyordu. Yekta'nın evde olduğunu bilmesem burada kimse yok deyip arkamı dönerek evden çıkardım.

Merdivenleri bitirdiğimde yerini ezbere bildiğim odaya doğru yöneldim. Görünür hiçbir yerde yoksa kapısı kapalı bu odanın içinde olmalıydı. Buradaysa bile o kadar zili çalmış olmama rağmen neden inip kapıyı açmamıştı? Velayet davası açacak kadar ileriye gidebiliyordu da sonuçlarıyla yüzleşecek kadar cesareti yok muydu?

Bir elimde buruşmuş bir şekilde tuttuğum dava kâğıdıyla beraber kapıyı açtım. Yıllar sonra bu odaya ilk girişimin bu şekilde olacağını hiç düşünmezdim. En son onu bu odanın içinde akşamdan kalma bir halde bulmuş-tum. Etrafını saran alkol kokusunun kendi kokusunu alamayacağım kadar yoğun olduğunu hatırlıyordum. Tam anlamıyla burada ayrılmıştık. Şu an bulunduğum yerden birkaç adım ötede durmuş, hararedi bir kavganın ortasında onu beni aldatmakla suçlamıştım.

Gözümün önünde beliren anıları unutmaya çalışarak içeriye doğru adımladım. Yerden tavana kadar uzanan kocaman pencere, bir balkona açılıyordu. O balkonda da anılarımız çoktu. Küçük bir balkonda biriktirilebilecek ne kadar anı varsa biriktirmiştik. Geceleri yere attığımız kalın örtülerin üzerinde, birbirimizin kollarının arasına girerek soluklandığımız yerdı orası. Bazen kitap okurduk beraber, bazen kahve eşliğinde sohbet edip kahkahalarımızla sokağı inletirdik. Bazen sadece durur ve sokak lambasının ışığı izin verdiğince birbirimizi izlerdik.

Ufak tefek anılardı. Önemli olan yanındaki insanın kim olduğuydu.

Balkon kapısının karşısında kalan geniş, iki kişilik yatağı görüş açımına girdi. Yatakla beraber yatağın sol tarafında yüzüstü bir şekilde uzanmakta olan Yekta da odağıma girdi. Üzerinde beyaz bir tişört vardı. Üstündeki örtü bedenini beline kadar kapatıyordu. Dağınık saçları beni gerçekten uykuda olduğuna neredeyse inandıracaktı.

Gerçekten uykuda da olabilirdi, bilmiyordum. Yekta uykusu derin bir insandı. Derin uykuya daldıysa onu dışarıdaki hiçbir ses kolay kolay uyandıramazdı.

Adımlarım yatağının ucuna kadar ilerledi. Sonra yüzünü görme isteğiyle yanı başına kadar yürüdüm. Uyurken ne kadar da normal birisi gibi görünüyordu. Küçücük bebeği annesinden ayırma isteğiyle dava açmamış gibi... Bana karşı iyiyi oynayıp arkamdan iftiralarla dolu bir savunma yazdırmamış gibi...

Gözlerim yatağının hemen yanındaki komodine kaydı. Beyaz komodin üstünde duran sürahiyi ve büyük su bardağını gözüme kestirdiğimde sürahiyi kaptığım gibi bardağa su doldurmaya başladım. Bardak ağzına kadar dolunca sürahiyi bilerek, ses çıksın diye sert bir şekilde yerine bıraksam da bu Yekta'yı uyandırmaya yetmedi.

Komodinden aldığım bardaktaki suyu, hiç acımadan uyumakta olan Yekta'nın suratına doğru savurdum. Bardaktaki suyun tamamı Yekta'nın yüzüne, saçlarının arasına, boynuna dağılırken saniyesinde irkilerek gözlerini araladı. Yüzüstü bir şekilde durmaya devam ederken ellerini yastığın iki yanına bastırarak vücudunun üst kısmını yataktan ayırdı.

Birkaç saniye boyunca şaşkın bakışlarla, yüzünden ve saçlarından damlayıp yatağa bulaşan su damlalarını izledi. Kendine geldiği ilk saniyede ise bunu kimin yaptığını görmek ister gibi kafasını kaldırıp başında dikilen kişiye -bana- baktı.

“Beliz?” Sanki burada olmam onda yüzüne su dökerek uyandırmamdan daha fazla şok etkisi yaratmıştı. “Sabah sabah ne oluyor?” Yatakta oturur pozisyona gelip üstündeki örtüyü bir kenara ittirdi. “Bu şekilde uyandırılmayı hak edecek ne yaptım?”

Ardı ardına sorduğu sorular bana buraya geliş amacımı hatırlattı ve bu gözlerimin acı acı sızlamasına sebep oldu. Yavaşça soluğumu üfledim. Dudaklarım aralanırken ona bağırp çağırmayı çok istedim fakat aralanan dudaklarımdan tek kelime dökülmedi. Dilime kilit vuruldu sanki o an.

“Beliz,” dedi Yekta hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu bana. “Neden öyle bakıyorsun? Ne olduğunu anlamıyorum.”

O an elimdeki dava kâğıdının varlığını hatırladım. Buruşturup bir yumak haline getirdiğim kâğıt parçasını göğsüne doğru fırlatarak attım. “Nasıl yapabildin ya?” Göğsüyle boynu arasında bir kısma çarpıp bacaklarının üstüne düşen kâğıt parçasını gizleyemediği bir şaşkınlıkla izledi.

“Sen... Sen...” diyecek tek bir kelime bulamıyordum ki. “Sen ne zaman bu kadar acımasız, vicdansız bir adama dönüştün?”

“Ne?”

“Ya madem yapacaktın, madem bana dava açacaktın neden döner dönmez yapmadın? Neden umutlanıp sana inanmamı bekledin? Neden ya, neden? Neden sana olan nefretimin sönmesini bekledin?” İsyan dolu sesim titriyordu. Yekta kucağına düşen kâğıt parçasını eline almış, benim büktüğüm kısımları açmaya uğraşıyordu. Bunu yaparken bir yandan da bakışları sık sık yüzüme dokunuyor, ben konuştukça ara sıra kaşları çatılır gibi oluyordu. “Niye bana iyi rolü oynadın? Ben tam inanmak üzereydin sana.”

Duraksadığım birkaç saniyede çenemin titremesine engel olmak amacıyla dişlerimi birbirine kenetledim. Böyleyken konuşmak, kendimi ifade etmeye çalışmak o kadar zordu ki.

“Ben o kadar aptalım ki,” diye mırıldandım. Tam o anda gözyaşlarım gözlerimden birer birer dökülmeye başladı. “Gerçekten o kadar aptalım ki. Babama karşı bile seni savunmaya kalkıştım. Yaptım ya! Bir ay öncesine kadar senden nefret ederken, şimdi seni savundum.”

Hareketsiz bir şekilde durmamak için yemin etmiş ellerimle başımı kavradım. Bakışlarım yerdeyken Yekta elindeki kâğıdı tamamen açıp okumaya başladı. “Ya ne yapıyorsun, ne?” diye bağırdım bünyeme yüklenen ani bir öfkeyle. “Ne güzel savunma hazırlatmışım diye bir kez daha mı okuyorsun!”

“Dur!” dedi baskın bir sesle. “Dur iki dakika, Beliz!”

Bağırمامıştı ama üstümde öyle bir etki yaratmıştı. “Durmayacağım! Hesap ver bana! Hesap ver, nasıl yapabildin?”

Yekta kâğıttan ayırmadığı bakışlarıyla beraber yatakta oturmakta olan bedenini ayağa kaldırdı. Saçlarından ve yüzünden damlayan su taneleri elindeki kâğıdı ıslatıyordu. Sadece bir saniye önce ona bağırان, esip gürleyen ben değilmışim gibi bir sakinlikle, “Yekta,” dedim. Ellerim kısa kollu tişör-rünün açıkta bıraktığı kollarına tutundu. Yekta yüzünü kaldırarak bakışlarımızı buluşturduğunda gözlerinin içine dolu dolu gözlerimle baktım. “Lütfen yapma. Lütfen o davayı geri çek. Bak ben her şeyi yapmaya hazırım.”

Gidip en iyi avukatı bulmak için saatlerimi harcamam gereken anda, burada durup ona yalvarmak benim için çok gurur kırıcı olsa da içimdeki dürtüye engel olamıyordum. “Yemin ederim, ne istiyorsan yaparım. Hırs mı yaptın? İlla beni yanında mı görmek istiyorsun? Olurum, gerçekten yanında olurum. Seninle aynı evde bile yaşarım ama lütfen onu benden ayırma. Hem Asya daha emiyor. Bana acımıyorsan ona acı. Günde birkaç sefer emiyor. Benim sütüm hâlâ çok geliyor. Bunu ona da bana da yapamazsın.”

Yekta allak bullak bir ifadeyle ona bir umutla anlattıklarımı dinliyordu. Bu esnada gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı ve kaşları neredeyse çatı-lacaktı. “Onun bana ihtiyacı var. Ben yanında olmadan uyumaz bile o. Ben isteyken gündüz uykusuna bile zar zor yatırıyor annemler onu. Uyumuyor beni görmediği için. Çok yorgun düşünce mecburen uyuyor. Bana çok bağlı, onu benden ayıramazsın. Ayırınca eline ne geçecek ki?”

Olabildiğince ılımlı yaklaşıyor, huyuna gitmeye çalışıyordum. Şu an yapabileceğim tek şey, bulabildiğim tek çıkış yolu buydu.

“Yapma lütfen. Yalvarmamı mı istiyorsun? Egonu böyle mi tatmin edeceksin? İsteddiğini yapar yalvarırım ama ne olur onu benden alma. Biliyorum siz maddi anlamda çok güçlüsünüz. Bir lafınıza bakar onu almak. Eminim başından beri istediğiniz de buydu. Biraz vicdanın varsa, beni değil bak Asya’yı birazcık sevdiysen, kalbine onun sevgisinin zerresi ulaştıysa bunu ona da bana da yapma. Yalvarırım.”

Hıçkırıklarım devamını getirmeme engel oldu. Yüzümü yere doğru eğerek hıçkırık krizine girerken nefes alamadığımı hissediyordum. Başından sonuna kadar beni dinleyen Yekta’nın yüzünde en ufak bir mimik oynamamıştı ta ki ben ağlama krizine girene kadar. Ağladığımda sert bir şekilde yutkunduğunu, çatılan kaşlarının gevşediğini gördüm.

Bir an sonra, “Bitti mi?” dedi ve kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Bittiyse şimdi ben konuşacağım.”

Ürkek bir ifadeyle kafamı aşağı yukarı salladım. Duyacaklarım gözümü korkutuyordu. En son bu kadar korktuğum an aileme hamile olduğumu söyleyeceğim zamandı. İkisinin de ana sebebi Yekta’ydı.

“Bu siktiğimin davasını ben açmadım.” Elindeki kâğıt parçasını iğrendiği bir şeymişçesine tıpkı benim gibi buruşturup odanın bir köşesine fırlattı. “Bu kadar kendini hırpalamana değer miydi? Niye gelip önce işin doğrusunu yanlısını bana sormadın?”

Anlık bir şokla sarsıldı bedenim. Hıçkırıklarım bu anı bekliyormuş gibi dinerken hâlâ buğulu olan bakışlarımın hedefi yere düşen kâğıttı. Geriye doğru adımlayarak, “Ne?” dedim. Ellerim Yekta’nın kollarından kayarak boşluğa düştü.

“Ne duyduysan o. Ben Asya için velayet davası falan açmadım, Beliz. Aklımı peynir ekmekle mi yedim ben, Allah aşkına?”

“İmzan var. İmzanı gördüm. Avukat senin adına hazırlamış dava celbini. Savunman bile var.”

“Hiçbiri bana ait değil,” dedi bana yaklaşarak. Benim açtığım mesafeyi o bir adımda kapattı ve elleri yanaklarımı kavradı. Başparmakları yanağımdaki yaşları temizleme görevini üstlenirken ben üst üste yaşadığım şokların etkisinden çıkamıyordum. “Sana onlarca söz vermişken, aile olacağız demişken böyle bir şeyi neden yapayım? Asya benim de yanımda olsun, her istediğimde onu göreyim, benimle de büyüsün isterim ama bunu onu senden kopararak yapmam. Bir yaşındaki bebeğin babasından çok annesine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Aptal değilim ben.”

Geriye doğru bir adım daha atarak yüzümü kavrayan ellerinden kurtuldum. Boşluğa düşen ellerini yumruk yaparak aşağı indirdi. Şu an beni yatıştırmaya çalışan hallerinin arka planında oldukça büyük bir öfkenin varlığı gözlerinden okunuyordu.

Varla yok arası bir ses tonuyla, “Anlamıyorum,” dedim. “Anlamıyorum. Senden başka kimse o davayı açamaz. Kimse öyle bir imza atamaz. Mahkeme senin adına olmayan bir dilekçeyi kabul etmez.”

“Benim adıma zaten ama o kâğıdı ne ben hazırlattım ne de altına imzayı attım,” dedi tane tane, anlayayım diye büyük bir dikkatle.

“İmzan vardı, yalan söyleme. Adının altında imzan vardı, Yekta.” Sesim titremeye devam ediyordu.

“Beliz,” dedi anlaşılamamanın getirdiği bir sabırsızlıkla. “Şirketin avukatında vekâletim var. Adıma imza atabilme yetkisine sahip. Biz burada değilken şirketle ilgili acil durumlarda babam hariç hepimizin yerine imza atabilir. Son imzayı her daim babam attığı için yetki vermemiz bir sorun teşkil etmiyor.” Duraksadı ve öfkeyle soluyarak devam etti. “Etmiyordu yani. Artık ediyormuş demek ki.”

Gözlerimi kırıştıtarak ondan bir adım daha uzaklaştım. Attığım o adımda sendelediğimde Yekta refleksiyle ileri doğru uzanarak kollarımı tuttu. Benim bedenimin aksine onun sıcacık olan avuç içleri tenime değdiğinde vücudumda elektriklenmeyi andıran bir irkilme yaşandı. Dengemi sağlayınca yaptığım ilk şey, kollarımı ellerinden kurtarmak oldu. “Anlamıyorum.” Zihnim algılarını kapatmış olmalıydı. Söyledikleri mantık çerçeveleme oturmuyordu. “Şirketin avukatı neden senin adına böyle bir şey yapsın?”

“Kendisi bunu tek başına yapacak değil. Düşün Beliz, kim ona böyle bir emri verebilir? Kim yaptırabilir bunu? Daha avukatın adını görür görmez olanı biteni anladım.”

Sorduğu soruya cevap bulmak o kadar kısa sürdü ki zira akla gelebilecek tek bir isim vardı. “Annen,” dedim dehşetle.

“Annem,” diyerek onayladı beni. “Dün sana kendini boşuna göstermedi. Ben geldiğimde burada değildi. Aradığımda da ulaşamadım. Planlı yapılmış bir şeydi ve sen de sorgusuz sualsiz buna inanıp bana hesap sormaya geldin.” Sonlarda sesi hayal kırıklığı doluydu.

Ben de kâğıdı gördüğümde hayal kırıklığıyla dolup taşmıştım.

“Bunu yapabileceğine inandığım için beni suçlayamazsın,” diyerek savunmaya geçtim. “Sana güvenmediğimi her seferinde dile getirdim.”

“Suçlayamam ama kırılabilirim, Beliz. Alınabilirim. Ben de insanım çünkü. Senin nezdinde bir önemi olmasa da benim de duygularım var. Hiç mi etki edemedim senin kafanın içindeki o düşüncelere? Hiç mi birini değiştiremedim? Hiç mi soğumadı için bana karşı?”

Elimin tersiyle yanağımdaki kurumak üzere olan yaşları temizledim ve burnumu çektim. “Nasıl soğusun sana karşı içim? O kadar büyük şeyler istiyorsun ki.”

“Büyük şeyler istemiyorum, Beliz. Ben büyük hiçbir şey istemedim senden.” Deminden beri gizli saklı duran öfkesi yavaş yavaş açığa çıkmaya, ses tonu kabalaşmaya başlıyordu. “Ulan insanın düşüncesi biraz bile mi değişmeye başlamaz? Uğraşıyorum, çabalıyorum, görmüyor musun beni?

Görmüyor musun gerçekten sizinle olmak istediğimi? Seni sevdiğimi? Aile olmayı istediğimi?”

“Ne yapabilirdim? Ya bir anda böyle dava kâğıdı elime geçtiğinde ne düşünebilirdim? Sen, sana güvenebileceğim bir yan mı bıraktın?”

“Bütün her şeyin suçlusu ben miyim? Güveninin tükenmesinin sorumlusu ben değilim. Sen biz beraberken bile bana güvenmiyordun, Beliz.” Bu kez geri adım atmayacak, alttan almayacak bir Yekta ile karşı karşıya olduğumu daha ilk dakikadan, bakışlarındaki kararlılıktan anlamıştım.

“Güveniyordum. Güvenmeseydim üç yıl boyunca nasıl yürütecektik bu ilişkiyi?”

Histerik bir gülüş yüzüne yayılırken bedeni bulunduğumuz odaya sığamıyormuşçasına hareketlendi. “Güveniyordun öyle mi?”

“Öyle!”

“Ulan bana güvenseydin sana atılan ilk fotoğrafa kanıp karşıma geçerek seni aldattığımı ima etmezdin bana! Yekta yapmaz derdin. Ben sevgilimi tanıyorum bunun altında başka bir şey vardır derdin. Sabahın bir köründe evime hesap sormaya gelmezdin tıpkı şu anda yaptığın gibi.”

Alayla gülerken, “Özür dilerim,” dedim. “Günlerce bana bir tebessümü çok gören adamı kollarının arasındaki bir kadına gülerken görüp delirdiğim, benim neyim eksik diye sorguladığım için!”

“Sana söylemiştim. Sana demiştim ki ben Hande’nin senin hakkında söylediği hiçbir şeye inanmazken, sen karşına bir tanesi gelse bana değil ona inanırsın. Yaptın, Beliz. Sen gördüğün bir fotoğrafa aldanıp seni aldattığımı düşündün! Üç yıl boyunca aşkımdan nasıl deli divane olduğumu hiç mi gör-memiştin? Nasıl düşünebildin seni aldattığımı?” Bu, iki yıl geç kalınmış bir hesaplaşmaydı ve bunlar Yekta’nın iki yıldır içinde tuttuklarının dökülmeye başladığı ilk cümlelerdi.

“Açıklama bile yapmadın sen bana, ne konuşuyorsun şimdi? İki yıl sonra yaptığın en yakın arkadaşımı açıklamasına inandığıma dahi şükretmelisin!”

“Sen bana bu fotoğraf neyin nesi diye sordun mu? Sorgulamadan direkt inandın. Kafanda öyle kurmuşsun ki tek bir fotoğraf yetti sendeki beni silip atmaya. Ya da belki de çok öncesinde silmiştin sen beni!”

Duyduklarımın şokuyla kaşlarım havalandı. “Ben mi seni silmiştim? Ben seni silmemek için çok direnmişim be!”

“Hayır Beliz, sen kafanda çoktan bitirmiştin bizi.” Tok sesi her bir cümlesinde zihnimde yankılanıyordu. Onu döndüğü zamandan beri ilk kez bu kadar ciddi ve sert bir ifadeyle görüyordum. Çenesini kasmayı bir an bile bırakmıyordu. “Sen her seferinde ilişkimizi bitirmeye hazır bir halde bekliyordun. Sana gerçekleri anlatayım mı? Sen çok konuştun bu zamana kadar. Bırak biraz da ben konuşayım.”

Soru sormuş olmasına rağmen bir cevap vermeme müsaade etmeden üzerime doğru bir adım atıp bedenini iyice bedenime yaklaştırdı. Ona bakabilmek için kafamı geriye doğru atarken o devam etti. “Ben sana hak verecek detayları hep bulmuştum. Her zaman alttan alan bendim. İlişki bitmesin diye kırgınlıklara, kızgınlıklara rağmen çabalayan bendim. Sen her defasında yıkıcı olmayı tercih ediyordun. Senden anlayış beklediğim anlarda kendini haklı çıkarmak için uğraşıyordun. Ailemle tartışıp soluklanayım, bana iyi gel diye evden çıkıp yanına geliyordum. Sen canımın sıkkın olma sebebini öğrenip onlar yetmiyormuş gibi bir yandan da kendin yükleniyordun bana. Bu birkaç kez değil, hep devam eden bir döngüydü. Aynısını ben yapsaydım sen kıyameti koparan taraf olurdun.”

Onaylamadığımı belirtircesine kafamı iki yana salladım. “İnkâr etme!” diye bir yükselişte bulundu.

“Bağırma bana!”

“Bir kere sesim yükseldiğinde dayanamıyorsun, değil mi? Bizim her günümüz senin bana bağırıp çağırışınla geçiyordu. En ufak bir pürüzde beni gözden çıkarmaya hazır bir şekilde bekliyordun. Sakın inkâr etme Beliz, sakın! Bunun doğru olduğunun sen de en az benim kadar farkındasın!”

“Ben seni gözden çıkarmaya hazır bir parça olarak görseydim aylarca o işkenceyi ikimiz de çekmezdik!”

“Benim çabamla çektik zaten! Ben sensiz yapamadığım için çektik, Beliz! Sen arkanı dönüp gitmeye, yaşananları unutmaya hazırdın.”

“Bensiz yapamıyor musun?” Alaycı bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. “Bensiz yapamıyorsan iki yıldır neredeydin sen? Niye gittin o zaman?”

“Yine aynı yere dönüyoruz,” dedi çıldırmış gibi. Elini ıslak saçlarına götürüp sinirle dağıtırken sinir bozukluğuyla gülüyordu. “Niye gittim, Beliz? Niye gittim, Allah aşkına? Bitmiş bir ilişkiydi! Yürümüyordu. İkimizden birinin bunu yapması gerekiyordu. Burada kalsaydım seninle olmak için çabalayacaktım ama bu kez sana kırgındım, bu kez hayal kırıklığına uğramıştım. Benim duygularım yok mu? Robot muyum ulan ben! Gittim çünkü artık pes etmişim.”

“Bırak bunları, Allah aşkına.” Kollarımı birbirine dolayarak Yekta’ya arkamı döndüm. Sakinleşmek adına altdudağımı kemirmeye başladım.

“Senin için benim duygularım işte bu kadar önemsiz. O zamanlarda da önemsizdi. Ben kendi canımdan, kanımdan olan insana inanmayıp sana inanmıştım, çok kez hem de. Sen bir fotoğrafa kan diye miydi hepsi? Bir fotoğrafla aramızdaki bütün ilişkiyi sik at diye miydi?” Sesi beni ürkütüyordu. Son zamanlarda oldukça uysal bir Yekta görmemden kaynaklı olmalıydı. Ona belli etmemeye çalıştığım bir korku bedenimde kol geziyordu.

“Gitmeyecektin Yekta, gitmeyecektin. Ne olursa olsun burada duracaktın. Ben sinirim geçtiğinde senin haklı olduğunu fark edip sana gelirdim zaten.”

“Biblo muydum ben? Bir köşede duracağım ve senin bana karşı hislerinin değişmesini bekleyeceğim, öyle mi? Bir kere insan yerine koy lan beni!”

“Koyuyorum zaten,” diye fısıldadım.

“Koymuyorsun! Yine aynısını yapıyorsun! Yine bana güvenmiyorsun. İnsan kendi kendine der ki bu adam bize ulaşmak için elinden geleni yapıyor. İmkânsızdan imkân yaratmaya çalışıyor. Haftalardır çabalıyor. Şimdi sen bunu da yanlış anlarsın, çabalamaktan yana zerre şikâyetim yok. Sizin yanınızda olacaksam önce bunu hak etmem gerektiğini biliyorum. Bütün şikâyetim sana, Beliz. Kimseye toz kondurmayıp konu ben olunca gözünde dünyanın en kötü insanı olmamın bu kadar kolay oluşuna.”

Fevri bir hareketle arkamı döndüm ve gözlerine baktım. “Velayet davasını anne ya da babadan başka kimse açamaz. Ne düşünmemi bekliyorsun bu durumda? Başkasına vekâlet verdiğini nereden bilebilirim?”

“Sokarım böyle işe!” diye bağırdığında güçlü sesi irkilmeme neden oldu. Bir apartman dairesinde olsak kesinlikle birileri kapıya dayanmış olurdu. “İnanmak için bin tane nedenin olsa sen gider inanmamak için uçta kıyıda kalmış bir neden bulur, ona tutunursun!”

“Yeter artık! Tartışmak istemiyorum.” Kızarmış suratında, dağılmış saçlarında, öfkeyle harmanlanmış allak bullak ifadesinde, sinirden kaynaklandığı için titrediğini düşündüğüm çenesinde gezindi bakışlarım.

Söylediğim sanki bir kulağından girdi diğerinden çıktı. Kendinden geçmiş gibiydi ve bu Yekta beni çok tedirgin ediyordu. “Bir de geçip karşımda ağlıyorsun. Dayanamıyorum da anasını satayım. İçimden sana kızmak gelirken kendimi ne kadar zor tuttum biliyor musun? Vicdansız mıyım ben, Beliz? El kadar bebeği annesinden ayırmayı nasıl yakıştırabiliyorsun bana?”

“O an mantıklı düşünemedim!” Artık üzüntüden ve boşluk hissinden değil de sinirden titriyordu ellerim. Yumruk yaptım titremesini bir nebze olsun durdurabilmek adına.

“Mantıklı düşünemedin değil, düşünmek istemedin! Zaten beni sizden uzak tutmak için en ufak bir sebep aramıyor musun?” İşaretparmağıyla beni hedef alarak esip gürlemesine devam etti. “Senin eline o siktiğimin sebebi ni vermeyeceğim. Sana kendi ellerimle o sebebi vermeyeceğim. O kalbine gömdüğün sevgiyi gün yüzüne çıkartmak zorunda kalacaksın. Yanında o kadar iyi bir adam olacak ki bana yeniden âşık olmak zorunda kalacaksın. Evleneceğim seninle. Sen de o nikâh masasına kendi isteğinle oturacaksın. Beni yanınızdan uzak tutamazsın demiştim ya sana, unut o dediğimi. Sen ne kendini ne de kızımızı benden uzak tutabileceksin çünkü bana ilk günden bile daha büyük bir aşkla bağlanacaksın.”

Öfkesinin dışavurumunu yansıtan bu sözler, aslında geleceğe dair heyecan verici ve umutlandırıcıydı ama o bunları dile getirirken oldukça asabi olduğu için sanki öyle değilmiş gibi duruyordu. Dağıttığı saçlarındaki asi tutamlar alnına dökülürken bana resmen meydan okurcasına bakıyordu. Şimdi böyle caka satıyordu ama dediği olduğunda ikimiz de kazanan taraf olacaktık ve o bunun bilincindeydi. Bunun yaşanmasını istiyordu.

“Yaz bunu bir kenara tamam mı?” Üzerime doğru adımladı. “Aklına iyi kazı çünkü sana bunu hatırlatacağım.” Yutkunarak geriye doğru adımladım. Dik başlılığımı sürdürmek istiyordum ama ürkmüş yanımda sessiz kalmamı, ona dikleşmememi bas bas bağıırıyordu. En nihayetinde delirmenin eşiğine gelmiş bir adamdı.

“Aklım almıyor anasını satayım!” diye adeta gürlereyrek hemen yanında kalan yatağa doğru sert bir tekme savurdu. Acıyla yüzüm buruşurken onun yüzünde mimik değişmedi.

“Öyle her önüne gelen şeye vurarak mı sinirini çıkaracaksın? Yakında o sinirini benden de-”

“Sakın aynı imayı bir daha yapma bana! İkinci kez olmaz.” Asya’yı aş için sağlık ocağına götürdüğüm gün, yolumu kestiğinde yine böyle hararetili bir konuşmanın içerisindeyken arabaya vurmuştu ve ben ona yine aynı imayı yapmıştım.

Ona inatla bakarken sözlerimi, “Yakında o sinirini benden de çıkarırsın sen!” diye bitirdim.

Koyu renk gözlerinde öfke kıvılcımları çıktı. Üzerime doğru attığı adımları sürdürdü. “Çıkarmamı ister misin? Ha, Beliz? İster misin o sinirim senin üzerinde çıksın?”

İnkâr etmesini beklerken daha da katlanan öfkesiyle üzerime doğru yürümesi geriye adım atmama neden oldu. Kaldı ki daha önce ondan uzaklaştıkça uzaklaşmıştım. Şimdi attığım bu adım sırtımın duvara yaslanmasına neden olmaktan öteye gidemedi. “Çıkar!” dedim öfkeyle. “Çıkar ki senden nefret etmeye sebebim olsun!”

Çünkü o kendi elleriyle ondan nefret edeceğim bir sebep vermediği sürece ben ondan nefret edemeyecektim.

“Çıkarayım, öyle mi?” Eli saçlarının arasına gidip tutamları dağıtırken dili hızlıca dudaklarını ıslattı. “Çıkarmamı mı istiyorsun?”

“Çıkar! Çıkar ki elimde senden nefret edecek bir sebep olsun. Çıkar ki bir daha ne benim ne de Asya’nın yüzü-”

Sözlerimin yarıda kesilişi düşündüğüm çeşit çeşit senaryodan daha farklıydı. Sinirini benden çıkartması için onu kışkırtmalarımın sonucunun ne olacağını bilmiyordum ama böyle bir anın yaşanmasını da beklemiyordum. Ellerin iki yanağını kavrayarak yüzümü avuçlaması, dudaklarını sinirini çıkartır gibi dudaklarıma oldukça kuvvetli bir şekilde bastırması bence sadece benim değil, onun da aklından geçirmediği bir andı.

Dudaklarımın üstüne kapanan dudaklar beklenmedikti. Öyle beklenmedikti ki ikimiz de saniyeler boyunca öylece durmaktan başka bir şey yapamadık. Ne o hareketlendi ne de ben. Hareket etmese de dudakları tüm bu yaşananların acısını çıkarmak istermiş gibi sert bir tavırla dudaklarıma yaslı durmaya devam ediyordu. Ona engel olmayayım, kaçmayayım ister gibi avuçları yüzümü sıkıca tutmayı sürdürüyordu. Bilmediği bir şey vardı ki yıllar sonra dudaklarına dokunan dudaklarımın onlardan kaçma gibi bir şansı yoktu.

Dudaklarım, dudaklarından kana kana içmeye çok önceden razıydı.

Açık duran gözlerimin kapanışı Yekta’nın dudaklarını hareketlendirmesiyle oldu. Altdudağımı dişleyip aşağıya çekştirerek dudaklarımı aralamamı sağladı. Aralanan dudaklarımın arasına yerleşip altdudağımı emmeye başladığında ellerim istemsizce tişörtüne tutundu. Avuçlarımın arasında ezdiğim tişörtünü biraz sonra çekştirmeye başlayacağımın bilincinde değildim. Bütün aklım fikrim; dudağımı kısılcına almış, araya giren zamanın ve yaşanmışlıkların acısını aynı anda çıkarmak ister gibi sömürmeye başlayan dudaklardaydı.

Yanaklarımdaki ellerinden biri aşağıya doğru kayarak belime indi ve duraksadıktan sonra belimi kavradığı gibi bedenimi onunkine yasladı. Böylelikle sırtım yaslandığım o soğuk duvardan ayrılmış oldu. Ellerim ikimizin gövdesi arasında sıkışıp kalırken ne zaman beni tutkuyla öpen o dudaklara kapılıp ona karşılık vermeye başladığımı bilmiyordum.

Öpüşü hoyratçaydı. Tek nefeste beni ve dudaklarımı tüketmek ister gibi aceleci, tadını çıkarmak istercesine yavaştı. Bu ikisini aynı anda nasıl mümkün kıldığına anlam veremiyordum.

Tişörtünü kavrayan ellerimden birisi hareketlenerek yukarıya doğru çıktı. Bu esnada bana daha da yaklaşmak için üzerime doğru attığı bir adım sırtımın yeniden duvara yaslanmasına sebep oldu. Elim ensesine ulaşarak oradaki saçlarının arasına karıştığında, bundan hoşnut olduğuna dair bir mırıldanma onun dudaklarından benimkilere karışıp kayboldu.

Nefeslenmek için sözleşmişiz gibi aynı anda dudaklarımızı birbirinden ayırdığımızda göğüslerimiz derin nefeslerle havalanıp birbirine çarpmaya devam ediyordu. “Bir daha...” Nefesi dudaklarımı okşuyordu. “Beni kendinle ve Asya’yla tehdit etmeye kalkışırsan bunu sana ödetirim. Bunu sana çok fena ödetirim.”

Gözlerim kapalı bir şekilde öylece soluklanmaya devam ediyordum. “Nasıl ödeteceksin?”

Allah kahretsin ki kekelemiştım. Bunun utancıyla dudaklarımı birbirine bastırırken onun bundan haz duyduğu aldığı nefesten bile anlaşılacak düzeydeydi. Gözlerimi aralamak üzereyken dudaklarımda yine sert bir baskı hissettim. Bir saniye süren sert, sesi odada yankılanacak bir öpücük bırakarak geri çekildi. “Böyle.” Kalın ses tonu içimi hoş ederken dudaklarını aynı sertlikte bu kez boynuma bastırdı. “Böyle.”

Sert, fevri ama canımı yakmaktan ziyade bana zevk veren öpücükleri boynumda gezinmeye başladı. Dudakları her seferinde bir öncekinden daha şiddetliydi. Üstümdeki gömleğin iliklemediğim düğmelerinin açıkta bıraktığı gerdanımdan öperken bir kez daha, “Böyle,” dedi.

Beyaz tenimin kızarmaya başladığını göremesem de hissedebiliyordum. Dudakları değdiği her yere, ardında can yakıcı bir sızlama bırakıyordu. “Bende ceza yönteminden bol ne var? Sana hepsinin hesabını tek tek sorabilirim.” Boynuma gömülen yüzü bende ensesindeki elimle kafasını bastırarak onu daha çok hissetme isteği uyandırıyor. Bunu yapmamak için kendimle cebelleşirken boynumda daha bir saniye önce öpücük kondurduğu tenimi dişlerinin arasına aldı. Hafif, uyarı düzeyinde bir ısırik bıraktı.

Ardından canımın acısını -ki ufak bir sızlamaydı sadece- geçirmek ister gibi öpüp emmeye başladığında kafamı bilinçsizce geriye atarak duvara yasladım.

Bir elim tişörtünü sıkıca kavramışken, diğeri ensesinde hareketsizce duruyordu. O ise koluyla belimi sımsıkı sarmaya devam ederken, diğer elinin aşağıya doğru hareketlenerek kalçamda durduğunu hissettim. Ne olduysa o anda oldu zaten. Beklenmedik bir şekilde diğer elini de kalçama yaslayıp bedenimi tek seferde hiç zorlanmadan duvarla arasındayken kucakladı.

Zihnimi çoktan terk edip giden mantığım devreye girmediği için kalbim bütün kontrolü ele geçirmişti. Bacaklarımı beline dolarken daha sonra bundan pişman olacağımı biliyordum ama elimde değildi. Kendime de ona da engel olacak kadar aklım başımda değildi. Yekta yüzünü boynumdan ayırmadan arkasını dönüp bizi bir yere doğru yürütmeye başladığında adımlarının yatağa doğru gittiğinin farkında değildim. Ta ki yatağa yasladığı diziyile öne doğru eğilip sırtımı yatağın yumuşak yüzeyi ile buluşturana kadar...

Beline doladığım bacaklarım sayesinde bedeni bacaklarımın arasına yerleşip üstümdeki yerini alırken, ellerinden biri sıyrılan eteğimin açıkta bıraktığı bacağıma ulaştı. Parmakları arsızca tenimde gezinirken dudakları boynumdan ayrıldı.

Boğuk sesiyle, "Ölürüm kokuna, tenine," dedi. Nefesim kesildi, midem düğümlendi adeta. Altdudağımı dişleyecek gibi olmuştum ki o benden önce davranarak dudaklarımızı bir kez daha buluşturdu. Dudaklarımı büyük bir açlıkla öpüyordu ve ben de aynı açlıkla karşılık veriyordum.

Zihnim de bedenim de allak bullak olmuş bir haldeydi. Darmadağınaktım ve şu an beni toparlayan tek şey oydu. Dudaklarımı emip öpen dudakları, durmadan bacağımda gezinen eli, belimi sahiplenircesine kavramaya devam eden kolu, alnıma dağılan ıslak saçları, dört bir yanıma kuşatan yoğun kokusu, şu an yatmakta olduğumuz yatağı... Sahi, ona bu kadar yakın olmayalı ne kadar olmuştu?

Bedenim bilinçaltımda bir yerlere benden bile gizlenmiş bir özlem duygusuyla hareket ediyordu. Çenemden kavrayarak ağzımı kendisi için iyice araladığında dili dudaklarımdan içeri sızdı. Ağırlığının bir kısmını verdiği bedenini bana doğru bastırduğunda elimde olmadan dudaklarına doğru inledim.

Tepkilerim ona cesaret veriyordu. Bana dokunmasına izin verip öpücüğüne karşılık vermem, her seferinde yakınlığımızı bir adım öteye götürmesini sağlıyordu. Yanlış yaptığımı haykıran yanıma ilk kez tamamıyla görmezden gelmiş bir haldeydim.

Dudaklarımızı birbirinden ayırdığı o kısacık sürede yalvarır gibi, “Dokun bana,” dedi. “Ellerinin sıcaklığını tenimde hissetmeyi çok özledim.” Dedğini yaptım. Ensesindeki elim omzundan aşağıya inerek sert kaslarla dolu göğsüne kadar ilerledi ve orada durdu. Diğerini ise beyaz tişörtünün içine sızarak karın kaslarının tam üzerinde durdurup, hissetsin diye tırnaklarımı tenine geçirdim.

Hazla kısık bir sesle inledi tıpkı biraz önce beni inlettiği gibi. Duyduğum ses parmak uçlarımı uyuştururken dudakları boynumdan gerdanıma doğru yol almaya başladı. Zaten üstten üç düğmesi açık olan gömleğimin açıkta bıraktığı alan ona yetmiyormuşçasına parmakları usta bir tavırla saniyeler içerisinde bir düğmeyi daha çözdü.

Gözlerim aralandığında aldığım zevkten mi, hissettiğim özlemenden mi kaynaklandığı bilinmez bir şekilde puslu bir görüşle karşılaştım. Gözlerimi kırpıştırarak bu bugünün geçmesini sağladım. Tekrar araladığım gözlerim Yekta’ya kaydığında ona baktığımı hissetmiş gibi dudaklarını tenimden ayırmadan bakışlarını yüzüme çıkardı ve gözlerimiz birleşti. Tutkuyla harmanlanmış bakışlarını benimkilerden ayırmadan dudaklarını gerdanımda gezdirmeye devam etti.

Sonra yeterli gelmemiş gibi gömleğimdeki bir düğmeyi daha açtı. Her iki göğsümün de dolgun kısımları gözler önüne serildiğinde kararan bakışlarını acele etmeden onlarda gezdirmişti.

Karın kaslarındaki elim teninin üzerinden kayarak indi. Parmak uçlarım eşofmanının lastiğine gelince durmuştu ki tek duran ben değildim. Yekta’nın da hareketleri anlık sekteye uğradı.

Sanırım beni kendime getirip içine hapsoldüğüm o andan sıyrılmamı sağlayan da tam olarak bu oldu.

Zihnimde sessizliğe gömülen her bir ses yeniden yükseldi. Pelte kuvarına gelen vücudum yavaş yavaş enerjisini topladı. Uyuşan parmak uçlarımdaki karıncalanma beni terk ederken, beni yöneten o haz duygusunu dakikalar sonra ilk kez arka plana atabildim.

Ne yapıyorum ben farkındalığı yüzüme vurduğunda her iki elimi de Yekta’nın göğsüne yasladım. Sert bir şekilde soluklanarak, “Dur,” dedim. “Dur, Yekta.”

En ufak bir tereddüdümü bekliyormuşçasına hazır bir haldeydi sanki. Dur dediğim ilk saniyede koca bedeninin ağırlığı üzerimden kalktı. Elleri tenimden ayrıldığında ürpersem de bunu dışarıya yansıtmamaya çalıştım. Üzerimden kalkıp yatakta oturur pozisyona getirdiği vücudundan

bakışlarımı ayırmak kolay olmadı. Birkaç saniye öncesine kadar o bana, ben de ona dokunuyordum, değil mi? Bu bana kötü hissettirmesi gerekirken neden içimde bir ferahlama vardı?

Tıpkı onun gibi ben de oturur pozisyona gelirken, derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştığını gördüm. Odanın herhangi bir yerine odakladığı bakışlarını benden itinayla uzak tutuyor gibiydi. O an kendimde olmadığım birkaç dakika içerisinde dudaklarını resmen sömürmüş olduğumu fark ettim. Hâlâ nemli olan dudaklarından ayırdığım bakışlarım en az benim kadar dağılmış suratında gezindi.

“Neden öptün beni? Bunu yapmamamız gerekiyordu,” dememle gözleri yüzüme çevrildi. Kendini tutamazsa diye bana bakmak istemediğini o noktada anladım. Arzuya bulanmış ve yeterince koyu değillermiş gibi sınırları zorlayarak daha da koyulaşmış gözleri beni resmen bir günaha davet ediyordu. Zira ben de şu saniyeden sonra kendimi tutmakta zorlanıyordum.

Dur dediğim için pişman olacak raddeye gelmek benim için de şaşırtıcıydı.

“Benim için yapmamız gereken şeylerin başını çekiyordu.” Elleri havalandırarak gömleğimin düğmelerinin üstünde durdu. Büyük bir istekle açtığı düğmeleri bu sefer isteksiz bir şekilde, ağır ağır iliklerken parmaklarının tersini kasıtlı olarak açıkta olan göğsüme dokunduruyordu. “Az önce ayrıldığımızdan beri ilk kez nefes aldığımı hissettim.”

Oysa ben nefes alamadığımı hissediyordum. Dokunuşu iki yıl sonra bile nefesimi keserken aldığım soluğu geri veremiyordum. “Buna muhtaçmışım, farkında değildim.” İki düğme açmıştı ama oyalanmak adına dört düğmeyi de yavaş hareketlerle, elini tenime değdirmeye devam ederek ilikledi. “Sana muhtaçmışım.”

Elleri bedenimden ayrıldığında ciğerlerime muhtaç olduğu o nefesi almak için derince soluklandım. “Gitmem gerek,” dedim. Gitmem değil, kaçmam gerekiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde kafasını salladı. “Git. Git ama geri geleceksin. Ben de sana geleceğim. Biz seninle hep ortak paydada buluşacağız.” Bugün açık bıraktığım ve omzumdan önüme doğru dökülen saçlarımı parmak uçlarıyla omzumun gerisine itti. “Bizim yolumuz hep birbirimize çıkacak.”

O öyle değil, yanılıyorsun diyemedim. Onun yerine uyuduğunu hissettiğim bedenimi güçlkle hareket ettirerek yataktan kaldırdım. Ayağa kalktığım ilk işim baldırlarımın yukarısına kadar sıyrılan eteğimi aşağıya indirmek oldu. Hâlâ titrek nefesler alıp vermeye devam ederken bir an olsun

gözlerini benden ayırmayan Yekta'ya son bir bakış attım ve dizlerim titreye titreye odanın kapısına yöneldim.

Odadan çıktığım gibi elim kalbimin üzerine kapandı. Önce odadan, ardından evden çıkarak yola düştüğümde az önce yaşananlar aklımdan bir saniye bile çıkmadı. Ne düşünmem ve ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Sanırım sadece uyumak istiyordum. Bu da benim kaçış yöntemimdi.

Yekta'ya giderken bitmek bilmeyen yol, şimdi çok kısa bir sürede bitmişti ve ben ne ara evime ulaştığımı anlamamıştım. Eve gelip zili çaldığımda kapı neredeyse birkaç saniye sonra ablam tarafından sabırsızlıkla ve endişeyle açıldı. Yekta'nın velayet davası açtığını söylediğim gibi başka bir açıklama yapmadan evden fırlayıp gitmiştim. Haliyle kadın telaşlanmıştı.

Meraktan çatlamış bir halde, "Ne oldu, Beliz?" diye sordu. "Niye yapmış?"

Evin içine doğru yorgun bir adım attım. Sorusunu es geçerek, "Evdeki birine bu durumdan bahsettin mi?" diye sordum.

"Kimse uyanmadı daha. Kimseye bir şey söylemedim," dediğinde rahat bir nefes verdim. Birinin kulağına gitse bu kez o noktadan geri dönülmezdi. Zar zor Yekta'yı kabullendirmeye çalışırken bir anda aradaki buzdan duvarların kalınlığı artar, erimesi imkânsız hale gelirdi.

"Aramızda kalsa olur mu? Kimseye bir şey söyleme lütfen."

Benim ardımdan kapıyı kapatan ablam, hayretle sakinliğimi izliyordu. Öfkeyle evden fırlayıp giden insanla şu an karşısında duran insanın nasıl aynı kişi olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bunu ben de düşünüyordum. Yarım saat önceki ben, ben olamazdım. Şu an bütün sinirlerim alınmışçasına bir dinginlik vardı bünyemde.

"Kızım aklını mı kaçırdın? Senin niye bu kadar sakin olduğunu anlamıyorum ben. Adam çocuğunu senden almak için dava açmış!"

Merdivenlere doğru yönelirken, "O değilmiş," diye mırıldandım. "Her şey Nil cadalozunun başının altından çıkmış."

Bu noktada kısa bir an durup onun bir lafına neden hemen inandığımı sorgulamam gerekti. O öyle demişti ve ben o andan beri bunu böyle kabul etmiştim. Yekta ben açmadım dediğinden beri davayı açan benim için Nil olmuştu. Aptallık mı ediyordum acaba?

Ablam arkamdan hayretle, "Pes," dedi. "Ya sen salaksın da buna inandın ya da bu kadın şeytana bile pabucunu ters giydirecek kadar kötü."

Hiçbir şey demeden -bir şeyler anlatmaya mecalim yokmuş gibi hissediyordum- merdivenin ilk basamağına adımımı attım. Ablam, "Beliz,"

diye seslenerek beni durdurduğunda ikinci basamaktaydım. Geriye doğru baktım.

“Makyajın dağılmış ablacığım.” Sesinde bir ima sezer gibi oldum.

“Ağladığım içindir.”

“Rujun da mı ağladığın için dağıldı?” Bunu duyar duymaz tırabzana tutunmayan elim hızla dudaklarımın üstüne kapandı. İşe gideceğim için özenle hazırlanmıştım. Özenle yaptığım makyajımda çok koyu sayılmasa da dudaklarımı epey renklendiren bir ruj kullanmıştım. Ablam söyleyene kadar farkında bile değildim ama dudaklarımın çevresine yayıldığını tahmin etmek hiç de güç değildi.

Utançla bakışlarımı kaçırıp önüme doğru döndüm. Kalan merdivenleri yerin dibine girmek istediğim bir utançla beraber hızlı bir şekilde bitirdim. Odama geçmeden önce banyoya uğrayıp yüzümü kontrol ettiğimde, bütün rujumun dağıldığını görüp suratımı buruşturdum. Özenle yaptığım makyajımın tamamını temizleyip elimi ve yüzümü yıkayarak banyodan ayrıldım. Birazdan Ekin denilen adama işe gitmeyeceğimin haberini verecektim ve muhtemelen bugünden itibaren gidebileceğim bir işim de kalmayacaktı. İşe gidemeyeceğimin haberini son dakika verme durumu ikinci kez yaşanacaktı. İlki Asya hastayken olmuştu ve iyi bir uyarı yemiştım.

O an hiçbir şey umurumda olmadı; ne iş ne para ne de başka bir şey. Gözüm yatağıma gömülüp içinden saatlerce çıkmama isteğinden başka bir şeyi görmedi.

Çok sorumsuz bir insan olma yolunda emin adımlarla yürüyordum.

Odama geçtiğimde Asya huzursuz bir ifadeyle beşiğinin içinde oturuyordu. Onu gördüğüm anda kâbus gibi başlayan günüm birdenbire aydınlandı. Çevresinde kimseyi göremediği için huzursuzlanan, muhtemelen birazdan yaygarayı koparacak olan kızım beni görür görmez öndeki sevimli dişlerini gösterecek şekilde gülmeye başladı.

Ben de gülerken beşiğe ilerledim. Yeni uykudan uyanan bebeğimi kucaklayarak yatağına geçtim. Onunla oynamak için enerjim bile yoktu fakat kucağımda durduğu birkaç dakika vücudumun sonsuz bir enerjiyle dolup taşmasına yeterliydi.

Birkaç dakika sonra Asya kucağımda emerken ben hâlâ aklımdan çıkmayan o anları zihnimden silip atmak için büyük bir çaba veriyordum. Sonuç başarısızlıktı.

Yekta en sonunda istediğine ulaşmak üzereydi. Artık onu aklımdan çıkarmıyordum ve onu düşünmediğim bir dakika bile yoktu.

Bölüm YİRMİ SEKİZ

O fis şefi Ekin o akşam, yarın işe gitmem için mesaj atana kadar ertesi gün için uyanıp gidebileceğim bir işim olduğunu düşünmezdim. Sabah erkenden uyanıp dünkü hatamı telafi etmek ister gibi normalden bile erken bir saatte şirkete gelmişim. Başta her şey güzeldi, sandığım kadar bir sorun çıkmamıştı ama mesai bitiminde gitmek üzereyken boşalan ofiste sadece ben kalınca, Ekin yanıma gelip beni azarlar gibi konuşmaya başlamıştı.

“Biraz ilgi görünce kendini vazgeçilmez falan sandın herhalde,” diyordu şimdi de. “Burası bir işyeri, kafana göre gelmemezlik yapamazsın. Geçerli bir gerekçen varsa bunu kanıtlayacak şekilde belirteceksin.”

Sakin görünse de karşısında bir çocuk varmış gibi azarlıyordu.

“Yaptığımın doğru olmadığını farkındayım ama benim sizden ilgi görmeyi istemediğimi de siz hâlâ anlamadınız herhalde.” Sürekli bu yönden vurması sinirlerimi bozmuştu doğrusu. Sanki ben onun ilgisini istiyordum gibi en ufak pürüzde bunu öne sürüyor, adamın bana olan ilgisi sayesinde buradaymışım gibi davranıyordu.

Ayrıca iki kez işe gelmemem haricinde bu ofiste en çok çalışan eleman bendim. Benim haricimdeki çoğu kişi iş saatinin büyük bir kısmını laylaylom yapmakla geçiriyordu.

“Sen şu an bana dik başlılık yapacak bir konumda değilsin.”

“Siz de bana sulanacak konumda değilsiniz ama görüyorum ki uyarma rağmen devam ediyorsunuz.”

“Güzel bir kadınsın, ilgimi çektin. Seninle iş sınırları dışında tanışmak istiyorum.” Bunlar ondan daha önce de duyduğum sözlerdi. “Ama bütün bunlar sana torpil geçeceğimi düşündürmesin. Hatanı yüzüne vurmaktan çekinmem.”

“Hatamı yüzüme vurabilirsiniz ama hepsi bu kadar. Sizi istemiyorsam ısrarcı davranamazsınız.” Ve bu adam haddinden fazla ısrarcıydı. Uyarı adı altında yaptığı beş dakikalık konuşmada bile ön planda olan tek şey, benimle ilgilendiği idi.

Gözlerini kısarak güldü. “Çıkabilirsin, Beliz,” dedi ellerini cebine yerleştirirken. “İkinci uyarın oldu. Üçüncüde kendine yeni bir iş aramak zorunda kalırsın. Ya da böyle bir risk altında olmak istemiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

İlgime karşılık ver, buradaki yerin dokunulmaz olsun diyordu kısaca.

Çantamı masadan alırken, “Gerek yok,” dedim. “Aynısını üçüncü kez yaparsam diğer her çalışan gibi sonuçlarına katlanmaya razıyım. Özel muameleyle gerek yok.”

Şirketten çıkana kadar sinirden ve stresten kendimi yiyip bitirmiştım. İsrarcı insanlardan da beni zorlayan insanlardan da nefret ediyordum. Adama reddedilmek bile yetmiyordu ki gelip yine aynı imaları yapıyordu. Güya beni uyaracaktı. Onunki uyarmak da değildi. Uyarı adı altında işten atılmakla gözümü korkutup yerim sağlamlaştıysın diye onunla yakınlaşmamı söylüyordu. “Bir kez akıllısı beni bulsa şaşarım.”

Şirketten dışarıya attığım adım, hemen karşımda duran siyah arabayı ve kaputuna yaslanmış bir şekilde bekleyen adamı gördüğünde kesildi. “Bir deli de burada,” diye mırıldandım kendi kendime.

Elleri ceplerinde arabaya yaslanmış, kaşları hafiften çatık bir halde şirketin giriş kapısını izleyen Yekta, beni görür görmez doğruldu ve kalçasını yasladığı kaputtan ayırdı. Hızlı adımlarla bana doğru ilerlemeye başladığında ben de onunkine kıyasla düşük bir hızda yürümeye devam ettim. Yanıma ulaşana kadar anlam veremeyen bakışlarımın hedefi oldu. Bana ulaştığında ise bileğimden kavradığı gibi hiçbir açıklama yapma gereği duymadan beni peşinden sürüklemeye başladı. Şok içerisinde onu izlerken ilk birkaç saniye konuşamamıştım bile.

“Ne yapıyorsun ya?” diye yükseldim. “İnsan bir açıklama yapar ayı!”

Resmen gelip kolumu tuttuğu gibi peşinden sürüklemeye başlamıştı.

“Benimle geliyorsun,” dedi tok, itiraz kabul etmediğini bildiren sesi. Arabasına doğru ilerliyordu. Bakışlarım bana dönük olan geniş sırtında, ensesinde ve saçlarında gezindi. Ruh halinde bir asabilik olduğunu seziyordum.

“Kim demiş? Seninle hiçbir yere gelmiyorum.” Bunu söylerken bile peşinden ilerlemeye devam ediyordum. Aslında zorla götürülüyordum ancak istesem kolumu tuttuğu elini bıraktırabileceğimi biliyordum.

“Sana sormadım zaten, Beliz,” dedi kabaca. “Geliyorsun dedim ve geliyorsun, bitti.”

Arabanın önünde durduğunda beraberinde ben de adım atmayı bıraktım. Ön koltuğun kapısını açtı ve hiç zorlanmadan beni koltuğa oturttu. Üzerime doğru eğilerek kemere uzanırken dağılan saçlarındaki asi tutamlar yanağıma sürtündü. Bu hissiyatla yutkunmadan edemedim. O saçlar dün ıslakken alnıma dökülüyordu. Zaten dünü unutmamaya kodlanmış zihnimin en ufak bir şeyle o anları yeniden yaşamışım gibi önüme sermesi an meselesiydi.

“Arabam burada ya benim. Nereye götürüyorsun sen beni?” Kemerimi takmış olmasına rağmen geri çekilmeden önce yakın mesafeden gözlerime ters bir bakış attı. “Ben sana arabayı sonra getiririm.” Kasıtlı yapar gibi nefesini yavaşça, sinsice dudaklarıma doğru üfleyerek geri çekildi. Kapıyı kapatıp görüş açımdan çıktığında gözlerim kendiliğinden kapanıverdi.

Ama tam o anda duyduğum bir ses sıçrayarak gözlerimi aralamama neden oldu. “Merhaba yenge.”

Arka koltuktan gelen bu ses ile takılı kemerin el verdiğiince arkaya baktım. Yekta’nın en yakın arkadaşı Hakan şoför koltuğunun arkasında oturuyordu. Bana seslenene kadar arabada başka birinin daha olduğu görmemiştim bile. Onu görünce zihnime Yekta’nın anlattıkları üşüşmeye başladı. Nişanlısını kaybettiği gerçeği şu anda bile acıyla yutkunmama neden oldu. “Merhaba, Hakan,” dedim az öncekine nazaran durgun bir sesle.

Asya’nın Yekta’ya ilk kez baba dediği günü saymazsam Hakan’ı görmeyeli epey zaman olmuştu. Neredeyse iki buçuk seneye yakındı. Biz ayrılmadan önce çıkan tayiniyle başka bir şehre gitmişti. Belli ki artık yine İstanbul’daydı.

Hakan bana, “Nasılsın?” diye sorarken arabanın şoför tarafındaki kapısı açıldı. Yekta bedenini fevrice koltuğa bıraktığında neredeyse araba sallanacaktı. Kapıyı gürültüyle kapatıp arabayı çalıştırırken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Hakan’a bir cevap vermem gerektiğini hatırlayana dek...

“İyiyim, sen nasılsın görüşmeyeli?”

Camdan dışarıya bakarak, “İyi diyelim, iyi olalım,” dedi. Yaşadığı acının büyüklüğünden olsa gerek, eski delidolu Hakan’ı göremiyordum.

Karakterinde yaşadığı değişim daha yarım dakikada kendini fark ettirmişti. Bir ağırlık çökmüş, olgunlaşmıştı sanki.

Ayrıca o zamanlar bana hiç yenge de demezdi. Az önce söylemişti ve ben de bunu garipsemeden onunla konuşmaya devam etmiştim.

Hakan'a içim acırken bakışlarımı ondan ayırarak önüme çevirdim. Yekta çoktan arabayı sürmeye başlamıştı ve son sürat ana yolda ilerliyorduk. İstemsizce gerilirken bedenimi koltuğa gömdüm. Agresif bir Yekta ile karşı karşıya olmak ona laf yetiştirmek için çırpınan yanıma baskılıyordu.

Bakışlarını yoldan ayırmadan, "Şimdi," diye konuştu. "Bir polisin ağzından duy bir de her şeyi. Anlat, Hakan."

Konunun ne olduğunu sorgularken benim herhangi bir şey dememe kalmadan Hakan konuşmaya başladı. "Birine vekâlet verirsen senin adına her türlü imzayı atmasına izin vermiş olursun. Bir nevi senin adına karar vermesine de izin vermiş olursun. O yüzden bahsi geçen avukatın davayı açarken Yekta'nın adına bir imza atıp dilekçeyi mahkemeye verme hakkı var."

Hakan konuşmasını bitirir bitirmez Yekta'nın delici bakışları beni buldu. "Duydun mu?" dedi.

Kollarımı birbirine bağladım. "Duydum."

"Öyle bir dava açmadığımı, asla da açmayacağımı anladın mı?"

Cevap vermeden yolu izlemeye devam ettim. Bu noktada Yekta'nın bakışları bende oyalandı. O kadar çok oyalandı ki yola bakmayı ihmal ediyordu. Benden bir onay beklediğini anladığımda, "Anladım," diye mırıldandım. Böylelikle gözleri nihayet yola çevrildi.

"Oğlum sen salak mısın?" diye sordu Hakan. "Niye öylesine birine imza yetkini veriyorsun?"

"Öylesine birisi değildi. Çocukluğumdan beri bizim şirketin tek avukatı bu adam, tanıyordum. Ayrıca anlaşma imzalamıştık. Sadece burada olmadığım zamanlarda sadece şirketle ilgili herhangi bir acil durumda imza atabilirdi. Babam hariç hepimizin imza yetkisi var herifte."

"İyi halt etmişsiniz. Adam imzanızla şirketi soyup soğana çevirse yeriymiş."

"Son imza her zaman babama ait olduğu için yapamazdı."

"Ama yerine dava için imza atabildi," dedi Hakan. "Dua et ki işler içinden çıkılmaz bir hale gelmeden siz ikiniz bu meseleyi hallettiniz."

O an ikimizin de bakışları birbirine çevrildi. Dün aramızda yaşananların ikimizin de zihnini aynı anda meşgul ettiğini gözlerindeki koyulaşmadan

anladım. Halletmiştik ama ne halletmekti o öyle. Yutkunarak bakışlarımı kaçıtırırken Yekta bir süre daha beni izledi.

Öfkeyle harmanlanmış bir tınıyla, “Yazılı bir anlaşmanın dışına çıktığı için davayı yedi zaten orospu çocuğu,” dedi. “Velayet davasını geri çektim bu arada,” diye ekledi bana hitaben. “Dün ilk işim gidip bunu yapmak oldu.”

Onun yapmadığına inanmış olsam bile dünden beri böyle bir dava hâlâ sürdüğünden içim hiç rahat değildi. Kimseye de bir şey anlatamamış, bütün gün kendimi yiyip bitirmiştım. Davanın geri çekildiğini duyunca rahat bir nefes alıp verdim.

“Annen?” diye sordum. “O ne âlemde?”

Nil Akıncı... Sen şeytana pabucunu ters falan giydirmezsin, sen direkt şeytanın ta kendisisin.

Sinir bozukluğuyla gülerek önüne döndü. “Kendisi kayıplara karışmış durumda. Babamla görüştüm, o da nerede olduğundan bihaber. Tek bildiği, Hande’yle beraber döndükleri ve Türkiye’ye adım atar atmaz, tatil için bu mevsimde Ege Kıyılarına gittikleri. Yersen.”

Ailesine karşı öfkeli olduğu çok an görmüştüm ama bugünkü hali hepsinin zirvesiydi. Onlardan bahsetmek dahi sabrını sınıyor gibiydi. Onlardan bahsetmek bile istemiyordu sanki.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Siktiri çekmeyi,” dedi asla taviz vermeyen bir tonda. Kafasına koymuş, kesinleştirmişti. Yapacağı şey kesindi ve belli ki onlara ulaşmayı bekliyordu.

Onlardan birini gördüğümde benim de yapmayı istediğim çok şey vardı. Özellikle o Nil denilen kadının yaşına başına bakmadan, saçını başını yolup onu bir güzel benzetmek için ellerim sızlıyordu resmen. Küçücük bebeği benden ayırmak istemişti ve bunu Yekta ile aramızı bozmak suretiyle yapmaya kalkışmıştı. Kendi elleriyle Yekta’daki kredilerini de bitiriyordu ve bunun zaten böyle olacağını bilerek yine de yaparken ne amaçladığını anlamıyordum.

Akıp giden yolun mahalleye doğru giden yol olmadığını fark edince, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bizim şirkete. Seni avukatla görüştüreceğim.”

“Niye?”

“İyice inan, emin ol diye.” İçimde en ufak bir şüphe kalmasın istiyordu.

“İnanıyorum zaten, Yekta,” derken ciddiymdim, samimiymdim. “Gerek yok, evime götür beni.”

“Hayır, Beliz. Senin için benim dışımda herkesin sözleri önemli ya, daha güvenilir ya olanları bir kez de olayın asıl sorumlusundan duy. Ancak o zaman beni geçiştirmek için değil de gerçekten bana inandığın için sana inanıyorum dersin.” Bunun ona büyük bir dert olduğunu, içten içe kırgın olduğunu anladım. Sesi de buruktu, bakışları da.

“Seni geçiştirmiyorum.”

“Bana inanmıyorsun.”

“Bu konuda suçsuz olduğuna inandım, Yekta. Ne yapmamı bekliyorsun? Yüzüne karşı sana güveniyorum diye haykırmamı mı?”

“Senin bana olan düşüncelerini ve hislerini değiştirmeye çalışıyorum. Bana güvenmiyorsun, ben de güvenmen için elimden geleni yapıyorum. O yüzden gideceğiz ve olanı biteni bir kez de o avukat bozuntusundan dinleyeceksin.”

Dediği gibi de yaptı. Onların şirketine giden yolda üçümüz de sessizliğe bürünürken son hızla arabayı kullanıp, şirketin önünde gelişigüzel bir şekilde park ederek hızla arabadan indi. Aceleci adımlarla arabanın önünden dolanıp gelerek kapımı açtığı anda, bu süre zarfında kemerimi daha yeni çözebilmişim. Hakan arabada beklerken biz deniz kenarındaki şirket binasına yöneldik. Ben önde, o bir adım arkamda ilerlerken burada görmek istemediğim birisine denk gelir miyim acaba diye gergindim.

Gerginliğim, sınırlarıma hâkim olamayıp bütün hırsımı o kişiden çıkarma ihtimalimden kaynaklanıyordu.

Yekta'nın yönlendirmeleriyle önce bir kat merdiven çıktık, ardından birkaç koridor geçtik ve üzerinde avukatın adının yazılı olduğu bir kapının önünde durduk. Aslında duran bendim, Yekta kapıyı çalma gereksinimi duymadan elini kulpa götürüp sert bir tavırla sonuna kadar açmıştı. Ani bir güç uygulaması yaptığı için ardına kadar açılan kapı, arkasında kalan duvara kuvvetli bir şekilde çarptı.

Küçük bir odaydı burası. Hemen karşımda bir pencere, onun önünde de kocaman bir masa vardı. Masanın diğer tarafında duran bir adam kutuya bazı eşyalar yerleştiriyordu. Bizi -daha doğrusu Yekta'yı- görünce bu işe bir son verirken tedirginliği anbean yüzüne yansdı.

Usulsüz iş yaparsa, bir avukat bile olsa sıradan bir insanın karşısında böyle korkardı işte.

O an adama öyle bir nefretle baktım ki kendimi dışarıdan görsem karşımdaki insanın Nil veya Hande olduğunu düşünürdüm. Gerçi bu avukatın da nefret ettiklerim listesinde ilk üçe yükselmesi çok hızlı olmuştu.

“Çok yavaşsın,” dedi Yekta. “Sana gün bitmeden şirketi terk etmiş ol demiştim. Gün bitiyor.”

“Eşyalarımı topluyordum.”

“Senin eşyalarını...” Hırsla ileri doğru atılsa da son anda gözlerini yumarak öfkesine hâkim olmaya çalıştı. “Konuş şimdi, sana böyle bir dava açman gerektiğini kim söyledi?”

Adamın bakışları bana doğru kaydı. Bundan önce aralarındaki konuşmanın nasıl bir atmosferde geçtiğini bilmiyordum ama ürkek tavırlarına bakılırsa çekindiği çokça belliydi. Bana her şeyin açıklamasını yapacağını daha önceden biliyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine bakarak, “Nil Hanım,” dedi. “Nil Hanım söyledi.”

“Nil Hanım sana ne dedi?” dedi Yekta tane tane. Sabırsızdı, bıkkınlık her yanını sarmıştı. Ailesinin yarattığı problemlerle uğraşmaktan artık sıkılmıştı.

Haklıydı da. Uğraşıyordu, didiniyordu ama annesinin açtığı bir dava yüzünden her şey en başa, hatta en başından da kötü bir hale dönmek üzereydi. Kıl payıyla her şey açığa kavuşmuştu. Ben hesap sormak için kapisına dadanmadan ona kinlenip bir köşede nefret etmeyi ve kendime en iyisinden bir avukat bulmayı tercih etsem, o belki de böyle bir davanın açıldığından haberi bile olmadan günleri devirecekti.

Annesinin yaptığığın üzerine bir de ben direkt onun böyle bir davayı açabileceğine inanarak tuzu biberi olmuşum.

“Sizin adınıza bir velayet davası açacağımızı söyledi.”

Yekta iyiden iyiye çileden çıkmış bir tavırla, “Benim haberim olup olmadığını sordun mu?” dedi.

“Evet.” Adam kekeliyordu.

“Ben tek tek lafları senin ağzından kerpetenle mi alacağım ulan? Anlat hepsini!”

“Ben sordum tabii ama sizin haberinizin olmadığını söyledi. Başta bunun doğru olmayacağını Nil Hanım’a söyledim-”

“Bana palavra sıkma!” Yekta aradaki koca masaya rağmen ileriye doğru uzanıp adamın yakalarından bütün gücüyle tutarak sıkmaya başladı. Kapının pervazında dikilmekte olan bedenimi harekete geçirerek içeriye doğru

birkaç ufak adım attım. “Adamakıllı anlat her şeyi. Karşılığında para aldığı-
nı da söyle yoksa yaşına başına bakmam gebertirim burada seni!”

Konu biz olduğumuzda Yekta’nın kendini ispatlamak için krizin eşiği-
ne gelebilecek kadar kendinden geçtiğini bizzat görüyordum. Artık bunu
inkâr edemezdim.

“Doğru.” Yine kekeledi. “Bir miktar para teklif etti Nil Hanım. Kabul
etmek zorunda kaldım, yoksa işimden olurdum.”

“İşinizden atılacaksınız diye el kadar bebeği annesinden ayırma konu-
sunda vicdanınız sızlamadı mı yani?” diye sordum.

Adam bakışlarını benden kaçırdı. Onun sızlamayan vicdanına kıyasla
benim vicdanım çokça sızlıyordu. Adama karşı değildi elbette ki nedensiz-
di. “Gelip bana durumu anlatsaydın ben sana çıkış yolu bulurdum.” Yekta,
adamın yakasını bırakırken onu geriye doğru itti. “Sana dürüstlüğü için
en iyi işi de ayarlardım. Sen gidip en boktan seçeneği seçtiysen sana şu
saatten sonra avukat diyecek, iş verecek insanın amına koyarım! Bu saatten
sonra Türkiye’de tek bir müvekkil bulamayacaksın, buldurmayacağım sana.
Ölene kadar yakandayım senin!”

Adamın gözlerinde korku ve pişmanlık vardı ama ne korkusu ne de
pişmanlığı yaptığı şey yüzündendi. İş bulamayacağı içindi.

Tiksintiyle baktım suratına. *Beter olsun.*

“O Nil Hanım’a da ilet,” diye ekledi Yekta. “Yediği boku temizlemek
için illa ki sana ulaşır. Ulaştığında de ki Yekta’nın seninle görülecek hesabı
varmış. Yüreği yiyorsa karşıma çıksın. Yemiyorsa benim oğlum var diye or-
talıkta gezmesin çünkü artık onun Yekta diye bir oğlu yok.”

İçindeki öfke patlaması bitmek bilmiyordu. Öyle ki arkasını dönüp
yanıma gelecekken bile son bir çabayla geri dönüp masadaki kutulardan
birini yere fırlattı. “Başlarım senin eşyalarına da şimdi! Tek bir çöpünü al-
madan siktirip gideceksin bu şirketten.”

Sonra arkasını döndü ve yanıma ulaşarak elini elime doğru uzattı. Ko-
lumu kavrayacağını düşünsem de o, elini benimkine kenetleyerek odadan
çıktı. Parmakları parmaklarıma kenetlenmişken yutkundum. Farkında ol-
madan elimi fazla sıkı tutuyordu ancak bu canımın acıyacağı bir düzeyde
değildi. Bugün ikinci kez Yekta’nın peşinden sürüklenirken elimi elinden
çekmeye çalıştım. Bu hareketim Yekta’nın elimi daha sıkı tutmasıyla so-
nuçlandı.

“Çekme elini,” diye uyardı beni. “Sakinleşmeye çalışıyorum.”

“Elimi tutarak mı sakinleşiyorsun?”

“Yanımda olduğunu bilerek.”

O noktadan sonra ben de elimi geri çekmek için bir çaba vermedim. Yeterince öfkeliyken bir kez daha bu öfkenin tuzu biberi olmak istemiyordum. El ele şirketten çıktığımızda avuç içim yanıyordu. Bunu hissetmesini istemiyordum. Etkilendiğimi bilmesin istiyordum. Oysaki hâlâ ondan etkilendiğimi dün apaçık bir şekilde belli etmiştim. Neyin gizleme çabasıydı ki bu hâlâ?

Arabaya ulaştığımızda Yekta yine kapımı açtı. Bu kez kendisi zorla bindirmesine gerek kalmadan koltuğa yerleştim. O da yerini aldığı anda mahalleye gidene kadar Hakan’ın sorduğu sorular haricinde arabada bir şey konuşulmadı. Yekta’yı en son dün sabah görmüştüm. Günün devamında bütün zamanını velayet davasını geri çekmek, avukattan vekâlet hakkını almak ve anlaşmaya uymadığı için adamı dava etmekle uğraşmıştı. Konuşmalarından bunları anlamıştım ama çok dikkatimi veremedim. Aklım fikrim Nil’in yaptıklarında ve daha nereye kadar bizimle uğraşacağındaydı.

Geçen iki yıl bile kadının bana olan nefretinden hiçbir şey götürmemişti.

Kızımın gayet mutlu bir hayat yaşarken kendimi birdenbire acaba Nil ve Hande bugün ne yapacak diye geçirdiğim günlerin içerisinde bulacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Mahalleye ulaşana dek yanı başımda gerilmiş kaslarıyla, ifadesiz suratıyla ve sürekli çattığı kaslarıyla duran Yekta’nın gerginliğini iliklerime kadar hissettim. Sıklıkla bana dönen bakışları, yüzünün yumuşamasını ve sinirinin anlık da olsa yatışmasını sağlıyordu. Sanırım bu amaçla sürekli bana bakıyordu.

Araba evimizin önünde durduğunda yüzümü sola doğru çevirerek Yekta’ya baktım. Bir şeyler söylemesini bekledim ama o bana hiçbir şey demedi. Hal böyle olunca bana da kemerimi çözüp arabadan inmekten başka yapacak bir şey kalmadı. Arabadan inerken bahçe kapısından içeri girmek üzere olan ama bizi gördüğü için eli kapıda bir şekilde duraksayan Simay görüş açımı girdi. Bugün beni ve Asya’yı görmek için bize geleceğini söylemişti ancak bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

Simay, Yekta’nın arabasından indiği için hayretle bana bakıyordu. Bana doğru hareketleneceği sırada arabadan duyulan bir kapı açılma ve

kapanma sesi onu durdurdu. Bu kişi Yekta olduğu için Simay rahatsız etmemek istercesine bizden biraz uzaklaştı.

“Beliz,” dedi yanıma gelen Yekta.

Dönüp sorarcasına baktım. Tam karşımda durduğunda aramızda yarım adımlık bir mesafe ya var ya yoktu. Kafamı geriye atarak gözlerine bakarken o gözlerde artık öfkeye dair tek bir iz bulamadım. Sakinleştiği her halinden belli olurken yaramazlık yapmadığını ispatlamaya çalışan küçük çocuklar gibi, “İnanıyor musun artık benim yapmadığıma?” diye sordu.

Derince soluklandım. “İnanıyorum.”

Bu olay bana bir şeyi öğretmişti. Onunla ilgili herhangi kötü bir şeye körü körüne inanmadan önce gidip ona işin aslını sormalıyım. Dünden beri söylediği her şeyi aklımda belki on kez mantık süzgecimden geçirmiş, bir yerde artık ona hak vermeye başlamıştım. Zira zamanında gördüğüm bir fotoğraf karesine de direkt inanıp onun da dediği gibi fotoğrafın aslını astarını sormadan, beni aldattığını söyleyip kavga çıkarmıştım. Bizim asıl ayrılış sebebimiz de buydu. Bir durum olduğunda ilk onunla konuşmam gerektiğini öğrenmiştim. Fevri davranmanın çözüm olmadığını anlamıştım.

Rahatladığını verdiği gürültülü nefesi işittiğimde anladım. “Asya’yı senden asla ayırmam. Allah belamı versin ki onun varlığını öğrendiğimden bu yana velayet davası açmak tek bir saniye bile aklımdan geçmedi.”

Böyle konuştuğu için kızacağım esnada konuşmama izin vermeden devam etti. “Çünkü hiçbir zaman sadece Asya’yı kazanmak istemedim. Evet, onu da kazanmayı her şeyden çok istedim ama ben yanımda seni de istedim. Bir aile olacaksak bu iki kişilik değil, üç kişilik olsun istedim hep.”

“İnanıyorum artık, Yekta. Ben sadece elime öyle bir kâğıt geçince ne yapacağımı bilemedim, boşluğa düştüm. İmzanı görünce o anki hislerle mantıklı düşünüp nasıl başkasının yapmış olabileceğini düşünebilirdim ki? Üstelik önceki günü hatırlıyorsun. Babamın yaptığı konuşmayı sen de duy-dun. Aklım fikrim hep ya söyledikleri doğru çıkarsa ihtimalindeydi. Hep bu şekilde bir endişeyle bekliyorum ben.”

Buruk bir tonda, “Sorun da bu,” dedi. “Sen hep üçüncü kişilerden etkileniyorsun. Hiç bize odaklanmıyorsun, bana bakmıyorsun. Hep üçüncü kişiler senin düşüncelerin üzerinde hâkimiyet kuruyor.”

“Üçüncü kişi dediğın de babam. Benim iyiliğimi düşünüyor.”

“Bundan bir öncesinde de benim annem ve kardeşimdi. Kim oldukları ne fark eder? Sen hep birilerinin tesiri altında kalacaksın.”

Haklı mıydı? Belki evet, belki hayır...

Sanırım çoğunlukla evetti.

“İşte bu yüzden uzaklaşacağız,” dedi net bir ifadeyle. Kafasını iki yana sallayıp bünyesinde gezinmeye başlayan sinir kırıntılarıyla dudaklarını ıslattı. “Gidiyoruz; sen, ben ve Asya. Birkaç günlüğüne de olsa kimsenin bize ulaşamayacağı, kimsenin bize yararının da zararının da dokunamayacağı bir yere gideceğiz. Sen o üçüncü kişilerin aklını doldurmalarıyla hareket etmediğin, kendin olduğun birkaç gün geçireceksin benimle.”

Sormuyordu veya bir istekte bulunur gibi söylemiyordu. Adeta emre diyordu. Gidiyoruz diyordu ve biz gitmek zorundaymışız gibi net bir tavrı vardı. Bakışlarını bu kararlılığından nasibini almış bir şekilde gözlerime dikti. Dudaklarımı araladığım an kaşları havalandı. “İtiraz etmeyeceksin, geleceksin.”

Hafiften sinir barındıran bir tınıda, “Oldu canım,” dedim. “Farkındaysan benim bir işim var. Sen işinin patronu olduğun için kafana göre hareket edebilirsin ama ben kafama göre izin alamam.”

“Hafta sonu,” dedi hazırcevaplılıkla. “O yüzden hafta sonu gideceğiz. Cumadan çıkarız. Pazartesi sabahı da seni kendi ellerimle işine bırakırım.”

Bir an duraksayıp yüz ifadesini inceledim. Ciddiydi. Kafasında tüm planı kurmuş olmalıydı. “Bana gelmek istiyor musun diye sordun mu?”

“Sormayacağım Beliz, bu kez sana hiçbir şey sormayacağım. Bu kez bana bunu borçlusun. İtiraz etmeyeceksin ve hafta sonu benimle istediğim yere geleceksin. Sen, ben ve kızımız herkesten uzakta kimsenin kafanı karıştırmadığı bir hafta sonu geçireceğiz. İpleri artık ben elime alıyorum çünkü sana kalırsak önümüzdeki on yıl boyunca bana pas vermeye niyetin yok. Hep senin istediğin oldu. Bu saatten sonra da benim istediğim olacak!”

Agresifleşen yanım ona karşı çirkefleşmek için hazırды oysaki ama gerilmeye başlayan yüz hatlarını gördüğümde, bu öfkeyi harlayıp harlamama konusunda emin olamadım. “Oldu paşam, istersen evlenelim de. Ne diyorsun ya?”

“Evleneceğiz zaten,” dedi dişlerini sıkarak. “Ama zamanımız var.”

“Hafta sonu seninle hiçbir yere gelmiyorum.”

“Sormadım, Beliz.”

Kaşlarımı çattım. “Ya bir anda niye kırolaştın sen?”

“Delirttin kızım sen beni,” dedi hırsla. Bana doğru adımlayarak aramızda kalan kısacık mesafeyi de tüketip bitirdi. Yüzlerimizin arasında kalan

birkaç santimlik mesafe nefesimi tutmama neden olurken çatılan kaşlarım yavaşça gevşedi. “Sayende en sonunda delirdim! Bundan sonra böyle. İstemem yan cebime koy misali davranıyorsun. Ben de içten içe isteyen yanını görüp o yanına oynuyorum artık.”

Yekta’nın artık kendinden emin hareketlerini engelleyemediğim bir şaşkınlıkla izliyordum. O alttan aldıkça, çabaladıkça ona bir öncekinden daha kötü yanımla gitmem sanırım en sonunda onu gerçekten de delirtmişti.

“Peki bu planı yaparken benim nasıl koca bir hafta sonu evden uzaklaşacağımı da düşündün mü?” Üç günü Yekta’yla geçireceğiz desem kıyamet kopardı.

“Yirmi beş yaşındasın Beliz, beş değil. Kimseden izin almak zorunda değilsin.”

Kollarımı birbirine bağlayarak homurdandım. “Demesi ne kadar kolay.”

“Hallederiz,” dedi gerçekten halledebileceğimize inancı tam bir şekilde. “Cuma gününe kadar daha konuşuruz ama cuma günü iş çıkışından birkaç saat sonra gelip seni alacağımı bil.”

Aniden ellerinden birisi yükselerek omuzlarımdan dökülen, bugün özellikle dalgalandırdığım bakır renkteki saçlarıma dokundu. İşaretparmağı tutamlardan birini çevresine dolarken saçlarıma bakan gözleri incitmekten korktuğu bir şeye bakıyormuş gibi hayranlık ve endişe doluydu. “Akşam pencerenizdeyim,” dedi. Nefesi tenimi okşayıp geçti, gözlerim kapanmak için direndi. “Erkenden uyumayın.”

Zaten uyumuyorduk, itiraf etmesi zor olsa da onu bekliyorduk. Asya bile o saatlere şartlanmış gibi uykuya direniyordu.

Geri çekilmeden önce parmağına doladığı saçlarıma burnunu yaklaştırtıp ciğerlerine derin bir nefes çekti. Onun aldığı nefese ihtiyaç duyarak benim de göğsüm yükselirken saçlarıma ve bana son bir bakış atıp dudaklarında beliren kıvrılmayla beraber benden uzaklaştı.

Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçti. Hakan da bizim konuşmamızın bitmesini bekler gibi Yekta arabaya binince arka koltuktan inerek benim az önce oturduğum koltuğa geçti. Kapıyı açıp arabaya binerken bana, “Görüşürüz yenge,” dedi.

Kafamı salladım. “Görüşürüz.”

Araba çalışarak birkaç saniye içinde hareketlendi. Uzaklaşmaya başladığı anda Simay’ın bedeni dibimde bitti. “O az önce yaşananlar neydi?”

“Ne sen sor ne de ben söyleyeyim.” Bakışlarım sokakta ilerleyen arabadan ayrılmıyordu.

“Her şeyin ayrıntılı raporunu isteyeceğim ama şu an başka bir mesele var,” dedi heyecanlı heyecanlı. “Şu arka koltuktan inip ön koltuğa geçen yakışıklı kimdi?”

“Hakan o.”

“Ne?” dedi hayretle. Sonunda gözden kaybolan arabayla beraber bakışlarım Simay’a çevrildi. “Hakan mıydı? Tanıyamadım, çok değişmiş.”

Sadece karakter olarak değil, fiziksel olarak da epey değişmişti Hakan. Ona cidden çok üzülmüyordum. Yaşadığı acı çok büyüktü ve bunun üstesinden nasıl geldiğini tahmin etmek çok güçtü.

“Öyle.” Arkadaşımı biraz olsun tanıyorsam bu bakışların altında sadece kim olduğunu merak etmekten çok daha ötesi vardı. Hakan’ı beğenmişti. “Simay,” dedim uyarıcasına. “Umarım aklımdan geçen şeyi düşünmüyorsundur!”

Simay omuzlarını silkti. “Çok yakışıklı, etkilenemez miyim?”

“Hiç o toplara girmeni önermem. Adam daha birkaç ay önce nişanlısını kaybetti. Emin ol, gözü başka bir kadını asla görmez.”

Yüz ifadesi saniyesinde donuklaştı. Sanki araba görüş açımızdan çıkmamış da onu görebilecekmiş gibi arabanın ilerlediği yola baktı. Durgunlukla, “Çok üzüldüm,” diye mırıldandı. “Ama hayatının sonuna kadar yalnız kalacak değil ya?”

Omuz silktim. “Gerçekten seviyorsa onu kalbinde yaşatmaya devam edecektir.”

Simay’ın üzüntüyle dudaklarının büküldüğünü gördüm. “Belki kalbinde yaşatmaya devam etmek zor gelir? Yanında birine ihtiyaç duyar?”

“O onun bileceği iştir,” dedim. “Ama senin yerinde olsam hiç bulaşmazdım. Üzülen sen olursun.”

Bükülen dudakları gülümsemek için kıvrıldı. “Saniyelik bir beğeniydi zaten,” dedi geçiştirir gibi. “Ondan dışarıda çok vardır, değil mi?”

“Mutlaka vardır.”

Simay’ın Hakan konusunu açması ve kapatması bir dakika bile sürmemişti. Birlikte eve doğru ilerlerken heyecanla Yekta ile ilgili tüm detayları anlatmamı istemişti. Dünden bu yana olan çoğu şeyi anlatmaya başladım ona.

Tabii dün sabah odasında yaşananların bir kısmını atlamak zorunda kalarak...

“Ahmet amca şu kivilerden birini soyup bir dilim Asya için verebilir misin?” diye sorarken elimi tuttuğum kiviye uzanmaya çalışan bebeğimden uzakta tutmaya çalışıyordum. Ona meyve püresi yapmak için beraber meyve almaya manava gelmiştik. Karnını doyurarak çıkarmama rağmen ana kucağına yerleştirdiğim kızım her gördüğü sebzeye ya da meyveye saldırmaya çalışıyordu.

Mahallemizin manavcısı Ahmet amca kendisine doğru uzattığım kiviye elimden aldı. “Yapayım güzel kızım.”

Elimdeki kivi dolu poşeti havaya kaldırarak, “Şu kivilere bir tane fazla sayarız,” dedim.

Onaylamaz bir bakış attı. “Hiç lafı mı olur kızım? Duymamış sayayım.”

Gülümseyerek karşılık verdim. Ahmet amca bu mahallede sevdiğim esnaflardan biriydi. Bana karşı kötü bir bakışına hiç rastlamamıştım. Ne zaman Asya ile buraya gelsek onu severdi. Meyve tezgâhlarının olduğu yerin arkasına geçerek bir bıçak çıkarıp kiviye soymaya başladı. Bu esnada ulaşmaya çalıştığı kivi ondan çok uzağa gittiği için Asya oldukça mutsuzdu.

Ana kucağının içinde huysuz huysuz kıpırdanıyor, içinden çıkmaya çalışıyordu. “Sen ne sabırsız birisin anneciğim? Bekle, gelecek işte.”

Ahmet amca kiviye iki eşit parçaya bölerek ikisini de Asya’ya uzattı. Asya kıpırdanmayı keserek iki kiviye, iki eline alarak birini ağzına götürdüğünde ikimiz de güldük. “Çok tatlı maşallah.”

Ahmet amca biraz sonra manavın içine girip kasa kasa yeni gelen sebzeleri dizmeye başladı. Biz de bu esnada meyve alışverişimize devam ediyorduk. Asya, ana kucağının içinde yüzü bana dönük olacak şekilde durduğu için kivi yerken kendiyle beraber beni de batırıyordu ama pek umursamadım. Sadece şire olmaya başlayan saçlarıma biraz içim gitmişti o kadar...

Hafifçe öne doğru eğilmiş, poşete muz doldururken kulaklarıma bir ses doldu. Bu aralar geçmişten gelen birçok kişi bana şok etkisi yaratmıştı ama hiçbirisi şu anki kadar beni etkileyip, donup kalmama neden olmamıştı. Muzlarda gezinen bakışlarım kilitlenip kalırken vücudumdaki en ufak tüylerin bile diken diken olduğunu hissediyordum.

Üstelik bu sadece ses tonunu duymamla gerçekleşmişti.

“Kimler varmış burada?” dedi o sesin sahibi. Ardından ekledi. “Gökte ararken yerde bulmak dedikleri bu olsa gerek.”

Elimdeki poşetleri manav tezgâhına bıraktığım gibi arkamı döndüm ve onu gördüm.

Levent.

Hande'nin sabıkalarla dolu eski sevgilisi...

Bir kez mahallede onu gördüğümü sanmıştım fakat göz yanılsaması olduğunu sandığım için çok üstünde durmamıştım. Umursamamıştım. İçeriden çıkacağına ihtimal vermemiştim. Kaldı ki Yekta'ya da sormuştum ve o da çıksaydı haberinin olacağını söylediğinde rahatlamıştım.

Şimdi anlıyordum ki onu gördüğüm ilk gün gözlerim yanılmamıştı. Levent dışarıdaydı. Hem de sandığımızdan çok daha uzun süredir.

Tedirginliğimi gizlemek amacıyla çattığım kaşlarımla, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Bir şey istediği çok net belliydi. Gerçi görülecek bir hesabı da olabilirdi. Neticede Hande bana Levent'in suçlarından bahsettiğinde ilk işim, Yekta'ya Hande'nin nasıl bir insanla beraber olduğunu söylemek olmuştu. Polisler tarafından her yerde aranan Levent bizim ihbarımızla içeri girmişti. O yüzden hapisten çıktığında ilk bulacağı insanlardan birisi olmam şaşırtıcı değildi.

Ürkütücüydü zira onun gibi insanlar her şeyi yapma potansiyeline sahipti.

Dudakları ruhsuz bir sırıtışla kıvrıldı. Bütün vücudunu kaplayan dövmeleleri, kısacık kesilmiş saçları, her ikisine de çizikler attığı kaşları, üstündeki kıyafetlerin özensizliği ile korkunç görünüyordu. Saydığım özelliklerin hepsi normaldi aslında, onu korkunç kılan yaptıklarıydı.

Pedofili, katil, uyuşturucu bağımlısı iğrenç bir insandı.

Ve Hande'nin aşkı bulduğunu iddia ettiği insandı işte. Uğruna her şeyi yaptığı, abisine bile cezasını oldukça ağır kestiği insan... Saplantılı, psiko-patça bağılılıkların adı ne zamandan beri aşktı acaba?

“Senden bir şey istediğimi de nereden çıkardın?” Bedenini bedenime sinsice yaklaştırmaya başladı. “Yoksa bana ters bir şey mi yaptın?” Gerginlikle geriye doğru adımladım. “Yoksa bana seninle uğraşmam için bir sebep mi verdin?”

Şu an tek tesellim, yüzü bana doğru dönük bir şekilde kivisini yiyen Asya'nın karşımdaki adamı görmemiş olmasıydı. “Seni kara listeme

alacağım bir şey mi yaptın?” Bana doğru yaklaşmaya devam eden adamdan arkamda meyve tezgâhı varken daha ne kadar kaçabileceğimi bilmiyordum.

“Söyle bakalım Beliz, ne yaptın da beni görür görmez gözlerin korkunu haykırmaya başladı?”

Kafamı havaya kaldırarak gözlerimdeki o korkuyu silmeye çalıştım. “Senden korkmuyorum.”

Korkmuyordum da. En azından kendim için. Kucağımdaki bebeğim içinse... korkudan titreyebilirdim.

“Benden korktuğunu biliyorum.” Daha ne kadar yaklaşacak diye merak ederken dibime kadar sokulan bedeninden uzanan eli hemen arkamda kalan tezgâha ilerledi. Bir elma alarak biraz olsun uzaklaşırken - yarım metre bile değildi- yüzünde tehlikeli bir sırıtiş daha oluştu. “Ve korkmalısın da.”

Bakışları Asya’ya düştüğünde içim ürperdi. Ellerim korumacı bir tavırla bedenine sarılırken, “Tatlı bebek,” diye mırıldandığını zar zor işittim. Damarlarımda gezinen adrenalinin kaynağı korkumdu. Kalp atışlarımın sesi kulaklarıma kadar ulaşıyordu. Şu an bedenimin tüm tepkileri en üst seviyedeydi zaten. “Hep tatlı bir bebek olarak kalmasını isteriz, değil mi?”

Boştaki eli havalanarak Asya’nın yanağına ulaştı ve ben o an donakalmış gibi hiçbir şey yapamadım. O eli büküp savurmam gerekirken pis parmaklarının Asya’nın yanağına dokunuşuna engel olamadım. Hafif bir okşama, Asya’nın dönüp ona bakmasına sebebiyet verdi. Kendi halinde mutlu bir şekilde meyvesini yiyen kızım, Levent’i görür görmez huzursuzlandı. Yabancı birisini görünce böyle bir tepki vermesinin yanı sıra Levent’in yüzündeki o ifade yabancılardan çekinmeyen bir bebeği bile ağlatırdı.

Elindeki kivileri yere atarak yüzünü buruşturan Asya bana sığınmaya çalıştığında, kendime geldim ve yana doğru bir adım atıp onun pis ellerinin kızıma ulaşmasına geç de olsa engel oldum. Bunu daha önce yapmadığım için kendimi daha sonra suçlayacaktım.

Ağlamaya başlayan Asya’ya bakarak, “Ama biraz ağlak galiba,” dedi.

“İyi ve kötü insan ayrımını daha ilk saniyeden yapabiliyor diyelim biz ona.”

Söylediklerim onu sinirlendirmek şöyle dursun keyifle gülmesini sağladı. “Bana laf sokana kadar ağlayan bebeğini susturmak için uğraş,” dedi nihayet geriye doğru adımlamaya başlayarak. “Aslında bebekleri sevmem ama bu bebek tuhaf bir şekilde gözüme tatlı göründü. Annesinin ve babasının yaptıklarının cezasını onun çekecek olması çok acı.”

O arkasını dönüp giderken ardında kalan ben, dediklerinden sonra tek bir adım atamadım. Kanım kaynadı korkudan, beynimde şimşekler çaktı adeta. “Ne demek istiyorsun?” diye seslendim arkasından, oysaki ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Bir umut belki söylediğini yanlış anlamışım dır diye düşünmeye çalışıyordum.

Arkasına bile bakmadan ilerlerken, “Benden alınan iki buçuk yılın hesabını birisi vermek zorunda,” dedi. “Dua et ki o kişi kucağındaki bebeğin olmasın.”

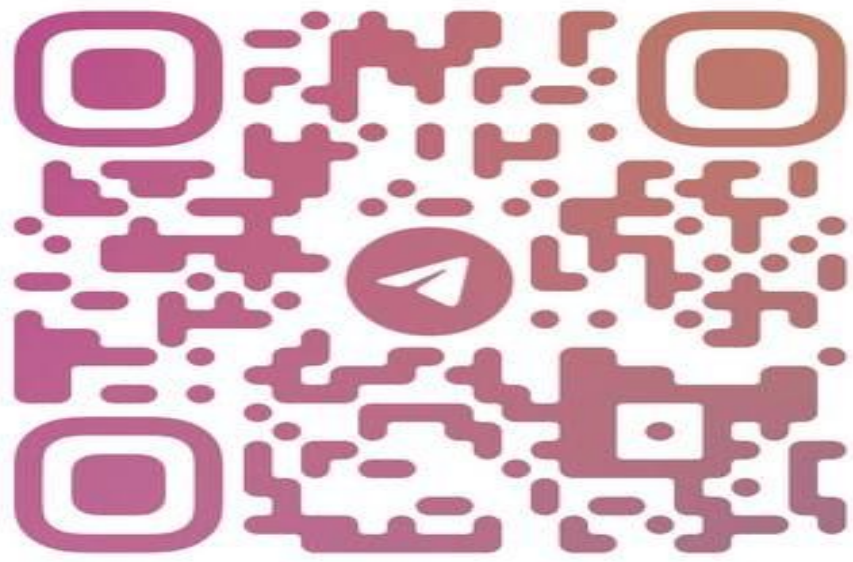
Levent gitti ve ardında bilinmezliklerin içerisinde kalan beni bıraktı. O gitti ve ben oraya çöküp ağlamak istedim. Uyuşup kalan bedenim hareketsizce kalakaldı orada. Diken diken olan tüylerim, zonklayan başım, bir yandan ağlayıp duran kızım ve hepsinin yanı sıra bir boşluğun içinde savrulup duran bedenim...

Güçlkle bakışlarımı göğsüme yatarak ağlayan kızıma çevirdiğimde acıyla yutkundum.

Neden hep her şeyden habersiz, masum bebeğimle sınanıyordum ben?

Devam Edecek...

@AYISIGIKITAP